

Horváth Károly
Ügynöki Kézikönyv

TARTALOM

1, Alapismertető a Virág-rendszerről

2, Mi a paradicsomi gazdaság?

A pénz eltörlése
A verseny megszüntetése
A minőség tökéletesítése
Általános megelégedettség
Szükségletek szerinti gazdálkodás és elosztás
Értékszemlélet megváltoztatása
Reklám helyett oktatás
Fejlesztés széleskörű megvalósítása
Lopás abszolút szükségtelenné válása
Paradicsomi társadalom alapját képezi

3, Társadalmi szemlélet

Behatolás a rendszer ideológiájába
Hasznos táblázatok
Hogyan épül fel a paradicsomi gazdasági rendszer?

4, Ügynökök könyvei

Az ügynöksor általános tudnivalói
Rövid leírás 'a'-ügynökről
Rövid leírás 'b'-ügynökről
Rövid leírás 'c'-ügynökről
Rövid leírás 'd'-ügynökről
Rövid leírás 'e'-ügynökről
Rövid leírás 'f'-ügynökről
Rövid leírás 'g'-ügynökről
Rövid leírás 'h'-ügynökről
Rövid leírás 'i'-ügynökről
Rövid leírás 'j'-ügynökről

5, Részletes leírás 'a'-ügynökről

Gazdasági felderítés
Lakossági igények, szükségletek
Gazdasági szabad kapacitás
Kiaknázható gazdasági lehetőségek
'A'-ügynöki utánpótlás és rendszerépítés
Folyamatos öntovábbképzés

6, Részletes leírás 'b'-ügynökről

Tevékenysége
'B'-ügynöki utánpótlás
Folyamatos öntovábbképzés

7, Részletes leírás 'c'-ügynökről

Kreátori elvek
Beruházási alapelvek
Jogi szférák
Személyi tendenciák
A 'c'-jelentés
Válságkezelés

8, Részletes leírás 'd'-ügynökről

Üzembehelyezés

Folyamatszabályozás
Elemzés
Fejlesztés-előkészítés
Jelentés

9, Részletes leírás 'e'-ügynökről

Célalkotás, célstabilitás
Három éves terv
Hosszú távú buktatók kiküszöbölése
Oktatás, képzés, továbbképzés
'E'-jelentés

10, Részletes leírás 'f'-ügynökről

Korrekciók, lehetőségek feltérképezése
Korrekciók, fejlesztések végrehajtása
Folyamatszervezés
Önképzés, oktatás, képzés, továbbképzés
'F'-jelentés

11, Részletes leírás 'g'-ügynökről

Maximális lehetőségek feltérképezése
Tevékenység maximumra fejlesztése
Magasabb rendű cél
Kommunák tanulmányozása
Magas szintű gazdasági stabilitás

12, Részletes leírás 'h'-ügynökről

Isteni szolgálat
A kommuna vezetése
Továbbképzés, öntovábbképzés
'H'-hierarchia
Kommuna-tagok
Öntovábbképzés diplomamunkái
'H'-jelentések

13, Részletes leírás 'i'-ügynökről

Területi felépítés
A elő-paradicsom hierarchiája
'I'-ügynök munkaköre
'I'-jelentés
Felső szintű öntovábbképzés
Kutatási eszközök feltérképezése

14, Részletes leírás 'j'-ügynökről

Munkaköre, munkája
A szellemi harc stratégiái
Ellenség
Stratégiai elemek, kritériumok
A harc eszközkészlete

15, A Virág-rendszer ideológiai háttere

16, A teremtetett lények öntudatszintje

Világunk áttekintése
A jellemrajz részletezése

1, Alapismertető a Virág-rendszerről

Virág: egy rendszernek a neve, amely isteni ideológiát kutatva és követve fölépít egy gazdasági szerkezetet, s arra egy tökéletes emberi társadalmat.

A *virág* szó egy ősi versből származik, s a rendszer ezt a nevet használja önmagára, akár magyarul, akár más nyelven. *Virág* tehát nem egy természetes emberi személy, hanem a felépítmény erejének a neve. A vers így hangzik: „*Lépj ki a hóra, tépd le a legszebb virágot; s az majd megmondja, mit kell tenned.*” E vers eredetére most nem térnék ki.

A rendszer tehát a következő módon épül fel. Először az gondolkodásmódot kell kidolgozni, melynek segítségével tervet lehet készíteni az építkezésekhez. Az ideológiát a földön (és a földön túl) fellelhető vallások, vallási gyakorlatok, szent irodalmak, mítoszok, mesék, mondák együttes összerakása adja. A fent felsorolt irodalmak mindegyike tartalmaz olyan elemeket, amelyek egyértelműen szabályozó erővel bírnak egy olyan elhervadt világ összerakásában és kormányzásában, amely letűnte után újra fölépíthető.

A *Tükör*, amely segít meglátnunk a világunk valódi arculatát: összetört az emberi (és gonosz szellemi) nagyravágyás következtében. Ennek darabjai azonban fellelhetők részben itt, az anyagi birodalomban, részben más lételemeleken. A kauzális sík az a szint, ahol mindez megtalálható: persze összerakva ott sincs. Ez a mi feladatunk. Össze van viszont rakva fenn, a lelki dimenziókon túl, a szellemi szférákban. Természetesen ott is több lépcsőfokon és számtalan változaton keresztül lehet csupán megfigyelnünk azt. Mindegyiket innen nem is láthatjuk át, de annyit mindenképpen, amely elegendő egy tökéletes földi világ fölépítéséhez.

Tehát a Virág-rendszert valójában a Teremtő ereje képes csupán helyreigazítani, viszont bennünket, embereket használ fel arra, hogy ez irányú akarátát megvalósítsuk. Erre csak akkor vagyunk képesek, ha megértjük a szándékát; összerakjuk itt a földön az *élet tükrét*, amely segít nekünk meglátni az isteni szándékot. Ezután készíthetünk tervet e szándék ránk eső részének a megvalósításához.

Minél több irodalmat értünk meg a múlt eseményei közül, annál hatékonyabban fogjuk átlátni, hogy nekünk mi a dolgunk ezzel ma, és mi lesz a jövőben.

Így látnunk kell, hogy napjainkban a gondolkodás hanyatlása oly mértéket öltött, hogy annak az emberiség számára gyakorlatilag már semmi haszna. Már nem abból élünk. Átvette a helyét egy olyan vezérlőerő, amely lényegesen alacsonyabb rendű létbiztonságot képes csak biztosítani számunkra. Ez az anyagi világ *gazdasági rendszere*. Oly mértékben bezárt ez bennünket az anyagi világba, hogy valójában az anyag vagyunk. Így lényegében a gazdasági gondolkodásmódunk a saját jelenlegi testünkre és annak kényelmének fenntartására irányul. Nem látunk túl rajta. Nem látunk ki belőle. Már ott tartunk, hogy azt mondjuk: az Anyag és a Véletlen alkották az életet a földön (talán másutt is?), és alkották a bámulatos embert, aki mindezt átlátni, átfogni sem képes. Az anyagi világunkban létsíkokat fedezünk fel, de nem látjuk, nem akarjuk látni az ezeket megalkotó ősdimenziókat, anyag nélküli világokat, és azt az értelmet, amely ezeket alkotta.

Nem egy biológus megállapította már, hogy *élő csak élőből keletkezhet*: élettelen anyag és energia tehát nem alkothat sem életet, és még kevésbé értelmet. Napjaink vezető tudósai mégis az anyag e szűk birodalmában keresik, kutatják mindezek okát és felépítését. Hiába, nem találják, nem találhatják.

Szerencsére, az eredendő értelem és élet nem múlt el nyomtalanul. Azonban keveseknek adatik meg, hogy képesek legyenek belelátni abba a mérhetetlen szellemi kincsbe, amely mindezt megmutatja nekünk. Kevesen látnak bele abba a földön túli könyvtárba, amely nem csak a felszínen történeteket, hanem azok mélyebb értelmét is elibénk tárja.

Még nagyon sok munka van ezen a téren, de a Virág-rendszer terveiben szerepel ennek felderítése. Ez segíthet végül újra összeállítani azt a hatalmas irányító szellemi erőt és lelki kompozíciót, amely alkalmassá tesz bennünket, anyagba zárt vágyakozó lelkeket, hogy az eredeti isteni rend helyreállításán munkálkodjunk.

Mivel tehát ebben a mélyre süllyedt világban elvetettük magunktól az isteni tudást, így ennek felkutatásához egy biztos gazdasági bázist kell felépítenünk. Ebben a világban ugyanis mindent gazdasági alapokra, helytelen értékrendek hierarchiájára alapozunk. Ezért, míg a helyes ideológiai szerkezetet nem sikerül felállítanunk, ehhez a meglévő rendhez kell alkalmazkodnunk; mégpedig úgy, hogy a lehető leghatékonyabban fordíthassuk azt a kutatásaink javára; s így sajnos e világ értékszemlélete ellen: vagyis a saját fegyverét önmaga ellen.

E világ gazdasági szerkezetét tanulmányozva, lépcsőzetesen felépíthetünk belőle egy olyan szintet, amelyre maga a világ sem képes. Ehhez bizonyos romboló hatású emberi jellemvonások kiiktatása szükséges. Ilyenek a *pénzimádat*, *hatalomvágy*, a *türelmetlenség* és a *becstelenség*. Természetesen mindezeknek vannak fokozatai, sőt ellenirányú megnyilvánulásai is, amelyek viszont épp az épülő rendszer felvirágoztatása érdekében felhasználhatók.

A rendszerünkben dolgozókat érdeklődésük alapján két csoportra osztjuk: úgymint *dolgozókra* és *ügynökökre*. Az ügynökök szellemi szervezők. Számukra a munka már egy lényegesen magasabb szintű értelmet nyer. Ennek vannak lépcsőfokai. Vannak *felderítő*, *értelmező*, *felépítő*, *üzembe helyező*, *üzemeltető*, *fejlesztés-előkészítő*, *fejlesztő ügynökök*; illetve *kísérleti telepvezető*, *paradicsom-előkészítők* és *paradicsom-papok* vagy királyok. Igen, a legmagasabb szinten a gazdasági funkciók már összeolvadnak a vallási és társadalmi indítatású tevékenységekkel is.

A paradicsomi előkészületek szintjén már elkezdődik a társadalmi szerveződés is, amelynek a legfejlettebb földi megnyilvánulása az *isteni királyság*. Így valójában az egész tevékenység, az egész Virág-rendszer alá van vetve a már működő *Mennyei Királyságnak*; ami viszont az igaz Isten, a Teremtő *lótuszlábai* előtt hever, vagy a *lábzsámolyát* tartja fenn.

E tevékenység tehát nem korlátozódik egy bizonyos nemzet vagy ország területére. Minden olyan ember részt vehet benne, akit érdekel az emberiség múltja, jelene, jövője; felismeri, hogy isteni ítélet alá esünk, megítéltetésünk beteljesítéseként az örök pusztulás felé haladunk, de bízunk abban, hogy mindez az Istentől szerzett tudás, és annak helyes alkalmazása révén megfordítható. A földről bárki bekapcsolódhat a munkába, sőt minél több segítőkész közreműködésére van szükség ahhoz, hogy egy új, tökéletes és fölfelé, Istenhez közelítő emberi társadalom épüljön föl.

Ez nem egyedi emberi kezdeményezés, hanem az Isten tervének szerves része. Az ember azonban maga dönt arról, hogy részt vesz-e benne, s így később tudatosan és hálással szolgálhassa a Teremtőjét; vagy a tudatlanság mélyén maradván tudatlanul és emberhez méltatlan módon tegye ugyanezt. S tegyük ezt mindaddig, míg vágy alkotta világunk vissza nem húzódik, hogy aztán fejlettebb, változatosabb formában újra napvilágra kerüljön. Ennek az elméletnek a kibontása az *Oiolosselôtében* táruul elénk.

Most pedig vizsgáljuk meg, hogyan világítja ezt meg egy meghatározott kérdés; amely ezt az egész könyvet is végighatja:

2, Mi a paradicsomi gazdaság?

A *paradicsomi gazdaság*, mint fentebb már utaltunk rá: szorosan összefonódik az azt éltető *ideológiával* (ha úgy tetszik: vallással) és az arra épülő *társadalommal*; az isten vezette királysággal. *A paradicsomi gazdaság csupán része a paradicsomi életnek, míg napjainkban az élet a gazdaságra épül.*

A paradicsomi gazdaság egy tökéletes harmónia. Harmónia az ember és az anyagi világ; az ember és az állat-növényvilág; ember és ember; illetve ember és Isten, valamint a szellembirodalma közt úgy, hogy az Isten által rábízott biotikai rendszert tökéletesen ellátja –, beleértve saját magát is.

Legfontosabb céljai a következők:

- a pénz eltörlése
- a verseny megszüntetése
- a minőség tökéletesítése
- szükséglet szerinti gazdálkodás és elosztás (piacgazdálkodás helyett ellátási gazdálkodás)
- értékszemplélet megváltoztatása
- reklám helyett oktatás
- fejlesztés átfogó mértékű megvalósítása
- lopás teljesen szükségtelenné válása (erkölcsi tisztítás)
- paradicsomi gazdaság alapját képezi

Most pedig tekintsünk bele a célok egyenkénti mibenlétébe.

A pénz eltörlése

A pénz egy olyan mesterséges eszköz, amivel az ember méri az áru általa minősített értékét. *A pénz tehát az emberek közt kialakított egyezményes eszköz.*

A természeti társadalmakban a tárgyaknak nincs értékük, melyet pénzben kellene kifejezni. Minden szükségleti eszköznek (legyen az élőlény, emberi munkaerő, tárgy vagy ismeret) annyi az értéke, amennyire szükség van rá. Vagyis nem lehet általános értéket tulajdonítani neki, amit egy egyezményes eszközzel, a pénzzel ki lehetne fejezni. A pénz tehát hamis értékítéletet szül, s a legjobb esetben is csak hátráltatja a helyes irányú gazdálkodás kibontakozását, az emberi élet hagyományos fejlődését, szükségleteink valódi kielégítését. Valójában rabszolgává teszi az embert: a pénz és a hamis illúzió rabszolgájává.

Ha megfigyeljük egy pénzt nélkülöző természeti társadalom életét, melyet az azt körülvevő pénz-világ gyakorlatilag már szinte kiirtott, azt tapasztaljuk, hogy a közösségben mindenki végzi a munka ráeső részét, és az így előállított javakból mindenki a saját és családja szükségleteinek mértékében részesedik. Így nem fordulhat elő, hogy keveset állítanak elő, és ezért egyesek nem jutnak hozzá; de az sem, hogy túl sokat termelnek, és ettől egyesek meggazdagodnak. Egy-egy munkafolyamatban természetesen nem mindenki vesz részt, csupán azok, akik azt választották: mert ahhoz értenek. Mások közben mást tesznek, amellyel a közösség érdekeit, fennmaradását vagy előrejutását szolgálják. Nincs szükségük pénzre ahhoz, hogy megállapítsák, ki mennyit dolgozott, mennyit termelt; és hogy ennek árából meg tudja-e venni

mindazt, amire szüksége van. *Nem a pénzért tevékenykednek, hanem a szükségleteik kielégítéséért.* Ennek az irányzatnak a mélyreható tanulmányozását figyelembe véve kell kialakítani Virág rendszerében is idővel a tevékenységünk szervezését. Ezt a szintet persze majd csak közvetlenül az elő-*paradicsomi* szakaszban tudjuk megvalósítani, amikor is már elég biztonságosan meg tudunk állni a saját lábunkon gazdaságilag, és el is tudjuk hatékonyan hárítani a bennünket körülvevő pénzvilág kínálókozó lehetőségeit és romboló értékszemeletét.

Ennek ellenére – paradox módon – ez úgy érhető el, hogy a rendszer felépítése folyamán rendszeres kutató- és oktatóhadjáráttal át kell értékelnünk a pénzről alkotott nézeteinket. Szükségessé válik először, hogy végre lemondhassunk róla.

A rendszert eleinte egy igen jól jövedelmező (vagyis nagyon sok pénzt hozó, vagy a pénzt igen gyorsan forgató) vállalkozás-rendszerben kell kezdeni, amely a későbbiekben lehetővé teszi számunkra, hogy ne kelljen se mások pénzétől, se pedig mások gazdasági szerkezetétől függünk.

Az ügynökök tehát az elején olyan gazdasági egységeket vagy szervezeteket építenek föl, amely a leggyorsabban visszaáramoltathatja a pénzt Virághoz, illetve a hitelből fedezett vállalkozások a leghamarabb lerázzák magukról a hitellel járó terheket, s mihamarább a leghatékonyabb *pénzbányákká* alakulhassanak. Ennek érdekében ezek az ügynökök (a, b, c, d, e, f, g) folyamatos kutatásokat és vizsgamunkákat készítenek e témakörben. Tanulmányozzák a különféle nemzetközi kereskedelmi szervezeteket; a *piramis-módszert*; *McDonald's-módszert*; *Fibonacci-módszert*, illetve egyéb *lineáris és gömb-hálózatokat*, amelyekből kivonva a legeredményesebb eljárásokat, egymással ötvözve, a lehető leghatékonyabb kereskedelmi manővereket lehet végrehajtani. Törekszünk természetesen arra, hogy saját termeléssel fejlődjünk, és a szolgáltatások azon formáival, amelyek a legtöbb anyagi segítséget nyújtják rendszerünk fejlődéséhez és széles körű kibontakoztatásához.

Ahhoz tehát, hogy a pénzt eltörölhessük, először is meg kell keresnünk. Ezt csak oly módon tehetjük, hogy a megszerzett pénz ne vonzzon reá vadászó ellenségeket, vagy ha mégis: úgy rendelkezünk a megfelelő gazdasági elhárító-eszközökkel.

A Sötétség ámitásának a módszerét kell alkalmazni (csak épp nem gonosz szándékkal), és az elnyelt pénzt gazdasági környezetével *el kell sötétíteni*, s gazdaságilag vakká kell tenni azokat, akiktől *kigazdálkodtuk*. Veszélyes helyzet! Hisz ha valaki e tevékenység közben a saját hasznára kezdi fordítani a jól használt módszereket vagy azok eredményét, akkor ezzel *fekélyt* okoz Virágnak. Virág viszont rendelkezni fog azokkal a módszerekkel, amelyek ezt a fekélyt egyszerűen kivágnák, vagy áthidalják. A Virággal szembeszegülő, vagy eredményeit ellene használó egyént vagy szervezetet a történelem eseményeire való hivatkozással, a megválaszolt *menndei vitakérdéseket* jogosan felhasználva, meg kell ítélni, s el kell távolítani – természetesen gazdaságilag. Meg kell ezt tenni annak ellenére, hogy ezzel a rendszerből látszólag anyagi érték válik le. Nekünk viszont a szellemi értékek a fontosak, hisz azok vezetnek el bennünket a célunkhoz, a pénz teljes megsemmisítéséhez.

A pénz hatalom-hordozó eszköz is, amely lehetővé teszi, hogy annak felhasználásával egyesek darabokat harapjanak ki a teremtett világból, s így a saját hasznukra *zsigereljék* azt ki – persze hozzáértés nélkül. Így óriási károkat okoznak ezzel a teremtménynek, és a benne élő értelmes életnek. Természetesen más hatalom-hordozók is vannak (mint erőfölény, félrevezetés vagy ismeretlen dolgokkal való fenyegetés); ezeket azonban nem ebben a tanulmányban tárgyaljuk.

A pénz megszerzésének és megsemmisítésének egyik legjobban alkalmazható módja a gazdasági fertőzés. Ehhez van szükség a *lineáris és gömbszerkezetre*. A *lineáris szerkezet* kódolja a *gömböt* – akár csak a vírusban. A *lineáris szerkezet* elemei egyenként egymásra

épülnek, s egy másik egységgel képesek harmonikus egységet alkotni. Így lesznek képesek *gazdasági térháló* kódolására; illetve megfelelő gazdasági szerkezetbe juttatva, azt a saját céljára átalakítani, majd ott továbbszaporodni, hogy később máshol is felhasználható legyen.

A könyv egy további részében ('j'-ügynök részletező leírás) találkozni fogunk olyan hadműveleti műveletekkel, amelyeket természetesen ez esetben is hatékonyan alkalmazni fogunk. Ezért itt most nem térek ki azokra a formációkra, amelyekkel a legkülönbébb gazdasági egységeket és szervezeteket bekebelezésre ítéljük. Ezt a témakört tehát igen magas fokon fogjuk oktatni és irányítani. Mindazonáltal az alapelemeket már a legalsóbb ügynöki szinten is igyekezni kell megismerni, s az önképzés során egyik legfontosabb tanulmányi irányzatként kell kezelni.

Ha a pénzt megszereztük – vagyis gazdasági stabilitást és bizonyos gazdasági hatalom megszerzhetőségét elértük, akkor egyszerűen elkezdjük a saját belső szerkezetünkben apránként, lépésenként nélkülözni a pénzt. Ehhez persze már olyan képzett és lelkiismeretileg is kipróbált egyének szükségesek, akik biztosan elkötelezték magukat egy magasabb érték, az isteni cél megvalósítása iránt. A pénz folyamatos és lépcsőzetes nélkülözése azt jelenti, hogy az egységben résztvevők bérét eleinte részben, majd teljesen pénz nélkül – vagyis természetbeni, szükséglet-alapú juttatások útján fedezzük. Tehetjük ezt abból, amit akár ott, akár más gazdasági egységekben megtermeltünk. Idővel a szervezet teljes szükségletét igyekszünk a megtermelt, előállított eredményekből fedezni, a pénzt már csak ott használjuk fel, ahol a fent említett kötelezettség még nem valósult meg; illetve a külső világgal való kapcsolatunkban. Minél több belső területen leszünk képesek eltörölni a pénzt, abból annál több szabadul fel arra, hogy (mivel pénzt csak pénzzel lehet keresni) külső gazdasági szerkezeteket támadjunk meg, és felemésztve őket, minden ingó és ingatlanukkal együtt a rendszerünk részévé tegyük, s a fölösleget a *kiválasztó szervünkkel* kiválasszuk.

Vagyis a pénz valójában szorosan összefügg az értékkel, a versennyel, a minőséggel, az erkölcsiséggel stb.; amelyeket a folyamat során szintén át kell értékelni, vagy meg kell szüntetni.

A legfontosabb pénz-szemlélettel maga a Teremtő látott el bennünket, amikor a bűneinkért (vagyis földi munkásságunkért) a Fia életét fizette le értünk; így életünk helyes vezetésének eredménye a bérünk –, pénze pedig az örök élet, Teremtőnk legboldogabb szolgálatában. Ennél alacsonyabb pénzre, értékre pedig nincs is szükségünk; de mivel az anyagi világban ily mélyre süllyedtünk: először az itt kialakított pénzt és annak fogalmát kell az ellen fordítani, aki mindezt megalkotta: az *Őshazug* ellen.

A verseny megszüntetése

Az ember amióta a Paradicsomból kijött, versenyez. Versenyez Isten kegyéért, hataloméért, nőért (vagy férfiért), gyerekekért, mások jóindulatáért és természetesen pénzért, gazdasági előnyért.

Mint az előző részben utaltunk rá, eleinte mi is ezt fogjuk tenni. Versenyre kelünk a világgal a gazdasági tisztségek felépítéséért, megerősítéséért, stabilizálásáért és továbbfejlesztéséért. Azonban, ahogy a pénzzel; ezzel is az a szándékunk, hogy szervezetünkön belül idővel megszüntessük a versenyt és a versenyszellemet.

Mi a gazdasági verseny? Egy olyan helyzet elérése, amely alkalmassá tesz a fennmaradásra, a mások fölött gyakorolható uralomra, hatalomra; és mindazok biztonságos és bőséges megszerzésére, amelyekre részben szükségünk van, részben nincs: csupán vágyunk rá. A verseny főleg az utóbbiakért folyik. Ezért van az, hogy némely népeknél az órabér néhány cent, míg máshol több mint tíz dollár. Nagyobb szüksége egyiknek sincs, csupán a vágyai és a ver-

senyszelleme teszik lehetővé, hogy lényegesen többet keressen, mint ugyanazért a munkáért egy más nemzetbeli. Itt is eléggé megvilágosul a pénz elkorcsosult hatalma, a helytelen értékítélet, és a szükségletek helytelen felbecsülésének volta.

Nem csak egyének, de szervezetek, gazdasági és társadalmi egységek, népek, nemzetek is folytatnak egymással gazdasági versenyt. Vajon van értelme? Láthatjuk, hogy nincs.

Tehát egy következő lépésként, de a többivel karöltve el kell köteleznünk magunkat arra is, hogy Virágon belül a versenyszellemet is ki kell irtanunk. Ez valószínűleg lényegesen nehezebb lesz, mint a pénz eltörlése. Hisz, mint a rész bevezetőjében említettem: az ember a pénzen kívül azért is versenyre kell embertársaival, hogy az ő személye jobb megvilágításba kerüljön előjárója előtt, vagy azok előtt, akikhez ő valamiért vonzódik. Lehet ez a főnöke, egy nő, a gyermeke, vagy más, környezetében lévő társak; de lehet maga az Isten is. Ez utóbbira példa Káin és Ábel esete.

Mi is valójában a verseny? Bizonyos értékes vagy értékesnek látszó dolgok mutogatása, fitogtatása, illetve mások értéktelen tulajdonságainak ugyanilyen mérvű felszínre hozatala, kitergetése. A verseny tehát elsősorban a gazdasági területen, a pénz körül forog. Arra törekszik, hogy minél több pénzt szerezzen, minél hatékonyabban termeljen, kereskedjen, szolgáltatson, és minél tartósabban tartsa életben azt a vállalkozást, amely ehhez neki eszközül szolgál.

Ezt az irányzatot tehát nekünk először is csúcsra kell juttatnunk. Ez lesz a *gazdasági orgazmus*. Ebben az ember lesz a férfi, a gazdaság a nő. Az eredmény pedig, amelyet a gazdaság szül: *a gazdagság*. Ezért kell versenyeznünk a világgal. Ez a gazdagság először természetesen pénzből fog állni, később viszont olyan szellemi erőre váltjuk azt, amely lehetővé teszi számunka a valódi szükségletek valódi kielégítését.

A gazdasági verseny eszközei a következők: hatékonyság, minőség, olcsóság, fejlesztési rugalmasság, alkalmazkodó készség, pénzforgalmi sebesség, önálló befektetési képesség, jól kidolgozott tervek, jó szervezés, egészséges célkitűzés, utóhatások tartós stabilitása. Vagyis elérkeztünk újra arra a területre, amit oly sok dologra lehet alkalmazni megfelelő kidolgozás után: a hadviseléshez. Igen, a gazdasági verseny napjainkban sajnos nem a sportszerűségéről híres, hanem inkább a harcászathoz hasonlít jobban. Így ezt a célzatot nyilván, szintén a saját fegyvereinek a tökéletes használatával és pontos alkalmazásával lehet legyőzni. Így a környezet gazdasági hatalomátvétele után a belső rendszerben ezt a versenyt és annak szellemét már át tudjuk alakítani egészséges kutatószellemmé és önfejlesztő gyakorlatokká. Az után a verseny már bennünk folytatódik: kitűzve célul, hogy jellemünk minél inkább alkalmassá váljon Isten egészséges szolgálatára, és mások ugyanilyen irányú oktatására. Ez az egészséges belső verseny már bennünket emel önmagunk fölé, vagyis Istenhez. **Egymást megelőzve legyetek egymáshoz szeretetteljesek és kedvesek!** A verseny tehát egy erő a környezetünk helytelen romboló gazdasági szerkezetének átalakítására, illetve jellemünk kiigazítására, és Isten tökéletes szándékának a megismerésére, annak megvalósítására.

A minőség tökéletesítése

Napjainkban azt mondják, hogy sok gyári termék csúcsmínőségű, mert csúcstechnológiával készülnek. De kérdem én: ha egy borotvát tíz éve még egy hónapig tudtam használni, most pedig csak egy hétig; ha egy pár zokniban a nagyapám még leélte a fél életét, most pedig hetente cserélni, kidobni kell; néhány tíz éve az élelmiszertől még majd kicsattanhattunk az egészségtől, ma pedig mindenféle betegségeket kapunk tőle; vagy ha veszünk egy autót, mire kifizetjük, már rég szemétbe kerül; – hol itt a csúcsmínőség?

Meg kell állapítanom, hogy a csúcsmínőség termékeit nem a napjaink termelési módszerei közt kell keresni. Száz évvel ezelőtt sokkal magasabb minőségű termékek kerültek ki az állítólag alacsonyabb termelési színvonalú üzemekből, manufaktúrákból. Azelőtt néhány száz évvel olyan ruhákat, eszközöket készítettek, amelyek több nemzedéket is kiszolgáltak.

Minél előbbre haladunk a termelési színvonalunk tekintetében, annál inkább süllyed a minőség, de a minőségi követelmény is. Valójában megállapítható, hogy maga a tökéletlen ember nem is képes tökéletes csúcsmínőséget előállítani. Főleg azokból a termékekből, melyek a legfontosabb anyagi szükségleteinket fedezik.

Minél inkább elsüllyedünk az erkölcsi mocsárba, annál távolabb kerülünk az eredeti önvalónktól, minél inkább imádjuk a pénzt és a rajta megszerezhető fölösleges dolgokat; annál rosszabb minőséget állítunk elő. És ez nem csak a tárgyakra igaz; de a törvényeinkre, vezérlő szabályainkra, családunkra, társadalmi szerepeinkre, erkölcsi és emberi kapcsolatainkra is.

Mi lehet akkor a csúcsmínőség, vagy egyáltalán minőség? Minőségnek, jó minőségnek nevezzük azt a valamit, ami a céljának a leghatékonyabban megfelel, annak megfelelően működik. Vagyis **jó az, ami annak az adott célját megfelelően szolgálja.**

Nem véletlen tehát, hogy azt kell állítanom: a legmagasabb szintű minőséget e tekintetben maga a Teremtő érte el. Meg is jegyzi minden teremtetési nap végén, hogy íme, amit alkotott, az jó, vagyis a lehető legkiemelkedőbb minőségű. Tud-e valaha is az ember olyan minőségű élelmiszert, ruházatot, lakóhelyet alkotni, mint Teremtőnk? Természetesen lehet, sőt célszerű is rajta egyéni céloknak megfelelő módon változtatni, de nem úgy, hogy annak minősége romoljék. Ma mi, emberek ezt tesszük: romboljuk a Teremtő által megalkotott tökéletes dolgokat, és azt mondjuk rá, hogy csúcsmínőségű, meg hogy csúcstechnológiával készültek. Pedig csak vettük a Teremtő alkotásművének egyes alkotórészeit, és jó nagyot beléjük rúgtunk, kifacsartuk belőle azt, ami jó, aztán piacra dobtuk belőle a kifacsart rútságot; azt, amit jobb helyeken lehúznak a WC-n. Ezt értük el a csúcsmínőségünkkel.

Nekünk viszont az Oiolosselőte azt tanácsolja, hogy fokozatosan állítsuk vissza azt az eredeti tökéletes minőséget, amelyet annak idején Istenünk kezünkbe helyezett; s azt parancsolta nekünk felőle, hogy bölcsen gondoskodjunk róla, s vonjuk birodalmunk alá.

Tehát e parancs értelmében ezt fogjuk tenni. De hogyan?

Megint csak arra kell visszautalnom, hogy **kiindulásul mindig azt a helyzetet kell felhasználni, amelyben éppen élünk** és dolgozunk, tevékenykedünk. Mai dolgainknak a minősége olyan, amilyen. De ebből kell kiindulnunk. Virág gazdálkodása folytán eleinte a pénz megszerzésére törekszik (hogy könnyebben tudjon továbblépni), majd pedig folyamatosan felülvizsgálja a termékeit és életmódját, gondolkodását – összevetve Isten elképzeléseivel – s egyre inkább törekszik a minőség fokozatos elérésére. Ezt a minőséget tehát nem az emberi technika irányából vigyázza (jóllehet, szüksége van csúcstechnikára), hanem, hogy milyen különbség van az emberi tevékenység eredménye és az isteni szándék megnyilvánulása között. Az isteni szándék megnyilvánult csúcstechnikája szerencsére még adott számunkra, hogy egyre behatóbban tanulmányozhassuk, s ennek eredményeit átültethessük a termelési, vagy inkább a szükségletek kielégítésének gyakorlatába.

Így tehát a gyakorlat folytán először az emberi szükségleteket kell jól összevetni a technikai vívmányokkal, majd pedig folyamatosan át kell térni a technika és a biológia összevetésére; illetve ezt követően a Teremtő szellemi energiájának tanulmányozása és a **világnyelv** tökéletes elsajátítása révén a bennünket körülvevő világot egészséges módon kell a hatalmunk alá vonni – Isten akaratával összhangban.

Először tehát a termelés technikai módszereinek és céljainak áttekintése válik szükségessé, hogy olyan termékeket állítsunk elő, amelyek valóban alkalmasak és hatékonyan megfelelnek annak a célnak, amelyre készítjük azokat. Ma ez a cél, elsősorban a pénzszerzés. Sajnos, nekünk is ebből kell kiindulnunk, de mihamarabb át kell térnünk azokra a célokra, amelyek eredetileg elindították az illető termék feltalálását.

Eredetileg ezeket a termékeket nem azért találták ki, fel, (jó esetben), hogy azzal minél több pénzt halmozzanak fel. Ez legfeljebb következménye lett egy-egy népszerű találmánynak. Azért találták föl azokat, mert a feltalálók úgy vélték, hogy bizonyos tevékenységhez szükség van rájuk: azok megalkotása forradalmasít bizonyos emberi tevékenységeket, vagy megkönnyíti azokat. Később alakult ki a mohó, kapzsi üzletemberek agyában és tevékenységében, hogy a népszerűvé vált (vagy nagy valószínűség szerint azzá tehető) termékekből igen nagy hasznot lehet, s kezdtek húzni. Ehhez azonban némiképp módosítottak rajta. A módosítások elsősorban azt célozták, hogy előállításuk, tömegtermelésük minél kevesebb pénzbe kerüljön; illetve minél csillogóbban lehessen az átlagos vágyakozó elé helyezni, kínálni azokat; s a lehető legtöbb pénzt lehessen beszédni annak eladása, a vele való kereskedelem, a szolgáltatás révén. Így az illető termék az eredeti célját – ami természetesen még igen ésszerű volt –, elvesztette. Így nekünk arra kell törekednünk, hogy lépésről lépésre ezt a célt visszaállítsuk az egyes termékek vagy tevékenységek okául és működtető mechanizmusául: gazdasági lelkeül.

Később ezeket az eredeti célokat szükséges felülvizsgálni, felülbírálni, s a *kauzális könyvtár* adatait figyelembe véve, szelektálni kell azok létjogosultságát. Az elavultnak vélt dolgokat fel kell számolni, – s helyette más, jogosultságában előrébbvaló dolgot kell a helyére állítani.

Így egy idő után kialakul egy látszólagosan tökéletes egyensúly a technika és az életformák között. Olyan patt-helyzet alakul ki, mint Atlantisban. De vigyázat! Ez az állapot csupán egy billenő pont. Ezen továbblépve fokozatosan át kell térni az életszerű szerkezet tanulmányozása révén az élő megoldások felé; vagyis a Teremtő eredeti gondolkodása – az *Angyalok Éneke* világában jól azonosítható gyönyörű látomások felé.

Ehhez már nem elegendő a technika; a reáltudományok – elsősorban a biológia tanulmányozása. Elengedhetetlen egyre mélyebben és mélyebben áttanulmányozni az isteni elgondolás minden idevonatkozó részét úgy, hogy közben ezekből a *dalokból* kiszűrjük azokat a *disszonáns* hangokat, amelyeket az önzés és a hatalomvágy okozott az ezeket képviselő szellemteremtményekről (Sátán, Ördög, Melkor, Lúdvérc... stb.).

Általános meglegedettség

Nem tudom, van-e ma olyan termék, amellyel kapcsolatban elégedettséget érzünk, érezhetünk. Az elégedettség – szemben a minőséggel – szubjektív dolog. Azt jelzi, hogy egy-egy fogyasztó úgy érzi egy-egy termékről, hogy az neki megfelel: az neki egy bizonyos igényét vagy szükségletét teljes mértékben kielégíti. Ez a tulajdonság természetesen szoros összefüggésben van a minőséggel, de persze az árával is; és főleg egyéni lelkiállapotunkkal. Egy nyugodtabb, türelmesebb, mélyebb érzésű ember hamarabb úgy érezheti egy gyengébb minőségű, vagy drágább dologról, hogy ő meg van vele elégedve; míg egy szükségtelenül nagyigényű, ideges vagy mohó ember a jobb minőségre, vagy olcsóbb hozzájuthatóságra is könnyen mondja: nem vagyok vele meglegedve.

Hogyan érhető tehát el, hogy a termékekkel, szolgáltatásokkal kapcsolatban, az emberben egy általános meglegedettség érzése fejlődjön ki? Itt ugyanis elsősorban a gazdasági környezettel és annak eredményével való meglegedettséget vesszük nagyító alá; de nyilvánvaló, hogy ez a

tényező az emberi kapcsolatokra, gondolkodásmódunkra is rányomja a bélyegét: ezektől is függ.

Arról már beszéltünk, hogy az áruk árát, a pénzt Virág rendszere egy idő után korlátozni fogja, sőt meg fogja szüntetni. Addig is a gazdaságosság minél hatékonyabb vezetése érdekében ki fog alakítani egy optimális árhelyzetet; olyat, amely megközelíti – már amennyire az ár erre képes – az emberi megelégedettség szintjét. Fedezi a költségeket, és a belőle befolyó összegek a belső rendszer építésére fordítódnak.

Ezt az irányzatot minden résztvevővel oktatni fogjuk, hogy egyre jobban megértsék ennek szükségességét, jelentőségét, módját. Így tudnak némelyek mellette, mások ellene dönteni az életük folytatásában. Az ellene voksolók idővel a szervezeten kívülre kerülnek – hisz nem támogatják azt – a támogatók pedig egyre inkább megértvén célkitűzéseinket és annak végrehajtási módját: egyre elégedettebbek lesznek vele – főleg, ha ők a saját elképzeléseiket is beleépíthették.

Elégedetté akkor válik valaki, ha a külső körülmények, és a belső elfogadás készsége egyensúlyba kerül. Tehát részben a gazdasági körülményeket kell egyre inkább az emberi elvárásokhoz, szükségletekhez, igényekhez igazítani; másfelől pedig folyamatos képzéssel (és persze önképzéssel, önkontrollal) a belső világunk egyensúlyát kell hozzáigazítani a külső, még tökéletlen, de egyre fejlődő világunkhoz.

A teljes megelégedettség érzése akkor fog általánossá válni a környezetünkben, ha a létezés feltételei optimálissá válnak, és köztünk sem lesznek olyanok, akik helytelen vágyaikkal megkérdőjelezhetnék érzéseinket. E területen tehát kettős felelősséggel kell megbirkóznunk folyamatosan: egyrészt a külső feltételeket (ideológia, gazdaság, társadalmi szerveződés), másrészt a belső szellemi és lelki egyensúlyt kell kiépítenünk (lelkiismeret) magunkban; illetve ebben kell segíteni másoknak. Ennek kialakításában fog nagy segítséget nyújtani majd az Oiolosselőte és annak mellékletei.

Szükségletek szerinti gazdálkodás és elosztás **(piacgazdálkodás helyett ellátási gazdálkodás)**

Eredetileg a Paradicsomban annyi fizikai munkát végeztek a *Tündérek* (vagy *ősemberek*), amennyi a csoport ellátásához elegendő volt. Azon túl olyan tevékenységekkel foglalkoztak, amelyek a szellemi fejlődésükhöz, vagy más csoportok erősítéséhez kellet. Folyamatos kutatásokat végeztek a biológia, a csillagászat, a viselkedési kultúra és még számos más tudomány körében, mely mind-mind a korábban kialakított és megvalósított vágyakat igyekezett összeegyeztetni Isten szándékaival. Ily módon tettek lépéseket annak érdekében, hogy amit a vágyaikkal, a dalaikkal, a szavukkal megalkottak; az a továbbiakban is alkalmas legyen e vágyak maradéktalan kielégítésére; de egyben megértsék vágyaik okát, célját, életük útját; és biztosítsák az ezek mögött húzódó harmóniát. Igen: ***a munka, a tevékenység, a gazdálkodás legfontosabb célja nem a test mindenáron való fenntartása volt – mindenféle kitalált és hálátlan szabályok útján át –, hanem az, hogy létük szoros összefüggésben legyen Azzal, aki lehetővé teszi vágyaik maradandó, örökké tartó (örökké fejlődő) élvezetét.*** A legfontosabb cél az összhang, a harmónia megteremtése, megőrzése volt. Ez igen sok munkával; és egyben igen sok boldogsággal és magas szintű megelégedettséggel járt. Ennek csupán egy minimális részét képezte a test (fizikai vagy magasabb létformájú) fenntartása és egészségének, egységének, személyiségének megőrzése: mint az *Ősök* alattvalója.

Így a gazdasági tevékenység valójában el sem volt különíthető a tevékenységek egyéb fajaitól. Nem volt olyan, hogy munka, szórakozás, pihenés. E három dolog szorosan összefüggő dolog volt.

Később a paradicsomi rend fölbomlásával ez a tendencia is veszített eredeti harmóniájából. Ami ezt fölbontotta: a mohóság volt. Többek között a test kényelmének biztosítása iránt megnyilvánuló mohóság. Ezért egy idő után kezdett előtérbe helyezkedni az úgynevezett *gazdasági tevékenység* a gazdálkodás, amelynek célja most már az illető mohó személy (vagy csoport) testi kényelmének és szórakoztatásának szolgálata; ami a szolgálatot végzők gazdálkodási szemléletét is megváltoztatta.

Most már nem voltak képesek fölhasználni azt az élő anyagi egyensúlyt és harmóniát a munkájuk során, amely korábban gyakorlatilag egy örökké tartó életet tett lehetővé.

Elfelejtették azokat az összefüggéseket, amelyek lehetővé tették számukra az ősi dallamok, szavak és gondolatrendszerek ismeretét a saját és környezetük harmonikus ellátásának és fejlesztésének érdekében. Innen kezdve a fejlődés megállt. Nem véletlen, hogy az ásatások során fellelhető paleontológiai leletek olyan ősi maradványok nyomait tárhatják csak fel, amelyek egy eszközt alig használó, mégis a természettel igen erős harmóniát mutató elő- és ősemberekről tesznek tanúbizonyságot. Ezek a leletek már a megromlott őskori társadalmak lenyomatai. Már harcolniuk kellett a természet erői ellen (hisz elfelejtettek azokkal tökéletes összhangban élni úgy, mint korábban), vagy később megpróbálták megzabolázni azokat a természeti erőket, melyek azelőtt segítettek őket. Ekkor kezdték az állatokat *házasítani* majd később Mezopotámia, Egyiptom északi része, a Sziddim-völgy és az Indus torkolatvidéke térségében áttértek a tudatos földművelésre. Ezekre a *mesterséges beavatkozásokra* korábban nem volt szükség, bár akkor is természetesen növényeket. Ezért ennek nem is találhatjuk nyomait. Ezekhez a beavatkozásokhoz idővel egyre több és több eszközt készítettek. Ebből idővel kialakult az ipari tevékenység. Így lassan, de biztosan kiépült a földnek egy olyan mérvű kizsákmányolása, amit ma egyszerűen csak *gazdálkodásnak* hívunk. Ez a gazdálkodás már nem a társadalom ellátását hivatott célul kitűzni (bár a dolgozó réteget ezzel hitegetik), hanem minden esetben az épp uralmon, hatalmon lévő réteg vágyainak kielégítését. Ennek természetesen része volt, és része ma is az emberiség fizikai ellátása. Ennél azonban mindig jóval többet dolgoztatták a *szolgáló* réteget, s a fölös termelési eredményt a saját szórakozásukra használták föl. Ez már akkor is így működött, mikor egyesek elszakadva a földi létől: magasabb régiókban gyakorolták ezt a hatalmi nyomást (félistenek, istenek, szellemek, démonok stb.), akik emberekből lettek, vagy emberek fölött alakítottak ki elszigetelt hatalmat. Nekik is szükségük volt a vágyaik kielégítéséhez arra a gazdasági szervezetre, amely ennek anyagi feltételeit biztosította.

Minthogy összehasonlítottuk a jelen és az ősi gazdálkodás célkitűzéseit és módszereit, okát; célszerű áttekinteni azt az utat, amely jelen helyzetünkből átvezet bennünket abba az eredeti helyzetbe, amelyet a legtávolabbi végcélul tűzünk ki. Ebben több átmeneti változat is lesz.

Először is – mivel most piacgazdaságban élünk –, ezt a szervezetet kell olyan módon felépíteni, hogy az számunkra a lehető legnagyobb hasznot hajtsa. Ezzel kapcsolatban a körülöttünk dúló gazdasági versenybe kell beneveznünk, és ott elsőprő győzelmet kieszközölnünk. Ezt a tendenciát azonban már a pénz eltörlésének a stratégiájánál alaposabban kitérítettük. Itt valójában az elégedettség azon fog alapulni, hogy egyre inkább képesek leszünk a gazdasági környezetünket az ellenőrzésünk, a hatalmunk alá vonni.

Ezek után tehetünk konkrétabb lépéseket a gazdaságunk belső átalakítása érdekében úgy, hogy a belső ellátáshoz szükséges eredmények a megelégedésünkre váljanak. A minőségi ellátást, az olcsóságot (később a belső természetbeni ellátást), illetve az azokat irányzó oktatást kell előtérbe juttatni. A rendszer kifelé mindaddig megőrzi a jelen szervezet alapjait, míg az

képes szembeszállni a belső kialakítású harmóniákkal. Ha már az egész világgazdaság tökéletesen elszigetelődött tőlünk, vagy teljes mértékben a hatalmunk alá került, akkor ott is el lehet kezdeni a minőség tudatos és szükséglet szerinti emelését – előbb technikailag, majd keverve a technikát az élőformákkal, később csak élőformákkal.

A pénz eltörlésével, kiiktatásával valójában a gazdaság értékszemléletének átalakítása a cél. A továbbiakban nem azért gazdálkodunk, hogy egy csoport annak eredményeiből jól éljen, jól szórakozzon, hanem azért, hogy a rendszer fejlesztői és tudományos rétege minél hatékonyabb kutatásokat végezhesen végcélunk irányába; s ennek eredményeit minél egységesebb módon beépíthesse a további gazdaság, gazdálkodás szerkezetébe.

Mindezen közben persze el kívánjuk érni, hogy a rendszer önkéntesei a világ átlagához képest viszonylag jó minőségű életnek örvendjen. Ez az élet természetesen nem a túlzott jólétet célozza, hanem azt, hogy vállalt munkájukat a körülmények a lehető legoptimálisabban segítsék elő.

A fentiekből következik, hogy ez a folyamat ismét csak a *kísérleti telepeken* veszi kezdetét. Remélhetőleg egyre több lesz belőle.

Utolsó szakaszban ezt a szükséglet szerinti gazdálkodást kiterjesszük mindarra, ami fölött Isten irányításával hatalmat tudunk gyakorolni, lépésről lépésre áttérünk a végleges fázisra, a *paradicsomi gazdálkodásra*. Ezen a szinten már nem a munkánk, az életünk, vagy egy uralgó csoport határozza meg a szükségleteinket, hanem az a harmónia, amely akkor már uralni fogja a gondolkodásunkat, vágyainkat, céljainkat, kapcsolatainkat és tetteinket, érzéseinket. Ez az összhang a maga isteni törvényeivel egyértelműen, határozottan; mégis rugalmasan képes lesz meghatározni azt, hogy kinek épp mit kell tennie, illetve ahhoz milyen eszközökre és segítségre van szüksége. Ez az összhang most sem veszett el; csupán elfelejtettünk figyelni rá. Ezt a harmóniát mesélik el a természeti erők, az élő egységek egymáshoz és önmagukhoz való viszonya, az ember különféle viselkedési mintái, az anyag természete; illetve az ezekből kiolvasható és értelmezhető jelek: a *Világegyetem Közös Nyelve*, vagy *világnyelv*. Hiszen ***minden mindennel összefügg. Bármilyen részletből kiolvasható az egész is.*** A csillagokból kiolvasható az egész Univerzum és benne az emberiség történelme – úgy az egész, mint annak részletei, népei, vagy akár az egyedek – múltja, jelene és jövője. A mező egy részletéből messzemenő következtetéseket lehet levonni annak biológiai összetételéről, működéséről, hasznosíthatóságáról vagy betegségeiről. A kártya megmutatja a pillanatnyi lelkiállapotunkat. Ezeket a természet harmóniájának szintjén megtanuljuk tökéletesen értelmezni, s jelentésüknek megfelelően bölcsen cselekedni.

Értékszemlélet megváltoztatása

Megint csak arra kell utalnom, hogy milyen óriási különbség van a dolgok mai értelemben vett értéke és az eredeti, az isteni értelemben vett érték között. Ma értéknek nevezik az emberek általában azt, amiből pénzt tudnak csinálni – legyen az tárgy, tevékenység vagy szellemi termék. Finomított értelemben talán még értéke lehet az olyasminek is, amely egy társadalom vagy egy embercsoport fennállását, biztonságát, szaporodását vagy fejlődését elősegíti.

Ezzel szemben az igazi érték az, amely az egész teremtetett Univerzum egységét biztosítja, annak harmóniáját elősegíti, vagy lehetővé teszi, hogy ez irányban lépéseket tegyünk. Ennek tehát semmi köze e pénzhez, a pénzen megvásárolható hatalomhoz, kényelemhez vagy szükségletekhez. De nincs ehhez köze annak sem, hogy az egészből *kiharapott* rész önálló egységét biztosítsa. Értéket csupán és kizárólag olyan tevékenységek, elvek, tárgyak, élő-és

élettelen dolgok jelenthetnek, amelyek a teljes *Egész* belső harmóniáját hivatottak és képesek maradéktalanul biztosítani.

Tehát különbséget észlelhetünk az emberi és az isteni érték között. A cél, hogy e kettőt egységre emeljük (és ezt nem lefelé képzelem el!).

Napjainkban a dolgok értékét *árral* mérjük; az árat különféle pénznemekben fejezzük ki. Az isteni érték nem mérhető. Egy dolog vagy hasznos a harmónia biztosításához – ekkor értékes –; vagy nem hasznos, mert rombolja az egységet, s így diszharmóniát okoz – ekkor értéktelen –, meg kell tőle szabadulni, vagy át kell alakítani úgy, hogy értékes legyen. Ezt az átalakítást úgy végezzük, hogy lebontjuk olyan egységekre, melyek már nem haszontalanok (vagy már nem észleljük romboló hatásukat), és ezeket az elemeket építjük be a tökéletes harmóniájú egészbe – akár, esetleg változatait hozva annak létre.

Tehát a ma létező értékszemléletet tudatosan föl kell deríteni, össze kell hasonlítani az isteni értékszemlélettel. Az így föltérképezett különbség elemeit rendszerezetten le kell bontani, a kapott részeket be kell építeni a Virág-rendszerbe.

Ezt a gazdasági tevékenységünk folyamán először szintúgy a kísérleti szekcióban leszünk képesek megvalósítani. Az ideológiai, szellemi értékrendet már korábban elkezdjük (valójában most is azt teszem). Így ezeknek az alapelveknek a felhasználásával leszünk képesek a többi szellemi termék létjogosultságát felülbírálni, helyettük újakat állítani. Azután egy sokrétűbb irányvonal kidolgozásával már a gazdasági szerkezetet is úgy tudjuk átalakítani, hogy az az új értékrendszernek megfeleljen. Legvégül pedig magát a gazdaságot kell lebontani, és annak elemeit beépíteni a paradicsomi harmóniába. Meg kell tanulnunk úgy tekintenünk a dolgokra, ahogy azt az Isten teszi: az *Egész*et kell egyszerre látnunk, s abban meg kell tanulnunk látni az oda nem illő, az azt felborítani szándékozó, azt egyéni céloknak és vágyaknak alárendelni igyekvő elemeket. Ezeket kíméletlenül le kell bontanunk, s egységeit (melyek már nem okoznak diszharmóniát) be kell építeni abba a tökéletes összhangba, amely lehetővé teszi számunkra, emberek számára az Istennel összhangba hozható, az Ő egyetemes céljait szolgáló tökéletes és boldog életet.

Reklám helyett oktatás

Mindahhoz, hogy a pénzt eltörölhessük, hogy a piacgazdaság helyett ellátási gazdálkodást folytathassunk, hogy értékszemléletünket gyökeresen megváltoztathassuk, a legfontosabb tevékenység, hogy: a kutatásaink eredményét minél szélesebb körben megismertessük a környezetünkkel. Elsősorban természetesen a belső emberi környezettel, az ügynökökkel; másodsorban a rendszerben dolgozókkal. De ezen túlmenően a rendszeren kívül is célszerű könyvek, folyóiratok formájában tájékoztatást (burkolt oktatást) végeznünk annak érdekében, hogy az azt pozitívan lereagálók megkeressenek bennünket, csatlakozhassanak elképzeléseinkhez, és esetleg közvetlenül a munkánkhoz is.

Erre a tevékenységre akár azt is mondhatnánk, hogy gondolkodásunkat, munkánkat, annak eredményét így népszerűsítsük. Igen, ma az új gondolatok és termékek széles körű ismertetésének egyik leghatékonyabbnak látszó módszere a *reklám*.

De nézzük, valójában mi is a *reklám*. És vajon mi a különbség közte és az oktatás, ismeretterjesztés között? Az első és legfontosabb, legszembevetőbb különbség az, hogy míg a reklám szépnek, kíváncsnak állítja be az általa képviselt terméket; addig az ismeretterjesztés vagy oktatás az illető új vagy eddig számunkra ismeretlen dolog valódi arcát mutatja be. A reklám: ha kell, hazudik annak érdekében, hogy annak megfigyelőjében intenzívebb vágyat ébresszen annak megszerzésére; addig az ismeretterjesztő egyáltalán nem törekszik arra, hogy az ismer-

tetett dolgot annak hallgatójával megszerettesse, megkívántassa. Az ismertetés, az oktatás célja az, hogy a megfigyelő minél több ismeretet, helyesen felhasználható tudást szerezzen meg az adott dologról; s így maga döntsön arról, hogy őt ez a téma érdekli-e mélyebben, vagy sem. A hallgatóra bízva, hogy őszinte vonzalmat fejlesszen ki magában a dolog iránt, vagy pedig határozottan figyelmen kívül hagyja, esetleg merőben szembe is szálljon vele. Az igazi érdeklődés így sokkal értékesebbé válik a rendszer szemében, s így sokkal pontosabb és mélyebb tudást lesz képes átadni az illetőnek; az hatékonyan és bölcsen, Isten szándékának megfelelően, a harmónia kimunkálásának érdekében fogja mindezt fölhasználni.

Tehát e területen is gyökeres változtatást kell alkalmaznunk gazdasági életünkben. Eleinte a hírverés életét igen rövidre kell szabnunk. Nincs rá szükségünk, hogy a körülöttünk lévő világot huzamosabb ideig becsapjuk annak érdekében, hogy ez által minél több pénzhez jussunk. Ha ugyanis hazugság nélkül, elsősorban az isteni tervekért teszünk, vagyis termékeinkről, ideológiánkról reklámozás helyett széles körű (vagy szükség esetén akár szűkebb) ismertető tájékoztatást nyújtunk – párosítva azt a minőség fokozásával – természetszerű lesz, hogy nagyobb forgalomra teszünk szert, mint az ugyanabba a kategóriába eső termék reklámozásos kereskedése esetén. Hosszú távon igaz a mondás, miszerint: „*a jó bornak nem kell cégr!*”

Fejlesztés széleskörű megvalósítása

A mai gazdasági szervezetre sok esetben azt mondják, hogy fejlődik. De mit takar ez az állítólagos fejlődés? Azt, hogy egyre több gépet, automatát és számítógépet építenek be a termelés folyamatába, és egységnyi idő alatt egyre többet tudnak belőle elkészíteni és piacra dobni. Egyre több pénzt képes kitermelni, amit aztán újra csak egy kiváltságos személyi csoport használ fel a saját ostoba vágyainak a kielégítésére.

Így aztán láthatjuk, hogy ez a fejlesztés elég bizonytalan gazdasági helyzetet idéz elő. Egy-egy vállalkozó a saját zsebéhez és vágyaihoz igazítja ezt a bizonyos *fejlesztést*. Gyakorlatilag alig vagy egyáltalán nem veszi figyelembe sem a környezetének gazdasági helyzetét, sem pedig azt a teljességet, amellyel mindezt szolgálnia kellene.

Még egy tágabb gazdasági szerkezetet sem képes átlátni (persze nem is akarja), még kevésbé az egészet, amelynek az ő munkája csupán arányos része kéne, hogy legyen. Így a fejlesztése tehát csupán öncélú.

Nekünk viszont egy úgynevezett *széles körű* fejlesztési módszert kell kidolgoznunk. Ez számunkra azt jelenti, hogy eleinte csupán azt a területet fogjuk tudni figyelembe venni a fejlesztési terveinkkel, amely fölött gazdasági hatalmat gyakorolunk. Valójában minden egyes ügynök foglalkozik fejlesztést célzó tervek készítésével, de ezeket a terveket elküldi a *központi agyba*, és ott Virág eldönti, hogy a kidolgozott terveket milyen irányba kell módosítani, illetve jóváhagyva megvalósítani. Vannak természetesen olyan fejlesztési tervek is, amelyeket az illető ügynök vagy felettese a saját hatáskörében meg tud valósítani – ha erre lehetősége kínálkozik, és szükségletét képezi – más esetekben a benyújtott tervek egyszerűen használhatatlannak fognak minősülni, egy-egy főntről jól áttekinthető ok miatt, melyek a teljes egész rovására mennének. Ezen utóbbi fölösleges tervezői munkák elkerülése végett célszerű az ügynökök számára beiktatni olyan ismereteket, amely megközelítően alkalmassá teszi őket az átfogó szerkezet és a távlati célok megismerésére és a tervezési munkálatok közbeni figyelembe vételére. Egyetlen terv sem szolgálhat tehát csupán egy ügynököt vagy egy céget, de még egy egésztől elszigetelt csoportosulást sem. Magukat a fejlesztési korrekciókat természetesen egy-egy cégen vagy annak részletén belül kell végrehajtani (más

esetekben persze több céget vagy szervezetet is érinthet), de minden esetben a Virág-rendszer egészének a terveit kell szem előtt tartani.

A későbbiekben minden egyes ügynök *részletes tárgyalás*ánál külön figyelmet fogunk szentelni az általuk elkészítendő fejlesztési terveknek, illetve az ehhez szükséges ismereti anyagnak.

A *kísérleti telep*ig (vagyis a pénzbeli díjazás eltörlésének szintjéig) már csak olyan ügynökök juthatnak el, akik nem csak, hogy jól elsajátították ezeket a távlati terveket és haladási irány- elvet, de az eddigi munkájuk során megdönthetetlen bizonyítékát adták annak, hogy mindezt a szívükkel is jól megértették, s a lelkiismeretüket már ez az észbeli, érzelmi összhang hatja át; vezérli őket a munkájukban, és lelkiismereti tényezőjüké tették.

Lopás abszolút szükségtelenné válása **(erkölcsi tisztítás)**

Ma a gazdaság, a piacgazdaság valójában nem más, mint egy erkölcstelen és egyenlőtlen harc a pénzen megvásárolható javak birtoklásáért, illetve hatalom ezek birtokolhatósága fölött. A mai gazdaság – hangozzék bármily brutálisan is – valójában lopás, mások megkárosítása, embertársaink személyi szabadságának megsértése, rabszolgaság és megalázás: mások és önmagunk megalázása testünk fenntartásáért és szórakoztatásáért. De vajon valóban ezért kell dolgoznunk, élnünk, terveznünk, gondolkodnunk és szeretnünk? Nem azért, hogy mint emberek, fölismerjük eredeti helyzetünket, s visszatérjünk Istenhez – akár itt a földön (ha már erre vágytunk), akár fönny az égen? Valójában a fizikai erőnkkel kell megfeszítve dolgoznunk azért, hogy ezt a nyomorra szánt testet etessük. Eredeti ősszüleinket, az *elsőszülötteket* vajon tényleg erre teremtette az Isten? Nem arra, hogy élvezzük létünket? Élvezzük munkánkat, gondolatainkat, egymás társaságát és a anyagi világ végeláthatatlan csodáit? Ha kizárólag a testünk fenntartásáért és szórakoztatásáért fáradozunk, akkor hogy vesszük észre azt a hatalmas erőt, azt a sok gyönyört és csodát, amelynek élvezetére alkottattunk? A *mi gyönyörünkön keresztül* élvezi mindezt a Teremtő. Ha mi boldogok vagyunk, Ő is az; míg ha mi szenvedünk, Ő is szenved. És mivel napjainkban igen sok ember szenved, hogyan várhatjuk el Atyánktól, hogy boldogan viselje sorsát, és szeretettel vezessen bennünket?

A szenvedés, pedig a Tőle való elszakadástól van. Attól van, hogy hátat fordítva elfelejtettük, hogy örömrünket az Ő *lábzsámolya* elé helyezzük; elfelejtettük, hogy az érzéseinket az Ő szívébe plántáljuk; elfelejtettük, hogy tetteinket az Ő globális terveinek alárendelve, Neki följajánljuk. Részeket szakítottunk ki a teremtméből, hogy Tőle függetlenül uralkodjunk rajta; s az Ő érzéseitől függetlenül, gyarlóvá vált szívünknek örömet okozunk. De milyen öröm ez, ha nem örülhet velünk Ő is? Magányos öröm, ideig-óráig tartó öröm. Olyan, mint egy maszturbáció: pillanatnyilag csúcsra juttat, de azután mély depresszióba taszít; hisz nem volt, aki velünk örült volna annak rendje-módja szerint.

Minél inkább elfelejtettük Őt, annál inkább az anyagi világban – a számunkra megmaradt világban – keressük örömrünk forrását. Minél nagyobb hatalmat óhajtunk gyakorolni benne, s minél többet szeretnénk az örömszerző szolgálatunkba állítani belőle – veszünkre –, míg a végén állatokká nem válunk. Itt egymást nem partnernek, társnak tekintjük a továbbiakban – akikkel közös örömet szerezhetünk a Teremtőnknek –, hanem potenciális ellenségnek, akik ugyanazt az örömszerző forrást akarják megszerezni, mint mi. Megszűnt a természetes tagozódása az egységnek. Széthullott. Aztán már mindegyik csak a maga hasznát keresi, a maga örömrét kutatja – akár a másé árán is (sőt, főleg úgy!). A magunk világában mindönk istenek akarunk lenni, mindenható uralmat akarunk gyakorolni mások tulajdona, teste, öröme, gondolata és érzése felett. Mert mindezt önmagunknak akarjuk. De minél inkább akarjuk,

annál kevésbé érhetjük el ezek árán a boldogságot. **A boldogság** ugyanis nem egy elérhetetlen szintű öröm; hanem egyszerűen fogalmazva: **a szeretet és a szolgálat terméke**. Vagyis az a boldogság, amikor szívből szolgáljuk Azt, akit szeretünk. Keressük a szétszakadt világban, az önzésünkben, a mohóságunkban természetes vágyunkat a boldogság iránt, de nem találjuk. Az ugyanis nem ott van; hanem ott, ahol elvesztettük: a harmonikus egységben, Isten szolgálatában.

Mivel nem találjuk a világunkban a boldogságot, és azt sem tudjuk, hol keressük, azért igyekszünk minél több apró örömmel helyettesíteni azt. Ezért aztán egyre mélyebbre süllyedünk az erkölcstelenségben; a lopás-csalás, hazugság béklyójában.

A korábbi leírásokból és tanulmányokból (beleértve az Oiolosselôtét is) egyre világosabbá válik számunkra, hogy ha rendszerezetten haladunk az isteni cél megvalósítása felé, s ezt az irányzatot a gazdasági szerkezet felépítésében is egyre inkább megtanuljuk követni, akkor egyre kevesebb szükségét érezhetik a résztvevők annak, hogy a nagy egészből részeket harapjanak ki maguknak, s abban önkielégítő tevékenységet éreztesse a szívükkel. Hisz ezt a Teremtő nem érzi örömmel. Sajnálatot érez irántunk.

Minél inkább belemerülünk ebbe a munkába, minél inkább megismerjük az igazi boldogsághoz vezető utat, annál inkább megszabadulunk a lopás, csalás, hazudozás szükségszerűségétől; annál kevésbé tekinthetjük egymást potenciális ellenségnek, prédának örömeink szakadatlan kutatásának útjában. Sőt egyre nagyobb tiszteletet fogunk érezni egymás iránt, s egyre inkább szeretjük Azt, aki mindezt a szívünkbe plántálta: az Istent, akinek mindezt a lábai elé tesszük, a szívébe visszaplántáljuk, hogy velünk örüljön Ő is.

Paradicsomi társadalom alapját képezi

Mindezt, amit az eddigiekben leírtunk, egy közös távlati célnak rendeljük alá. Nevezetesen annak, hogy ezt a földet, ezt az emberiséget (de később az egész Univerzumot) egy tökéletes isteni szervezésű **paradicsomi társadalom**má építsük fel.

A **kísérleti telepek** jó előmenetele után röviddel hozzálátunk ennek a paradicsomi társadalmi szerkezetnek a felépítéséhez. Ez esetben természetesen már nem kívánunk megkülönböztetni vallási, gazdasági és társadalmi módszereket és rétegződést. Itt a három dolog már a tökéletes összhang: az isteni összhang megvalósítása felé törekszik, s el is éri. Csupán most, gyarló mivoltunkban beszélünk olyan szorgalmasan e három önálló dologról. De mint a paradicsomi felépítésben tapasztalni fogjuk: az a három már nem csak hogy titokzatosan összeforr, de már arra sem lesz lehetősége – s persze szüksége sem –, hogy külön-külön beszéljünk róluk. Itt ellenben majd még beszélni fogunk egy önállóan látszó (bár egységesen működő) paradicsomi gazdaságról.

A **paradicsomi társadalom** – ugyanúgy, mint a mostaniak – kétpólusúak. De míg ez a két pólus napjainkban az összhang szempontjából **egységesítő-, romboló** hatású; addig a paradicsomi szerkezetben ez **megálmodott-, megvalósított** lesz. Így a társadalom felépítése is e különbséget kell, hogy tükrözze.

Napjainkban szükséges, hogy a társadalom egységét, romboló belső és külső hatások mérséklését célzó – úgynevezett **24-es rend** – alkossa. A paradicsomi építkezések során ezt a szerkezetet kell folyamatosan átalakítani egy változatosságot fejlesztő, szabályozó – úgynevezett **12-es rend** irányába. Ennek végeredménye már a fentebb vázolt paradicsomi harmónia, álomvalóság irányú, kétpólusú tevékenységét kell céloznia, hiszen külső és belső bomlasztó erők már nincsenek. Így ezzel a kettősséggel már nem kell a rendszernek szembeszállnia.

Míg napjainkban az emberi lét alappillérei a hit, remény, szeretet; addig a végtelen jövő távlatához már elegendő a szeretet megszámlálhatatlan megnyilvánulásait szívünkbe és elménkbe fogadni, s az isteni segítséggel összeegyeztetni, összefogással mindet megvalósítani.

Úgy gondolom, hogy ezért az eredményért célszerű lesz átvizsgálni, átvilágítani a szívünket, elménket, gondolatainkat, gondolkodásunkat, gazdaságunkat, társadalmunkat, földi emberiségünket; s mindent megtenni a fentiek eléréséért, s Istenünk lábai elé helyezéséért. Biztos vagyok benne, hogy ha ***az emberi vágyak eléréséért a világegyetem erői összefognak***, mint most is; akkor az Univerzum harmóniájáért, illetve tökéletes paradicsomi felépítéséért még ennél is többet fognak tenni.

3, Társadalmi szemlélet

A társadalom alapja a család. Igen ősi és igen bölcs mondás az, hogy: erős társadalmakat csak erős családok hozhatnak létre.

Ebből kiindulva most tekintsük meg azt a családot, amely a mai társadalmat létrehozta szerte a világon. Majd vonjunk le ésszerű következtetést vele kapcsolatban. Aztán pedig lássuk, milyen lépések szükségesek egy igazán stabil, teherbíró és erős paradicsomi társadalom felépítéséhez. Közben vegyük figyelembe az oda vezető út lehetőségeit.

Akármerre tekintünk is szét a világban: erős társadalmat már sehol sem találunk az emberi nemzetek között. Van a földön a Homo Sapiensnek 312 országa. Ezek mindegyike egy-egy társadalmat takar. Természetesen ezen túlmenően is vannak társadalmak – vagyis a szót tisztázva: *szervezett rangsori rendbe rendezett élőlény-csoportok*. Jelen írásomban elsősorban szervezett emberi csoportokról van szó. Tehát áttekintve ezeket az emberi társadalmakat, azt tapasztaljuk, hogy az azokat összetartani igyekvő törvények és szabályok óriási száma ellenére egyre lazulnak, gyengülnek, széthullanak. A társadalmak vezetősége mit sem törődik azzal, hogy valóban gondosan szervezze és támogassa a rábízott emberi csoportot. Elsősorban egyszerűen csak kihasználja azokat; saját hasznára tartja fenn. Szabályai egyre inkább a vezető réteg (vagy az azt fenntartó bűnöző csoportok, egyének) védelmét szolgálják. Így a társadalom nagy része gyakorlatilag csupán a fent említett elemeket szolgálja valamilyen módon. Ezt a kiszolgáló réteget nem igazán elégti ki ez a fajta részvétel. Megfélemlített, megalázott állapota miatt csupán szenvedő alanyai annak a csoportosulásnak, amely valójában ő értük kéne, hogy létezzen. Egyre több erkölcsi, gazdasági, morális, sőt mentális szankciót helyez kilátásba, és valósít meg velük szemben annak érdekében, hogy a *haramia réteg* egyre jobban visszaélhessen a hatalmi beosztásával. Egy idő óta odáig sülyedtek ezek a társadalmak, hogy bizonyos rétegeket szép csendben likvidálnak, leselejteznek, vagy tudatosan nyomorba döntenek a társadalomból; azokat tudniillik, akik nem tudnak, vagy nem akarnak részt venni a bűnöző-vezetők tevékenységének támogatásában. Ezeknek a nélkülözött rétegeknek (a társadalom periferiájának) a jelenléte valójában csak teher a gazdasági elit számára. A mai társadalmakat tehát lényegében úgy erkölcsileg (a papság, ha van még), politikailag és gazdaságilag a bűnözők, szélhámosok, haramiák irányítják. Legnagyobb gondjuk, hogy az adott társadalomban minél nagyobb embertömeg fölött legyen hatalmuk; hogy aztán a nyakukra telepedve minél fényűzőbben használhassák ki azokat.

De visszakanyarodva tanulmányunk elejére, figyeljük meg, hogyan is alakulhatott ki ez a helyzet. Mint ott megjegyeztük; ***a társadalom alapja a család***. Tehát induljunk most ki ebből.

A család férfiből, nőből és gyerekekből áll. ***A család feje a férj, a férfi feje a Krisztus*** – vagyis a papság, a papi királyság – ***ennek feje az Isten***. A gyermekek feje a szülők. Az isteni tanítás – helyes esetben – a papságon keresztül a családfőkhöz jut, aki továbbadja azt a feleségének, majd mindketten tanítgatják mindegyre cseperedő gyermekeiket. Így válnak azok is később egészséges emberekké.

Viszont tudjuk, hogy ez a rend fölborult. A papság hatalma már réges-régen megszűnt. Így megszakadt a kapcsolat, amely az Isten és az emberi családok közt fennállt. Hamis tanítók árasztották el az emberiséget, s gyakorolnak felettük helytelen, félrevezető uralmat a saját javukra. Vakok vezetnek világtalanokat. Mivel okosabbnak látszanak az átlagembereknél, ez utóbbiak felnéznek rájuk; főleg, ha azok az ember titkos, buja vágyait támogatják, és segítik elő ostoba tanításaikkal. ***Az ostobák odahajlítják fülüket a kegyes hazugságokhoz, csakhogy a hiúságukat legyezgethessék velük.***

A családfők helyes tanítások híján nem képesek ellátni feladatukat. Nem, hogy helyes tanítást nem ültetnek el feleségük és gyermekeik szívében, de saját maguk is csupán állati ösztönökre és titkos kéjvágyakra építik fel életüket. Legtöbb esetben a családjukat is annak vetik, rendelik alá.

Mivel a férfiak nem képesek helyesen vezetni feleségüket; azok sem képesek beváltani a hozzájuk fűzött reményt. **A hamis remény tudatlansághoz vezet; a tudatlanság bűnt szül; a bűn halált nemz.** Nem hűségesek, nem a családjukért élnek; se szellemileg, se anyagilag nem azt nyújtják gyermekeiknek, amire azoknak szükségük van ahhoz, hogy teljes értékű felnőttekké váljanak. A nők elsősorban érzelmi beállítottságú lények. Így a vágyaikat ennek megfelelően követik. Szeretik a szépet, csillogót, édeset, romantikusot és a lelki-mentális gyönyöröket. Mivel a férjüktől ezt ritkán kaphatják meg (hisz ők sem tudják, hogyan is kell ezt megadni), ezért a családon kívül, máshol kutatnak utána. Persze csak kutatnak, hisz tartósan ebben a társadalmi szerkezetben sehol sem találhatják meg. A számukra kedves tárgyakért képesek halálra dolgozni magukat a munkahelyükön. Karriert építenek, s egyre jobban érzik magukat a munkahelyükön, mint a családjuk körében. Kötetlenül ismerkednek, flörtölnek, buliznak, hogy romantikus illúziójuk táptalajt leljen. Persze másnapra ébredve újra csak reményvesztettekké válnak. Egyre inkább eltávolodnak a családjuktól. Sokan addig mennek, hogy egyedülálló életmódot, *szingli-sorsot* választanak, s így szenvedik el életük legszebb részét. Pasit pasira halmoznak. Ezek megszerzése tölti ki az életüket; miközben személyes önálló egzisztenciát építenek ki maguk körül. A sok barátnő, pasi ellenére egyre magányosabbak, s minél magányosabbak, annál kicsapongóbbak. Így zárul be számukra az ördögi kör. Sok szingli gyermeket is szül egy-egy kapcsolatból, s azokat egyedül nevelik föl. Ezeknek a gyermekeknek természetesen semmi olyat nem tudnak nyújtani se szellemileg, se érzelmileg, amitől azok igazán felnőtt emberekké válhatnak. Csupán a saját életmódjukból tudják őket oktatni. Az csak még mélyebbre süllyeszti őket. Ezen férfiak nagy részéből bűnöző, a lányokból prostituált lesz, vagy maguk is szingliként tengetik életüket. Ez az egészséges társadalom számára komoly visszavető erő.

De a mai családokban felnövekvő gyermekek sincsenek rózsás helyzetben. A családfő hozzá nem értése, az anya karrierépítése következtében vajmi vékony szálú kapcsolatuk lesz azzal a közeggel, amely a társadalom szilárd támpillérévé kéne, hogy nevelje őket. Az iskolai és utcai környezet neveli fel őket. Mivel még kevesebbet tudnak az életről, mint szüleik: vágyaik egyre szertecsapongóbbak. Közös szórakozásaik elsősorban a költséges *lógás* vagy a korai szexuális élet. Eszményképeiket azok közül válogatják, akik csapongó vágyaiknak megvalósíthatóságának adnak hangot szavaikban, zenéjükben, tetteikben. Ezért hamar szembe kerülnek előbb a szüleikkel, akik *bokros teendőik* miatt elfelejtik kezelni a helyzetet. Majd szembetalálják magukat a tanáraikkal, később a hatóságokkal. Észre sem veszik, és már bűnözőkké váltak. Hisz költséges lógásaikhoz *lővé* kell. Ezt a ki nem épített lelkiismerettel, egy kis utcai noszogató hatására egy-kettő meg lehet keresni a világszerte kiterjedt kábítószer- és prostitúció-hálózatban. Csak *villantani* kell, és már csorog is a *lé*.

Mi tehát a teendő? Mit lehet tenni ez ellen?

Gazdasági írásaimban gyakran szólok a paradicsomi építkezésekről. A fent vázolt problémát e világ dédelgetésével, foltoztatásával megoldani nem lehet. Ez csak egy új, paradicsomi társadalom felállításával lehetséges. Ezt pedig párhuzamba kell vonni a gazdasági és ideológiai paradicsomépítéssel.

Van a gazdasági szerkezetépítésnek egy úgynevezett *kísérleti* szakasza. Ez az a terület, ahol az alatt felsorolt irányelveket folyamatosan bele lehet építeni a telep életébe, s azután tartósan ki kell terjeszteni a paradicsomi körülmények közé. Maguk az elvek léteznek, csupán fölismerve azokat, bölcsen alkalmazni kell.

Nézzük először az oktatási csatornát, ahol a helyes tanítás eljuthat Istentől a legalsó teremtet lényig; ez esetben a gyermekekig.

A kísérleti telep vezetősége már olyan szellemi szintre emelkedett, amely alkalmassá teszi őket arra, hogy az Istentől jött tanítást minél nagyobb hatékonysággal értelmezzék, s továbbadhassák a telep tanárainak. Mivel e vezetők a Szent Íratok szisztematikus tanulmányozásából és azoknak más, ősi ihletésű irodalmakkal való összevetéséből nyerik tudásukat: a rendszer szempontjából *papoknak* minősülnek. Ők a megszerzett tudásukat továbbadják megfelelő oktatási rend szerint a társadalmi vezetőknek és a családoknak, családfőeknek. Innen a családfők sokkal biztonságosabb információkhoz juthatnak tevékenységük, családfői hivatásuk tekintetében, mint bár akár máshonnan. Itt nyílik lehetőség arra, hogy részben helyesen irányítsák családjukat, részben helyesen oktassák felnövekvő gyermekeiket. Ahhoz, hogy ez az oktatási csatorna jól működjön, a *papságnak* is be kell mutatnia ezt a családmódot, amelyet oktat. Miután pedig megértették azt a családok, meg kell követelni tőlük a megértettek betartását. A kihágásokat szankciókkal kell helyreigazítani (természetesen, ha egyéb módon – szóbeli helyreigazítás, további elmélyült oktatás –, már nem használ). A szankciókkal a revitens elemek természetes és helyes irányú vágyainak kell gátat szabni, akadályokat gördíteni. Egy egészségesen fejlődő családban egyre komolyabb felelősség birtoklása a természetes cél. A felnőttnek ugyanígy, akár gazdaságilag, akár társadalmilag vagy ideológiailag egyre többet tudván, tapasztalván; magasabb pozícióba kell igyekeznie. Ezeknek a pozícióknak vagy a felelősségvállalásnak viszont az előfeltételeivé kell tenni az erkölcsi irányelvek betartását, amelyek az adott családot vagy társadalmat valóban biztonságossá és erőssé teszik.

Itt felsorolok néhány olyan alapvető szabálytalanságot, vagy erkölcstelen magatartásformát, amely helyreigazításra szorul. Ilyen:

- a feleség vagy férj elhanyagolása;
- a gyermekek elhanyagolása úgy erkölcsi nevelés vagy gazdasági ellátás terén;
- a házastársi hűtlenség bármely formája;
- a családon kívüli gyermeknemzés vagy szülés;
- a hierarchiai rend figyelmen kívül hagyása;
- vagy a vele való szembeszegülés bármely formája;
- visszaélés a hatalom bármely megnyilvánulásával;
- a szeretet feltűnő hiánya (mind a négy fajtája);
- lopás, becsapás, hazugság;
- a szervezett oktatásról való feltűnően gyakori távolmaradás; vagy
- az iránta megnyilvánuló érdektelenség.

Ezekre (és a még fel nem sorolt, de a Bibliában és más szent könyvekben fölemlített) ***a helytelenségekre és hibákra általánosan érvényes büntetéseket felsorolni nem célszerű***. Épp ezeken buknak el az emberi törvények: a jogászok úgy forgatják ki a szavakat, ahogy akarják. ***Általános irányelveként az minősül jó helyreigazítási szándéknak, ami egyrészt segít a helytelenül cselekvőnek megfelelően látni tetteit, és ráveszi a kiigazításra; másfelől pedig a helytelen cselekedet és annak helyreigazítási módja a lehető legkisebb kárt okozza a társadalomnak vagy az adott családnak, csoportnak.***

Így tehát minden tettet a megfelelő hierarchiai szinten célszerű elkezdni kezelni (ahol keletkezett, és amire hatással van); és a helytelenül cselekvőnek az adott szinten való morális biztonságát kell, hogy megingassa. Magyarán egy bizonyos szintű bizalmat kell tőle megvonni mindaddig, míg szemléletmódja pozitívan nem változik. Szükség esetén gátolni kell az előre-

jutását, növekvő felelősségének kialakulását; vagy esetleg a meglévőből kell lefaragni. Anyagilag természetesen nem szabad veszélyeztetni őt (bár gátolni vagy zavarni lehet) mindaddig, míg az adott rend elemeként együttműködik. Természetesen legsúlyosabb esetben a rendszerből való teljes kizárás is szóba jöhet. De nyitva kell hagyni a kaput a visszatérni szándékozó előtt.

Nem látom értelmét, hogy erről a témáról itt részletesebben írjak, és később sem szándékozom ezt mindenféle szabályokkal és törvényekkel agyonsújtani. Ezek az irányadó elvek eléggé alkalmasak arra, hogy segítségükkel egy tökéletes paradicsomi társadalmat föl lehessen építeni.

Mindaddig, amíg a rendszer – tudniillik a Virág-rendszer – határozott körvonalat nem ölt, valamilyen formában meg kell ismertetni a környezetünkkel: a világ gondolkodni kívánó részével ezt az új-régi gondolkodásmódot, amely lehetőséget nyújt e viharos szerkezetű, instabil emberi társadalomból való kilépésre, s megmutatja az utat, ahová helyette behatolhatunk. **Állítsátok meg a világot: ki akarok szállni!** Meg kell fogalmazni azt a célt, meg kell határozni azt az útvonalat, amelyen végigjárva érdemes megállítani ezt a világot, s van hová belépni, az innen való kilépés után is. Valójában ezt a célt szolgálja ez a könyv, illetve ennek fősorozata: az Oiolosselőte.

Ezen túlmenően azonban ésszerű bizonyos leveleket is újtukra bocsátani, amelyek olyan gondolati vírusokat vagy ezek foszlányait tartalmazzák, amelyek feltétlenül felkeltik az érdeklődést, és lehetőséget biztosítanak ahhoz, hogy gondolkodókat gyűjtsünk magunk köré az új gondolatok táplálójául; illetve ezzel mintegy szelektáljuk is a körülöttünk működő, s életünket, világi gondolkodásunkat vezérlő *csillagok* sorát. Eldönthetjük, hogy későbbi építkezésünk során kik lesznek potenciális támogatóink, kik ellenzőink, esetleg ellenségünk. A semleges reakciók a gondolkodásunk tekintetében még szűz területek. Nem hatnak rájuk a *vírusok*. Ők majd akkor fognak reagálni, hogyha a tevékenységünk előtt már semmiképp sem térhetnek ki.

Leveleinket három fő irányba intézhetjük: vallási vezetők, gazdasági vezetők és társadalmi vezetők felé. Így a hármas tagozódásnak megfelelően, a gondolkodási területük megcélzásával levelezhetünk velük.

Anyám!

Most már szeretettel gondolok Rád!
Bár volt idő, hogy másként gondoltam én.
Sötét órán jöttem öledre én.
Bú emésztette a világot, vágyat.
Arcomon könny csordogált, hogy vágyam újra él.
De hogy?
Elhagytak, s anyám, te is.
Ez éltem fontos percein magam bolyongtam céloom felé,
De nem tudtam, csak féltem.
Gyakran elbuktam.
El én.
Gyűlöltem Istent.
Mit tett velünk? – kérdeztem én.
A válasz későn jött: nem, nem Ő tette ezt.
Hibásak társaim, hűtlen anyám –, gondoltam én.
Gondoltam, s emésztett ború, mart a bú.
Fák rejtekébe bújtam én.
S feketéllett életem, szürkült világom,
Kétségek közt hanyódtam.
S hanytam le azt, ki jót akart.

Próbák próbákra halmozták erőm.
Ez az én életem, csak az enyém.
Hibák, mit vétettem, enyéme, mind enyém, enyém...
Féltem, míg ebben éltem én.
Megszülettem újra, s megint ölről ölre léptem én.
Szemem vakította fény, s belevakultam, belé.
A Holdra néztem, őrá emeltem szemem,
S kértem, tanítson ő.
Tanított, de nem értettem én.
Kértem a Napot, adjon tudásnyi erőt.
Adott, de eldobtam.
El én.
S akkor a bolyongás mély verméből, a kétségből
Felé üvöltöttem végre:
Tégy halált elém, s döntést belém!
Fejbe vert a gondolat: mint sziklát, ha szív üti.
Nem más a hű, a hűtlen sem Ő.
Ez az életem,
Hibám, javam s örömöm.
Ez az én utam,
Nem társamé, nem anyámé, enyém.
Küzdelmem nem karddal való;
Ez nem gyilokra vágy, gyűlölség hiába emésztené.
Küzdelmem enyém s hibáimé.
Ezt adta Istenem: hibátlanságra, de hibával teli.
Önnön vágyaim megélését helyezte belém.
Minden világ, mi körülöttem, van, engem segít.
Bár bú vagy boldogság legyen,
Mind engem segít, tanít, okít, vagy tántorít, butít.
Én döntök, hogyan élek velük vagy ellenük.
Így hát, köszönöm, anyám.
Köszönöm vigyázó szemed, őrző szereteted.
Ha élted engem bűba is vetett; nem hibád.
Erényed az, hogy legyőzted csorbulásodat,
S átvittél tűzön-vízen, míg tehetted.
A te élted nem ismerhetem.
A te küzdelmed s csatád te vívod önnön lelkedben belül.
A te világod világa te vagy,
S Istened elvetheted, vagy dédelgetheded.
Én az enyémet már nagyon szeretem,
Mert Ő nyitotta fel szemem.
Ha tudsz, kérlek, támogass tovább;
Ha írsz, *megmondom* miben.
Csókollak téged, s családotat.
Rájuk is számítanék, ha lehet, *beszélj*, én mit tehetek.
A fogalmazástól meg ne ijedj;
A lelkem öntöttem így eléd,
Mely később folyammá duzzadhat, hogy megérts.
Szeretlek, s válaszolj!
Fiad: Karesz

Behatolás a rendszer ideológiájába

A varázslás célja és helye a világban

A varázslás az a tevékenység, amikor az isteni rend elemeit arra kényszerítjük, hogy a számukra meghatározott törvényeket áthágva, másként viselkedjenek. A varázsláshoz használt egyedi törvényszerűségek az isteni rend más területein, helyénvaló módon működnek. A varázslás alkalmával azonban arra kényszerítjük az illető elemeket, hogy a törvényeket variálják át a kívánt célnak megfelelően. Ha ez szavakkal, gondolatokkal történik: azt mondjuk rá, hogy hazugság. A hazugság tehát egyébként helyesen működő gondolatok, szavak, igék egymással való variálása egy kívánt cél elérése érdekében. Ha ugyanezt természeti erővel, tárgyakkal vagy bármely más lelki elemmel tesszük, akkor az, lelki hazugság, vagyis varázslás, tudatos szemfényvesztés, mások megvakítása, csalás, illúzió.

A varázslás célja – akárcsak a hazugságé – hatalomszerzés, helytelen hatalom gyakorlása a becsapott, megcsalt lélek, lelkek felett. Napjainkban az egyik ilyen általánosan használt eszköz a hamis értékszemplélet és a pénz. A legszélesebb körben ismert törvényrendszert építették ki ezek felhasználására. Ezen túlmenően persze még számtalan mód létezik, de mindegyik célja, hogy annak alkalmazója valamilyen jellegű hatalmat gyakoroljon mások felett.

Az ember legelőször önmagát csapja be azzal, hogy vágyakozni kezd olyan dolgok után, melyek nem őt illetik. Azt kívánja, hogy valaki vagy valami őt szolgálja. Ennek eredete az égben kezdődött, amikor az anyagi birodalom *Főkérubja* arra vágyott, hogy az általa felügyelt anyag, a benne működő erővel, lélekkel ne az Istent szolgálja, hanem őt; ne az Istent imádja, hanem őt. Ezt a vágyát akkor tudta foganatosítani, amikor az Isten megteremtette neki az első olyan élőlényt, akinek szabad akarata, döntési képessége, választási lehetősége, öntudata van. Ez volt az ember.

Így valójában a varázslás indítéka a vágy. Kifejezetten varázslásnak viszont ma azt tekintik, amikor valaki egy általánosan nem ismert, titkos módon borogatja fel az isteni rendet, amellyel nem átlagos, hanem abból kiemelkedő módon, látványosan gyakorolja a hatalmat a többi szokványos *varázsló* fölött.

Ha egy rend felbomlik, akkor egy idő után meg is semmisül. Később újra és újra megnyílvánul. Mindez addig folytatódik, míg a varázslás be nem fejeződik, s megint minden vissza nem tér az eredeti rendbe.

Tehát a varázslásnak mindaddig helye van a teremtés lelkitónusú szférájában, míg minden egyes változata nem szembesül az eredeti helyzetével, s így a Teremtő hitelt érdemlő módon tökéletes jogalappal ítéletet nem hirdet felette, s el nem törli örökre.

A koncentráció tudománya

A koncentráció azt jelenti, hogy összpontosítunk valamire. Azt jelenti, hogy csak arra gondolunk erősen, amire éppen szükségünk van. Az ember nem képes több dologra is hatékonyan gondolni. A védikus irodalom ennek folyamatát úgy írja le, hogy az elménkből kitakarítunk minden olyan dolgot, ami nem kell az összpontosítás tárgyához; majd a bennmaradt gondolatot az elménk közepére irányítjuk. Úgy helyezzük el, hogy előttünk legyen látható, vagy érzékelhető a két szemünk közötti tengelyvonalban. Szorítsuk gondolatunkat a két szemünk közé, szabályozzuk a lélegzetünket, és zárjunk ki az elménkből minden olyan dolgot, gondolatot, továbbá a szívünkben minden olyan érzést (dühöt, túlzott ragaszkodást, kéjvágyat), amely meggátolhat a gondolatkoncentráció alapos megfigyelésében, feltárásában, megismerésében és felhasználásában. Addig, amíg a gondolataink és érzéseink össze-vissza kalan-

doznak, lehetetlen egy-egy gondolatot alaposan megfigyelni; akár kívülről, akár belülről érkezzenek is azok.

Ez a folyamat alkalmazható a tanulás, az elmélkedés és a tanultak alkalmazása esetén is. Amikor tanulunk; a leghatékonyabban összpontosítva tudjuk rögtön jól megérteni –, vagyis hozzákapcsolni a már meglévő ismeretekhez, és ott megszerezni, helyére tenni. Miután így helyére tettük, később könnyebben megtaláljuk. Tehát a megszerezés és a rend fenntartása is abban segít nekünk, hogy hatékonyabban tanuljunk, és a tanultakat bölcsen használjuk. Ez igaz a fizikai és az elméleti rendre egyaránt. Az elménkben ugyanúgy visszahelyezzük a használt gondolatokat a helyükre, mint tárgyaink körében. Ez nagyban hozzásegít bennünket ahhoz, hogy egy bizonyos cél elérése érdekében gyorsabban haladjunk előre.

Az elmélkedés alkalmával a fejünkben és a szívünkben lévő rendet használjuk fel; és arra keresünk választ, hogy pontosan milyen célt kívánunk kitűzni, és azt hogyan kell megtervezni, végrehajtani, megvalósítani. Ehhez szintén szükséges az elméleti rend; hisz a fenti kérdés eldöntéséhez igen sok gondolatra van szükségünk azok közül, amelyeket az elménkben tárolunk, és azon érzések közül, melyeket a szívünkben őrzünk.

Korábban a megismert dolgok alapján már álmódostunk sokat. Ezek az álmok abban voltak igen nagy segítségünkre, hogy értelmezzük az álmainkban lévő gondolatainkat és a szívünkben lévő érzelmeket. Az álmaink során igyekszünk ezeket megszerezni. Ha ezt tudatosan akarjuk végrehajtani, akkor már ott is meg kell tanulni külön-külön odafigyelni azok részleteire, és meg kell tanulnunk azok némelyikét a hatalmunk alá vonni. Meg kell tanulnunk irányítani az álmainkat – legalább azok főbb szereplőinek a mozgásával. Ezek az irányított elemek hozzásegítenek bennünket ahhoz, hogy pontosan meg tudjuk határozni az abban rendszerezésen vagy sűrűn ismétlődő elemeket, amelyek a vágyainkat jelentik. Ezeket kell a későbbiekben tudatosan beépíteni, szerepeltetni álmainkban. Ehhez is igen nagy fokú koncentráló-képesség szükséges – vagyis arra kell törekedni, hogy az álom zavaró részeit kizárjuk. Főleg azokat a részeket, amelyeket a félelem, a düh vagy a túlzott ragaszkodás okoz. Ezek fölött az érzések fölött meg kell tanulni uralkodni. Küzdeni kell ellenük; nem szabad megengednünk, hogy azok felszínre kerüljenek, s megzavarják gondolkodásunkat. Ez sokat segít az összpontosítás kifejlesztésében. Ha vágyainkat már tudatosan meg tudjuk határozni, akkor pontos célokat tűzhetünk ki. Ehhez kell a célirányos tanulás. Ezután pedig a meditáció útján pontos tervet készíthetünk a megvalósítás érdekében. Ehhez is jól működő koncentráló-képesség szükséges. Hogyan tudnánk egy tárgyat odébb tenni a fizikai világban, ha még csak el sem tudjuk azt képzelni koncentrált meditáció, vagyis tudatos gondolatrendezés útján.

Majd pedig, mikor meg akarjuk valósítani a kijelölt célt, akkor az elménkben jól felépített terveket kell alkalmaznunk. Ehhez kell a legnagyobb fokú összpontosítás. Ha látszik, hogy terveink működnek, akkor kifejlődik bennünk az önmagunkba vetett hitünk, a magabiztosságunk, az önbizalmunk.

Mindezeket a folyamatokat csak a fent leírt összpontosítási szisztéma révén érhetjük el, s vezethetjük életünket úgy, ahogy azt valóban szeretnénk. Ha nem így teszünk, nem összpontosítunk arra, ami a céljaink eléréséhez szükséges, akkor örökké másokat teszünk majd felelőssé azért, ami velünk történik. **Másokat fogunk bántani azért, ha valami nem sikerül. Ezzel lebontjuk azokat a kapcsolatainkat, amelyek segíthetnének nekünk céljaink elérésében, terveink megvalósításában.**

Hasznos táblázatok

Ügynöksor a gazdaságban

'a' -	felderítés	2%	A % értékek az általuk termelt bevétel arányában értendők. Ez az ő jutalékuk; elszámolása: bérköltség.
'b'	realizálás	1%	
'c'	felépítés	5%	
'd'	üzemeltetés	5%	
'e'	fenntartás	1%	
'f'	1 éves bónusz	1%	
'g'	3 éves bónusz	2%	
'h'	kommuna-vezető		A %-kal nem jelöltek kommunális ellátást kapnak. Ez már nem teljesítmény-arányos; hanem szükséglet szerinti.
'i'	kísérleti telepvezető		
'j'	paradicsomi vezető		

Munkássor

'M ₁₀ ' munkás	Bérük a mindenkor érvényben lévő minimálbér %-a. 10=100%. Lehet helyileg létrehozott minimálbér, vagy teljesítménybér.
'M _{av12} ' alsó vezető	
'M _{kv15} ' középvezető	
'M _{fv17} ' felsővezető	

Gazdasági költségvetés szerkezete

Költségtényező	Termelés (%)	Kereskedelem (%)	Szolgáltatás (%)
munkabér + vonzatai	30	30	50
nyersanyag	50	50	20
rezsi	15	10	10
tartalék + fejlesztés	10	5	10
nyereség	5	5	10
A befektetés megtérülése	3 év	12 hó	6 hó

Ügynöksor a teremtés fényében

- - Isten és a felesége (szellembirodalom)
- - gondolat (öntudat)
- - ismeret (intelligencia)
- - tudás (elme)
- - lelki birodalom
- - éter (érzékelés, hangulat)
- - mentál (érzelem)
- - kauzál (ok-okozat, logika)
- - asztrál (terv, energia)
- - matéria (anyag, megvalósítás)

Hogyan épül fel a paradicsomi gazdasági rendszer?

Történelemből tudjuk, hogy a földön az emberiség eleinte igen hosszú ideig paradicsomi körülmények között élt. Mi viszont már nyomát sem látjuk ennek. Ez a világ, amit úgy nevezünk, hogy *hanyatló világ*, pusztulásra van ítélve. Hogy hogyan jutott el az emberiség ilyen mélyre, most nem tárom fel: legtöbbünknek van róla valamilyen elképzelése. Idővel azonban részletekbe menően ki fogom elemezni ezt is. Itt csupán arra szeretnék rávilágítani, hogy milyen összefüggést kívánok létrehozni a kettő között, és hogy mi szükség van erre.

Mivel ez a világ már nem tartható fenn sokáig, a még használható elemeit át kell menteni egy ezt követő *új tavasz*, egy új földi paradicsom számára. Ehhez meg kell ismerkednünk ezzel a világgal, a Paradicsommal és a közöttük lévő átmeneti elemekkel. Az Új Világ alapjait ugyanis jelen világunk tökéletes pozitívumai fogják jelenteni. Az eljövendő *Armageddon* alkalmával ugyanis nem az egész teremtség fog elpusztulni, hanem csak az azt szétzilálni szándékozó gonoszság és annak megtestesítői, megtestesülései, imádói, cselekvői, helyeslői fognak megsemmisülni. A világegyetem rendjét fenntartani igyekvő pozitív erők, és azok alkotásai megmenekülnek. Ahhoz viszont, hogy ez az egész emberiség számára is nyilvánvaló legyen; szükséges ezt valamilyen módon elválaszthatóvá, kézzelfoghatóvá tenni. Ezen ismeretek több létsíkú megnyilvánulásainak igénybevételével fog felépülni a jövő emberiségének társadalma.

De ezt miért épp gazdaságilag kell megalapozni?

Minden emberi közösséget (vagy más, univerzálisan elismert intelligens közösséget) három alapvető dolog tart fenn: a vallás; a gazdaság és a szervezethez. Ahhoz, hogy egy ilyen emberi közösséget fenn lehessen tartani: szükség van Annak az irányítására, aki mindezt megalkotta. Ő kiképzett a közösségekben olyan intelligens egyedeket, akik kapcsolatban vannak Vele; és az Ő oktatási, irányítási rendszerét képesek hatékony módon továbbítani a közösség többi tagja számára. Ők a próféták és a papok. Az ősi időkben valóban ők irányították az emberiséget, s így az élővilág rendje is a helyén volt. Idővel azonban a papok hatalma alábbhagyott – különböző okokból kifolyólag, amelyek természetesen a sötét hatalmak beszivárgásának volt köszönhető. Ezzel valójában az egyik *oszlop* a vallás hanyatlani kezdett. Többé már nem az Istentől kapták az útmutatásokat, hanem más, tökéletlen, hozzá nem értő csatornákból. Ekkor kezdődött a királyok és egyéb társadalmi vezetők önkényuralmának korszaka. Ha ezek a királyok még hallgattak a papokra (az igazi papokra!), akkor az ő városállamaik vagy birodalmaik még tündökölhettek; de már messze nem paradicsomi körülmények között.

Ezek a királyok az alattuk szolgáló, alacsonyabb szellemi szintű emberi csoportok két *kasztját* uralták: a kereskedőket és a munkásokat. A gonoszság további romboló hatásának következtében azonban ez az állapot is meggyengült; s így beszivárgott lassan-lassan az engedetlenség szelleme. A vezető szerepet kezdte átvenni a pénz, vagyis a pénzzel bíró, pénzzel bántó emberi réteg: a kereskedők kasztja. Egy idő után magdólt a királyi hatalom jelentősége is, és átvette a helyét egy még sebezhetőbb, még degradáltabb emberi társadalom: a feudális és tőkés alapú polgári társadalom. Ezek egységbe tömörült szövetségei alkották az emberi kormányzatokat. A *háromlábú zongorának* így két lába már kitört. Az emberi társadalmak már csak egy lábon egyensúlyozhattak. A vallás és a jól szervezett központi hatalmú társadalmi szervezethez elvesztette létjogosultságát. Innen kezdve már csak a gazdaság tartja életben. Azonban a másik kettő nélkül – a vallás irányító ereje és a társadalom szervezethez nélkül – aligha képes életben tartani egy immár több mint hatmilliárdos emberiséget (nem is beszélve a többről). Előbb-utóbb ez is összeroppan terhének súlya alatt. A pénz akarja megvalósítani a helyes ideológiai vezetést, és ugyanez kívánja közös célban összefogni és hatékonyan, átláthatóan megszervezni az életünket is. Ugye, látnivaló, hogy mindez teljességgel lehetetlen.

A föld egyes területein persze ez az egyetlen láb is felmondta a szolgálatot, mert *kirúgták alóla*. Itt ugyanis már a kereskedők uralmát is kikezdték a gonosz erők, melyek már korábban is oly hatékony pusztítást végeztek az emberiség körében. Ezeken a helyeken a legalsó és legbutább emberi réteg ragadta magához a hatalmat. Ezt a társadalmi rendszert elnevezték *demokráciának*, vagyis népuralomnak, amely helyenként mindentől elrugaszkodva, a levegőben *lógva* szocialista vagy kommunista demokráciának (de inkább diktatúrának) nevezetett. Ez a társadalmi rendszer csak negyven évig tartotta magát a semmiben. Ha a környező országok nem segítettek volna a szocialista tábornak, akkor akár már be is kebelezhatték volna, vagy el is pusztíthatták volna. A ma még meglévőket is a környező országok jóindulata, nosztalgiaja tarja fenn. A többit társadalmilag bekebelezték (hisz összeomlottak), s visszatértek a tőkés rendszerhez, de ezt demokráciának álcázzák.

Valójában ma is a kereskedelmi szerkezetben élünk. Hisz ez az utolsó *láb* De már nagyon inog ez is világméreteken. Ázsiát, Afrikát és kelet-Európát már sikerült elpusztítania. De a többi terület is folyamatosan fenyegető világválság szélén áll. A pénz világszerte annyi kárt okozott az emberiségnek és a föld biotikai szerkezetének, hogy történelmi léptékben már csak *napjaink* vannak hátra.

Viszont most elérkeztünk a feltett kérdésünk megválaszolásához. Mivel ma az emberiség fő támpillére (vagyis most már az egyetlen) a pénz; ezért szükséges, hogy első lépésként a megvalósítandó elképzeléseinket is ezzel erősítsük meg (erre az oszlopra helyezzük az egyensúly megóvása érdekében). Így tudjuk később mintegy kiszakítani a fennálló zűrzavaros *rendből* s lépésként előbbre jutni oda, ahová igyekszünk: a paradicsomi szerkezet felépítéséhez.

Tovább lépésünkhöz tehát pénzre és erőteljesen dolgozó pénzforgalomra – vagyis jól megalapozott és felépített gazdasági szerkezetre van szükség.

Első lépésként természetesen egy ideológiailag jól megalapozott rendre tartunk igényt. Arra, hogy a Teremtőnkől pontos ismeretet szerezzünk múltunkról, jelenünkről és a várható jövőnkről. Az Ő segítségével hosszú éveken át építettem föl ezt a vezérlő erejű rendet (és építem ma is), amely meghatározza számunkra a teendőinket. Ezt a gondolkodásmódot kell megérteni néhány olyan embernek, akik hajlandók túllátni a mai romlott világon, és szeretnének részt venni az elkövetkezendő új világ megalkotásában.

Egy olyan tartós gazdasági szerkezetet kell felépíteni, amely képes finanszírozni a további kutatásokat, és lehetőséget nyújt arra, hogy a gyakorlatban is megalapozhassuk gondolkodásunk működését. Lehetőséget nyújt továbbá arra, hogy működés közben is felismerhessük a benne megbúvó sötét árnyakat; illetve a jól működő rendszert továbbfejleszthessük a paradicsomi szintig, és mindeközben széles körben oktathassuk úgy elméletben, mint gyakorlatban. Így lehet a jelen és a múlt értékes elemeit átmenteni egy tökéletes új világba; melyet már nem sújt semmilyen gonosz hatalom árnyéka.

A gazdasági építkezés közben folyamatosan föl lehet építeni jövőnk vallási, gazdasági és társadalmi ideológiáját, hogy azokon, mint oszlopokon nyugodjék.

4. Ügynökök könyvei

Ez a könyv tulajdonképpen az ügynökökről, az ő munkájukról és az általuk felépítendő gazdasági szerkezetéről szól. Ebben a szerkezetben az ügynököknek kulcsszerepük van. Az ő értelmességükön, hozzáállásukon, hitükön múlik az, hogy a Virág-rendszer milyen sebességgel és hatékonysággal fog fölé emelkedni e világ gazdasági szerkezetének; vagyis annak a zűrzavarnak, ami ezt valójában jellemzi.

Először tehát vegyünk egy átfogó képet az ügynökökről, majd pedig részletekbe menően vizsgáljuk meg őket.

Az ügynöksor általános tudnivalói

Az ügynök a munkással szemben a gazdaságban szellemi tevékenységet folytat. A munkalehetőségek becserkészésétől, azok felépítésén át a hosszú távú fejlesztésig – sőt azok paradicsomi körülmények közé emeléséig ők végzik. Tevékenységük közben természetesen munkás tevékenységet vagy más szellemi-társadalmi elfoglaltságot is végeznek. A pénz-alapú ügynökök jutalék-bért kapnak a táblázatban meghatározottak szerint, amit a könyvelésben a bér-költség terhére számolnak el. A nem pénz-alapú ügynökök a munkájuk során már csak a külvilággal tartanak fenn pénzbeli kapcsolatot – ha szükséges; belső munkájukhoz már nem, vagy alig. Ők maguk sem kapnak bért, hanem az adott rendszer fedezni igyekszik minden ésszerű szükségletüket.

A jutalékos ügynökök munkájuk végzése során folyamatosan törekszenek a szervezetről minél többet tudni, és ennek felhasználásával előmenetelre szert tenni. Az ügynök csak olyan pénzből kap jutalékot, amelyet már korábban kitermelt. (Csak azért, mert ő hozott egy potenciális vevőt, még nem kap pénzt. Ha azonban eladott neki valamit – vagy más adta el neki –, jár a felderítői százalék a vevőhözónak is.)

Ez az ügynöki felépítés egyaránt alkalmazható a termelésre, a kereskedelemre és a szolgáltatásra. Annál is inkább, mert a három dolog gyakran fedni fogja egymást.

Minden ügynök a jelentéseit aláírja, és beosztását megjelöli, dátumozza.

Az ügynöksorban hierarchiai felépítés tart rendet. Legalul van az 'a'-; legfelül a 'j'-ügynök. Közöttük a fent vázolt sorrend szerint alakul az előjárósági rendszer. Így a különféle ügynökök egymással alá-, illetve fölérendeltségi viszonyban vannak – attól függetlenül, hogy egymással kapcsolatban állnak-e, vagy sem a munkájuk során. Egy magasabb szintű ügynök természetesen végezhet alacsonyabb szintű tevékenységet. Mindig az épp végzett tevékenység határozza meg a rangsori helyét a csapatban.

Ugyanez az ügynöki rendszer alkalmazható a vallási rendszerek felépítésében is. A kettő összefonódásából megalkotható a társadalmi rendszer pontos rangsori felépítése.

A különféle ügynöki-ügynökségi szintek között szükség esetén koordinátorokat kell elhelyezni. Az egész rendszer egységes működése érdekében különféle utazó-felvigyázók, utazó ügynökök alkalmazhatók.

Az ügynöki rendszer célja, hogy annak elemeit oktassuk, a Teremtő szolgálatára, a Hozzá való visszatéréshez; közben megmutassuk az oktottaknak, hogyan tudják leghatékonyabban fenntartani és folyamatosan fejleszteni a rendszert.

Rövid leírás 'a'-ügynökről

'A' ügynök – felderítő (2%)

Mint a neve mutatja: felderíti az üzleti lehetőségeket. Tájékozódik a gazdasági szervezet (Virág) anyagi, jogi, kapcsolati lehetőségeiről. Föltérképezi a közvetlen és távolabbi környezetét gazdasági igényeik szempontjából. A gazdasági igények három fő területet ölelnek fel: úgy, mint termelés, kereskedés és szolgáltatás. Általában egy-egy 'a'-ügynök többnyire egy-egy szűk gazdasági területre specializálja magát; de szélesebb körben is vizsgálódhat a szerint, hogy milyen céllal teszi ezt.

Termelés tekintetében olyan potenciális vevők nevét és címét teszi le Virág asztalára, akiknek érdemes lenne előállítani valamilyen terméket. Ezt összhangba hozza a termelhetőség feltételeivel.

Kereskedelmi felderítők megvásárolható és eladható áruk beszerzési és eladási címei és nevei után kutatnak. E tevékenység akkor eredményes, ha a potenciális vevőt lehetséges módon szinkronba hozza az eladható termékkel, és annak beszerezhetőségével.

A szolgáltatási 'a'-ügynök azok címeit hozza, akik valamilyen fizikális vagy szellemi szolgáltatást vennének igénybe.

E hármas tevékenységet elsősorban személyes kapcsolatok kiépítésével – úgynevezett *gyenge kapcsolatokkal* igyekszik mind hatékonyabbá tenni. Arra kell törekednie, hogy minél több embert ismerjen meg minél alaposabban úgy, hogy hozzájuk újra és újra visszatérhessen. Beszélgetnie kell velük. Előzetesen terepbemunkálást is lehet végezni különféle reklámfogásokkal, szórólapokkal, személyes jelenléttel, kérdőívekkel stb.

A személyes kapcsolatépítés lehetőleg szemtől szembe történjék a bizalomkeltés és érdeklődés felkeltés érdekében. A tárgyak (telefon, e-mail, levél stb.) mindig másodlagosak, illetve sokadlagosak legyenek.

Ha valamely igényt vagy reálisnak tűnő lehetőséget sikerül regisztrálni, melyből üzlet, gazdasági tevékenység hozható létre, úgy ezt a jelentésében közli felettesével. A jelentésnek tartalmaznia kell a vevő nevét; címét; a terméket, tevékenységet bemutató leírást; illetve a megoldhatóság rövid vázlatát. Itt röviden ki kell térni arra, hogy az adott gazdasági tevékenységhez az *alapanyag* hogyan szerezhető be; az hogyan *dolgozható fel*, hogyan alakítható át végtermékké; majd harmadsorban hogyan *adható el* a végtermék. E három dologhoz külön-külön fűződnek azok a feltételek, melyeket egyenként fel kell sorolni. Természetes, hogy mindhárom alapelemnek vannak emberi, jogi, területi, anyagi, természeti, biztonsági, környezeti és egyéb feltételei. Ezekből minél többet célszerű felderíteni; így annál valószínűbb és valószínűbb lesz a megvalósítása: annál reálisabb lesz a következő ügynök számára.

Ez a regisztrációs jelentés természetesen csak akkor ér 2%-ot, ha azt akár az 'a'-ügynök tovább képezve, akár más megvalósította, és az első vagy egyetlen alkalommal *pénzt szült*. A további bevételek már az azt működtető ügynököt jutalmazzák. Az első havi, vagy egyetlen bevételből vonható le ez a jutalék.

Az 'a'-ügynök munkájához tartozik a további 'a'-ügynökök felderítése, és esetleges 'a'-hálózat piramidális (vagy más jellegű) felépítése is.

Az 'a'-ügynök hármas tevékenysége:

- gazdasági felderítés;
- 'a'-ügynöki utánpótlás és rendszerépítés;
- folyamatos továbbképzés.

Rövid leírás ‘b’-ügynökről

‘B’-ügynök – értékelő (1%)

Az értékelő a felderítő jelentésében található gazdasági leírást biztos alapra helyezi; megvalósíthatóvá, felépíthetővé teszi. Az eladandó termék vagy áru, szolgáltatás eladhatóságát a lehető legnagyobb valószínűségi fokra helyezi, annak eladhatóságát átláthatóvá teszi.

Az ‘a’-jelentésben lévő eladni valót széles körben közhírré teszi, és széles körű felmérést készít arról, hogy a lakosságnak vagy más szervezetnek milyen igénye van rá. Ehhez felhasználhatja magát az ‘a’-jelentést, az ‘a’-kérdőíveket (ezeket szükség szerint megerősíti), saját kérdezőbiztosokat állít csatasorba, és saját *gyenge kapcsolatoknál* célirányosan *szimatol*. Minden egyes, ez irányú észrevételt regisztrál. Ha van rá lehetősége; szerződéseket készít elő Virág és a vevők között. Ez elsősorban a szolgáltatás területén előnyös; de a másik két tevékenység területén is áldásos. Erősen emeli a megoldhatóság realitását. Eladni azt lehet, amit megvesznek. Ha erre hivatalosan is ígéretet tesznek, nagyobb bizalmat ébreszt a beruházóban.

Célirányos kutatások eredményeiről és a szerződésekről összefoglaló elemzést készít, jelentést ír.

A jelentés tartalmazza a gazdasági tevékenység leírását; a vevők nevét, címét; vagy számát egy adott körzetben élő lakosok arányában (%-ban); egy rövid beruházási költségvetési tervvázlatot, annak megtérülési idejével; várható bevételével, továbbfejlesztési lehetőségekkel; üzemelési költségvetési tervvel. A számadatok egymáshoz viszonyított aránya a korábban felvázolt táblázat adataihoz kell, közeledjen. Minél közelebb áll hozzá, annál valószínűbb.

Megvalósítás során mindig a legreálisabb, s így a legértékesebb ‘b’-jelentést részesítjük előnyben.

Rövid leírás ‘c’-ügynökről

‘C’-ügynök – felépítés (5%)

A krátor vagy konstruktor – mint a neve is mutatja: felépíti az üzletet, a gazdasági tevékenységet.

Ehhez szüksége van pénzre, emberre, anyagra, eszközre, helyre, engedélyre és a ‘b’-jelentésre.

Pénzt vagy Virágtól kap, vagy egyéb forrásból kölcsönt vesz fel, beruházóval köt szerződést. Valójában azonban ez utóbbit is a szervezet nevére veszi igénybe – annak áldásával. Erre legalkalmasabbak a hivatalos pénzintézetek. Érdemes tájékozódni tőlük, hogy mindig a legelőnyösebb banki tranzakciót lehessen igénybe venni.

A kölcsönből fedezett beruházás esetén a megtérülési idő a duplájára nő, plusz a kamat mértékével a fejlesztés és a nyereség terhelődik.

Embereket a munka végzéséhez a munkalehetőség meghirdetésével lehet felvenni, alkalmazni. Felvehetünk utcáról, a szervezettől (más területről), munkaügyi hivatalon keresztül. Mindenesetre a felvett dolgozókat ki kell képezni a munkára. A kiképzés oktatásból és gyakorlati képzésből áll – függetlenül attól, hogy milyen végzettséggel rendelkezik. Természetesen a szakirányú végzettség esetén is szükség van célirányos képzésre és próbaidőre. Bérezésük a munkásoknál leírt módon történik. Ha ügynökként vesszük fel a dolgozót, akkor ‘a’-

szinten kell bevezetni, hogy később biztonságosan dolgozó szellemi vezető válhassék belőle. A munkásokat is célszerű '*M₁₀*'-nél indítani, de a béremelését vagy előléptetését szükség szerint szorgalmazhatjuk.

Engedélyeket is a kreátor szerez be – akár a saját működési engedélyét vesszük figyelembe, akár önálló szervezetként dolgozik be Virágnak, vagy egyszerűen Virág alkalmazottja, esetleg alkalmi munkása. Bárhogy is építkezik, mindig Virággal egyeztetve – neki elszámolva teszi ezt.

Anyagokat, eszközöket és helyet a rendelkezésre álló pénzből vásárol, vagy bérel.

A 'c'-jelentést Virág a rendelkezésére bocsátja. Végül is ez határozza meg számára, hogy mit hogyan építsen fel. A jelentés kézhezvételét követően pontos tervet készít a beruházás költségvetéséről és az építkezés üteméről. A 'b'-jelentésben lévő (vagy ahhoz csatolt) szerződések sokat segítenek a munkában, hisz elsősorban azokat kell megvalósítani. Ezzel párhuzamosan természetesen a jelentésben foglalt egyéb regisztrációkra is nagy gondot kell fordítani.

Lehetőség szerint mindent törvényesen kell végezni.

A felépített gazdasági egységről jelentést készít. A jelentés tartalmazza:

- a leendő tevékenység részletes leírását, munkafázisaival;
- az anyag-, és eszköz-leltárt;
- az emberállomány hivatalos adatait és a képességeit – rövid jellemrajzzal;
- az általa előkészített beruházási költségvetési tervet, összevetve annak végrehajtásával;
- az üzemeléshez szükséges anyagok, eszközök, jogok stb. beszerzési helyét;
- vevők pontos nevét, címét vagy sűrűségét;
- szerződések egy-egy másolatát;
- illetve az üzemeltetéshez szükséges egyéb információkat – úgy, mint technológiai leírást, biztonságtechnikai leírást, a megszerzett engedélyek másolatát,
- esetleg még szükségessé váló egyéb instrukciókat, tanulmányokat (munkavédelmi- és tűzvédelmi leírást, minőségbiztosítást, környezetvédelmi óvórendszabályt).

A kreátor-ügynök tevékenysége akkor eredményes, ha az általa felépített gazdasági egység működőképesen és hatékonyan termelésre alkalmas módon átadásra kerül az üzemeltetőnek, és a róla szóló jelentés Virágnak.

Valójában Virág nem a tevékenység anyagi eredményéért végzi, vezeti, oktatja ezt a munkát. Ezért a rendszer anyagilag, pénzügyileg akkor is jól működhet, ha a beruházás teljesen idegen forrásból, és Virágtól független költségvetéssel, elszámolással történik. Valójában Virág már a legmagasabb szintű ügynök – vagyis 'j'-ügynök. Már nem a megélhetésért, hanem a Teremtő szolgálataért végzi. Minden egyedi gazdasági egység maga dönti el, hogy mennyit juttat ebből Virágnak. Míg oktató-tanuló viszonyban áll vele (mint én a Teremtővel), addig jó irányba halad a gazdaság, a vallás és a társadalom. Ennek azonban különféle szintű megnyilvánulásai lesznek.

Rövid leírás ‘d’-ügynökről

‘D’-ügynök – üzemeltető (5%)

Az üzemeltető számára gyakorlatilag minden adott ahhoz, hogy üzembe helyezze, működésbe hozza a ‘c’-jelentésben igen pontosan leírt gazdasági tevékenységet. A dokumentáció tartalmazza azokat az instrukciókat, melyek a tevékenység megindításához és annak folyamatban tartásához szükségesek. Mindazonáltal a folyamatos fenntartást mégis a ‘d’-ügynök biztosítja.

Biztosítja a dolgozók rendszeres képzését, továbbképzését, gyakorlatszerzési lehetőségét. Folyamatos kapcsolata van az anyagok és eszközök beszerzési lehetőségeivel, a pénzügyi intézetekkel (pénzügyi műveletek, hiteltörlesztés... stb.), vevőkkel, illetve más olyan partnerekkel, akik közvetlenül vagy közvetve függő viszonyba kerülnek az illető tevékenységgel. Nem hagyhatók figyelmen kívül természetesen a *gyenge kapcsolatok* sem. Sőt azok erősítik őt. Nem utolsó sorban, folyamatos munkakapcsolatban áll Virággal (közvetlenül, vagy szervezeten keresztül).

Rendszeres oktatást nyújt a dolgozóknak és vezetőknek. Heti rendszerességgel jelentést ír előjáróinak, amely tartalmazza: a gazdasági folyamatot a belső rendben azonosító jeleket; a folyamat tervét; ahhoz képest a végrehajtást; tervmódosítást; a tevékenység mozgásának pénzügyi paramétereit; új dolgozók felvételét; elbocsátást; kilépést; kinevezést; leváltást; az oktatás ütemtervét, végrehajtását, témáját. Mivel ‘d’-ügynök előkészíti *‘e’-ügynök* munkáját is, az első jelentésben fel kell tárnai az egyéves ütemtervet is, és ehhez képest kell beszámolni a folyamatról is. Ha ez a terv változtatást igényel, úgy ezt haladéktalanul meg kell tenni. Minden tervet Virág hagy jóvá, vagy vétőz meg. A jelentésnek lehetőleg tartalmaznia kell azokat a lehetőségeket, amelyek előre láthatólag látványos változás lehetőségét rejtik. Fel kell hívni Virág figyelmét minden olyan körülményre, amely alááshatja a folyamatot, vagy lehetőséget kínál egy ennél további fenntartásra, sőt akár fejlesztésre is.

A *‘d’-ügynök* tehát vezet, elemez, ad-vesz, irányít, oktat, jelent, figyel. Figyelése során arra is kitér, hogy a dolgozók között van-e valakiben ügynöki hajlam, vagy más irányú tehetség. Az ilyenekről jellemrajzot készít, s a jelentésében megemlíti, sőt tőle telhető módon felkarolja, továbbképzzi, tevékenységekkel bízza meg; ezzel is oktatja, képzzi, s megbizonyosodik rátermettségéről, megbízhatóságáról.

Munkája eredményének 5%-a illeti meg minden hónapban.

Rövid leírás ‘e’-ügynökről

‘E’-ügynök – fenntartás (1%)

Az ‘e’-ügynök a gazdasági tevékenység folyamatos fennmaradásáról gondoskodik. Figyeli annak buktatóit, és gondoskodik annak kiküszöböléséről. Havi rendszerességgel jelentést készít arról, hogy mi veszélyezteti a tevékenységet, mit lehet tenni ellene, és mit tett; ez hogyan hatott a tevékenységre.

Tevékenységeért egy év után jár egy százalék jutalék; majd pedig a gazdasági egység fennmaradásáig havonta.

Munkájához felhasználhatja a 'd'-jelentéseket; ellenőrzi időnként azok háttérét, valódiságát; találkozik a dolgozókkal; igyekszik kapcsolatot fenntartani a beszerzéssel és értékesítéssel. Észrevételeiről a fent vázolt szempontok szerint feljegyzéseket készít. Szükség és lehetőség esetén javaslatokat dolgoz (dolgoztat) ki az akadályok elhárítására, megoldására.

Munkáját szoros együttműködésben végzi 'd'-ügynökkel.

Az 'e'-munka akkor sikeres, ha az általa istápolt egység egy évnél tovább fennáll és működik.

Jutalékát munkája 12. hónapi eredménye után kapja – majd minden hónapban az előző havi bevétel alapján.

Rövid leírás 'f'-ügynökről

'F'-ügynök – egy éves bónusz (1%)

Az 'f'-tevékenységet szoros együttműködésben kell végezni 'e'-ügynökkel és persze az üzemeltetővel. Munkájának lényege, hogy a felépített és működő gazdasági egységet fejleszti. A kereskedelmi kört bővíti; újabbakat térképez fel; a szerződéseket jobb lehetőségek irányába előkészíti, és aláírásra felterjeszti; ehhez képest a beszerzési lehetőségek bővítése és a szükséges dolgozók felvétele, kiképzése iránt intézkedik.

Akkor mondható áldásosnak a munkája, ha egy év leteltével a felkarolt cég bevétele (többnyire havi szinten vizsgálva) nőtt. Mivel ő előljárója 'd'-, és 'e'-ügynöknek is –, nem vitathatjuk, hogy e növekedés kinek az érdeme. 'F'-ügynöknek jár az 1% bónusz – függetlenül attól, hogy ő közben mást is dolgozik (pl. épp ő vezeti a céget).

Akkor válik 'f'-ügynökké valaki, ha egy éven át havi feljegyzéseket, jelentéseket készített és továbbított az adott cégről, elvégezte közben az egyéb – főntebb már vázolt – korrekciós munkákat, és ezek eredményeképp munkája 12. hónapjában a cégnek nagyobb bevétele volt, mint az első egész hónapban. A 13. hónapban kapja meg az első jutalékot; majd minden hónapban az előző hónap eredménye alapján, míg az emelkedik. Csökkenés esetén ez megszakad.

Egy éves csökkenés, vagy az indulási bevétel alá esés után az 'f'-művelet újra indul.

Rövid leírás 'g'-ügynökről

'G'-ügynök – 3 éves bónusz (2%)

A 'g'-munka látszólag hasonló, mint az 'f'. Gondoskodik arról, hogy az adott gazdasági rendszer minél hatékonyabb eredményeket érjen el, minél inkább fejlődjön, s minél több rendszeres bevételt érjen el.

E tevékenységet már nem rövid (egy éves), hanem három éves távlatban végzi. Jutalékát is csak a 37. hónapban kapja először.

Mindazonáltal ezen túl – mivel minden ügynök a felettesének is előkészíti a munkát – ő már lehetőséget tár fel arra, hogy az illető munkát hogyan lehetne beépíteni egy kommunaszerű gazdálkodási szakosztályba. Hogyan lehetne összekapcsolni más tevékenységekkel, hogy annak belső forgalmából a pénzt egyre inkább ki lehessen vonni, és a bevétellel minél inkább külső pénzforgalmat növelni. Bővítési gondolatainak azt kell célul kitűzni, hogy a rendszerben résztvevőket (személyeket és jogi személyeket) minél inkább belső forrásból lehessen

ellátni szükségleteik tekintetében. Mindezen túl persze, neki elsődleges feladata az általa felügyelt cég anyagi helyzetének javítása a lehetséges tetőpontig. Így lehet azokat átadni egy kommunának, és bekapcsolni annak működésébe.

A 37. hónaptól mindaddig kapja a 2%-ot, (mindig az előző hónap eredménye után) míg át nem adja azt más vezetőnek, vagy meg nem szűnik; feltéve, hogy közben a bevétele emelkedik. Három éves csökkenés után, vagy az indulási bevétel alá süllyedés esetén a 'g'-művelet újra indul. Ideiglenes csökkenés esetén ez a havi 'g'-bónusz szünetel.

A kommunába kerülés nem szünteti meg a járulékot, csak ha nem felügyeli tovább, vagy a bevétel süllyed.

Rövid leírás 'h'-ügynökről

'H'-ügynök – kommuna-vezető

A *kommuna* egy olyan gazdasági szervezet, amelynek tagjai egy közös cél érdekében, központilag meghatározott módon termelnek. A kommuna tagjai már a korábbiaktól eltérően, nem teljesítmény-arányos bérezésben részesülnek, hanem valós szükségleteik szerint látja el őket a szervezet. Ez egyes kommunákban még kevert formában: természetbeni juttatással és pénzzel valósul meg. Magasabb szervezeti szinten viszont már kizárólag természetbeni juttatással oldható meg.

A fentiekből következik, hogy ennek tagjai megfelelő oktatás és megértés után maguk döntenek úgy, hogy részévé válnak e rendszernek.

A belépő tag bármit bevihet a szervezetbe, ha kilép (mert meggondolta magát) akkor, amit bevitt, megkaphatja, vagy annak ellenértékére tarthat igényt.

A gazdasági tevékenységnek lényegesen többet kell tudnia termelni, mint amit a szervezet tagjainak az anyagi-fizikális ellátásához elegendő. Ha az alapellátás már minden tag számára kielégítő módon megoldható, akkor a fölöst a továbbfejlődésre, további gazdasági rendszerekre és oktatásra, kutatásra lehet felhasználni.

Költségvetésének szerkezete hasonló az egyéb gazdasági szervekéhez – azzal a különbséggel, hogy itt a munkabér helyett ellátási költségek kerülnek elszámolásra.

Itt már az ügynök sem kap jutalékot – csupán a munkája maradéktalan elvégzéséhez és magánéletének helyes vezetéséhez szükséges ellátásról kell gondoskodni.

Kommuna-vezető 'g'-ügynökből lehet. Ez a háttér biztosítja, hogy szándékát az elvégzett munkával bizonyíthassa. Legjobb, ha a már hatalma alatt lévő gazdasági egységet szervezi át. Ehhez Virág komoly oktatásnak, célirányos kommuna-vezetőképzőnek veti alá. Azt jól megértve, szabad akaratból dönt úgy, hogy vállalja a más irányú felemelkedési lehetőséget. Ebben az esetben ugyanis a továbbiakban már nem pénz-alapú lesz a hatalma, s további vagyont ebből már nem halmozhat fel. Szellemi növekedés elé néz; lemond anyagi vágyairól, munkája gyümölcseről; s az Isten szolgálatába lép munkája során.

Továbbképzése is innen kezdve többretegű lesz – persze egyelőre még alapfokon: igazságra épülő ökomenikus vallás; paradicsomi gazdaságvezetés; Mennyei Királyság földi társadalma. Továbbképzése során fog fény derülni arra, hogy e három közül melyik irányba fog továbbfejlődni; s így melyik területen fog a továbbiakban tovább dolgozni.

Munkája is sokrétű lesz. Természetesen nem is fog vele egyedül megbirkózni. Vezetőtársakra lesz szüksége.

Ez a munka három alapvető feladatból áll:

- vezetnie kell a kommunát, mint gazdasági egységet;
- folyamatos képzést kap, és ad a gazdaság minden résztvevőjének;
- gondoskodik a részvevők legmegfelelőbb ellátásáról.

A gazdasági rendszer vezetése hasonló a már megszokott munkához, de itt már határozott céllal, csak olyan dolgozókat válogat ki, akik az új gazdasági szabályozást hajlandók beépíteni az életükbe. Ez nehéz, hisz főleg az első egy-két évben komoly vágyakozás lesz jellemző a dolgozók között. Itt a munkások már nem a hagyományos 'M'-munkások. Ők kommunatagok. Gazdaságilag szükségtelen szelektálni őket, hisz javadalmazásuk személyes szükségleteik alapján történik. A gazdaságvezetés terén így ők csak dolgoznak, nincs bérük. Javadalmazásuk majd csak a harmadik területen nyer érvényesülést. Az új belépőket azonnal alapellátással kell fogadni (lakás, élelmezés, ruházkodás, taneszközök). Kilépéskor természetesen ezeket meg kell vonni tőlük.

A dolgozókat 'h'-ügynök havi rendszerességgel oktatja az elvégzendő munkákról (ha kell, sűrűbben is!). Megfelelő szervezeti rendszert tart fenn (alsó-, közép- és felsővezetők, tagok), a már jól bevált 5-12-es csoportosításban, hogy minden egyes embert személyesen lehessen ismerni. Nem csak azért, hogy a szükségleteiről tudjunk, hanem hogy lássuk, milyen irányba lehet továbblépezni. Ők is a korábban említett három alapirányba fejlődhetnek tovább (vallási, gazdasági, társadalmi), vagy egyszerűen csak jó minőségű dolgozókká fejlődhetnek.

'H'-ügynök havi rendszerességgel tesz jelentést Virágnak. Ebben gazdasági számvetést készít. Felvázolja, hogy a gazdasági tevékenységgel megkeresett pénzt mire költötte, s Virágnak milyen hányadot tud elküldeni. Vázlatokat készít a további bővítés lehetőségeiről. Ehhez fontos figyelembe vennie, hogy a fejlesztésnek és bővítésnek akkor van értelme, ha így az átlagos 10%-os nyereséget Virág rendelkezésére tudja bocsátani. Ettől akár lefelé, akár fölfelé csupán rövid ideig célszerű lényegesen eltérni.

Feltárja továbbá Virág felé, hogy munkájához milyen külső segítségre van szüksége, hogy hatékonyabbá tudja tenni azt. 'H'-ügynök munkájának így az a célja, hogy társakat képezzen ki gyakorlati és elméleti szinten a későbbi paradicsomi gazdaság, az igaz vallás és a kettőt kiegyensúlyozottan átfogó Mennyei Királyság (*Világtanács*) földi társadalma számára.

Ezt persze egy szinttel magasabban, az 'i'-ügynök még tovább fejleszti; a 'j'-ügynök pedig tökélyre viszi; kiterjeszti az egész földre, majd az anyagi Univerzumba, sőt tovább.

Az oktatási programjaival kapcsolatban 'h'-ügynök a tevékenységébe tartozó szervezet tagjai számára heti rendszerességgel vallási, gazdasági és társadalmi irányú alapoktatási sorozatot rendez. Teszi ezt részben előadásokkal, részben rendszerezett egyéni és társas oktatással. Ehhez a tevékenységhez oktatási vázlatokat, sémákat, tankönyveket készít, egyelőre alapfokon. Ehhez persze nélkülözhetetlen számára, hogy részben Virág oktatóitól, részben irányított autodidakta módon tanuljon. Ehhez a munkához igényelhet Virágtól oktatókat, de az oktatási rendszert az ügynök vezényli. Ezek anyagáról havi rendszerességgel jelentést küld Virágnak. Ezek a jelentések sokat jelentenek neki abban, hogy jól megismerje az oktatás anyagát és a rendszere személyzetét. Ugyanis a keze alá beosztott vezetők közreműködésével piramidális módon minden személyről és azok fejlődéséről hathónaponként jelentést készít Virág felé.

A harmadik feladata – amihez szintén szükséges, hogy jól ismerje a keze alá beosztottakat – az ellátásuk. Mivel javadalmazásban nem részesülnek, el kell látni őket mindazzal, amire szükségük van. Az alapellátáson túl biztosítani célszerű mindenki számára a pihenés, szórakozás ellátásához szükséges dolgokat. Az alapellátást és a kiegészítő ellátást is három alap-

vető követelménynek kell alávetni, és azok figyelembevételével kell megszervezni azok kielégítését és folyamatos biztosítását:

- Mindenki személyes igényét meg kell vele beszélni;
- Figyelembe kell venni a tisztuló erkölcsi normákat, a szükséglet céljának a szervezetre gyakorolt hatását – hozzáigazítva az oktatás irányához, a tevékenység fajtájához és a szervezet szellemi szintjéhez;
- Mindezt az anyagi lehetőségeken belül kell megoldani.

Ha bárki a három fent említett feltétel valamelyikének figyelmen kívül hagyásával, ragaszkodni kíván valamihez, vagy a szervezet szellemiségével össze nem egyeztethető vágyának ad hangot, s a helyreállítási szándék ellenére ragaszkodik hozzá, akkor őt abban a rendszerben nem célszerű elhelyezni. Olyan munkakört jó neki biztosítani más gazdasági egységben, ahol vágyait még kiélheti. Ez természetesen vonatkozik a 'h'-ügynökre is.

Mindezekon túl 'h'-ügynök maga is elfogad egy határozott szellemi irányítást, s abban az irányban tanul tovább, illetve törekszik arra, hogy a keze alatt lévők közül is jó odafigyeléssel kiemeljen továbboktatható egyéneket, értelmes személyeket, s lehetőséget biztosítson számukra a célirányos továbbtanuláshoz.

Látjuk tehát, hogy a kommunában nem csak fizikai munkát kell végezni, hanem keményen tanulni is kell. Vannak benne olyanok is, akik sokkal kevesebbet dolgoznak fizikálisan, mégis ugyanúgy el kell őket látni, mint a dolgozóbbakat.

Vigyázat! Ez nem kommunizmus – bár hasonlít hozzá, hanem kommuna. Ez nem egy kész, kidolgozott rendszer, hanem hatékonyan előkészíti a tökéletes paradicsom vallási-, gazdasági-, társadalmi rendszer felépítési munkálatait. Ez egy épület alapozása. A falakat 'i'-ügynök húzza fel; 'j' pedig befedi.

Rövid leírás 'i'-ügynökről

'I'-ügynök – kísérleti telepvezető (elő-paradicsom)

A **kísérleti telep** a jelen gazdasági helyzet legfelső szintjét képviseli. Átmenetet képez a jelen helyzet és a paradicsomi szint között. Oktatási szintje már paradicsomi, mint a kommunában; de már közép-, és felsőfokon. Hiszen innen fognak kikerülni a paradicsomi vezetők, a kommuna-, és kísérleti oktatók; de megfelelő előkészítés után innen kerülnek majd ki az alsóbb gazdasági szintek összekötő és vezető ügynökei is, továbbá a vallási és társadalmi vezetők és oktatók egyaránt.

Ebből következik, hogy a kísérleti telep elsődleges célja már nem a pénzkeresés – bár jövedelmező szellemi munkát is végez. Ez azonban már nem elégíti ki a telep anyagi szükségleteit. A szükséges kiegészítést Virág úgy biztosítja számára, hogy az alsóbb gazdasági tevékenységek nyereségéből befolyt pénzüsszegeknek mintegy húsz százalékát a kísérleti telep ellátására fordítja. Teszi ezt mindaddig, amíg a többit a gazdasági rendszerek fejlesztésére és bővítésére kell fordítani. Ahogy ez a szükséglet csökken, úgy növelhető a kísérleti telepeknek szánt pénz mennyisége, aránya.

E telepek gazdasági tevékenysége szellemi, hisz fő tevékenysége is ez. Ettől függetlenül persze a fizikális ellátást is végre kell hajtani (szerelő, takarító, ellátó személyzet stb.).

E gazdasági tevékenységek: tőzsde, bank, jogi képviselet, világi iskoláknak oktatás, gazdasági tanácsadás, egyéb számítógépes informatikai kereskedés, szervezés, logisztika. Egy-egy telep

természetesen több dologgal is foglalkozik. Mivel ez a rendszer már a kommuna fölött áll, így az itt szolgálatot teljesítők kicsiktől a nagyig hasonló elbírálás alá esnek, mint az előzőekben. Vagyis itt már a rendszeren, telepen belüli pénzforgalom teljesen hiányzik. Alapfokú erkölcsi és szellemi szinten kezdődik a munka az itt szolgálatot végzők részéről. Javadalmazás tehát itt sem létezik. Ellenben lehetőség szerint a kommunánál magasabb életszínvonalat és ellátást kell biztosítani az itt dolgozók részére. A magasabb szintű kényelem iránti igény összhangban van a nagyobb felelősséget és szellemi ismeretet kívánó szolgálattal. Természetesen ennek is reális határt kell szabni mindaddig, míg a földön, vagy másutt bármely területen szintemelésre lehet szükség.

E telepek működésének alapja, célja, hogy olyan közép-, és felsőfokú iskolákat és más oktatási egységeket, intézményeket üzemeltessen, amelyek képesek megfelelő oktatókat és vezetőket kibocsátani a teljes paradicsomi irányzatú, és azt megalapozó vagy előkészítő gazdasági, vallási és társadalmi egységek, rendszerek számára.

Itt kap helyet a legnagyobb könyvtár, a legképzettebb oktatói gárda, a legfejlettebb technikai szint mindaddig, míg a paradicsomi rendszer ezt át nem tudja venni, a saját szintjére fel nem tudja emelni.

Ezek a kísérleti telepek alapvetően két szinten működnek – bár nem kényszerítjük őket e két csoportba. Az alsó szint elsősorban a középiskolákat üzemelteti, míg a felső szint elsősorban a főiskolákat, egyetemeket. Természetesen ezeken kívül más jellegű képzési rendszereknek is otthont ad.

Az *'i'-ügynök* a 'h'-ból lesz, s az ő jelentéseiből kiindulva indítja be a kísérleti telepet. Kísérleti telepvezetőnek azért nevezzük, mert a keze alá helyezett személyzetről való gondoskodás már meg kell, hogy közelítse a paradicsomi jelleget. Az alsó szinten még a kommunához áll közelebb (de pénzforgalom már itt sincs), a felső szint viszont már a paradicsomhoz közelít. Már nem csak egyszerűen az ellátás kell, hogy közösségi legyen, de az Istennel, az emberiséggel és a növényi-, állati természettel való összhang és együttműködés is meg kell, hogy közelítse, sőt el is kell, hogy érje azt az állapotot, amely már a Paradicsomra jellemző. Természetesen ezt a törekvést össze kell vetni az alsóbb rendszerek minőségi szintjével. Nem célszerű túlságosan fölébük emelkedni (hisz ez lerombolható és költséges is), hanem csak azok jó minőségű irányítási és vezetési szintjén kell igazgatni azokat. Oktatási és ellátási színvonala is ennek megfelelő. ***A túlzott kiemelkedés ingerli a környezetét, s ezzel megnehezíti az abban való bizalom kialakulását. (Lassan járj, tovább érsz!)***

Így hát az 'i'-vezetőnek, igen bölcsnek és józan gondolkodásúnak, Isten-tudatúnak kell lennie. Menteknek kell lennie minden anyagi vágytól, és jól kell tudnia összpontosítani az elérendő célra: a Paradicsomra.

Az 'i'-ügynöknek is hármas feladata van. A keze alá beosztottak gazdasági tevékenységének irányítása (vagyis inkább elszámoltatása); az oktatási intézmények és programok működtetése; illetve a társai ellátásának magas szintű megszervezése, és jó minőségű szinten tartása. Itt, ebben az 'i'-munkában az utóbbi területen folyamatos kutatások szükségesek. Bár a gazdasági szint továbbemelésében is célszerű az összes magas szintű lehetőséget maradéktalanul kiaknázni, s ezzel a világi gazdasági tevékenységek fölé emelkedni. E gazdasági tevékenység és annak végletekig való fejlesztése is az 'i'-ügynök feladata. Ahogy 'h'-nak, úgy neki is szüksége van szakirányú munkatársakra. Valójában majdnem hogy az összes dolgozó segíti őt a vezetésben. De vigyázat! – nem demokratikus úton –, hanem továbbra is szoros hierarchiai rendben. Persze itt is előfordul, hogy bizonyos szakterületek némiképp módosítják ezt a rendet: azonban minden esetben az adott célnak megfelelő felépítési rendet kell figyelembe venni. Ennek akadály nélküli megvalósításához 'i'-ügynöknek igen jó diplomáciai készséggel kell bírnia. Ez azonban megfelelő Istentudat birtokában nem okozhat gondot.

A gazdasági tevékenységről havi számadó jelentést készít Virág felé. Ez nagyjából meg-
egyezik a 'h'-jelentés gazdasági részével.

Az oktatási területen végzett munkája nagy részét megfelelő tanrend és tananyag elkészítése, elkészíttetése teszi ki. Mivel kísérleti telep: ezek a tanulmányi segédanyagok folyamatos fejlesztése a fő feladat – mindig figyelembe véve az új felismeréseket Isten akaratában, illetve a felmerülő szellemi szükségleteket az alárendelt kommunákban és alsóbb régiókban. Folya-
matos kutatást kell végezni a lehetséges fellelhető irodalmak területén. Amit lehet, ki kell próbálni a gyakorlatban. Gondolok itt elsősorban a kémia, fizika, biológia területén végzett kutatásokra, amelyeket összevetünk a különféle szent irodalmak anyagával. A szent irodal-
makat össze kell illeszteni, ki kell őket tisztítani, hogy teljes egészében lássék meg abból az Isten és a teremtménye, annak működése, lehetséges változatai, és az ember. A legfontosabb az, hogy az ember eredetileg milyen kapcsolatban állt a Teremtőjével, az Éden kertjével, illetve hogyan lehet, kell ezt visszaállítani az Isten akaratával összhangban. Figyelembe kell venni azokat a lehetőségeket, hogy némelyek az anyagi világ fölé emelkedvén, az Isten mellett kívánnak szolgálni egy egészen más területen. Az így megszerzett ismeretet és a kutatások eredményeit összevetve az Isten akaratával – rendszerezetten meg kell ismertetni az egész teremttel. Ezzel hozzá kell járulni ahhoz, hogy a teremtés szét legyen válogatva az Isten Királysága számára. A továbbiakban pedig a már szétválasztott elemeket célirányosan kell továbboktatni, továbbképezni mindaddig, amíg el nem érik az Isten által megkívánt szintet; vagy pontos ismeret birtokában határozottan szembe nem fordul azzal. Erről a mun-
káról is havi rendszerességgel kell Virágnak jelentést küldeni. Majd hathavonta személyre lebontva kell jelentést készíteni. E jelentésben igen nagy jelentősége lesz annak, hogy a velük kapcsolatos változások irányát és jellegét meghatározzuk, vagy rámutassunk a stagnálásukra. Javaslatokat kell kidolgozni az elhelyezésükről a Virág-rendszerben. A kutatások eredmé-
nyeiről is pontos beszámolót készít 'i'-ügynök.

Az ellátási tevékenység – mint mondtuk, magasabb szintű, mint a kommunában, de szük-
ségtelenül nem terhelheti Virág anyagi helyzetét és erejét. Másfelől pedig kirívó sem lehet a vágyakkal és sóvárgással teli szívek láttára. Ezt a munkát 'i'-ügynök egy jól működő ellátási hálózattal oldja meg. Ez hasonló a mai kereskedelmi rendszerekhez, csak éppen pénz nélkül. Természetesen itt is előfordulhat (sőt elő is fordul) túlzott igény, vágy. Ezeket hasonló módon kell kezelni, mint a kommunákban. Mindazáltal óvatosan kell bánni velük, hisz óriási tudásuk veszélybe sodorhatja Virág törekvéseit, kárt okozhat neki. Célszerű tehát vagy kielégíteni a vágyait – még ha túlzók is –, vállalva az ezzel járó veszélyeket (irigység), vagy más területen foglalkoztatni e vágyak hordozóit.

'I'-ügynök az ilyen kényes esetekre különös módon odafigyel, s minden rendelkezésre álló eszközt igyekszik felhasználni a helyreigazításra. Ebben Virág segítségét is kérje. Jelenté-
sében fontos alaposan kitérnie az ilyen magatartásra, s róluk akár havonta is jelentést ír, hogy Virág is szemmel követhesse.

Az ellátás területén is folyamatos kutatásokat végez. Ennek lényege, hogy lehetővé tegye az ember összhangját az őt körülvevő tárgyakkal, állatokkal, növényekkel, emberekkel, és persze kapcsolatát Istennel. Az utóbbin múlik az egész. Egy környezetéhez és igényeihez igazított magas minőségű ellátást kell biztosítani, amely optimálisan felhasználja számára a környeze-
tét, folyamatosan emelve a vele való kapcsolatának isteni minőségét. Az ellátás céljának középpontjában az Istennek végzett szolgálat áll; e köré épül a többi.

Rövid leírás 'j'-ügynökről

'J'-ügynök – Paradicsom-pap

'j'-ügynök már egyértelműen a Teremtő szolgája – függetlenül attól, hogy a vallása honnan ered, vagy melyik valláshoz látszik hasonlónak. Valójában nincs vallása; egyszerűen csak a Teremtő földi tolmácsa, papja minden vallási irányzat számára. Ma ezt úgy mondjuk, hogy ökomenikus pap.

Mint a korábban már lefektetett rangsori rend mutatja: ő az ügynökrendszer csúcsán áll. Képesítése, gyakorlata, és elsősorban az Istenhez fűződő kapcsolata, hűsége teszi ezt lehetővé. Egyben óriási felelősség is hárul rá. Elöljárója már csak Virág, vagyis az a szervezet, amelyet közvetlenül szolgál. Ez a szervezet viszont Isten szolgája, s munkájának gyümölcsét az Ő lábai elé helyezi le.

A 'j'-ügynöki tevékenységet valójában Isten Királyságának földi megnyilvánulásaként tekintem. Tehát már olyan magas szinten működik, hogy mindenben a tőle telhető módon, a legjobb tudása szerint igyekszik végrehajtani Istennek a földre vonatkozó terveit, itt a földön.

Ez a tevékenység a Biblia szavaival élve: *ezer esztendeig* fog tartani. Ez persze ne riasszon vissza bennünket attól, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk a Paradicsom újbóli felépítése érdekében. Mivel Isten akarata is ez, biztosak lehetünk benne, hogy teljes mértékben támogatni fogja a törekvéseinket. Erre a kapcsolatra képezi ki Virág a *papot*.

A Paradicsom-papnak tehát elsősorban az a feladata, hogy a lehető legjobb kapcsolatot építse ki Isten és az emberiség; a felső isteni birodalom és az emberek világa közt. A kapcsolat célja, hogy az emberiséget visszaemelje Istenhez. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy az emberiségnek minden emberi tagja ugyanúgy fog visszatérni Istenhez, mint tökéletes ember. Nem, az emberi létnek valójában nem is ez a célja. Tudjuk, hogy az emberré válás során csupán némelyek érik el ezt a szintet ebben az értelemben. Azonban a tökéletes rendszer e tevékenység során mindenképpen kiépül, mindenki megleli benne méltó helyét; hogy vagy tudatosan, vagy tudattalanul, de Isten tökéletes világának részévé váljon, s Őt szolgálja. Ezt a helyet kell mindenkinek megtalálnia. Egyes félistenek angyallá, szeráffá, kérubbá, vagy más, emberből lett szellemteremtmennyé válnak, mások a földön töltenek be fontos szerepeket, mint papok, királyok, kereskedők, dolgozók, vagy rabszolgák. Másokból tudatlan állatok, növények, vagy egyéb élőlények formájában, esetleg élettelen tárgyaknak nevezett elemekként fogják szolgálni a tökéletes isteni rendet.

Hogyan is valósítja meg tehát 'j'-ügynök ezt a feladatot? A tevékenysége nyilván hasonló, mint 'i'-ügynöké, csak most már tökéletes szinten működik, és kizárólag olyan öntudatos emberekkel dolgozik együtt, akik már eldöntötték, hogy a Paradicsom felépítésének szentelik életüket, sőt bőséges bizonyítékát is adták ennek. A bizonyítékok közt fel fogjuk sorolni azokat a tetteket, fejlődési szakaszokat, és jellembeli tulajdonságokat, melyek megfigyelése révén bizonyossá válnak számunkra, az illető szívében és lelkében, lelkiismeretében megbúvó pozitívumok.

A Paradicsom-pap már jól ismeri (természetesen a munkacsapatával együtt) a földön fellelhető összes szent könyv tartalmát, értelmét. Elméjében ki tudja tisztítani azokat a valódi paradicsomi iránynak megfelelően. Jól megismerte a föld népeinek a történelmét, legendáit, meséit, és ezeket ésszerűen képes összhangba hozni egymással és a szent irodalom immár kialakított egységével, a vallásközi rendszerével.

Fenti ismereteinek fényében a keze alatt szolgálatot teljesítő tudatos és tudatlan egyedeket folyamatosan megfigyelve, be tudja illeszteni a helyükre, s az így egyre inkább szerves rendet

az élő körülmények tökéletes rendjéhez tudja igazítani. Ezt a rendet a szent könyvek, és az imateljes lelkiismeret révén egyre pontosabban és egyre magasabb szinten képes megvalósítani mindaddig, míg el nem éri a teljes emberi társadalom a tökéletes paradicsomi szerkezetét. Ezen a ponton maga az Isten meg fogja próbálni a kialakított rendet. A próbakő földi megnyilvánulását majd egy hitehagyott, elidegenedett emberi réteg fogja képviselni. De a Teremtő segítségével ez a réteg el fog szeparálódni a kialakult világunktól. Ők a továbbiakban tudatlanul, sőt az élő rendben alacsonyabb szinten fogják szolgálni Teremtőjüket mindaddig, míg ez az isteni megnyilvánulás létezik.

5. Részletes leírás ‘a’-ügynökről

Most pedig hozzákezdünk ahhoz a művelethez, amelynek során lényegesen mélyebbre hatolunk, részben az egyes ügynökök szakterületébe, részben viszont – ezen keresztül – Virág gondolkodásmódjába. Eddigi életem folyamán rendre azt tapasztaltam, hogy az embert általában ostobának nézik azért, ha valamit nem úgy gondol, közöl, ahogy azt a környezetében általában megszokhatta.

Eddigi írásaim során is sok furcsasággal találkozhattunk. Pontosan tudom, hogy azok erősen eltérnek az általában megszokottaktól. Viszont azt is tudom, hogy itt az ideje félretenni ezt a kicsinyes gondolkodást. Lássuk tehát azt, amit valóban gondolok, s nem azt, amit elvárnak tőlem.

A Virág-rendszer alapjai is éppúgy alakulnak az elmémben és a szívemben, mint a már korábban megkezdett Oiolosselôtéből kivilágosodó gondolatmenet. Látszólag zavaros, ha földi szemmel, és félelemmel telve – az elvárások miatt – tekintünk rájuk. Többszöri figyelmes olvasatra azonban lenyűgöző gondolkodásmód tanúi lehetünk.

Az ‘a’-ügynökről a *rövid leírásban* már megtudtuk, hogy ő fekteti le a gazdaságunk alapjait. Némi rálátásunk arra is van már, hogy miként. De nézzük most részleteibe mélyedve – természetesen szabályaik nélkülözésével – ezt a folyamatot.

A rendszerben az ‘a’-ügynökök lesznek a legtöbbben mindaddig, míg a föld kerektségén van mit földeríteni. Igen fontos a munkájuk, s a későbbi falakat is erre az alapra fogjuk építeni. Az ‘a’-ügynökök elsősorban felderítik azokat az igényeket és lehetőségeket, amelyekre építeni lehet a további igen sokrétű tevékenységünket. Földerít maga körül mindent, amit csak képes, és ennek a munkának az eredménye fogja eldönteni számára, hogy a Virág-rendszernek igazi résztvevője, építője lesz-e, vagy csak távoli érdeklődője, esetleg kihasználója. Nem véletlen az, hogy az ügynökök csak azután kaphatnak jutalékot, amit az asztalra tettek. Ha címet, címet; ha nevet, nevet; ha elgondolást, elgondolást; ha pénzt, akkor pénzt kapnak. Nem szándékunk csak azért fizetni bárkinek, mert ki tudja, mi okból, kapcsolatba léptek velünk. Ha elgondolásokat tesznek elénk, segítséget nyújtunk a megvalósításhoz; ha nevet, címet tesznek le Virág asztalára – lehetőséget biztosítunk számukra ahhoz, hogy kereskedelmi kapcsolatba lépjenek vele, s hasznot húzzanak belőle: részben saját maguknak, részben Virágnak. Ha pénzt tesznek az asztalra – önálló tevékenység eredményeként – részesülnek belőle a lefektetett elvek alapján, s lehetőséget kapnak ahhoz, hogy még több gazdasági eredményt (később szellemi is) produkáljanak.

Mivel ezt a tevékenységet csak igen sokrétű munkával lehet megvalósítani; egyre szélesebb körű ügynökök is szükségesek hozzá. A későbbi részletes elvfeltárás alkalmával fog szemünkbe tűnni, hogy milyen széles is ez a paletta. Ehhez tehát egyre több és több ember bevonása, és azok célirányos és általános jellegű kiképzése, oktatása, kiválogatása szükséges. Akik ezen a szinten megvetik a lábukat, és a *gerincüket*, azok a széles palettájú munkafolyamatok igen magas szintű szabályozásában is részt vehetnek. Ez valójában egy olyan jellegű piramis, amelynek tagjai előbb-utóbb valamilyen vezető pozícióba kerülnek (ha ezt akarják); vagy megtalálják benne azt a területet, amelyben a tevékenységük valóban maradéktalan megelégedést okoz. A paradicsomi építkezéseket nem a *félelem* irányítja, vagy táplálja. Viszont akiben ez utóbbit nem oltja ki: az valószínűleg rossz úton jár.

Ahhoz azonban, hogy mindezt képesek legyünk megtenni; folyamatos és kitartó önképzést kell az életünk részévé tenni. Az ember alapvetően három dologból tanulhat, s juthat szellemileg előrébb, lelkiekben feljebb:

- A leírt alapelvek és működési szabályok tanulmányozásával;
- Embertársai életének a tanulmányozásával (ők mit tettek, s ez hová juttatta őket);
- Illetve saját életének tapasztalatai érlelik össze benne a korábbi két tanulmányozott terület eredményét.

E három tanulmányozási forma egyidejű harmonikus alkalmazása juttatja el oda, hogy életében egy-egy dimenzió-határhoz, képességeinek vélt határához ér – s átlépi azokat. Minden egyes ilyen lépés vagy *dimenzióugrás* előbbre lendíti őt egy következő – de mindig magasabb rendű – kihívás felé.

Az 'a'-ügynök tevékenysége tehát alapvetően három területre terjed ki: gazdasági felderítés; utánpótlás-nevelés és rendszerépítés; illetve a folyamatos önképzés.

Gazdasági felderítés

A *gazdasági felderítés* egy igen ritkán használt kifejezés. Van ilyen az írásaimban több is. Mindazáltal a szó önmagáért szól. Arról van ugyanis szó, hogy az 'a'-ügynök feltérképezi a szűkebb és tágabb környezetét a tekintetben, hogy megállapítható legyen: milyen gazdasági tevékenységet lehet optimálisan folytatni; milyen tevékenység az, amely a környezet szempontjából is megfelelően kielégítő, és a gazdasági egység anyagi és erkölcsi helyzetét is helyes irányban tarja, sőt önmagában hordozza a továbblépés lehetőségét is.

*Gazdasági tevékenység*nek nevezzük azt, amikor kielégítjük saját és környezetünk (emberi környezetünk) igényeit; pénzt termelünk, amely mindebből kivonható, más területeken befektethető. Ma ezt a plusz pénzt általában igen ostobán költik el. Szórakozásra (és annak is a meg nem engedhető formáira) és helytelen, önromboló vágyak kielégítésére.

Mi ellenben a Virág-szervezet felépítésére fogjuk felhasználni. Ez a plusz pénz többféleképpen rendelkezésünkre állhat. Elsősorban természetesen a tiszta haszon formájában. A *tiszta haszon* az illető gazdasági egység eredményének a költségektől, adóktól és egyéb *sallangoktól* mentes része. Egy korábbi táblázatban meghatároztuk, hogy milyen arányt kell képviselnie ahhoz, hogy értelme legyen számolni vele. Ezen túlmenően természetesen igénybe vehető a gazdaságépítéshez olyan összeg is, amit hivatalosan másra költenénk, de ott sikerült megtakarítani úgy, hogy ezzel a működésben nem okoztunk fennakadást. Ez lehet rezsiköltség, bérköltség, vagy akár a biztonsági tartalék, esetleg a fejlesztési letét is. Ezeknek a felhasználásáról mindig az adott helyzet alapján kell bölcs döntést hozni. Hangsúlyozom, tehát, hogy a gazdasági rendszerünket nem törvények és szabályok teszik lehetővé, hanem magasabb szinten felismert, és jól alkalmazható isteni *alapelvek és működési szabályok*. Ezek *kapcsolatokat működtetnek, szabályoznak*. Ezek nem önkényes jogi szerkezetek, hanem olyan egyetemes törvényszerűségek, amelyek nélkül maga a Világegyetem sem működne. Egy-egy elv megértéséhez, vagy működtetéséhez feltétlenül szükséges az, hogy

- Megtanuljuk azok működésének következményeit;
- illetve szembeállítsuk azt annak ellenpárjával, s annak következményeivel.

Aki ennek alapján jól megértette az illető elv működését és létjogosultságát, annak számára már gyerekjáték lesz annak alkalmazása. Ahhoz, hogy ezen elvek következményeit megértsük, kétfajta szemléletmód szükséges.

- Meg kell figyelni más emberek életében úgy az elv működését, mint annak figyelmen kívül hagyását. **Minden tettnek, vagy minden elv elhanyagolásának van egy bizonyos következménye.** Ennek megfigyelése révén általában az elménket tápláljuk. Eleinte nincs azonban remény arra, hogy mindez a szívünkbe is behatol. Ezért
- a saját életünkben is meg kell tapasztalnunk először az elvvel való szembeszegülés, majd az annak alkalmazásával kiváltott következményt.

Ez előbbi természetesen *fájdalmas* lesz, az azt követő viszont annál örömtelibb. A Teremtőnk is ezt a módszert alkalmazza mindazok számára, akik ugyan Őt kívánják szolgálni; mégis szisztematikusan szembeszegülnek a törvényeivel. Bebizonyítja nekünk, hogy azok helyesek, s a hatásuk egyetemesen is megállja a helyét. (Valójában e bizonyítási szisztémaért hozta létre a földet!)

Tehát 'a'-ügynök utánajár annak, hogy a környezetében milyen szükségleteknek a kielégítése szenved hiányt; azok gazdasági szerkezetbe tömörítése milyen probléma elé állítja őt, milyen lehetőségek vannak e szerkezetek felépítésére, s a jelentkező akadályok milyen módon háríthatók el.

Ezt a felderítési manővert a következő csoportosításban szeretném tárgyalni: *lakossági igények, szükségletek; gazdasági szabad kapacitás; kiaknázzható gazdasági lehetőségek és munkalehetőségek*. Nézzük őket sorban!

Lakossági igények, szükségletek

A gazdasági tevékenységek leghatékonyabb álcája általában a fenti címszó: lakossági igények és szükségletek. Az igazság ettől persze sokkal banálisabb: E gazdasági ténykedések célja a pénzszerzés, azzal pedig mások fölé emelkedni vágyás (felszínesen értelmezve: megélés). Így minden egyes gazdasági egység alapítását ma is a fent említett álarc mögé bújtatják. Működése közben épp a lakosság az, amely élteti (a pénzével), pedig valójában ők húzzák belőle a legrövidebbet. Mivel nem értenek hozzá; napjainkban, legtöbb esetben olyan termékeket sóznak ránk, ami az emberhez méltatlan, szükségtelen, mérgező és lélekromboló. A legkevesebb az a termék, amelyre valóban szükségünk van, és a minősége is megfelelő. Ezek azonban a legtöbb ember számára elérhetetlenek (mert igen drágák); ezért az előállításuk, vagy a ráépülő egyéb tevékenységek is csak némelyeknek kifizetődő. Ellenben a többi ember is fölül akar kerekedni másokon, s ezért – ha van egy kis pénze vagy esze (vagy elég aljas) – vállalkozásba kezd, és a fent ócsárolt termékeket vagy szolgáltatásokat nyújtja a lakosságnak. A helyi hatóságok természetesen engedélyezik neki, hisz fizet (adózik) érte. Más, jószerével a társadalmi vezetőknek nem is számít.

Nekünk viszont sajnos ebből kell kiindulnunk. Korábbi tanulmányaimban már említettem, hogy a mai gondolkodásmódot nem lehet egyik napról a másikra megváltoztatni. Előbb abból kell kiindulnunk, amiben élünk. Előbb az ellenséget kell kiismernünk, s aztán lépésről lépésre, harcról harcra legyőzve őt, előbbre kell jutnunk. Ezért eleinte úgy teszünk, mintha elégedettek lennénk a fennálló gazdasági ideológiával; beilleszkedünk – de már az elménkben és a szívünkben magunkkal visszük a változások irányáról és módjáról szóló csírákat: a *jövő genetikai képletét*. *Beleoltjuk* magunkat a jelen gazdasági szerkezetbe, mint *jótekonny vírus*. Hisz ebben fogunk kiteljesedni. Ebből fogjuk *a fehérjéket átírányítani*, s azok újfajta felépítéséből fog nyilvánvalóvá válni *a beoltott DNS-lánc*. (Ha a jelen gazdasági rendszer jó lenne, természetesen értelmetlen, s így szükségtelen lenne egy ahhoz képest jobb létrehozása.)

A lakossági igényeket három alapvető csoportra szeretném osztani, úgymint: *fizikális szükségletek; szellemi szükségletek; és érzelmi szükségletek, igények*.

Fizikális szükségletek

Az ember – jóllehet eredetileg szellemi lény – mégis a vágyai következtében kiépített, kialakított egy olyan világot, amely immár materiából, anyagból áll. Ezt a fajta *burkot* önmagára is ráhúzta, s rábízta földi létét annak törvényszerűségeire. Maga a vágy nem helytelen, hisz kiválóan alkalmas arra, hogy megélje tettei következményeit, illetve meglássa társai esetében is ezt. Ezen keresztül lép kapcsolatba társaival is, s okoz azoknak örömet, vagy bánatot: építi, vagy rombolja azok vágyait és érzelmeit, különféle próbák elé helyezve őket. Ezen próbák közreműködésével kerülnek felszínre, s válik nyilvánvalóvá a körülöttük élők számára, hogy mi bújik meg a szívben, s mire használja elméjét. E megnyilvánulások eredményeképpen válik tisztává a jelleme, s válik jogszerűvé a Teremtő és az emberek, vele kapcsolatos állásfoglalása: ítélete, vagy áldása.

Ezen anyagrendszer működtetéséhez, s az emberi test hatékony és nyilvánvaló tevékenységéhez folyamatos utánpótlás, további felépített anyagrendszerek, anyagi szerkezetek szükségessé válnak. Ezeket folyamatosan elhasználja és pótolja. Ez adta az ötletet a Paradicsomból kilépő *Gonosz Szándék* számára, hogy e természetes igény felhasználásával visszaélve, helytelen – ám annál tartósabb – hatalmat gyakorolhasson az emberek felett. Így vált lehetővé, hogy egyes emberek – magukévá téve e szándékot –, elkezdtek emberi hatalmat gyakorolni mások, sőt tömegek felett. Ha ezek a becsapott tömegek megtesznek valamit a hatalmon lévők számára, akkor azok a fent említett szükségleteiket – úgy, ahogy, de – kielégítik. Természetesen mindig csak olyan szinten, hogy azok újra és újra felmerüljenek, belátható időn belül; és a hatalom gyakorlója újra és újra *kegyet gyakorolhasson* velük szemben. Ehhez az *elnyomottaknak* mindig tenni kell valamit, hogy *kiérdemeljék* igényeik kielégítését. Ezt a történelem folyamán igen sokféleképpen oldották meg. A lényege általában az volt, hogy az ember *lelke*, vagyis cselekvőkészsége magántulajdonba került, s feltétlen engedelmességgel tartozott a *gazdájának*. Ma sincs ez másként. A kereskedő réteg (persze ide süllyedt a társadalmi vezetők és a papok rétege is) a pénzt használja fel eszközül arra, hogy ezt a függő viszonyt feltétlenül fenntartsa. Ennek létjogosultságát szinte már meg sem kérdőjelezzük, annyira természetessé vált előttünk. Tehát pénzért vásároljuk meg a szükségleteink tárgyait; pénz felhasználásával állítják elő azokat; és az emberi munkát is ezzel az eszközzel mérik. Valójában mindenféle értéket ezzel mérnek, ennek a mérlegére helyezik. Így (sajnos) mi is ebből indulunk ki – mint ezt a „*pénz eltörlése*” című értekezésemben már szóvá tettem.

De mik ezek a fizikális szükségletek? Ezekre is három fő címszóban kívánok kitérni: *étkezés, ruházat, lakás*.

Étkezés

Egyik legfontosabb anyag, amire a testünknek szüksége van, az étel és ital. Nem akarok itt belemenni biológiai értekezésbe, hisz megszámlálhatatlan tankönyv szól róla. A szükségletek kielégítésének gazdasági elemzését kívánom feltárni. Abból sem a meglévőt – noha abból indulunk ki –, hanem azt, amivé annak lennie kell. Igen, 'a'-ügynök egyik alapvető feladata, hogy az étkezésre építhető gazdasági tevékenységek lehetőségeit kutassa föl, s vázolja a lehetséges szerkezeteket. Milyen gazdasági tevékenységeket lehet építeni az étkezésre? A felderítés során nyilván nem arra keres választ, hogy akar-e valaki enni. Lehet nyitni különféle élelmiszer-jellegű üzleteket; lehet zöldséget, gyümölcsöt, gabonát termesztetni; állatokat tenyészteni; ezeket feldolgozni, tartósítani, konyhakészre előkészíteni; de lehet ételt készíteni, és ezt vagy helyben fogyasztásra eladni, vagy becsomagolva továbbítani. Tehát lehet konyhát alapítani étteremnek, közétkeztetés számára lakosságnak vagy iskolának, óvodának, munkahelynek.

Az ilyen jellegű igényeket célszerű felderíteni egy ügynöknek, alaposan feltérképezve az ilyen irányú *kérdőívekkel*, vagy *gyenge kapcsolatokkal*. Függetlenül attól, hogy a mai minőség borzalmas mélyre, sőt életveszélyes szintre süllyedt, mégis erről a szintről fogunk kibontakozni; s majd később teszünk lépéseket annak érdekében, hogy először a rendszeren belül, majd annak határán túl is javuljon ez a helyzet. Ehhez természetesen nem a technikai feltételeket, vagy a pénzügyi helyzetet kell javítani, hanem a belső erkölcsi tartásunkat; a helyes különbségtételt *jó* és *rossz* között. Ugyanez a nézet alkalmazható az ember egyéb szükségleteinek a kielégítésére is.

Ruházat

Igényeink másik nagy területe a ruházkodás. Legalább akkora jelentősége van ennek is, mint az étkezésnek. A ruházkodásnak több célja is van azon túl, hogy védi a testünket az időjárás viszontagságai ellen. Az öltözködés *beszél*. Elmondja rólunk, hogy hol foglalunk helyet a társadalomban, a világban; érzelmeiket, gondolatokat fejez ki, hangulatot mutat meg mások számára. Vágyakat juttat kifejezésre. Nem mindegy tehát, hogy mit veszünk föl, s az miből, hogyan készül; sőt az sem, hogy ezt hogyan szerezzük be, s hogyan tároljuk, tartjuk karban, tisztán.

Tehát a ruházkodással kapcsolatban is igen sokrétű gazdasági tevékenységet lehet folytatni. Kezdehetjük mezőgazdasági termeléssel (akár az élelmiszer-termeléssel egybekötve), ahol mindenféle növényi rostokat állíthatunk elő, amelyek a textíliák előállításához szükségesek; s olyan más növényeket, amelyek az öltözékek elkészítéséhez kellenek. Nevelhetünk állatokat, amelyeknek szőre-bőre és egyéb részei szintén alkalmasak öltözéknek, s azok elkészítéséhez. Alapíthatunk feldolgozó üzemeket mindezek előkészítéséhez, hogy késztermékeiből ruházatokot lehessen formába önteni. Ebbe a kategóriába más olyan üzemek is beléphetnek, amelyek nem növényeket vagy állatokat használnak fel erre a célra, hanem ásványkincseket (elsősorban kőolajat, fémeket, köveket, fát). Ezek felhasználásával készülnek az úgynevezett műszálas öltözékek, vagy más, speciális célú ruhaneműk. Továbbá a ruházatok elkészítésével, gyártásával foglalkozó üzemet vagy gyárat lehet alapítani, vagy átszervezni, fejleszteni, átalakítani. Ezen túlmenően pedig a ruházatok eladásával, célba juttatásával foglalkozó kereskedelmi egységek felépítését is meg lehet valósítani. Utoljára még megemlíteném azokat a szolgáltatásokat, amelyek a ruhaneműk karbantartásával, raktározásával, átalakításával, valamint tisztításával foglalkozik.

Lakás, életkörülmények

A fizikai szükségletek harmadikaként említeném az emberi otthonokat, illetve azokat az épületeket, intézményeket, amelyek az emberek mindennapos tevékenységéhez szükségesek. Ilyenek a lakások, azok berendezései és környezete, melyet az ember saját életkörülményként alkotott. Ezek is épp oly fontosak az emberi élet szempontjából, mint az előző kettő. Ez segít védelmet találni a külvilág negatív befolyásaival szemben, véd az időjárás viszontagságaitól (melyektől a ruházat már nem védhet meg); illetve akárcsak az öltözék, segít megmutatni a helyünket a társadalomban, emberi környezetünkben. Sőt abban is segít, hogy megmutassa helyünket ebben a társadalmi szerkezetben, s viszonyítási alapot biztosítson annak többi eleméhez képest.

E terület gazdasági tevékenysége is hasonló osztályozás alá esik, mint a ruházkodásé. Az alapanyag kitermelése, kibányászása, az előállított vagy kibányászott alapanyag feldolgozása; az ezekkel való kereskedés, szállítás; majd az épületek felépítése, egyéb műtárgyak elkészítése; ezek eladása, bérbeadása; illetve ezek karbantartása, takarítása – beleértve mindezek környezetét (szobrászat, parkgondozás-, építés), illetve ezek belső berendezéseit (bútorok berendezési tárgyak, közművek). Láthatjuk tehát, hogy ez is egy igen gazdag területe a fizikális szükségletek kielégítésére építhető gazdasági tevékenységeknek.

Most pedig tekintsünk bele egy hatalmas lehetőség-tárba: a szellemi szükségletek területébe.

Szellemi szükségletek

Micsoda hatalmas terület ez, és napjainkban micsoda üzlet rejlik benne. Sokkal nagyobb összegeket foglalkoztatnak az információk, az ismeret és a tudás vágya, mint a korábban elemzett fizikális szükségletek. A szellemi szükségletek alatt alapvetően ismeretszerzést, tudásvágyat, és ezek célirányos felhasználhatósága iránt érzett érdeklődést nevezünk. Minden, ami a tudás megszerzésével és feldolgozásával kapcsolatos, e témakörbe tartozik. Nagyon sok részre bonthatnám. Itt azonban tíz ilyen területet fogok közelebbről szemügyre venni, s helyesen értelmezve, bölcsen használni. Ezek a következők:

- alapismeretek;
- érdekesítő munkára felkészítés;
- pihentető tevékenységek ismerete és végzése;
- folyamatos öntovábbképzés közép-, és felső szinten;
- vezetői képességek kiépítése és fejlesztése;
- beszédképesség, kommunikáció;
- kutatás, írás;
- oktatás, munkamódszer-átadás, képzés;
- vitaképesség-fejlesztés;
- gyenge kapcsolatok fejlesztése.

Kezdjük tehát az elején.

Alapismeretek

A felderítési hadművelet során sok képzetlen, sőt olykor tudatlan emberrel találkozunk. Ezért előfordul, hogy sok esetben azért hárítják el a közeledésünket, mert egyszerűen nem értik, hogy mit akarunk tőlük. Mivel számukra így ismeretlen területre kívánjuk *beszervezni* őket – az ő szóhasználatukkal élve –, félelmet éreznek iránta, alapreakcióként automatikusan elhárítják még a személyes közeledést is. Ezért célszerű bizonyos alapismeretekkel ellátni őket. Ezt személyes beszélgetéssel, kifüggesztett, vagy szórólapon feltüntetett tájékoztatóval némiképp enyhíthetjük. Ezeken a tájékoztatókon, amelyeket akár területenként, akár személyenként célszerű többször megismételni; meg kell mutatni a lakosságnak a Virág-rendszert – összehasonlítva jelenünk gazdasági szerkezetével. Egy-egy kisebb területet szabad csak belőle feltárni, hogy azt rögtön föl is foghassák, s gondolkodásra bírják őket. Ha egyszerre sok információ jut el hozzájuk, megijednek tőle, s nem tudják megemésztetni, feldolgozni, s így el se olvassák, meg se hallgatják. Esetleg, mint félelmetes dologtól, igyekeznek másokat is távol tartani. Szép lassan, de biztosan egyre több és több információt kell a lakosság tudomására hozni, hogy döntésük biztos és határozott lehessen. Amikor már jelzik együttműködési szándékukat, még mélyebb ismerettel kell ellátni őket, de mindig csak olyan mértékben, hogy biztosan megérthessék belőle úgy Virág szándékát, mint azt, hogy neki (az érdeklődőnek) milyen szerepet szánt ebben a sors, vagyis amit ő lelkesen végezne, s e tevékenységében előrehaladásról tenne tanúbizonyságot. Nem kell viszont attól visszariadnia az ügynöknek, ha az együttműködőt eleinte a pénz, később az életszínvonal motiválja. Ha ez idővel átalakul érzelmi, még később szellemi motivációvá, akkor az ügynök jó munkát végzett. De ez már csak a kommunában, vagy a kísérleti telepen derül ki; a végső vizsgáztatást pedig a 'j'-szint teszi lehetővé.

Érdekfeszítő munkára felkészítés

Ahhoz, hogy 'a'-ügynök hatékonyan tudja végezni a munkáját, jó kapcsolatban kell lennie önmagával, a munkájával, életcéljával (életútjával), és a körülötte lévő emberekkel. Meg kell találnia azt a munkaterületet, amely őt elvezeti az elképzelt céljához. Esetleg először magát a célt kell felépítenie, meghatározni. Ezt azonban a későbbi tanulmányok igen mélyen fogják segíteni. Most a már megtalált cél eléréséhez szükséges, végzendő munka kiválasztásával és a vele való magbarátkozással, az elfogadásával foglalkozunk.

Egy bizonyos munka biztosítja az ember szellemi és fizikális előrejutását, illetve az érzelmi fejlődését. Eredeti helyzetben a szellemi előrehaladás hozza a megtapasztalás útján az érzelmi emelkedést; ez pedig a fizikális biztonság és jólét alapjait teremti meg. Ha azonban először a fizikális jólétet célozzuk meg a munkánkkal, akkor azt eleve bukásra ítéljük. Az ugyanis addig működik, míg keményen dolgozunk érte. Ezt viszont szellemi fejlődés nélkül és érzelmi sivárságban (vagy helytelen irányú érzelmekkel) csak ideig-óráig végezhetjük. Tehát a fenti helyeselt sorrendre célszerű törekedni. Minél többet tudunk a munkánkról, annak segítő hatalmáról, erejéről, céljáról, továbbfejlődési útjáról; annál biztosabban kedveljük meg azt is, környezetünket is, melyben módunk van végezni. Fokozódó, erősödő érzelmeink visszahatva egyre növekvő szellemiségünkre, egyre biztonságosabb fizikális kielégülést, biztosabb megélhetést jelent. Egyre csökkenteni bennünk a feszültséget, a bizonytalanságot, a félelmet, míg végül sorra meg is szűnnek ezek bennünk.

Ezeket figyelembe véve kell az ügynöknek (nem csak az 'a'-nak) potenciális munkatársakat oktatni, képezni, kiválasztani, vagy számukra lehetőséget kínálni. Vagyis igen sokat kell a potenciális dolgozókkal (ügynökökkel) beszélgetni erről a témáról, amit végeztetni kívánunk velük, vagy amiről elő-információval látjuk el őket.

A mai emberek szemében igen rendhagyó munkát végzünk. Így aki ebben részt óhajt venni, azt alaposan és rendszeresen tájékoztatni, oktatni, képezni kell. Ez a gondolat végig fog futni az egész **Ügynöki Kézikönyvön**, mert nagyon fontos. Véletlen sem érezheti senki azt, hogy becsapták őt: mást kapott, mint amiért dolgozott. Már a felderítő munkánál is az a legfontosabb, hogy a bemunkálási területen élő emberek a lehető leghatékonyabb módon és rendszerességgel el legyenek látva azokkal az ismeretekkel, amelyeknek segítségével döntést hozhatnak arról, hogy velünk dolgoznak-e, vagy sem.

Pihentető tevékenységek ismerete és végzése

Eredeti felállásban a munka, a pihenés és a szórakozás egymástól nem különböznek. A három dolog egyszerre, együtt szolgálja az embert. Napjainkban azonban a munka szükségszerűség; a szórakozás a vágyak kiélése; a pihenés pedig az újra és újra visszatérő feszültségekből eredő kimerültség elől való menekülés leghatékonyabb, bár átmeneti eszköze. Látnivaló, hogy a két *képlet* között óriási a szakadék. A Virág-szerkezet azonban át fogja ezt hidalni, s miután mindenki átkelt: lerombolja a hidat, hogy soha többé ne kelljen senkinek visszatérnie a fölösleges bonyodalmak világába. Míg napjainkban a munka sok fölös energiát elvon úgy fizikálisan, mint érzelmileg, vagy szellemileg, addig a rendszer csúcsán állók számára ez egy csodálatos része az életnek, amelyből rengeteg erőt lehet nyerni a továbbfejlődéshez és mások hasonló szintre emeléséhez. A különféle ügynökségi szintek lépésről lépésre fogják mindezt minőségileg átalakítani. Így ma a pihenésnek és a szórakozásnak még nagyon fontos, önálló szerepe van az ember életében. A szórakozás pihentet a munka fáradalmaitól; a pihenés mindkettő után.

Jelenleg tudományos tény, hogy a napi nyolcórás alvás általában szükséges ahhoz, hogy tartósan újratöltődjünk a következő nap számára. Azonban ez a pihenés is csak akkor lesz igazán hatékony, jótékony, ha előtte a szórakozásra szánt időt is szellemünk és értelmünk felfrissítésével töltöttük.

Szellemi feltöltődésünket a munkánkkal közvetlenül nem összefüggő, de azt erősítő ismeretszerzéssel célszerű megvalósítani. Az ismeretekről a helyesen kimunkált elménkben mozgóképek, filmek pörögnek, melyek arra valók, hogy a megszerzett ismereteinket helyre tegyük, megfelelő módon összekössük a már meglévő ismereteinkkel. Ez a folyamat nappal is zajlik a gondolkodás, elmélkedés és főleg imádkozás alatt; de éjjeli álmainkban dolgozzuk fel leginkább ezeket a *mozifilmeket*. Így célszerű az információk minőségi tálalási formáit igénybe venni oly módon, hogy a saját elménkben hozzon létre összefüggéseket: ne készen kapjuk azokat, kész filmek formájában. A kívülről kapott filmek leggyakrabban csak megzavarják a kép-, és fogalomalkotásunkat; így csak az igazán jó minőségűeket célszerű megtekinteni belőlük. Azonban azokat is célszerű könyv formában elolvasni, hogy lássuk az író és a filmrendező mondanivalója közti különbséget.

Az ismeretszerzés jobbik módja az olvasás, ahol szintén javallott a minőségi válogatás. Ha az érzelmekre negatív hatást gyakorol (gyűlölet, félelem, bosszú-, hatalom-, vagy erkölcstelen-ségi vágy), úgy azokat legjobb nélkülözni, kiiktatni az életünkből. Gyarapítsa ismereteinket (de ne vigye túlzásba), segítsen értékelni a helyes érzelmeket, mutassa meg az alapelvek és egyéb viselkedési szabályok működését – de helyes szempontból. Hasson emelkedni vágyó érzelemvilágunkra, s segítsen bennünket mások értékeinek felismerésére, személyük értékelésére. Mutassa meg nekünk, milyen tettekről ismerhető meg a gonosz, s hogyan vélekedjünk róla, milyen jellegű kapcsolatot ápoljunk a gyakorlóival.

Mégis a szórakozás legfontosabb és leghatékonyabb módja a személyes kapcsolatépítés, és e kapcsolatok ápolása. Ezekben a kapcsolatokban fogjuk alkalmazni azokat az ismereteinket, amelyeket a korábbi módszerekkel megszereztünk, megértettünk. Továbbá ezen a módon fogjuk megszerezni a legfontosabb tudásunkat akár a munkánkkal, akár az életünk egyéb területével kapcsolatban. Egyik, és egyben a legfontosabb kapcsolatunk a családjunk. Itt szórakozás címén elsősorban az életünk, a családi életünk építése a célunk. Ezt a célt alárendeljük a társadalmi, gazdasági szolgálatunknak; azt pedig Istennek. Természetes, hogy ezek a kritériumok igen lassan fognak csak előrehaladást felmutatni. Ezek tehát nem szervezeti szabályok. Aki így értelmezi, az *elvesztette a fonalat*. Ezek irányelvek, melyeknek szisztematikus követése emelni fogja a rendszer személyi minőségét, s így ezen keresztül a rendszer minőségét is.

E kitérő után ejtsünk még szót a további kapcsolatokról: barátokról, haverokról, gyenge kapcsolatainkról. Bár ez utóbbiról még külön szólunk később, hisz alapul szolgál az ügynökök és a környezete közötti kapcsolathoz. Barátainkkal és más ismerőseinkkel is úgy célszerű kapcsolatokat kiépíteni, hogy azok ne rombolják önbecsülésünket, érzelemvilágunkat, s ne térítsenek el radikálisan eredeti elképzeléseinktől, célunktól. Inkább tisztítsák azokat, szilárdítsák szellemiségünket, emeljék érzelmeink minőségét. Ez utóbbiról is bővebben fogok még írni.

Folyamaton öntovábbképzés közép-, és felsőfokon

Mint márt utaltam rá – és újra, és újra utalni fogok –, tevékenységünk egyik legfontosabb és legmeghatározóbb mozgatórugója a tanulás. Ez általában minden, ember alkotta szerkezetre, szervezetre is igaz; de a legtöbb helyen egyszerűen nem veszik komolyan. Ezért azok idővel elsatnyulnak, jelentőségüket veszítik, vagy a korábban tőle függők bizalmukat veszítik ezekkel kapcsolatban. Elfelejtik. Már pedig, *ha az ember valamit elfelejt, akkor az számára elvesz*. (Mellesleg ez a leghatékonyabb védekezés a démonok, gonosz szellemek és azok mindenféle megnyilvánulásai ellen.) Tehát *ha a tudás elvesz, a tárgya is követi*. Ha valamit tartósan fenn

akarunk tartani (feltéve, hogy jó célt szolgál), akkor az arról szóló ismeret fogja hozzákapcsolni azt azokhoz, akikkel kapcsolatba kíván lenni, vagy akinek hasznát óhajtja szolgálni. A továbbfejlesztéshez, emelkedéshez is az kell, hogy az újabb, és újabb ismeretanyagot eljuttassa azok elméjéhez és szívéhez, akiket éltet, s akik így őt éltetik.

A szellem egy olyan tárház, amelynek nincsenek falai. Bármeddig tanulunk is, mindig találunk újabb, érdekesítő tanulnivalót, ha valóban érdeklődünk iránta. (Én már csak tudom! Minél inkább tanulmányozom a témát, annál inkább szomjazom a vele kapcsolatos újabb, és újabb ismeretre.) Tehát természetes érdeklődést kell kifejlesztenünk magunkban arra, hogy minél többet megtudjunk a munkánkról, és arról a nagyobb egységről, szervezetről, melynek a céljait szolgáljuk. Ez természetesen csak úgy lehetséges, ha a tágabb célt is jól megértjük, és azonosulni *akarunk* vele; illetve a mi egyéni céljainkat képesek vagyunk alárendelni a nagyobb, megismert és megértett célnak. Céljainkat úgy tudjuk megválasztani, hogy azok megvalósítása túlnyúljon a lehetséges életidőnkön. Így egy életen át képesek leszünk kitartóan küzdeni érte, s szisztematikusan keresni azt a lehetséges utódot, akit kiképezhetünk annak folytatására – még ha az némiképp változtat is rajta. Ezt a természetes vonzalmat célszerű kifejleszteni a lelkünkben, s meg kell tanulnunk alárendelni ennek az irányelvnek minden egyéb tettünket, gondolatunkat, vágyunkat e fő célkitűzésnek, és életünk ilyen irányú vezetésének. Ha másokat is erre nevelünk, oktatóunk, s képzünk ki, akkor olyan munkásokkal fogunk együtt dolgozni, akikkel majd nem harcolni akarunk a pozícióért, nem eltaposni akarjuk őket; hanem segíteni akarjuk társainkat, és hamarabb örülünk az ő sikereiknek, mint a miénknak – őszintén.

Kétféle szintet említettem a tanulmány címében: közép-, és felső szintet. Ez azt jelenti, hogy ha – a fenti szemléltetéssel élve – a híd építése, és a rajta való haladás középfokú ismeretet tételez fel (az alsó az, amiben most vagyunk), a híd túloldalán viszont már egy olyan világ tárul elénk, aminek tökéletes megértéséhez már úgynevezett felsőfokú ismeret szükséges. A kettő természetesen nem jelenti azt, hogy oktatási és önképzési színvonalunk különböző lenne, vagy tudatosan egymásra építenénk; csupán az életminőségre utal; illetve az ezzel összefüggő gondolkodásmód paradicsomi megközelítését jelzi. Az alsó szint a *pokol*: itt élünk most. A középszint a föld értelmes használata, melynek során, bölcs módon kiemelkedünk a pusztulásra ítélt és értelmetlen, céltalan helyzetből: célul tűzi ki a tökéletes élet felépítését. A felső szint az elért cél: tökéletes *emberi* élet, a *Paradicsom*.

Vezetői képességek kiépítése és fejlesztése

A Virág-rendszer ügynökei alapvetően vezetők. De ezen túlmenően a munkások közt is vannak vezető beosztásúak. Erről természetesen majd ott beszélünk bővebben. Ezeken túlmenően, és ezektől függetlenül az *ideológiai*, vagy a *társadalmi szerkezet*ben is találkozunk vezetőkkal. Valójában bárkiből lehet az; sőt arra buzdítunk mindenkit, hogy törekedjék valamely vezetői pozíció elérésére; és ennek érdekében bátran kérjen Virágtól segítséget.

(Virág természetesen a paradicsomi építkezések lefolytatásáért felelős szervezet, de mindenki számára a közvetlen vezetői környezetét nevezzük így, annak különféle helyi megnyilvánulása-gyanánt.)

Egy vezetőnek sokféle feladattal kell megbirkóznia. A vezetői szintek kritériumait általában az illető vezető bemutató elemzésénél tárgyaljuk. Itt most azokra az általános tudnivalókra hívom fel a figyelmet, amelyet egy vezetőnek, vagy potenciális előléptetendő személynek feltétlenül szem előtt kell tartania. Minden vezetőnek van előjárója – hisz ő nevezi ki. Ezen előjárótól tanul, ő határozza meg a tevékenységi körét, ő kéri számon a tetteit, vagy ha kell, a gondolatait. Ezen előjáró szabja meg ennek módját és rendszerességét is. Itt is hangsúlyozom, hogy egyetlen vezető sem használ kötelező érvényű szabályokat, csupán irányadó

elveket. Így a szankcionálás sem *törvénykönyv* alapján történik, hanem kapcsolataink minősége határozza meg az egymás iránti bizalom mértékét. Ha a beosztott (ha az alulról nézve vezető is) jól megérti előljárója szándékát, és bölcsen *szolgálja* annak elképzeléseit, valamint helyesen alkalmazza annak irányító elveit, bizalmas munkakapcsolat alakul ki közöttük; nyilvánvalóan elsőbbséget fog élvezni előljárója munkájának eredményéből fakadó jutalmára. Ellenkező esetben természetesen a bizalmatlanság csapdájába esik, s egyre kevésbé élvezi előljárója jóindulatát. Ennek nyilvánvaló következménye a rossz lelkiismeret, szorongás, félelem, ami a rendszerben nem tudja följebb emelni őt. ***A rendszer el fog menni mellette, ő pedig ott marad.***

A következő terület, amelyre egy vezetőnek nagy hangsúlyt kell fektetnie: a keze alá beosztottakkal való optimális kapcsolattartás. Ezek az emberek hajtják végre az ő akaratát – hisz egyedül a két keze, vagy az egy agya kevés hozzá. Ők *szolgálják* az ő gondolatait. ***Az, hogy optimális kapcsolat, azt jelenti, hogy meg kell velük találni azt a középutat, amely a szeretet és a szigor között húzódik.*** A szeretet itt azt jelenti, hogy feltétel nélkül el kell őket látni azokkal a szellemi instrukciókkal, amelyek a munkájukhoz szükségesek, de egyenként figyelembe kell venni azt, hogy mennyit képesek ebből hatékonyan Virág céljainak érdekében kamatoztatni úgy, hogy maguk is örömet leljenek benne, sőt fejlődésre is vágyjanak a témában. Másfelől viszont egyenként meg kell találni azt a határt, ahol már az esetleges negatív tulajdonságok, netalán gondolatok a magasabb célokért tett erőfeszítéseket gátolnák, vagy gyengítenék azok hatékonyságát, értelmét. Ez az *arany középut* természetesen csak úgy érhető el, ha a vezető önmagát képzzi. Itt Virág céljainak tanulmányozásán túl a beosztottakat is tanulmányozni kell. Fel kell bennük ismerni a munkájukat elősegítő, és az azt, gátló tényezőket; célirányosan tanítani kell őket, de nem szabad túlzásba vinni. Nem szabad őket megalázní. Egy helytelenség feltárása alkalmával feltétlenül a hasonló irányú jó tulajdonságok ecsetelésével kell a bizalmát elnyerni. Lesznek, akik közelebb állnak, s könnyebben fogadják a szükséges bírálatot. ***A bírálat mindig az illető szellemiségének emelésével, javításával kell, hogy járjon.*** A félelem keltése, vagy a hatalom fitogtatása csak ront a kapcsolaton. ***A vezetőnek ki kell érdemelnie a tiszteletet; nem pedig kikövetelni.*** Az utóbbit a beosztottjai gyűlölni fogják, s csak felszínes, tessék-lássék munkát fognak végezni; ami a Virágrendszer céljait nem szolgálja, csak rombolja.

Ehhez a témakörhöz kapcsolható az, hogy a vezető vagy ellátja a beosztottjait (fizetés, javadalmazás, előléptetés...), vagy közvetlenül közreműködik ebben. Eleinte sajnos egyszerűen csak az elvégzett munka után járó javadalom formájában teszi ezt; de igen sok olyan juttatás, vagy jutalom odaadományozható a beosztottnak, ami segíti őt a munkájában és az életében. Ilyenek a fizikális ellátáson túl a bizalom, melynek különféle megnyilvánulása könnyebbé teheti a vezető számára a beosztott pozitív megítélését. Igazgathatja az előmenetelét, amelynek során hamarabb jut el az általa áhított életszínvonalra, életvezetési szintre.

Egy igazán jó vezető folyamatosan elemzi saját lelkiismeretét is. Vizsgálja azt a viszonyt, ami közte, és Virág célja közt fennáll; illetve összehasonlítja korábbi önmagát a jelenlegivel. Ezt a legkönnyebben épp a keze alá beosztottak segítségével teheti meg. Megfigyelheti időről időre, hogy vajon szívesebben dolgozik-e velük, mint rég; vagy nem. Ugyanakkor időnként azt is elemzi, hogy előljáróival erősödik-e a kapcsolata, vagy gyengül, esetleg stagnál. Lépést tart-e Virággal, vagy lemarad-e – természetesen a régebbi énjéhez képest. Virággal lépést tartani ugyanis azt jelenti, hogy a szervezeten belüli kapcsolatai erősödnek; szívesebben dolgozik a társaival, jobban bízik bennük, és persze ők is benne. Ha bármely téren leállást vagy stagnálást tapasztal egy vezető: lépéseket kell tenni a helyreigazítás, vagy váltás iránt. Ezt egyébként a vezető a beosztottjaival is megteszi, és erről jelentést készít az előljárónak bizonyos időszakonként.

Beszédképesség, kommunikáció

A legősibb kommunikációs eszköz, amellyel gondolatokat és érzelmeket egyaránt lehetett közölni: a zene, *Szféra Zenéje*, vagy az *Ainuk dala*. Később ez egyre inkább degradálódott; már egyre kevesebben és kevésbé értették, mivel a *Nagy Sötétség* elkezdett árnyékként borulni a *Világra*. Differenciálódott. Dallá, énekké alakult, melyekben már nem csak a multidimenzionális és egyetemes hanghullámok csodálatos és harmonikus egyvelege foglalt helyet; hanem az ebből fakadó *látomások*, vagyis a teremtés elemei önálló hangsort kaptak. Az önállósuló gondolathalmazokat, később gondolatokat külön-külön is ki akarták fejezni, mert az *Árnyék* lehetetlenné tette diszharmóniájával az egész értelmezését, és a benne való örökkévaló gyönyörűség élvezetét. Részek szakadtak ki belőle, s ezek külön-külön kommunikációs rendszereket igényeltek. Hisz már nem a *Nagy Egésszel* voltak összhangban. Így a tündérek, az *Elsőszülöttek* dalaiban már a *Szó* is önálló jelentéssel bírt, de még dallamvilágba zárva. A *Sötétség* sűrűsödése folytán viszont ez a *Formálóerő* is érthetlenné vált az egyre inkább differenciálódó tündér-királyságok között. Hogy értsék egymást: megalkották a beszédet. Dalaikkal már csak a régmúlt történeteit *mondták el*, dalolták el gyönyörűségesen. Ezek már csak az ember *Arany-koráról* zengedeztek, amely fölött már megült az *Árnyék*. Majd az évezredek (tíz-, százezredek) folyamán a beszéd is egyre sokrétűbb, és természeténél fogva egyre *földhözragadtabb* lett. Már az égi jelenségeket is csak a földi dolgok hasonlóságaként tudták leírni. Pedig volt idő, hogy ez fordítva történt. De a *Sötét Úr* hatalma kiterjedt, s most már Ő parancsol. A *Jó* már csak arra vár, hogy a világ *Rémuralma* annyira meggyengüljön; hogy amaz kibújhasson piciny fénylő *Magvából*, s *leláncolhassa, börtönbe vethesse Észak Zord Urát*. Pedig a *Fagy* most erősebb, mint valaha. Azonban ez az utolsó támadása lesz, mert *önmagába visszahull*. Így ennek megfelelően alakult a beszédünk is. Eltorzult; ezer és ezer, tízezer, százezer apró nyelvre szakadt; és már egy-egy nyelven belül is komoly gondot jelent a helyes beszéd, az érthető közlés megtanulása és használata.

Itt is, mint minden egyes szükségletünk területén, csak a minőséggel elégedhetünk meg. Nem elmerülni akarunk a *Sötét Úr* birodalmában, hanem együtt maradni mindaddig, míg a *Fény-lándzsa* át nem dőli azt.

Bármilyen nyelven beszélünk is, mindig arra törekszünk, hogy a nyelvünk általánosan elfogadott, úgynevezett hivatalos verzióját tanuljuk meg használni gondolataink kifejezésére. Az irodalmi változatot pedig tudatosan őrizzük, és fejlesszük tovább, hisz idővel az fog bennünket elvezetni *Közös Nyelvhez*, a *Tiszta Szóhoz*, amit majd mindnyájan szólni óhajtunk a *Fény* fellobbanása után. (A jelzőtüzek már égnek, csupán egyesíteni kell az erejüket.) Ismerkedjünk tehát jól meg saját nyelvünkkel, s igyekezzünk kitakarítani belőle a különféle zsargonikus kifejezéseket, *titkos szótárakat*, szennyes gondolatvezetési módszereket, oda nem illő hangokat. Nem az a fontos, hogy a világ jól megértsen bennünket, (főleg nem az *Árnyék-ba* menekülő része), hanem hogy megerősödjünk, s a világból kiszemezzessük azt a *Jót*, amit még rejt.

Ennek a tendenciának a megvalósításához idővel majd jó minőségű tankönyveket veszünk igénybe. Van ilyen!

Kutatás, írás

Ahhoz, hogy ezt a paradicsomi irányzatú építkezést végig tudjuk vinni; igen sok kutatást kell folytatnunk. A kutatások egyedi célja, hogy feltárjuk azt az utat, amit végig kell járnunk annak érdekében, hogy először az *Egyensúlyt* újra megalkossuk; majd pedig ennek megőrzésével visszaállítsuk az eredeti rend egy következő változatát. Így nyilvánvaló, hogy igen sok dolgot nem tudunk; melyek ezen az úton várnak ránk. Ezért kutatunk.

Kutatásainkat három fő területre terjesztjük ki:

- Legfontosabb magának a legősibb Létezőnek az azonosítása és jellemrajza, akarata és célja (egyetemes célja, és a részegységek, gondolathalmazok, egyedi személyek számára meghatározott célja). Ezt a területet elsősorban a különféle vallások szent könyvei alapján tudjuk a leghatékonyabban megvizsgálni.
- A teremtmű vizsgálata egy olyan terület, amelyből megtudjuk, hogy a mennyei disszonancia megnyilvánulásainak milyen következményei lettek a megteremtett Világegyetemben. Milyen különbségek mutatkoznak az Angyalok éneke, és a sötétséggel fűszerezett megvalósítás között. (Milyen érdekes, hogy a német nyelv az összes főnevet nagybetűvel írja – vajon hogy emeli ki a számomra fontosakat, a Személy-szavakat? Vagy mind az?) Itt vizsgáljuk meg a teremtmű elemeit a különféle reál-tárgyak körében, úgy, mint matematika, fizika kémia, biológia és csillagászat – hogy csak a legfontosabbakat emeljem ki. (A többiek hozzátétőlegesen ezek keverékeiből, vagy további differenciálódásából fakadnak.)
- A harmadik kutatási terület az, amikor megvizsgáljuk, hogy a teremtmű szabad akaratú személyei hogyan viszonyulnak a Dal Ősokához, a Teremtőhöz; illetve teremtművének diszharmonijával szennyezett árnyékképéhez. Megtudjuk belőle, hogy milyen következménye lett a különböző döntéseknek; vagyis e személyek élete hogyan alakult. Milyen életet élt ez, és milyet amaz. Ezt a témakört a történelemből fogjuk tudni a leghatékonyabban megismerni.

Ma *történelem*nek nevezzük nagyjából az emberiség létének legutóbbi 5-10 ezer évre visszamenőleg vizsgált időszakát. A háromdimenziós világunk által megőrzött archeológiai bizonyítékokra támaszkodunk. Pedig korábban még lényegesebben magasabb dimenzióban létezett és alkotott az *Ember*. Így anyagi vonatkozású bizonyítékokat nem sokat találunk utánuk. Azok sem értelmezhetők biztosan – mint tapasztalhatjuk (legalábbis önmagukban nem). Sokkal megbízhatóbbak viszont azoknak a hagyatékoknak a szisztematikus vizsgálata, amelyeket dalaikban, meséikben, hőskölteményeikben, vagy a tőlük leszármazott népek vallásaiban, hagyományaikban és szent irodalmaikban hagyományoztak ránk. Ha mai szerkezetű emberi csontokat keresünk, soha nem fogunk rábukkanni azokra a számunkra már *lebegő dimenziókban* élt nagyszerű őseinkre, akiknek nagy része még él, hogy segítsen nekünk. A történelem szellemi termékein túl a többi létsíkokon és azok átmeneti állapotaiban, kevert szisztémáiban is kutathatunk. Csakhogy néhányat említsek: az asztrál-kutatás egyik legfontosabb területe a csillagászat, energetika; a kauzális birodalomból a bio-társadalmak tudománya; a mentális szekcióból az emberi érzelmvilág tudományos vizsgálata – különös tekintettel az emberi érzelm és a teremtés különféle elemei között lévő összefüggésekre; az éteri birodalomban pedig jól vizsgálható az élő szervezetek, és az életfeltételeinek változásai közt fellépő feszültségek, hangulatváltások. Ezeket a vizsgálódásokat természetesen a régmúlt eseményeinek szellemi termékei által feltárt eseményeivel jó összevetni, s így vonni le értékelhető következtetéseket, s kutatni az utat a legjobb irányú lépések felé.

Ezekről a vizsgálatokról, azok eredményeiről és a belőlük levont következtetésekről, a következtetésekre épített lépési javaslatokról minden esetben írásművet kell készíteni. A későbbiekben ugyanis ezeket részben tananyagként, részben további kutatások alapjául fogjuk felhasználni mindaddig, amíg szükség lesz rájuk.

Az írást is lehet oktatni, bár a legjobb tanár maga a gyakorlat lesz. Inkább csak az írás alapjait célszerű oktatni, s a továbbiakban majd az írásművek elemzésénél lehet felhívni a figyelmet olyan varázslatosnak tűnő fogásokra, amelyek révén szellemi termékünk egyrészt érthetőbbé válik, másfelől pedig élvezhető lesz, sőt kifejezetten örömet okoz annak tanulmányozása, olvasása, feldolgozása. A gondolatok egymásra építésének művészetét egy középiskolai tananyag keretében fogjuk színvonalasan oktatni. Előbb azonban mindenkit bátorítani kell

arra, hogy jegyezze le a gondolatait; hisz ebben a *Sűrű Sötétségben* a szó sajnos hamar belevész a homályba, s az írás így később is rámutathat fontos dolgokra.

Oktatás, képzés, munkamódszer-átadás

E három dolog, ugyanannak a dolognak háromféle megnyilvánulása. Szeretnénk, ha a velünk együttműködők egyre jobb hatékonysággal segítenék munkánkat. Ezért mi is segítjük az övékét. Tesszük ezt úgy, hogy a címszavakban jelölt módszereket alkalmazzuk előrejutásuk érdekében.

Az oktatás szellemi előrehaladást eredményez. Megtanítjuk nekik szóban és írásban, amit tudni szeretnének a munkájukról, munkánkról. Így segítjük őket abban, hogy határozott döntéseket hozzanak előrejutásuk érdekében. Ez történhet csoportos, vagy egyéni oktatással, illetve célszerűen irányított autodidakta tanulással.

A munkamódszer-átadás ugyanannak a dolognak a gyakorlati megvalósítása. Megmutatjuk nekik a munkafolyamatokat, megtanítjuk nekik a gyakorlatban is, hogy mit kell tenniük, illetve hogyan kell végezni azt a munkafolyamatot, amit elméletben már tanulmányoztak, és kiválasztottak saját tevékenységként. Megtanítjuk nekik, majd pedig megkérjük, hogy végezzék ők. Közben mellettünk állunk, s kiigazítjuk, bátorítjuk őket. Tesszük ezt mindaddig, míg képesek azt elég bátorsággal önállóan is végezni. A továbbiakban már csak időszakos konzultatív jelleggel avatkozunk be – ha kéri, vagy mi gondoljuk úgy, hogy segítségre szorulnak.

A kiképzés végeredményben a fent leírt kétféle módszer szoros együttműködéséből fakad. Szisztematikusan összevetjük, és együtt alkalmazzuk a szellemi, elméleti oktatást a gyakorlati megvalósítás lehetőségeivel. Ezt akkor alkalmazzuk, ha az illető eldöntötte, hogy egy bizonyos munkafolyamatot végezni óhajt, s így önállóan szeretne bekapcsolódni Virág munkájába.

Vitakészség-fejlesztés

A *vita* egy olyan beszélgetési forma, amellyel nem tájékoztatják egymást, hanem egymás gondolatait ütköztetik abból a célból, hogy idővel a témában közös konszenzusra, egyetértésre vagy megállapodásra jussanak. A véleménykülönbséget igyekeznek közös nevezőre hozni. A vita nem egymás legyőzését, vagy hangerővel való túlharsogását jelenti, – mint napjainkban oly divatos. Az csupán az ostobák hatalomvágyának a fitogtatása. Attól, hogy valakinek erősebb a hangja, vagy nagyobb a hatalma, magasabb pozícióban foglal helyet, még nem jelenti azt, hogy a témában igaza is van.

Az ésszerű vitapartnerek a levonandó következtetést részben logikusan, részben érzelmileg támasztják alá. Ezeket sorakoztatják fel igazuk alátámasztására, és bizonyítani igyekeznek állításuk létjogosultságát kettejük között. Éppen, mert közös konszenzus a cél: nyilván legalább olyan figyelmesen meg kell hallgatni az ellenérveket, és a vitapartner érzelmeit is meg kell figyelni, sőt épp olyan mélyreható elemzésnek kell alávetni, mint a sajátunkét. Törekedni kell arra, hogy az érvek és a bizonyítékok olyan gondolatból fakadjanak, melyek mindkét fél számára ismeretesek, és tekintéllyel bírnak a témát illetően. Hiába próbálja az egyik fél olyan ismervvel alátámasztani mondandóját, amit a másik nem ismer (vagy nem ismer el), az olyan, mintha idegen nyelven akarna vele szót érteni, vagy arra venné rá, hogy az ellenségtől várjon segítséget.

Egy egészséges vita az embereket általában közelebb hozza egymáshoz még akkor is, ha történetesen nem is jutottak közös nevezőre egy felvetett egyeztetnivaló érdekében. A szavak formájában vívott harc viszont ellenségekké teszi a küzdő feleket, még jobban széjjelforgá-

csolja az amúgy is már darabjaira hullott világunkat. A nemes cél, és a közösen kifejlesztett, helyénvaló eszközök összetartanak bennünket; a hatalommal való visszaélés azonban a sötétségbe húz, félelmet kelt. A világ már helytel-közzel darabjaira hullott, most már egyre könnyebb nekünk – a Paradicsom építőinek – összefogoznunk, és válllvetve *megszűrni a Homályt*.

Gyenge kapcsolatok kifejlesztése

A *gyenge kapcsolatok*: a szeretet legáltalánosabb hatást kifejtő változata, az *agapé* hatáskörébe tartoznak. Az *agapé*: általános szeretet. Erről azonban majd az érzelmi szükségletek témakörében részletesebben beszélünk.

Tehát az úgynevezett gyenge kapcsolatok nem a családban, nem a szerelemben, és még csak nem is s barátságban keresendők: Azok ugyanis az *erős kapcsolataink*. A gyenge kapcsolataink ezeknél jóval túlmutatnak. Valójában az összes ember beleférne (akár az *agapé* tárgyába), de nem fér bele. Csupán azok az embertársaink tagjai a gyenge kapcsolatainknak, akiket az *erős kapcsolatainkon* túl ismerünk. Ilyenek a haverjaink, munkatársaink, szomszédaink, és más ismerőseink. Azok az emberek tartoznak ide, akik valamilyen állandó vagy ideiglenes kapcsolatban állnak velünk. Időnként, vagy rendszeresen beszélgetünk egymással valamilyen behatárolt szűk témáról. Ezeket a kapcsolatainkat célszerű fejleszteni annak érdekében, hogy kipuhatoljuk, vannak-e körülöttünk, vagy közöttünk olyan emberek, akik ha nem is teljesen, de valamelyest hasonló módon próbálnak gondolkodni, érezni, mint mi. Őket felismerve egyre többet és többet érdemes beszélgetni közös témánkról, s érdemes egyre több ismeret eljuttatni hozzájuk arról a munkáról, amit végzünk; arról a célról, amit magunk elé tűzünk. Időről időre rá kell tapintanunk a véleményére, s ha az bizonytalanságba fullad, bátorítani, erősíteni kell őt. Folyamatosan figyelni kell azonban az érzelmeit és a hangulatát. Amennyiben azt látjuk, hogy javul, emelkedik, továbblépés-gyanánt előbb időszakos, majd szisztematikus oktatásban lehet részesíteni őt. Közben döntésre célszerű sarkallni őt, hogy lássuk, milyen irányba kíván, vár további segítséget erőfeszítésének előmozdítása érdekében.

Ezt a munkát természetesen már a képzettebb 'a'-ügynökök is végezhetik. Ők vannak ugyanis a legszorosabb kapcsolatban a *Nyitott Külvilággal*. Az ő felderítői munkájuk egyik legfontosabb eleme a gyenge kapcsolatok minél szélesebb körű kifejlesztése. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy minél több emberrel kell megismerkedniük – valamelyest ez is szükséges lehet –, azonban lényegesebb ezeknek a kapcsolatoknak a minősége. Minél közelebb férkőznek egy-egy személy bizalmához, annál eredményesebb lesz vele a kétoldali kapcsolat. Hisz tőle fogják megkapni azokat az értesüléseket, melyek a felderítői tevékenységhez nélkülözhetetlenek.

Fejlett gyenge kapcsolataik révén lényegesen hatékonyabban képesek előrehaladást felmutatni; s ezek a személyek a legkülönbélebb kutatási területeken együtt fognak működni velük; s idővel ők is előnyt kovácsolhatnak ebből a viszonyból (anyagi, erkölcsi, vagy érzelmi).

Minél sűrűbben keresünk fel valakit a *Világ*ból, (természetesen egyenként körülpuhatolva ennek a lehetséges határait, ahol már terhessé válik a látogatás), annál megszokottabb lesz a kapcsolat, s annál nyitottabb lesz a beszélgetés, vagy akár a lélekemelő viták sora. Így sokkal könnyebben, és biztonságosabban fogja tudni az ügynök elő-, és elkészíteni a gazdasági egységek alapjául szolgáló felderítési jelentést; illetve annál nagyobb lesz az esélye ahhoz, hogy ezt mások is *hivatalosan* fogják vele válllvetve végezni.

Itt szintén nem érdemes szabályozni azt, hogy az ügynök napjában hány *ügyfelet* látogasson meg, vagy egyáltalán mennyivel legyen kapcsolata, s azokkal alkalmanként mennyi időt töltsön. Ezt maga a fejlődő és előrehaladó ügynök dönti el az adott helyzetnek, személynek, területnek az ismeretében. Van, akivel órák hosszat is el lehet beszélgetni, s jó eredménye

van; van, akit csak egy-egy pár percre lehet *zavarni*. Van ügynök, aki *futkosni* szeret, s így több ezer lélekkel van igen gyenge kapcsolata – de eredményt (megvalósítható gazdasági egység reális tervtanulmányát) mutat fel; míg a másik mindössze 20-30 ember bevonásával éri el ugyanezt. Minden ember különböző, s ez benne a csodálatos. Nem skatulyázzuk be őket felettébb, mint szükséges. Inkább még a szükségest is lazítani kell az idők során, hogy az emberi lélek egyediségében valódi gyönyörűséget láthassunk, élvezhessük azt.

Érzelmi igények

Ha a szellem alapvető elemei szembetalálják magukat más gondolatokkal, vagy azok széles körű megnyilvánulásaival, a gondolathalmazokkal, lelkekkel, akkor a találkozás létrehoz egy mentális hullámot, egy érzelmet.

Itt most azt vizsgáljuk, hogy az emberi léleknek melyek azok az elvárásai e területen, amelyek a további létét, egyensúlyát biztosítják: esetleg a mély *Sötét Homály*ból még emelhetik is – pozitív hangulatváltást, emelkedett éteri állapotot hozva létre számára; amely végső soron segít továbbemelkedni Isten legfelsőbb régióiba, a szellembirodalomba.

Számunkra az érzelmeket anyagi szinten a szív rejtí. A szív az, amely a különféle érzelmek hatására különféle módon reagál (dobog), s változtatja meg a vér ritmusát, sőt összetételét, minőségét az egész testben. Hisz a különféle ritmusú vér különféle ritmusban fog légcserét és anyagcserét folytatni a test bármely pontján; így a vér pillanatnyi összetételét is az adott érzelmi állapot fogja meghatározni – még akkor is, ha ezt a tudósok jelenleg még nem veszik elég komolyan.

Rossz vért szülnek a negatív érzelmek; mint a félelem, a harag, a bosszúvágy, az anyagi vágyakozás, az ellenkezés, a hazugság, paráznaság és hatalomvágy. Mi azonban azokra az érzelmekre vagyunk kíváncsiak, melyeknek *vére* éltető, lüktetése megnyugvást és emelkedettséget idéz elő bennünk. Ilyenkor a szeretet, öröm, béke szívesség, jóság, hűség, szelídség önuralom és mértékletesség munkálkodik bennünk. Egy érdekes számot találunk itt, *bűvös számot*; a kilencet. E kilenc-féle érzelmet, vagy szellemi gyümölcsöt sorolja fel egyik szent könyvünk, a Biblia. Más leírások épp a pokol platformjait *építik* kilencszintűre. Ez így helyénvaló, hisz a *szeretet piramisa* és a *pokol tornácai* egymásnak tükörképei. Mindegyik pozitív érzelmi erőnek megvan a pokolbeli negatív párja. A kettő között a felszín, ahová mindkettő kiárad, ahol mindkettő kiterjeszti hatalmát. Itt élünk mi, s nekünk kell eldöntenünk, hogy merre indulunk: lefelé, a fortyogó bugyrok felé; vagy a piramis csúcsa felé. Természetesen az anyagi test fizikális adottságai folytán zuhanni igyekezik: mint meredek lépcsőn, kajtat lefelé. De erőfeszítése folytán fölfelé is haladhat. Tehát választania kell; mert a föld megújul, s újra megújul, s ami közte volt, külső döntésre jut: megítéltetik.

A piramis is, a mélyülő platformok is nem azért piramidális szerkezetűek, mintha az egyes érzelmek szintenként egymásra épülnének, vagy süllyednének. Nem! A legszélesebb részen – az alapokon – még az egyes érzelmek egyenként jelentkeznek, de minden szinten mind ott van. Minél inkább szűkülnek a szintek, annál inkább össze vannak *dolgozva* ezek az érzelmi elemek, vagy tulajdonságok. A legmagasabb csúcsra az jut, akiben az összes pozitív érzelem tökéletes harmóniában egyesül; értelemszerűen a pokol *mélycsúcsára* épp az ellenkezője az igaz: a gyűlölet, a harag, a bosszúság, a bosszúvágy, szívtelenség, aljasság, hűtlenség, kegyetlenség és a mértéktelenség, mind-mind tökéletes *harmóniába* jut. Ez a *Fekete Úr*.

És most elemezzük ki röviden azokat az érzelmeket, amelyek az ember egészséges fejlődéséhez nélkülözhetetlenek.

Szeretet

A *szeretet* talán az egyik legkiemelkedőbb érzelem az összes között. Óriási ereje van. A különféle irodalmak is ezzel foglalkoznak a legszívesebben, s a legtöbbet. Az se véletlen, hogy a *szeretet piramisának* csúcsára képzeljük; úgy gondolva, hogy az összes többi érzelem csúcsaként nyilvánul meg. Ez azonban nem így van. Az előbbi tanulmányban már kifejtettem e piramis miben lévőségét. A szeretet tehát mindenütt ott van, ahol a teremtés létezik. Az tartja ugyanis össze. Ha a gondolat építőkö, akkor a szeretet habarcs a kövek között. Ez persze a többi érzelemre is igaz, csak nem ennyire nyilvánvaló. És persze a szeretet sem lenne képes kifejteni önmagában a hatását, hatalmát, ha a többi nem támogatná.

A szeretet mások jóléte iránt megnyilvánuló önzetlen cselekvő érdeklődés. Ennek legmagasabb foka az istenszeretet. Nem az a szeretet, ahogy mi szeretjük Öt – hisz az Ő jólétével mi nem tudunk törődni – hanem, ahogy Ő szeret minket. Ellát bennünket mindazzal, amire az életünk során szükségünk van. Ezért tehát mi úgy tudjuk kimutatni Iránta megnyilvánuló szeretetünket, ha Róla, Tőle tanulunk meg minél többet, s így teremtműve egységének fenntartásában tudunk tevékenyen részt venni. Ennek a *Kali-yugában* (hanyatló korban) a leghatékonyabb módja, ha az embertársainkat tanítjuk istenszeretetre, és egymás iránti szeretetre. Az ehhez való tudást viszont Tőle kell kapnunk, s bölcsen az Ő dicsőségére (s így persze az embertársaink javára) tudjuk felhasználni.

A szeretetnek (és persze a többi érzelemnek is) különféle megnyilvánulási irányait említeném meg. Ezek az irányok: az Isten, az angyalok, az emberek, állatok és növények, élettelen anyagok és az energia, illetve más dimenziók alkotóelemei. A legelső és legfelső irányról jól-lehet már szóltunk; mégis itt most azt az alapvető kapcsolatot vizsgáljuk, ami az embertől a felsoroltak felé irányul. Így az Isten felé megnyilvánuló szeretetet *imádatnak* hívjuk. Ennek gyakorlása közben egy magasabb tudatállapotba kerülünk, és *meghajolunk*. Az előtt, Aki megalkotott bennünket és a körül valókat. Igyekszünk megközelíteni az Ő tudatszintjét, s így közeledünk Felé. Elismerjük Őt legfelső Urunknak, Bíránknak és Vezetőnknek, Tanítónknak. Számot adunk Neki gondolatainkról, érzelmeinkről, tetteinkről; majd pedig igsyeksünk mind hatékonyabban Rá figyelni: arra, amit mond, mutat, tanít saját elménken és szívünkön keresztül. Az így megvalósuló kommunikatív kapcsolat következményeként törekszünk arra, hogy ezzel a kapcsolattal, vagyis az Ő akaratának az általunk már megismert részével, összhangban cselekedjünk. Ezt a kapcsolatot a legtöbbször nem képes közvetlenül megvalósítani. Az ő számukra bocsátja rendelkezésre a Teremtő a szellembirodalmának tagjait; mint az angyalokat, kérubokat és szeráfokat, és más, földről *vásárolt emberi lelkek* mennyei megnyilvánulásait (mint mennyei papok és királyok). Ők közvetítő szerepet töltenek be Isten és az ember között – természetesen az Isten által meghatározott szisztéma szerint, mindegyik a saját beosztása és képesítése alapján.

Őket is szeretjük, de nem imádjuk – mint napjainkban ez oly népszerű. Őket személyesen csak ritkán ismerhetjük meg eléggé (most még), így igazi személyes szeretet nem alakulhat ki közöttünk. Ez alól Isten egyszülött Fia, Jézus Krisztus a kivétel. Ő valójában az egyetemes, személyes közvetítő Atyja és bármely ember között. Jelenleg ő tarja kézben a mennyei hierarchia egy tekintélyes részét, épp annak érdekében, hogy sokak részvételével előkészítse az új Paradicsomot. Őt módunkban áll alaposan személyesen is megismernünk, mégis őt sem imádkozhatjuk; csupán a szeretetnek az őt megillető változatával, mély tisztelettel fordulhatunk feléje. Ugyanezt a tiszteletet érezhetjük a Mennyei Birodalom más személyeivel szemben is, akárcsak a földön az emberek között az *agapét*. Annyiba különbözik viszont az agapétól, hogy a mennyei személyek jóléte tőlünk nem függ; viszont a mienké tőlük annál inkább. Így velük szorosan együttműködve, valójában az általunk megnyilvánuló isteni akarat hatékony

működésének adunk helyet – s ezzel fejezzük ki az irántuk megnyilvánuló mély tiszteletünket (és persze az Isten iránt megnyilvánuló imádatunkat).

Vétek volna feléjük imádati aktust gyakorolni (nem is várják el), hisz ezzel kiiktatnánk a legmagasabb szintű szeretetünk végcélját: Istent. A teremtmű egyes elemeinek az imádata *leszűkíti* világunkat az imádatunk tárgyának világára, s így felborul számunkra az egyensúly, amely egy örök életre életben tarthat bennünket. Megszűnik, megszakad a kapcsolat Azzal, Aki mindezt nekünk ajándékozhatja. Az *Egész*nek semmilyen részlete nem képes ellátni bennünket azokkal az áldásokkal, amelyeket az *Egész* számunkra kínál. Azért vagyunk emberek, mert az *Egész*nek minden részletéből van bennünk. Ha ebből egyet imádunk: a többitől elszakadunk. Saját magunkat *tépjük szét*. Ez pedig ellenére van létünk Okozójának, s létünknek is.

Tehát az angyalokat és szellemtársaikat a részünkről a legnagyobb tisztelet övezi, akikről elismerjük, hogy nálunk hatalmasabbak, lényegesen bölcsőbbek. Ez a fajta, irántuk megnyilvánuló szeretet igen nagy segítséget nyújthat nekünk abban, hogy az ő, és a mi Istenünket imádva megértsük, és közösen megcselekedjük Atyánk akaratát.

A következő irány, amely felé a szeretetünk kisugározhat: az ember. Arról lesz most szó, hogy hogyan szeretheti az ember az embert. A különféle írások, és a gyakorlat négyféle alaptípusát különbözteti meg ennek. Ezek az *agapé*, a *sztorgé*, a *filia* és az *érosz*. A görög nyelv csodálatos módon képes ezeket egymástól jól megkülönböztetni.

Az *agapé*: általános szeretet. Ez azt jelenti, hogy egy ember bármelyik másik ember iránt érezhet ilyet, függetlenül attól, hogy milyen kapcsolatot ápol vele. Ez az az érzélem, amely leginkább segít egy ügynöknek a gyenge kapcsolatai kifejlesztésében és ápolásában.

A *sztorgé*: vérrokonni kapcsolaton alapuló szeretet. Mindazok számára áldásos érzés, akik valamilyen fokú, jellegű vérrokonni kapcsolatban vannak egymással. Az ilyen személy iránt – az agapén túl – már nem csak arra érzünk indíttatást, hogy úgymond tiszteletben tartsuk egymást, egymás létjogosultságát; de már vannak bizonyos kötelezettségek is egymás felé. Szülő-gyermek, generációk, közelebbi-távolabbi rokon (unokatestvér, nagynéni, nagybácsi) kapcsolatok, melyek arra indítanak, hogy egymás jólétének biztosításában tevőleges és folyamatos segítséget nyújtsunk, esetleg anyagilag, vagy erkölcsileg egymástól függjünk.

A *filia*: forró baráti szeretet. Ezt már kevesebben érzik egymás iránt, mint az előzőeket. Jóban-rosszban egymást segítik, támogatják, vagy együtt örülnek egymás sikereinek, boldogságának; együtt bánkódnak egymás tragédiáján, bánatán. Többé-kevésbé egy életre szóló emberi kapcsolat, de napjainkra egyre kevésbé jellemző.

Az *érosz* pedig a szeretet legromantikusabb formája. Ez az, amikor a társ szükségletei közül nem elsősorban a fizikális igények kielégítése a cél, hanem a hangulat, az érzélem felemelése, illetve a vonzalom kiépítése annak érdekében, hogy a férfi és női princípium újra és újra egymásra találva: együtt vezessék tovább életüket, kiegészítve egymást; újra eggyé válva, mint rég; s új gondolathalmazokat és szerethetivel egyedeket hozzanak létre, s neveljenek fel szeretett Istenünk szent szolgálata számára. Ez a *szerelem*.

Az állatokat és növényeket, vagyis élő környezetünk egyéb biotikai elemeit is szeretnünk kell. Érdeklődnünk kell szükségleteik felől, s közvetve vagy közvetlenül támogatnunk kell azok kielégítését. Ezt nevezzük *uralkodásnak*. Szeretettel és bölcsességgel kell *uralkodnunk* élő környezetünk felett, hisz bennünket (illetve a testünket) is az tartja el; így téve egésszé a teremtműben megbúvó vágyainkat, és az Istennek tetsző szándékunkat.

Az élettelen anyagok szükségletei iránt megnyilvánuló tetteges érdeklődés abban nyilvánul meg, hogy azokat felhasználjuk a élő szerkezet fenntartására, és variációs rendszerének, palettájának szélesítésére, szépítésére (szemünk és Isten szemének gyönyörködtetésére); mindezt úgy, hogy annak harmóniája fel ne boruljon, s ellenünk ne forduljon. Az élettelen anyagi természet szeretete tehát azok bölcs használatában nyilvánul meg.

Utoljára szót ejtünk azokról a dimenziókról, melyekből végeredményben kilépett a lélek anyagi, materiális megnyilvánulása. Ahhoz, hogy ez létrejöjjön, a különféle *lelki dimenziók*-ban igen hosszú időt kellett eltöltenünk; s még itt, a materiális dimenzióban is igen sokféle alakot kellett öltönnünk, míg eljutottunk a mai formához.

Ezek az elmúltak hitt korok mind itt vannak bennünk, mélyen eltemetve, vagy körülöttünk láthatatlanul. *Ősagyunk* legrejtettebb zugaiban képesek vagyunk *visszaemlékezni* egészen a teremtetésünkig, vagy a süllyedésünk megkezdődéséig. Noha nem magukra a tettekre emlékszünk, de képesek vagyunk földézni azokat a bennünk rejlő világokat, melyeken hosszú életünk során végigbarangoltunk. Általában halvány emlékek ezek, mégis mély nyomot hagytak hangulatunk változásaiban, és érzelmeink, jellemünk fejlődésében. Fel tudjuk idézni ezeket; sokszor még ébren is meg tudjuk ezt tenni. A körülöttünk lévő (*lélekszikráink* körül lévő) test pedig nem ér véget a materiális testünkkel, hisz önmagában az nem létezhetne, ha nem léteznének azok az erők, melyek ezt képesek létrehozni és fenntartani. Ezek a dimenziók a materiálison túl: az *asztrális* – amely az energiaellátás széles körű megvalósításáért felel –; a *kauzális* – amely a különféle ok-okozati, logikai összefüggéseket irányítja –; a *mentális* – amely az érzelmek tárházát üzemelteti hihetetlen finom rezgésekkel –; majd pedig az *éteri* – amely a szellemi birodalommal áll kapcsolatban, s szellemünk, szellemiségünk jellegétől függően a különféle behatások érzékeléséért, s így a hangulatváltásainkért felel.

Ezeket a dimenziókat is célszerű ismerni és tisztelni; vagyis figyelni a működésükre, hisz ezek mutatják meg számunkra, hogy milyen irányú döntéseket kell hoznunk, s azokat hogyan a legcélszerűbb végrehajtunk.

Ez az öt alapidimenzió vezet el bennünket az anyag létrejöttéhez, és szakavatott működtetéséhez. Ezeken fölül persze még van hétféle szellemi dimenzió, de azokat nyugodtan a szellemlények hatáskörébe *utalhatjuk*. Azoktól, azok megismerésétől még (vagy már) nagyon messze vagyunk; még igen hosszú időnek kell eltelnie ahhoz, hogy azt a szférát jobban megértsük. Azok megtestesülései részben élettelennek tűnő – bár élő – szellemi alkotások, illetve a birodalomban élő szellemteremtmények formájában észlelhetők számunkra.

Öröm

Az *öröm* egy olyan érzelm, amely a megelégedettséggel, a széppel, a jóval hoz összefüggésbe bennünket. Az az érzés, amely abból fakad, hogy egy tettünknek egészséges, lélekemelő hatása van. Örülhetünk saját, vagy mások sikerének, a kellemes társaságnak, jó híreknek, vagy a szerettünk egészséges, kielégítő életvitelének.

Örülünk, ha felismerünk egy morzsát Isten szándékából, s szolgáljuk vele Őt; ha segítséget kapunk egy angyaltól; ha harmonikusan együttműködünk egy embertársunkkal – különösen a szerelmünkkel –; ha a tetteinkkel jó szolgálatot tettünk állatnak vagy növénynek; ha szép követ vagy fennkölt látványt zárunk a szívünkbe, vagy ha erőtől duzzadunk, s életünk kielégítő.

Vagyis az öröm az az állapot, mikor köztünk és a környezetünk elemei között kölcsönösen éltető és lélekemelő kapcsolat áll fenn, s mindkettőnket arra sarkall, hogy továbblépjünk egymás jólétének munkálása terén.

Békesség

Ez az az érzés, amely akkor alakul ki bennünk, ha alapvetően valamilyen visszatartó feszültség lesz úrrá rajtunk egy teremtettt elemmel (vagy épp a Teremtővel) szemben, de mégis arra érzünk indíttatást, hogy ezt a feszültséget ne zúdítsuk a feszültség okozójára. Egy embertársam megsértett (jóllehet, nem annak szánta); én viszont visszafogom magam, és nem éreztetem vele ezt. Ha a Teremtőm egyes tetteim visszahatásaival megmutatja nekem, hogy egykor rosszul döntöttem; hirtelen vágy fog el, hogy hátat fordítsak Neki. De nem teszem, mert felismerem, hogy nem értettem korábbi idevonatkozó tanácsait. Felismervén ezt: a későbbiekben még inkább szeretni fogom Őt.

Megharagszom őrangyalomra, vagy a természet egyik *Erejére*, mert nem óvott meg, vagy látszólag ellenemre tett; de felismerem, hogy a hibát én követtem el tudatlanságomban, vagy helytelen vágyam óhajtasaként – nem az *Erőre* haragszom, hanem igyekszem tanulni a leckéből.

A hatóság nem tesz semmit a körülöttem élő tolvajok ellen: mégsem fordulok ellenük, mert megtanulom, hogy saját, alacsony szintű gondolkodásukkal nem képesek visszaszorítani azokat – főleg, ha a hatóság is épp ezt a bűnös, bukott világot szolgálja.

Hiába etetem a jószágot – mégsem gyarapodik; hiába öntözöm és gyomlálom a kertem, mégis beteg – mégsem fordulok ellenük, mert részben a tudásom kevés, részben sokkal szélesebb *árnyék* ül napjaink élővilágán.

A kövek, vagy a dimenzionális energiák ellen sem fordulok – noha látszólag gyakran ártanak nekem – hisz nem ők tehetnek róla, hogy nem szolgálhatnak engem maradéktalanul.

Béketűrés

Míg a *békesség*, vagy a békére való hajlás a belőlem esetlegesen áradó rosszindulatot állítja egyensúlyba annak magyarázatával; addig a béketűrés épp a felénk áramló helytelen megközelítést fékezi. Tökéletlenségünk miatt bárkinek oka lehet rá, hogy rosszindulattal viseltessen irántunk akár fizikálisan, akár más módon megtámadjon bennünket. Ezt a fajta ellenszenvet tompítandó, célszerű olyan magatartást tanúsítani, amely barátságosabb színben tünteti fel *ellenfelünk* indulatát. Ilyen az alázat, vagy a nyugodtság, bölcs ítélőképesség kimutatása. A célunk nem az, hogy feltétlenül megvédelmezzük vélt igazunkat, vagy elhárítsuk a sértő közeledést, hanem annak elérése, hogy az indulat a lehető legkisebb kárt okozza a környezetünknek, s ne *üssünk vissza*.

Nehéz elsajátítani ezt az alapelvet, melyet a Biblia így fogalmaz: ***Ha megütik az egyik orcádat, tartsd oda a másikat is***; vagy ***Ha elhívnak egy mérföldre, menj el kettőre***. Jobb, ha a minket ért támadás vagy megalázás bennünk, rajtunk véget is ér; s így nem okoz fölösleges fájdalmat vagy kárt másoknak, másokban – mintha *visszaállnánk*, s ellentámadásba lendül-nénk, vagy még rosszabb esetben bosszút forralnánk. A mi célunk az építés, és nem a rombolás. Ellenségeink romboltak már eleget, mi viszont véget vethetünk ennek.

Szívésség

A *szívésség*: jóindulat. A szívből, vagyis érzelmi indíttatásból fakadó tetteket nevezzük szívésségnek. Ezeket az indító érzelmeket természetesen az elme és a megtapasztalt következmény együttes hatása indukálja. Kedvességnek is mondjuk. Amikor ugyanis teszünk valakinek az érdekében valami jót, akkor azt nem kényszerből, hanem örömközlésből tesszük. Ebből fakad a boldogság: a szeretet és az öröm terméke, vagyis a szeretet és a szolgálat terméke.

Akkor érezzük szívességnak a gondolatainkat és tetteinket, ha önként, és mások iránti szeretet megnyilvánulásaként tesszük, nem önérdékből, kényszerből, félelemből. Így célszerű szolgálni a Teremtőnket is. Így fogadjuk Fia közreműködését; így szolgáljuk embertársainkat; s örömmel tölt el az élővilággal és az élettelen természettel való törődés, mert megértjük, hogy ezzel azt a tökéletes és varázslatos környezetet igyekszünk fenntartani, amely bennünket körülvesz, bennünk van, és így gyönyörűséget okoz a szívünknek.

Jóság

A *jóság* fogalma látszólag rokon értelmű a szívességgel. A *jó* kifejezés ellenben tökéletességre való hajlamot, törekvést jelent. Jó csak az Isten. Ő tökéletes önmagában is – hát még velünk. Jó az az ember, aki törekszik az eredeti isteni tulajdonságok megszerzésére, és azok bölcs gyakorlására. Minden körülötte lévő dologra úgy tekint, mint a Teremtő alkotására, s így saját isteni részére.

A jó, vagy tökéletes továbbá azt is jelenti, hogy épp megfelel annak a célnak, amelyre alkottatott. Ha ettől a céltól elhajol: rossz, bűnös (görögből fordítva: céltalan, céltévesztett). Tehát az ember jó, vagy jóságos lehet, ha törekszik arra, hogy megfeleljen annak a célnak, amelyre őt az Isten alkotta. Minden körülötte lévő dologhoz úgy igyekszik viszonyulni, kapcsolódni, hogy ezzel a tökéletes *Egész* tökéletes részévé váljon; s megtalálja benne azt a helyet, amelyet számára a Teremtő kijelölt; s ott olyanná igyekszik válni, hogy a rábízott feladatot maradéktalanul képes legyen ellátni.

Így – jóllehet, Istenhez mindenki közvetlenül, vagy Fián keresztül közeledhet – mégis igyekszik betartani azt a hierarchiai láncot, amely összekapcsolja őt Vele; s igyekszik megismerni a szellembirodalmat, s megkeresni benne azt a területet, azokat a személyeket, amelyek az ő munkájának végzéséhez ismeretet nyújthatnak, vezethetik, segíthetik; **az emberek közt megkeresi a saját helyét, s nem áhítozik magasabbra, de letről minden erőfeszítésével igyekszik felkapaszkodni oda.** A biotikai rendszernek kikutatja azt a területét, amelyet az Isten rábízott, s bölcs uralmat gyakorol felette. Igyekszik egyre mélyebben megismerni azt, ami a munkájához szükséges. Energia-háztartását, dimenzionális szerkezetét igyekszik úgy uralni, hogy az a leghatékonyabban szolgálhassa őt életvezetésében, Istenhez vezető útján.

Hűség

A *hűség* ebben a szerkezetben talán nem a legpontosabb megfogalmazás, mégis ebből fogunk kiindulni. A hűség alapvetően az együvé tartozás érzése, függetlenül attól, hogy annak kettőjükre (vagy többjükre) milyen hatással van. Jóban-rosszban együtt lenni – félreérthető lehet. Félreértve legtöbbször: a helytelen cselekedeteket, döntéseket is alkalmazza arra, hogy az egymáshoz hűek. A rossz döntéseiket is együvé tartozva hajtják végre (ám a következményeit már nem együtt élik meg – becsapják egymást).

Ezért helyénvalóbbnak látom, a *lojális* kifejezést használni. Ez a hűségnek az igazságra épített változatát jelenti. Ez azt takarja, hogy az egymáshoz lojálisak igyekeznek egymást megvédeni a helytelen döntésektől; ám ha mégis így döntenének – hisz mindnyájan hibázhatunk –, akkor annak következményei közt is kitartanak egymás mellett, akár halálig.

Lojálisan kitartunk Teremtőnk akarata és irányítása, imádása mellett abban az esetben is, ha nevezetesen még nem értjük, mit vár tőlünk; vagy épp nem értünk Vele egyet, mert ostoba vágyunk mást diktálna. Lojálisak vagyunk a szellemi birodalom tagjaihoz, még ha néha úgy érezzük is, hogy nem a Teremtő akaratát tolmácsolják, vagy önző módon (esetleg vágyunk ellen) óhajtják felhasználni a Szó erejét. (Természetesen a démoni szót fel kell ismernünk, de az már nem jöhet az égből –, csak a földről, a földből!)

Kitartunk azon emberek mellett – akár alá-, akár fölérendeltségi viszonyban –, akikkel a munkánk, az életünk összeköt; s igyekszünk mindig az igazság fényében viszonyulni hozzájuk. **Elöljáróink döntései előtt meghajolunk; beosztottjainkat igyekszünk megvédelmezni az utasításaink esetleges negatív következményeitől; a velünk harcolókban pedig bizalmat gerjesztünk.**

Az állatvilág, vagy növényvilág egy-egy területét függővé tettük magunktól: nincs jogunk azt magára hagyni, vagy rosszul bánni velük.

Ha a természettel helytelenül bánunk, kizsigereljük, vagy önző módon széjjelforgácsoljuk: megbosszulja magát. Ebből látnunk kell, hogy felelősséggel tartozunk felénk, lojálisaknak kell lennünk még a kövekkel, a csillagokkal, a logikánkkal, érzelmeinkkel, hangulatunkkal szemben is.

Szelídség

A szelídség a hirtelenség ellentéte, a megfontoltság következménye. A vágyak – még ha helyes irányúak is –, arra ösztönzik az embert, hogy azonnal, vagy igen gyorsan érje el annak tárgyát, megnyilvánulását. Ehhez azonban sok esetben többszörös dimenzió-ugrások kellenek. Ismeretlenbe ugrani öngyilkosság. **„Lassan járj, tovább élsz!”** – tartja a bölcs mondás. A vágy kialakulása után szisztematikus és rugalmas terveket kell készíteni annak megvalósítása érdekében; melyekbe először távoli, majd közelebbi részcélokat tűzünk ki. A célokat reálisan járható *utakkal*, tervekkel kötjük össze. Ez egy viszonylag lassú, de biztonságos folyamat. A terv megvalósítását szolgáló apró lépéseket gyakorolni kell, hogy megszámlálhatatlan számú gyakorlás után mintegy automatikusan tegyük azokat, s így életünkben létrehozzuk a különféle *dimenzió-ugrásokon* alapuló fejlődést a terv megvalósításának útjában. Ez a folyamat. Ezt nem lehet megkerülni, s olyan lépéseket tenni előre, melyek után később többet kell visszalépni. Nem szabad kettesével venni a lépcsőfokokat, mert fölösleges fáradtságot, kimerültséget okoz, s nem marad idő az egyes helyzetek, állapotok helyes értelmezésére.

Ezeket az ismérveket alkalmazzuk a kapcsolataink kiépítésében és fejlesztésében is. Jóindulatúan, de mégis bölcs tartózkodással közeledünk másokhoz. Magát az Istent, vagy Fiát is ilyen körületekintéssel zárjuk a szívünkbe, ha nem akarunk traumát kapni a ránk zúduló, nagy horderejű igazságoktól. Így kezeljük az esetlegesen ellenünk, életünk, elöljáróink, társaink ellen irányuló ellenséges megnyilvánulásokat. Nem visszaütünk, hanem elgondolkodunk azon, hogyan lehetne Istennek, illetve a Tőle tanult alapelveknek tetsző módon a legoptimálisabban kezelni azokat. Mindenkit a saját személye, egyénisége alapján *kezelünk*, s nem általánosan elfogadott *skatulyákba* dugjuk őket. Senkire sincs általános szabály, amit a vele való kapcsolat folyamán alkalmazni lehetne. Alapelvek, vezérelvek és elvek léteznek, melyeknek jó megértése és sok-sok gyakorlása után már biztonságosan lehet alkalmazni a nélkül, hogy szükségtelen szabályozásnak vetnénk alá a kapcsolatot. **„Mindent szabad nekünk, de nem minden használ.”** – mondja Pál apostol.

A szelídség tehát az isteni elvek helyénvaló és bölcs alkalmazása a kapcsolatainkban. Szabályok csak addig vannak, míg összefogják azt, amit az alapelvek építettek föl. Ahol az alapelveket már jól alkalmazzák, ott már nincs szabály. A *Törvény* csupán *Mester*, aki a *Hír*hez vezérel bennünket.

Mértékletesség

A *mértékletesség* és a szelídség közel állnak egymáshoz – nem véletlen, hogy egymás mellett említetnek. A mértékletesség a körülöttünk lévő, felénk áramló dolgok megszerzésének, elfogadásának mértékére vonatkozik; annak szab határt. Befogadóképességünk nem végtelen. Csak az Istené az. Meghatározott (egyénenként más és más) mértékben vagyunk képesek

befogadni és kiterjedni. Ezeket a mértékeket célszerű összhangba hozni egymással, s célirányba állítani. Akár ismeretet, tervet, célokat, vagy kapcsolatokat, az anyagot tekintjük: minden esetben meg kell tudnunk határozni, hogy mennyi elég belőle ahhoz, hogy személyiségünk egysége, s az igazsághoz való hozzáállásunk ne valljon kárt. Meg kell találnunk azt az optimális mennyiséget és minőséget mindenből, amely az *Úton* tart bennünket, s töretlenül segíti előrejutásunkat. Nem roppanhatunk össze; nem eshetünk kétségbe; de nem is lazálhatunk mindaddig, míg a végére nem érünk az útnak, s szerető Teremtőnk azt nem mondja: elég, ne tovább. Ő is csupán akkora teher elviselésére kér bennünket, amennyit feltétlenül képesek vagyunk elhordozni. (Ennél többet csak az ostoba vágyaink miatt hordozunk.)

Gazdasági szabad kapacitás

A lakossági igények tárgyalásának végén elérkeztünk a felderítés másik területéhez, amikor is arra kíváncsi az ügynök, hogy a lakossági igények hogyan, milyen vállalkozások keretében elégíthetők ki, s milyen vállalkozással lehetne abból a Virág-szerkezetnek anyagi hasznot hajtani. Itt több területre osztom a témát, s egyenként fogjuk megvizsgálni azokat. Itt az ügynöknek egy átfogó képe lesz arról, hogy hogyan fektetheti le egy gazdasági ténykedés vázolt alapjait. Ezek a különféle területek:

- a környező szakértelem;
- termelőerő;
- fellelhető anyagi és tárgyi feltételek;
- jogi lehetőségek;
- gazdasági érdekeltség és érdeklődés; illetve
- a gazdasági eredmény eladhatósága.

Kezdjük mindjárt az elsővel.

Környező szakértelem, termelőerő

A gazdasági kutakodás szekciójában az ügynök tehát először is arra keres választ, hogy a környéken miféle érdeklődésű és képzettségű emberekből tevődnek össze a települési közösségek. Feltárja házról házra, emberről emberre, hogy egyáltalán kinek mihez van affinitása, vagy mire képezték ki, jelenleg milyen munkát végez, mihez volna kedve. Ehhez a kutakodáshoz talán az egyik leghatékonyabb eszköz e kérdőív. Ezeket a kérdőíveket a gyenge kapcsolatok segítségével alakíthatja értékelhető információkká, s így dolgozza fel azokat.

A jól kiépített kapcsolatok elég nyitottá teszik az embereket ahhoz, hogy ebben a vizsgálódásban partnerek legyenek. Másfelől pedig maga a kutatás iránya az, amely módot nyújt újabb kapcsolatok kiépítésére, és nyitottá tételére, Virág felé.

Fellelhető anyagi és tárgyi feltételek

Ha kérdőívekkel dolgozunk, akkor ezt a kérdéscsoportot akár az előzővel is lehet kutatni. Itt azonban a feltételeket keressük, amelyek alkalmasak arra, hogy potenciális vállalkozás keretében felhasználjuk azokat. Felkeressük a pénzintézeteket, a vagyonnal rendelkező egyéneket, s bölcs módon kipuhatoljuk, hogy milyen feltételeket tudnának erőforrásaikból Virág rendelkezésére bocsátani. Ez a fajta kutatás igen nagy körültekintést igényel. Nem szabad, hogy bárki azt gondolja, hogy kéregetni akarunk; arra sem adhatunk esélyt, hogy egyes kapzsi uzsorások hatalmába kerüljünk valamilyen meggondolatlan ígérettel.

Körül kell továbbá tekinteni az irányba is, hogy van-e a környezetben olyan megtermelt dolog, amit továbbfeldolgozásra, felhasználásra, vagy akár kereskedelemre átvehetnénk, esetleg ígéretet tehetünk némelyeknek erre – bátorítva őket, hogy többet termeljenek, mint eddig.

Jogi lehetőségek

A hivataloknál is be kell kopogtatni – esetleg már vázlatok, lehetőségek felkínálásával – az ügyben, hogy egy-egy bizonyos gazdasági tevékenységnek a jogi háttérét vizsgáljuk. Engedélyek kiadásának módja, ideje, területe, feltételei, rájuk vonatkozó jogi gyakorlatok, s a hozzáértő személyzet terén. Egyéb jogi lehetőségeknek a település más részein is utána kell nézni (tulajdon, bérleti lehetőségek, jogi segítség, vagy irány), s a felbukkanó lehetőségeket regisztrálva tisztítani, biztosítani, pontosítani lehet segítségével a kialakuló gazdasági vázlatokat, jelentéseket, vizsgálati eredményeket.

Gazdasági érdekeltség, érdeklődés

Ebben a témakörben azt vizsgáljuk, hogy a lakossági igényekkel szemben a gazdasági környezet hogyan viszonyul az elképzeléseinkhez. Vállalkozók, termelők, vagy kisebb szervezett gazdasági egységek számára mit jelentene egy-egy új vállalkozás, vagy annak szervezett rendszere. Segítünk-e vele valamely cégnek, kiegészíthetjük-e a tevékenységét, eladhatjuk-e a termékét, vagy mi termelhetünk neki; esetleg kifejezetten gátakba ütköznénk ez irányú erőfeszítéseinkkel. Itt még azt is érdemes megfigyelni, hogy esetleg a környékbeli *maffiák* hogyan viszonyulnak hozzánk. Eleinte ugyanis nyilvánvaló, hogy sokat tehetnek ellenünk, illetve a környezetünk gazdasági szerkezetével karöltve akár lehetetlenné is tennék, hiábavalóvá tennék minden törekvésünket; s több kárt okozna nekünk, mintha hozzá sem fognánk. Természetesen ezekkel az erővel, idővel fel kell vennünk a harcot, s el kell őket takarítanunk közvetlen, majd pedig távolabbi környezetünkből.

E vizsgálódás során azt is meg kell figyelnünk, hogy ezek a gazdasági egységek, vagy más szervezetek milyen viszonyban állnak egymással, s ezeket a kapcsolatokat hogyan tudnánk mi kiaknázni egyéni céljaink javára. Nyílt, vagy zárkózott érdeklődést, vagy érdektelenséget tárhatunk fel ez által, s így a felszín alatt láthatatlan segítségre, együttműködési készségre lelhetünk.

Ezeket a vizsgálódásokat eleinte csak gazdaságilag jól képzett, és határozott fellépésű ügynököknek ajánlom, később azonban minden ügynök elég képzett lesz ahhoz, hogy ezt a kutatási irányt válassza. Végül is minden ügynöknek szüksége lesz ezekre az információkra. Persze ezt úgy is megszerezheti, hogy jól képzett *bedolgozókat* fizet érte – ha már rendszert épít.

Gazdasági eredmény eladhatósága

Ez a témakör némiképp összefügg a lakossági igények feltérképezésével; csak itt célirányosan történik. Egy már meglévő, vagy megtervezett termék eladási feltételeit tárja fel az ügynök. Megvizsgálja, hogy (akár a fönti adatok felhasználásával) mennyire érdemes, fizetőképes kereslet van jelen az illető termékhez. Vizsgálandó továbbá ez a kérdés azok esetében is, amit lakossági igényként a legvalószínűbbnek ítélünk a gazdasági vállalkozás tárgyává tenni. Vizsgáljuk, hogy milyen áron, milyen gyakorisággal, és milyen milliók adható el az esetleges termék (legyen az fizikális, vagy szellemi jellegű). Ezeket az eredményeket majd nyilván össze kell vetni a gyártás, vagy más tevékenység költségvetési profiljával – s ennek alapján segíthető 'b'-ügynök döntése.

Kiaknázható gazdasági lehetőségek

Ez alatt a címszó alatt elsősorban nem a környezetet értem, mint inkább Virágot. Igen, az ügynöknek nem csak a szervezetünk közelebbi és távolabbi céljaival kell tisztában lennie, hanem belső erőforrásaival, lehetőségeivel is. Így folyamatosan tájékozódik arról, hogy munkájához mi az, amit Virágtól megkaphat, s mit kell neki *behoznia* annak érdekében, hogy tervezett, vagy elgondolt vállalkozásait nyélbe üthesse. E kérdés megtárgyalását a következő témakörben fogom megejteni:

- termelés;
- kereskedés, elosztás;
- szolgáltatás;
- környező gazdasági egységek átszervezhetősége.

Termelés

Termelésnek nevezzük azt a folyamatot, amikor bizonyos anyagokat átalakítunk, s így ennek hasznos végtermékét, vagy résztermékét kapjuk. Ezt aztán eladjuk, vagy továbbfeldolgozásra továbbítjuk.

Ehhez szükséges az az anyag és információ, amelyet át akarunk alakítani, vagy ki szeretnénk termelni. Ennek a helye a legkevesebb esetben esik össze a feldolgozás, a termelés helyével. Tehát el kell juttatni oda. A kettő között a lehető legkisebb távolságot célszerű tartani, s ehhez a legoptimálisabb szállítóeszközöket kell használni. Szükség van olyan helyre, ahol maga a termelés folyik, s annak nyersanyagát fogadja, tárolja, illetve a végeredményt tárolja, s előkészíti szállításra, feldolgozásra. Ennek a területnek a kiépítése a leglényegesebb. A helyet fel kell építeni, bérelni, vagy venni lehet. Ehhez általában igen nagy pénzösszeg szükséges, melyet vagy saját forrásból, vagy olyan pénzügyi tranzakciókból lehet fedezni, amely mellett biztonságosan felépíthető és üzemeltethető a tevékenység. A munkához energia, szállítóeszköz, jogi szféra és dolgozók, szakértők szükségesek. 'a'-ügynöknek mindezekről el kell döntenie, hogy honnan szerezhetők be, s milyen feltételekre építhető a vállalkozás.

Kereskedés, elosztás

Az 'a'-ügynök elosztási tevékenységgel nem igen foglalkozik, – hisz ez számára és Virág számára nem hoz hasznot –, később viszont a kommunában, a kísérleti telepen már így fog mutatkozni a tevékenység.

A kereskedés lényege, hogy bizonyos félkész, vagy késztermékeket felvásárolunk, és bizonyos helyen a lakosság, vagy más továbbhasználó számára eladjuk. Ehhez tehát szükséges a kereskedés alapjául szolgáló áru, szállítóeszköz, eladóhely (rögzített, vagy mozgó, esetleg virtuális jellegű), pénz, emberek és jogi támogatás.

Szolgáltatás

Szolgáltatás alatt azt értjük, amikor másoknak anyagi juttatás fejében segítünk használni általuk megvásárolt dolgokat, vagy azokat karban tartjuk, tisztán-rendben tartjuk. Lehetnek ezek fizikális, energetikai, vagy virtuális dolgok, esetleg szellemi termékek. A szolgáltatás legnagyobb hasznát hajtó területe manapság az informatika, és az ingatlanpiac (a fegyverpiac, a kábítószer- és prostitúció-hálózatok kiépítését meghagyjuk a Maffiának, a Jakuzának és társszervezeteinek). Napjainkban a szolgáltatás oly széles körű tevékenység, hogy ezt jó jöve-

delmezőséggel még a kísérleti telepeken is végezni fogjuk. A Paradicsomban természetesen már nem lesz rá szükség. Minél többféle tárgyat és információt használunk, annál kevésbé értünk hozzájuk: tehát külön szakemberekre van szükség ahhoz is, hogy eligazodjunk köztük, hát még, hogy használjuk, fenntartsuk, javítsuk.

Ez az a terület, amihez a legkevesebb befektetés szükséges, s a célirányos ismereten túl a legkevesebb általános jellegű, magas szintű ismeret szükségeltetne hozzá. Csupán egy kis területen kell nagyon okosnak, ügyesnek, hatékornak lenni. Ehhez tehát elsősorban ember, munkaerő kell. A munka alapját képző anyag többnyire a felhasználó birtokában van, így azzal a szolgáltatónak nincs anyagi kapcsolata; jogi is csak annyi, hogy vigyáz rá, és felel érte, míg dolgozik vele. Munkájához kisebb költségvetésű eszközökre és anyagokra van szüksége.

Tehát valószínű, hogy tevékenységeinket egy-egy területen célszerű ezzel a gazdasági formával kezdeni, de mint látjuk, olyan széles körű, hogy nyilván ezzel is tetőzzük.

Környező gazdasági egységek átszervezhetősége

Gazdasági tevékenységünk természetesen nem ragad le annál az esetenél, amikor csupán egy-egy új egységet építünk fel, és üzemeltetünk. Komoly erőforrás és alapanyag lehet számunkra a környező gazdaság. Korábbi alkalommal már tüzetes vizsgálódásnak vettem ezt alá. Ez alkalommal az ügynök arról igyekezzon képet nyerni, hogy szükség esetén hogyan, milyen irányba lehetne átszervezni meglévő, működő gazdasági egységeket, szervezeteket úgy, hogy azok a továbbiakban Virágnak hozzanak jövedelmet, és ne rombolják, fékezzék, gátolják azt. Széles palettája van annak, hogy egyes gazdasági egységeket, vagy szervezeteket hogyan lehet hatékonyan a szolgálatunkba állítani (nekünk termeljen, szolgáltatson, megvásároljuk, és ráépítsük az elképzeléseinket, hatékonyabb munkabírársra ösztökéljük, anyagilag egymást injektáljuk, és más együttműködés keretében közös célért dolgozzunk), s így felvirágoztatni azt is, Virágot is. Idővel természetesen teljesen a hatásunk alá kell vonni. Hisz a mi távlati célunk egy idő után elválík az ő kizárólagos profit-orientált céljától, s így már zavaró lehet az együttműködés. Vigyázat! Ez nem testvéri, vagy baráti együttműködés, hanem átmeneti jellegű. A két cél közti különbség előbb-utóbb mindenképpen feszültséget szít kettőnk között, s mivel a mi célunk távlatibb, és az Igazság felé hajt bennünket: célszerű lesz bölcsebb *hatalmat gyakorolni az állatvilág fölött*.

‘A’-ügynöki utánpótlás és rendszerépítés

A Virág-rendszer egyik sarkalatos pontja, hogy folyamatosan fejlődnie, és emelkednie kell. Az utóbbi kettőt az ügynök-felépítés biztosítja. A fizikális bővítés viszont az ‘a’-ügynök vállát terheli. Az ‘a’-ügynökök akarva-akaratlan, de egyre több, és több embert ismernek meg, s ennek következtében egyre több, és több segítők, majd társunk lesz. A többi ügynök jórészt már csak a belső szerkezet folyamatos átszervezésével, vagyis a szervezet tagjaival foglalkozik. Ettől függetlenül persze az ő múltbéli tapasztalatuk válik legalkalmasabbá arra, hogy oktassák azt az ‘a’-ügynököknek, s kiképezzék őket azok hatékony alkalmazására.

Ezt a kapcsolat-felvételi rendet többféle szerkezet formájában lehet alkalmazni. Most néhányat közelebbről megmutatok, de a munkálatok során természetesen még más hatékony megoldások is számításba jöhetnek.

*Egyedi utánpótlás-képzés*ssel: – Ez azt jelenti, hogy az ügynök a gyenge kapcsolatait, vagy szisztematikus területbemunkálása révén rábukkan olyan érdeklődőkre, akikről úgy véli, oktathatók a rendszer *titkaira*. Ezért őket személyesen, rendszeresen felkeresi, s személyre

szóló oktatásban részesíti őket. Ehhez alaptankönyvül ezt a könyvet használja, vagy saját oktatási programot építhet fel terv szerint, vagy spontán. Az a fontos, hogy *az érdeklődő kérdéseinek megválaszolásán keresztül építsük fel* elméjében, majd pedig a szívében azt a tendenciát, amelynek követését később megkívánhatjuk tőle. A legtöbb ilyen érdeklődő egyben kreatív is; így az általuk felvázolt javaslatokat is célszerű figyelembe vennünk, s lehetőség esetén akár át is ültethetjük a gyakorlatba. Az ilyen érdeklődőkkel később el lehet jutni arra a szintre, amikor már bizonyos részfeladatokat rá lehet bízni. Vigyázat! Ők még pénzt remélnek a munkájukért. Ezt a pénzt ugyan ők keresik meg maguknak, de ha olyan részfeladattal látjuk el őket, amelynek során ők nem tudnak pénzt tenni az asztalra, akkor ideiglenes bedolgozóként kell tekinteni őket, s mint ilyet: anyagilag honorálni célszerű. Ha ez az állapot állandósul, akkor őket a továbbiakban munkás kategóriába kell sorolni.

Azonban, ha túlemelkedik ezen, s kereskedő – vagyis ügynök – lesz, akkor ez irányba tovább kell képezni. Az ügynökségi *kaszt* mindig a felderítő tevékenységgel kezdődik. Az ügynök először sohasem a belső rend átszervezésével, hanem az alapok megerősítésével kezdi munkáját. Ez a saját kapcsolatainak a kiépítésében, és hatékony felhasználásában mutatkozik meg, s majdan azok közreműködésével felépített gazdasági egységek üzembe helyezésében csúcsosodik ki.

Akik több emberrel vannak kapcsolatban, azok több ember képzésével is foglalkozhatnak egyszerre, vagy az egy időben hatókörbe vont érdeklődőkből egységes csoportot alkothat. Ennek előnye, hogy a képzés szisztematikussá, rendszerezetté tehető, egyszerre több emberrel is meg lehet tanítani ugyanazt; hátránya viszont az, hogy mindez elveszíti személyiségi varázsát. Nincs rá mód, hogy mindenkit a saját érdeklődésének irányából közelítsünk meg, s így egyeseket hatékonyabban, célirányosan, személyreszabottan oktassunk a *titkokra*, s képezzük ki a végzendő munkára. A csoport tagjai hamarabb morzsolódnak. Viszont ők egymást is tájékoztatva (vagyis az érdeklődők saját gyenge kapcsolatait értesítve) szinte magától fog nőni a csoport; így viszont a lemorzsolódás nem okoz érzelmi ürt.

A *lineáris* utánpótlás azt jelenti, hogy egy-egy ügynök egy-egy érdeklődővel tart szoros kapcsolatot, s kiképzése során előbb megtanítja neki az újabb hatékony kapcsolatfelvételt. Majd pedig az is erre a képzésre irányítja a fő figyelmet. Majd mikor az érdeklődőnek is van már érdeklődője, akkor helyezi át a hangsúlyt a képzés további részére. Az érdeklődő is így tesz. Természetesen egyenként két-három érdeklődővel is lehet így dolgozni (többel már csak magasabb szinten lehet a munkát átlátni), s így egyfajta *küllőszerkezet* alakul ki, amely újabb küllőket épít (*fa-lomb szerkezet*).

Általában a piramidális csapatépítés a leghatékonyabb, de a legtöbb odafigyelést, koncentrációt igénylő szervezeti felépítés is. Nehéz. Ezért eleinte nem is célszerű mindjárt alkalmazni; csak, majd ha már eléggé ismerjük az emberi viselkedési módokat, jó emberismeretre tettünk szert. Lényege a következő (az előző lineáris és lombszerkezetnek egy tökélyre fejlesztett változata): Egy ügynök csoportos képzés keretében legfeljebb 10-12 érdeklődővel tart folyamatos kapcsolatot. Azokat kiképzí közel egyenlő mértékben az általános és célirányos ismeretekre, és a rendszerépítés alapvető ismereteire. Ezekből elméletben és gyakorlatban is sikeres vizsgát tesznek. Azután komoly segítséggel ők is megalapítanak egy ilyen 10-12-es csoportot, s részben maguk, részben előjáróik közreműködésével, segítségével hasonló módon képzik, és oktatják azokat, mint ahogy velük tették. Természetesen rugalmas változtatások alkalmazhatók, amennyiben azt megfelelő módon megbeszéljük előjárójukkal. Az ő céljuk is ugyanez ezzel, mint velük 'a'-ügynöknek. Mindezek közben természetesen végzik az általuk tanultakkal összhangban, a gazdasági felderítési munkát is. Tudjuk, hogy mindezt javadalmat csak akkor kap, ha a 'b'-asztalra letett anyagból 'c'-ügynök céget, vállalkozást épít, s 'd' üzembe helyezi. Ettől függetlenül, amennyiben az 'a'-jelentést letették 'b' asztalára,

már ügynöknek: 'a'-ügynöknek minősülnek. Az 'a'-piramis bármely pontján lévő ügynök 'b'-asztalára tesz le jelentést (nem 'a'-előjárójának!). Addig azonban, míg erre nem alkalmas, csupán előjárójának bedolgozója, vagy vele feles ügynök. Amennyiben már jelentett 'b'-nek, az ő javadalmazásába számít (ha valóra válik). De a piramis állandósulhat úgy is, hogy csupán a csúcán áll ügynök – a többi platformon pedig az ő bedolgozói, részbedolgozói állnak. A bedolgozókat többnyire személyhez kötötten az adott személy fizeti saját belátása szerint. A piramis viszont úgynevezett *piramidális* javadalmazásban részesül. Az 'a'-ügynök a megvalósult jelentései alapján a jutalékot a piramis csúcán lévő vezető kapja. Ebből a következő módon fizeti a platformokat. Mindenki regisztrál a platformok szintje szerint. A legfelsőbb platform (vagyis a csúc) kapja a jutalék 10%-át; a 90%-ot pedig a többi. A következő platform ismét leveszi a maradék 10%-át; a többit pedig lejjebb bocsátja. Így tesz a többi platform is, majd a maradék összeg a legalsó szinté. Ez a szisztéma természetesen csak a piramis érdemleges tagjaira vonatkozik, vagyis akik vizsgáztak elméletben és gyakorlatban – vagyis a vizsgaeredményük már ott van a 'b'-asztalon. Ennek alapján oktatójuk elismeri őket ügynökként. Az érdeklődőkre és tanulókra ez nem vonatkozik. Őket bárki személyesen, vagy csoportosan bedolgozóként fizetheti (saját jutalékából), de a piramis tagjaiként nem kezelhető. Az eddig lefektetett sémához természetesen az kell, hogy a piramisban tevékenykedő ügynökök a jelentéseiket, részjelentéseiket a piramis csúcán keresztül juttassák el 'b'-hez. Azonban, ha valaki közvetlenül kíván jelenteni, akkor ezzel kiválik a piramisból, de így magával viszi a saját felépített kis piramisát (piramis a piramisban). Ezt megbeszélve csúc-előjárójával: vegyesen is művelheti. A korábbi jelentései után még piramidális jutalékot kap (főnről), a továbbiakért viszont az új piramis csúcsaként működik közre Virág munkájában. Minden 'a'-ügynöknek érdeke, hogy minél hatékonyabb piramist építsen fel, hiszen a továbbiakban az fogja biztosítani számára a feldolgozandó anyagot, amelyből jelentéseket készíthet. Tehát a piramis tagjai úgy is közreműködhetnek a munkában, mintha bedolgozók lennének, de piramidális juttatásban részesülnek. A piramisépítés tehát akkor előnyös, ha a gazdasági egységeket már *sorozatban* lehet gyártani, vagy fejleszteni. Ezek a piramisok természetesen a későbbiek során is megmaradhatnak mindaddig, míg értelmük van, vagy szükség van rájuk. Vagyis a 'b'-piramishoz 'a'-ügynökké nevelhető érdeklődőket kell toborozni. A 'c'-hez b'-t és így tovább. A felépítés és javadalmazás, valamint a játékszabályok, vagyis inkább a működési elvek ugyanazok, csak mindig magasabb mértékkel mérve.

A piramidális és lineáris szerkezet érdekes módon való ötvözéséből fejlődött ki egy érdekes rend: a McDonald's-módszer. Ennek kényege abban áll, hogy 'a'-ügynök maga köré gyűjt egy 10-12 fős érdeklődő csapatot, melyet kiképez, és elméletben-gyakorlatban *kipróbál*. Ők ügynök-jelöltek (vagyis már jelenthetnek is), vagy ügynökök (már jelentettek). Ezután változik a dolog. Ezzel a csapattal, miközben ők végzik a felderítő munkát, s jelentéseket küldenek 'b'-nek az eredeti ügynök összetoboroz egy újabb 10-12 fős csoportot. Ezt már együttesen képzik ki, s vizsgáztatják; s közülük (de inkább az eredeti csapatból) egy már önálló jövedelemmel bíró ügynököt helyez az élére, hogy azok leválva, újabb csapatot kezdjenek építeni. A különféle csapatok egymással csak látszólagos, gyengén szervezett alá-fölérendeltségi viszonyban állnak. A csapatok önálló csapatmunkát végeznek, s a szerzett javadalmat egymás közt úgy osztják meg úgy, hogy a vezető 'a'-ügynök a kapott összeg 10%-át tartja meg, a többit egyenlő arányban elosztja a vizsgázott és elismert tagok között. A csapat akkor válik szét, ha már mindenki képes ellátni a feladatát. Természetesen a felvétel és a kiképzés folyamatos is lehet; s ha összegyűlt egy önálló munkára képes csapat, egy vezetővel az élén leválik. Ezzel biztosítható a belső morzsolódás pótlása is. A különféle csapatok és csoportvezetők egymással anyagi függésben nincsenek, viszont egy-egy csoport minél több másik csapatot képez ki, és küld útjára, annál nagyobb tapasztalatot szerez munkája végzéséhez, s így értelemszerűen nő a jövedelme. A csoportok, és csoportvezetők közt csupán erkölcsi függés van. Tiszteljük kiképzőinket, illetve azokat, akik több csapatot képeztek ki, és

bocsátottak útjukra, mint mi. Felnézünk rájuk, s igyekszünk a későbbiekben is tanácsot, segítséget kérni tőlük, ők szívesen segítenek nekünk. Időnként összejönnek a csapatok, hogy tapasztalatot cseréljenek, s fenntartsák korábbi jó viszonyukat. Családias hangulat alakul ki közöttük. Ez a módszer továbbvihető a legfelsőbb ügynöki régiókba. S a legmagasabb fórumokon is ott a helye. Idővel a kísérleti telepek vezetősége is ilyen csapatokból jöhet össze – ott persze már anyagi javadalmazás nélkül.

Végül ejthetnénk még néhány szót arról, hogy ezeket a szerkezeteket leggyakrabban keverhetjük egymással. A piramisokban nyugodtan helyet foglalhatnak más szerveződések. Ha azok a piramist szolgálják – a csúc sügynök önálló jogi személyekként elismeri őket, s javadalmazásában számol velük. Ha azonban egy piramis belsejében szolgáló önálló személyt (vagy jogi személyt) szolgálnak, akkor a csúc sügynök csupán az önálló ügynökkel számol; az általa felépített csapatokat, vagy egyéb szerveződések az azokra vonatkozó elvek alapján veszi figyelembe. Egy-egy szerkezeten belül egy-egy ember többféle módszert is kipróbálhat egyszerre; vagy eleve nem képes úgy együttműködni a szervezettel, mint a többi – bár munkájával az illető rendet szolgálja. Mivel nem szabályozzuk ezeket a szerkezeteket sem, így körültekintően, és bölcsen kell figyelembe venni ezeket a *mellékhajtásokat*. Sok kedves és hasznos tevékenységet folytathatnak, s jól alkalmazható tapasztalatokkal szolgálhatnak. Nem megtámadni kell őket, hanem hasznos módon beépíteni a meglévő szerkezetbe.

A kapcsolatépítés öt lépése

*Kapcsolatépítés*nek nevezzük azt a hasznos tevékenységet, amikor egy-egy emberrel beszélgetést kezdeményezünk. Kölcsönösen figyelve egymás szavaira, érzelmeire, gondolataira, elképzeléseire, vágyaira, terveire; megfigyelhetjük, hogy milyen közös ponton tudunk egymással újra, és újra visszatérő beszélgetésbe bocsátkozni, hogy az mindkettőnk számára építő legyen. Senkire sem erőltetjük rá saját gondolatainkat, akaratainkat. Viszont taníthatjuk olyan dolgokra, amelyek nekünk fontosak, vagy megfigyelhetjük, hogyan viszonyul az új ismerethez: közelebb kerülünk-e ez által egymáshoz, vagy eltávolodunk. Természetesen mi is, jó odafigyeléssel, sokat tanulhatunk tőle, amit a későbbiekben felhasználhatunk úgy a munkánkban, mint az életünkben.

A kapcsolatépítésnek *öt alaplépését* célszerű betartani a hatékony kialakítás, és a tartós megőrzés érdekében.

Bemutatkozás alkalmával a nevünkön túl röviden beszélhetünk arról, hogy mivel foglalkozunk, vagy miben hiszünk. Ez az alkalomhoz mérten lehet rövidebb, vagy hosszabb lélegzetvételű. Nem szükséges egy percen belül a tárgyra térni. Célszerű előbb inkább jól megismerni egymással.

A *beszélgetés* alkalmával már kétféle szándék vezérel bennünket. Az egyik, hogy ellássuk beszélgetőpartnerünket bizonyos információkkal abból a gondolkodásmódból, ahogyan Virág, vagy mi gondolkodunk az adott témáról (gazdaság, vallás, társadalom, emberi kapcsolatok, vagy épp a munkánk). Kérdésekkel puhatolózunk a felől, hogy neki mi a véleménye az adott témáról, mit tud róla, hogyan viszonyul hozzá, egyáltalán érdekli-e. Ezzel egyúttal őt is közelebb juttatjuk ahhoz, hogy kezdje megérteni közeledésünk okát.

A *téma bemutatása* alkalmával már konkrétan a munkánkról tájékoztatjuk; olyan hasznos ismérvekkel látjuk el, amelyek alapján a következő fázisban már viszonylag határozott döntést fog tudni hozni. Az alkalomhoz és a bevezetőhöz kapcsolódva röviden, tömören tájékoztatjuk arról, hogy milyen munkát végzünk – vagyis, hogy egy gazdasági rendszert építünk fel, mely a távlataiban komoly hatást fog gyakorolni jelenünk gazdasági szerkezetére, és az emberiség erkölcsi hanyatlását meg fogja fordítani, s az süllyedés helyett emelkedni fog.

A *téma felajánlása* alkalmával közöljük vele azokat a lekövetkeztetett tényeket, melyek az ő, ilyen irányú alkalmasságáról tájékoztatják őt, s megkérjük, lépjen velünk szorosabb kapcsolatba, segítsen nekünk, működjön együtt velünk, vagy dolgozzon nekünk. Ezt a felkérést alátámasztjuk azzal, hogy hogyan gondoljuk őt alkalmasnak erre, miből következtetünk rá, s mire viheti ő közöttünk.

Nagy valószínűséggel nem fog erre a felkérésre azonnal pozitívan reagálni, de nem is várjuk el tőle. Ha azonnal reagálna, sem biztos, hogy komolyan gondolja. Időre, gondolkodásra van szüksége. (Ez persze inkább csak a munkatársi együttműködésnél van így; az egyéb gazdasági felderítés esetén az adott információk általában eléggé megfelelőek, de ezt is további találkozókkal *finomítani*, bővíteni lehet.)

Tehát következik a *reheash*, vagyis az *árutöbbszörözés*. Függetlenül a hozzáállástól – lehetőséget kell keresnünk arra, hogy mi továbbléphessünk, és további pozitív kapcsolatokat építhessünk fel. Tehát (a merev elutasítást kivéve) először is vele kell keresnünk a lehetőséget a további, újabb beszélgetésekre a témával kapcsolatban, amelynek során újabb, és újabb ismeretet nyújthatunk neki, oktathatjuk (s mi is tanulhatunk tőle); illetve megkérdezhetjük, hogy tud-e olyan valakit, akihez bátran fordulhatunk a témában. Vagy őt, magát kérjük meg, hogy saját erős és gyenge kapcsolatait felhasználva tudakozódjon a témát illetően közöttük; s megbeszélte időpontban felkeresve őt, számoljon be nekünk kutatásai eredményéről.

Végül pozitív reakció esetén természetesen szisztematikus oktatásnak, képzésnek vetjük alá az illetőt, vagy a felderítés ügyében lehetőséget nyitunk az ő újbóli és rendszeres meglátogatása felé.

Ne felejtjük el, hogy három féle célból keressük fel kapcsolatainkat:

- a gazdasági környezet különféle elemeiről gyűjtünk információkat;
- bevonjuk a munkába;
- illetve oktatjuk őt, s magunk is tanulunk tőle.

A kapcsolatépítés módjai

Miután beszéltünk a kapcsolatépítés céljáról, lépéseiről, szerkezetéről; beszéljünk most azokról a technikai módszerekről, amelyek keretében ezt hatékonyan megtehetjük.

Erős kapcsolatoknak nevezzük azokat a kapcsolatainkat, amelyeket a három erős szeretettípus köt hozzánk. Ezek a szerelem, a barátság és a vérrokonság. Ezek alanyait általában ismerjük annyira, hogy tudjuk, érdemes-e őket ilyen irányú közeledéssel zavarni. Jó, ha a szerelmünk, barátaink e dologban mellettünk állnak. Őket már természetesen mi választottuk magunknak, vagy fogadtuk őket keblünkre – nyilván hasonló irányú gondolkodásuk, vagy érzélemviláguk miatt. Ha nem így van, akkor valószínűleg komoly hibákat követtünk el az életünkben, melyeket jó minél előbb kiküszöbölni. A vérrokonokkal más a helyzet (bár őket a Teremtő helyezte az életünkbe, s bennünket az övékébe). Mindazáltal ebben az ő szerepük általában nem olyan jellegű segítség, mint amelyet a mi vágyunk elkíván. Az ő szerepük – a tapasztalataim szerint – legtöbb esetben az, hogy az ő folyamatos ellenérzésük, ellenkezésük, szembehelyezkedésük (ritkán jó értelemben vett védelmük, szeretetük), megtanítsa bennünket arra, hogy a döntéseinket hogyan kell meghoznunk, s hogyan kell azt kiviteleznünk, hogy az senkit se bántson, senkinek se okozunk nagyobb kárt, mint amelyet maga az Isten kiszabott nekik. Tettünkkel látszólag mindenképp kárt okozunk nekik, de saját bosszúvágyból semmiképp sem tetézhetjük azt. Ezzel ugyanis a saját előrejutásunkat is gátoljuk. Ez a *próba* célunk elérésében. A legnagyobb gátat mindig a család szokta alkotni, mégis szeretettel kell velük együttműködni, s el kell érniük azt a célt, amit helyesnek vélünk (mert az Isten

helyezte elénk). Ettől válunk emberekké, s ettől fogunk lélekben és szellemben egyre feljebb és feljebb emelkedni. Míg ezt az egyensúlyt nem találjuk meg, addig maga a Teremtő fog jogosan visszatartani a kitűzött cél elérésétől, hiszen az valójában *ajándék* a helyes emberi életvitelért.

A gyenge kapcsolatok a szeretet negyedik fajtáját képviselik: az *agapé*-t. Ezt az általános emberi szeretetet érezzük (kéne, hogy érezzük) bármely embertársunk iránt. Természetes, hogy akik már közelebb állnak hozzánk, azok iránt erősebben, míg azonban a kevésbé közel állók iránt gyengébben érezzük ezt. Ennek kimunkálásán kell fáradoznunk. Valójában egy-egy gyenge kapcsolatnak a kiépítése és fenntartása által az a célunk, hogy annak képviselőjét barátunkká tegyük. Tehát eleve így állunk hozzá. Természetesen ezt csak nagyon kevesen fogják megközelíteni, de minél közelebb kerülnek ehhez a szinthez, annál könnyebben, szívesebben fogunk egymással a későbbiekben együttműködni. Gyenge kapcsolatokat természetesen többféle módon is kiépíthetünk. A lényeg azonban az, hogy velük személyes beszélgetési, vagy más gondolatcserés módon rendszeresen érintkezzünk egymással. Ez mindkettőnknek hasznára válik. Ez sohasem lehet egyirányú.

Ahhoz, hogy ilyen kapcsolatot felépíthessünk, s a segítségükkel egy-egy kis világot alkoshasunk, használhatjuk napjaink modern eszközeit is. Ezt azonban általában csak figyelemfelkeltésre célszerű felhasználni. Ezek által gyenge kapcsolatok, barátságok, jó munkatársi vagy informatív kapcsolatok nem fognak kiépülni. **Ahhoz, hogy kapjunk: adnunk is kell. Önmagunkat.** A társaságunkat, a meghallgatásunkat, tanácsainkat, odafigyelésünket, esetleg tettleges törődésünket, segítségünket kell felajánlani. Különben a kapcsolat egyoldalúvá válik, s homályba vész, ahonnan származott. Vitakérdésekkel fel lehet hívni magunkra a figyelmet, amelyben akár az *öt lépést* is megléphetjük.

A jelentkezőket lehet *telefonon*, *levélben*, *e-mailben*, vagy *személyesen* fogadni. Az utóbbi a cél. A többi mind csak átmeneti megoldás. A személyes beszélgetést semmi sem helyettesítheti. Mi nem információt gyűjtünk, hanem az emberi világot szolgáljuk. Nem az adataikra van szükségünk, hanem rájuk, a személyükre. Így minden technikai megközelítésnek a személyek találkozása a célja.

A *célzott levél* már személyesebb jelleget ad a megközelítésnek, de az is csupán az egyéneknek egy minimális részét *ütközteti* egymással. Szinte csak figyelemfelkeltésre szolgál. Más a helyzet azonban akkor, ha olyanokkal levelezünk, akikkel már korábban jól megismertedtünk. Ez esetben is csak akkor célszerű ezt a módszert alkalmazni, ha a távolság, vagy más gátló tényező miatt a személyes jelenlét lehetetlen.

A *nyilvános előadás* egy olyan formája az ismerkedésnek, amikor egyszerre több embert szólítunk meg, s mutatjuk meg a munkánkat nekik. Hasznos figyelemfelkeltő, ám nincs meg az a varázsa, hogy általa az egyének szívéhez közel kerüljünk. Az előadást úgy célszerű tervezni, hogy abba a hallgatóságot is be tudjuk vonni, s így mód nyíljon legalább némelyek közelebbi megismerésére. Nem csak az a célunk, hogy magunkat, vagy a munkánkat *reklámozzuk*, hanem hogy megismerhessük emberi környezetünket: azokat, akiket, és akikkel mindezt végezzük. Az előadások végén, vagy utána mindenképpen lehetőséget kell nyitni a hallgatóság tagjai számára, hogy személyes kapcsolatba léphessenek velünk.

Mint említettem, mindenféle módszernek az a célja, hogy egy-egy emberrel megismerkedhessünk, s kapcsolatunkat a Virág által felvázolt irány felé kalauzoljuk, miközben ő is (a beszélgetőpartner) egészséges hasznot merít építő, fejlődő kapcsolatunkból. Tehát idegen, eddig ismeretlen emberekkel is kiépíthető ez a kétoldalú kapcsolat, s ily módon ők már a gyenge kapcsolatainkat fogják erősíteni.

A *telefon* szintén egy olyan technikai eszköz, amely ugyan lehetőséget nyújt az azonnali reagálásra, mégis azt célszerű elérni a segítségével, hogy mindenképpen személyes kapcsolat alakuljon ki belőle.

A *kérdőívek* óriási lehetőséget nyújtanak abban, hogy okot találjunk arra, hogy ismerősöket és idegeneket egyaránt megszólíthassunk. Az előbbiek által kiépítjük, az utóbbiak segítségével pedig erősítjük a kapcsolatainkat. A kérdőíveket általában egy jól körülhatárolt téma keretében fogalmazzuk meg, hogy azok eredményei alapján néhány rokon jellegű kérdésre választ találjunk a felderítési munkálataink során. Ennek kitöltése is szükségszerűen magával hozza, hogy munkánkról röviden beszéljünk, s további lehetőséget lássunk, láttassunk a közös együttműködésben, vagy egy szorosabbra fűződő emberi viszonyban.

A szisztematikus *területbemunkálást* a kérdőívekkel a hónunk alatt is végezhetjük. Lényege, hogy kijelöljük magunknak (vagy központilag kijelöltetünk) egy területet, amelyben van néhány száz család. Őket utcáról utcára, házról házra meglátogatjuk egy bizonyos témakör felhasználásával. Mindenkiel csak egy rövid ideig beszélgetünk a témáról úgy, hogy az *öt lépés* rövid változatát alkalmazzuk. Mindenkinél nyitva hagyjuk a lehetőséget, hogy egy más jellegű témával kapcsolatban egy-két héten belül újra meglátogathassuk. Ezt – mint írtam – kérdőívek kitöltésével is egybeköthetjük, de időről időre mind a három alaptevékenység érdekében újra, és újra felkeressük őket. Az így kialakított kapcsolatok lehetővé teszik számunkra a témák szerinti csoportosítást – a továbblépés lehetősége felé. Ki tudjuk szűrni az alapvetően ellenséges érzületűeket is; de idővel őket is újra lehet látogatni, hisz az ellenséges hangulatuk vagy egy akkori, vagy egy általános rossz döntés, döntéssorozat miatt van. Idővel még azt is megtaníthatjuk kezelni nekik, s így további kölcsönös együttműködés alakulhat ki. Ha egy ilyen területen újra és újra meglátogatunk mindenkit, akkor számukra egy idő után megszokottá válunk, s nagyobb bizalommal fogadnak bennünket, s segítenek a munkánkban. Idővel azok is megenyhülnek, akik korábban ellenségesen viseltettek irántunk, mint ismeretlenek iránt. A továbbiakban némelyekkel személyes tanulmányozást, vagy információ-cserét, esetleg hatékony gazdasági megállapodásokat köthetünk. Illetve némelyek munkatársainkká válhatnak, s velünk vállvetve dolgozhatnak a közös célért. A többi *fogyasztó* lesz abban a gazdasági szekcióban, amelyet némelyekkel felépítünk.

Oktatóprogramokat lehet szervezni olyan területeken, ahol nehezen fogadnak el bennünket személyesen, vagy valamely *ellenség* korábban rossz hírünket keltette. Hirdetményekben, vagy gyenge kapcsolatok útján egy környező iskolában, vagy közintézményben, esetleg egy valaki által felajánlott magánlakásban meg lehet vitatni azokat a problémákat, amelyek éket vertek közénk és a helyi közönség közé. Szabad szellemi kapacitás esetén spontán oktatási eseményeket össze lehet szervezni, ahol általános ismereteket, helyben felmerülő kérdéseket lehet megvitatni, ismertetni a lakossággal. Az érdeklődők, vagy bármilyen szintű együttműködők bevonásával is szervezhetők ilyen ideiglenes, vagy rendszeres programok, melyek jobban feltárják tevékenységünk célját, módszereit, eszközeit, szerkezetét. Egyesekben az is megerősíti a velünk rokon érzéseket – vagy éppen a halogatott döntést (legyen az együttműködő, vagy elutasító) segít meghozni a nélkül, hogy sokáig töprengene rajta, s marná magát.

Az *ismertető szórólapok* hasonló jellegűek a tartalmukat és eljuttatásukat illetően, mint a hirdetések. Részben központilag függesztjük ki egy-egy hirdetőtáblára, részben egyenként postaládába dobáljuk őket. A hirdetésekkel ellentétben azonban nem várunk ráreagálásokat, jelentkezőket (bár előfordulhatnak –, ennek lehetőségét nyitva hagyjuk). Rövid leírást adunk benne egy tervezett gazdasági szervezet vagy egység felépítéséről; beszámolunk benne a Virág-rendszer általános céljairól, vagy annak részleteiről, esetleg a körzetben dolgozó ügynök munkájáról. A célja, hogy tudjanak rólunk, s ne az *ellenség* munkálja be előttünk os-

toba hazugságokkal a területet. Így, ha elkezdünk ott dolgozni, méltó bizalommal fogadjanak bennünket, s ne idegenkedjenek tőlünk.

Ha már anyagi lehetőségeink megengedik, akkor az előbbi tevékenységünket *füzet*, vagy *folyóirat* kibocsátása útján is végezhetjük. Míg a füzetet egyszeri tájékoztatóul, addig a folyóiratot rendszeresen megjelenő, újabb és újabb információk közreadása céljából készítjük. Ezeket természetesen úgy szerkesztjük, hogy abból a Virág-rendszer résztvevői tájékozódhassanak, s az autodidakta önképzés eszközeivé válhassanak. Az ügynökök döntenek el, hogy mely idegen területen terjesztik – természetesen az igényeken túl a nyomdai kapacitást, és az anyagi erőforrásokat is figyelembe véve.

Legvégül pedig a munkánk során igen sok olyan anyag, szellemi instrukció gyűlik össze, amit célszerű *könyvekbe* összegyűjteni. Elsősorban tankönyveket írunk úgy, hogy azok a kívülállók számára is élvezhető és érdekfeszítő olvasmányok legyenek, s azok elolvasása után vágyat érezzenek arra, hogy ők is részt vegyenek valamilyen szinten, módon a munkánkba. Valójában ilyen könyv ez is; de ilyenek az Oiolosselőtte újabb, és újabb fejezetei is. Ezekbe fogjuk összefogni, rendszerezni azokat a kutatási és kísérleti eredményeket, amelyekre a munkánkat építjük.

Folyamatos öntovábbképzés

Miután egy ügynök – úgymond – *levizsgázott*, vagyis letette az első jelentését 'b' asztalára (még ha az nem is hozott számára jövedelmet), az őt kiképző előljárójával meggyengül a viszonya. Már nem függ tőle oly mértékben, mint addig. További kapcsolatukat közös megegyezés útján az határozza meg, hogy egymáshoz képest milyen szervezeti szerkezetben vannak. A szisztematikus képzés köztük megszűnik. Ám nem fejeződik be a képzés mindaddig, míg van mit tanulnia az ügynöknek. Kiképzője a továbbiakban is segíti, támogatja őt, de bizonyos csapaton belül; vagy a csapatok, egyének egymás közt is szoros segítségnyújtási és tanácsadási kapcsolatot tartanak fenn. Ennek érdekében részben szervezeten, részben spontán összejönnek egymással, vagy más összejöveteleik előtt-után, szünetekben, kötetlen baráti beszélgetések keretében tájékozódnak egymás útja, sikere, tapasztalata felől.

Ez az alapja a *vizsga* utáni, vagyis az önállóan tevékenykedő ügynökök önképzésének, öntovábbképzésének. Az önálló élet rengeteg tapasztalat elsajátítását teszi lehetővé és egyben szükségessé is.

Ennek az önképzésnek a módszerei a következők:

Az *autodidakta* tanulás azt jelenti, hogy segítséggel, irányítással, vagy a nélkül, az egyén maga választja ki azokat az oktatási anyagokat, melyeknek felhasználásával továbbtanul. Ezek lehetnek különféle könyvek (nem csak Virág könyve, hanem a témában bármilyen jó minőségű alkotás), füzetek, folyóiratok, tudományos publikációk – mindenfajta szellemi termék, amelyre a tanuláshoz szüksége lehet. Majd az így szerzett ismeretet szintén segítséggel, vagy a nélkül megtanulja alkalmazni a gyakorlatban. (A segítség nem biztos, hogy mindig jó – főleg, ha a segíteni akaró nem elég bölcsen figyel a gyakornokra, s nem érti igazán a szándékát, nem elég intuitív, vagy kevés ideje van kellően megérteni a szándékot; esetleg egyszerűen csak a saját véleménye és hozzáállása érdekli – vagyis a segítséggel valójában csak a *saját képére* kívánja formálni a másikat).

Vannak, akik szívesebben hajlanak a segítség elfogadására, mert nem elég kreatívak, viszont igen szorgalmasak, és alázatosak. Az eredmény ez esetben is igen jó minőségű munka lesz. Mégis kér annyi önállóságot, hogy nem akar sűrűn találkozni az oktatójával. Így oktatója levélben küld neki tanulmányozási segédanyagokat, vagy irányító elveket, irányt, s ezt hasz-

nálja fel a gyakornok a saját önképzésére. A belőle szerzett tudást a gyakorlatban használja. Tapasztalatait, problémáit levél útján közli pártfogójával (pártfogóival), s azok így célzott segítséget nyújthatnak neki újra és újra.

A *szervezett csoportos oktatás* igénybevétele az egyik leghatékonyabb eszköze annak (akár még a vizsga nélküli gyakornokoknak és érdeklődőknek is), hogy a legtöbbet merítsenek a képzett oktatók által kínált tudásból. Célszerű ezeken minél rendszeresebben megjelenni, és jól odafigyelni arra, ami ott az előadásokon elhangzik. Szükség (lehetőség) esetén jegyzetelni is érdemes. Fő tekintettel kell lenni azokra az előadásokra, amelyek egyébként épp a hallgató figyelmének középpontjában vannak, melyekről épp tanulni akar. Ezek az előadások részben egy bizonyos témán haladnak hosszan végig, részben aktuális, központilag fontosnak ítélt témákat tárnak fel, sűrűn előforduló problémákra mutatnak rá, s adnak jól alkalmazható megoldási tippeket, módszereket. Ezek azok az előadás-sorozatok, amelyek lehetőséget nyújtanak arra, hogy többen összegyűljenek, s tapasztalatokat cseréljenek, belső kapcsolatokat ápoljanak, s találkozzanak olyanokkal, akik nehezen megoldható kérdésekre élesebb szemmel rá tudnak mutatni, s segítenek a válasz föllelésében. *(A válasz mindig bennünk van – de külső segítséggel találjuk meg.)*

A csoportos oktatáson túl jó, ha mindenki (főleg a zseniek) vizsgájuk után még jó ideig megkéri oktatójukat (vagy mást), hogy rendszeresen üljön le velük, s oktassa őket, hogy a megszerzett ismeret elég mély gyökeret verjen a szívében (nem csupán az elméjükben!), és az új ismereteket könnyebben kapcsolhassák hozzájuk: erősítsék őket. Ehhez célszerű egy olyan könyvet, vagy füzetet használni, amit Virág bocsátott rendelkezésre, vagy amit az oktató jól ismer a tevékenységgel kapcsolatban.

Ha valaki a személyes önképzést alkalmazza szellemileg, annak szüksége lehet arra, hogy ezeket az ismereteket rendszeresen megbeszélje egy képzetesebb ügynökkel, s a segítségét kérje azok gyakorlati megvalósításában. Ezeket – és más gyakornokoktól jövő felkéréseket – természetesen nem köteles elfogadni senki, de célszerű az időnket úgy beosztani, hogy elfoglaltságaink egy részét ezek teljesítése tegye ki. *Mások oktatása bennünk is elmélyíti a tudást.* Jóllehet, eleinte pénzért dolgozunk, mégis már az 'a'-ügynöki szinten elkezdődik annak a rostának a működése, amely segít az előrejutni vágyó lelkek haladásában, illetve alul hagyja azokat, akik legfeljebb hatalomvágytól, vagy kapzsiságtól vezéreltetve lendülnek bele a munkába. Ez a *rosta* néhány ügynökségi platformon keresztül egyre erősödik; míg végül a *kommuna* területén már gyakorlatilag teljessé válik – a *kísérleti telepen* tökéletessé; a *Paradicsomban* pedig szükségtelemmé.

Az ügynökök többféle segítséget kapnak a továbbfejlődéshez, és a munkájukhoz. Ebből következően több felől is figyelik őket. Ez is a szeretetteljes gondoskodás része. Nem meglepő tehát, ha a legkülönbözőbb irányokból kapnak dicséretet, vagy épp elmarasztalást. E kettő egyensúlya adja azt a lökést a munkájának, melynek során egyre hatékonyabb, és erkölcsileg tisztább lesz a tevékenysége, a világhoz, és a társaihoz való hozzáállása. Bárki, aki úgy érzi, hogy fel kell hívnia valakinek a figyelmét: bátran tegye meg; de úgy, hogy előbb méltányolja az elért eredményeit. (Tudjuk: *más szemében a szálkát...*) *Csak* degradálással rongáljuk az illető önbecsülését, s elhidegülésre sarkalljuk. Ezzel romboljuk munkája hatékonyságát, s lassan elhidegül tőlünk. Ellenkező esetben viszont: – ha *csupán* dicsérünk valakit – az magabiztosság helyett túlzott önbizalmat fog tanúsítani; elbizakodott, fennhéjázó, túlzottan büszke lesz, s ha később komoly hibát vét (már pedig vét, ha nem tisztítottuk ki belőle), akkor kezelhetetlenné, makacssá válik. Ugyan az lesz a sorsa, mint a folyton degradálnak: csak előbb komoly kárt fog okozni nekünk is, önmagának is. Tartsunk tehát mértéket a dicséret, és a helyreigazítás között. *A jó barátnak kemény beszéd a jutalma.* A helyreigazítás mély alázatot, s bölcs körültekintést kíván. Ne *dobálódzunk* vele!

6. Részletes leírás 'b'-ügynökről

Tevékenysége

A 'b'-ügynök olyan, mintha egy már kiemelkedő tapasztalatokkal rendelkező 'a'-ügynök lenne, aki már nem elsősorban *terepmunkával*, hanem irodai tevékenységgel foglalkozik. Ez valójában egy előzőtől eltérő terület, és óriási lehetőség a szervezet jobb megismerésére, és az emberi kapcsolatok kiértékelésére. Ő is hasonlóan három fő dologgal foglalkozik, mint 'a':

- a gazdaság továbbbszervezésével;
- 'b'-ügynökök utánpótlásával, és folyamatos képzésével; valamint
- önképzéssel.

Gazdasági egységek, szervezetek előkészítése

A korábbi rövid leírásban említettem, hogy az egyik legjobb variáció eleinte, ha az 'a'-ügynök a saját jelentéseit saját magának írja; vagyis maga alapozza meg azt a munkát, amelyből később céget épít. Így tudja legjobban követni, befolyásolni annak útját, illetve a hozzá szükséges emberi kapcsolatok folyamatosan rendelkezésére állnak. Nem szükséges mások kapcsolatait bolygatni, ellenőrizni, megismerni. Bár gyakran erre is szükség lehet.

Később természetesen egy összeszokott csapat esetén viszont már jobb, ha egyes emberek csak egy-egy kisebb részfeladat jó hatásfokú elsajátításával, és a csapat hasznára való alkalmazásával fejtenek ki erőt a közösség számára. Az ügynök önálló személy, de ha bölcsen megtanul együttműködni más személyekkel, akkor együtt magasabb rendű *személyt* építhetnek fel. Egy-egy baktérium, vagy más egysejtű élőlény is önálló lény; Ha azonban ezek közül néhány millióan bölcsen együttműködnek, akár egy ember testét is tökéletesen felépíthetik és működtethetik. Sok millió ember egy társadalmat, több társadalom egy birodalmat, és több millió birodalom egy teremtményt építhet, s éltethet – mint ahogy ez az Isten eredeti szándéka. Ezt a kérdéscsoportot a későbbiekben, több rétegben tanulmányozzuk, s igyekszünk feltárni idevonatkozó helyes irányelveket.

'A'-jelentés áttanulmányozása

Mi az, amit találnunk kell az 'a'-jelentésben? Az ügynökre vonatkozó személyes információkon túl a következőket.

- Egy leendő gazdasági terv besorolását (termelés, értékesítés, szolgáltatás);
- a gazdaság jogi, személyi jellegét (vállalkozás, családi vállalkozás, szövetkezés, vállalat, tröszt, fúzió, vagy más);
- a beruházás nagyságrendjét (százezres, milliós, tízmilliós);
- a terv rövid vázlatát (felépítés, üzemeltetés, fejlesztési lehetőségek);
- hatását Virágra, közelebbi-távolabbi gazdasági környezetre (gazdaság, erkölcs, társadalom, távlati céljaink);
- a leendő tevékenység rövid leírása,
- költségvetése.

Ezekhez a szükségeseken túl természetesen bármilyen észrevételt vagy kiegészítést meg lehet benne említeni, ami vélhetőleg segítheti a fentebb működő ügynökök munkáját. Mivel az 'a'-ügynök egy már vizsgázott szellemi dolgozó, elvárható, hogy jelentései hitelt érdemlőek. Ezért minden ilyen szellemi terméket nagy körültekintéssel és odafigyeléssel kezel a 'b'-ügynök. Teszi ezt már csak azért is, hisz ő már *járt abban a cipőben*, amiben az, aki most neki jelent. Tehát alaposan áttanulmányozza a tervet –, ha kell – többször átolvassa, és igyekszik alaposan megérteni.

'A'-jelentés ellenőrzése

A jelentések átvizsgálása nem az 'a'-ügynök ellenőrzésében merül ki, hanem a nagyobb tapasztalattal rendelkező 'b'-ügynök megvizsgálja, hogy a jelentés mennyire vette figyelembe a tényeket, s hogy számolt azokkal. Illetve annak is természetesen utánajár, hogy a benne bejegyzett tények mennyire felelnek meg a valóságnak. Nincsenek-e úgy feltüntetve azok, hogy alul-, vagy túlértékelje azokat az ügynök. Ehhez szükség szerint bekérheti, felhasználhatja az 'a'-munkálatok kérdőíveit, és a tanulmányok regisztrációit, összevetheti azokat az azokból nyert konzekvenciák erejével és jelentőségével (esetleg igazságtartamával). Tudjuk, hogy eleinte szeretnénk beilleszkedni egy csoportba, ezért néha olyan túlzásokba eshetünk, amely a munkálatok további menetében komoly fennakadást jelenthetnek. Ezért a jelentések ellenőrzése nem személyes bizalmatlanságból ered, hanem annak felismeréséből, hogy tökéletlenségünkben a fenti hibát akaratlanul is elkövethetjük. Ez természetesen egy szeretetteljes helyreigazítást igényel, de az ellenőrzések sűrűsödése esetén valóban szükségtelen bizalmatlansághoz vezet. A rosszul beadott *dolgozatok* valójában nem fognak hasznot hajtani sem Virágnak, sem pedig az 'a'-ügynöknek; 'b'-nek pedig újra és újra fölösleges energiát kell fordítania azok kiküszöbölésére.

Természetesen ellenőrzi a Virág-rendszer idevonatkozó elveit, hozzáállását, támogatási lehetőségeit, a jogi vonatkozású lehetőségeket, és ígéreteket, de a forgalmazás és igényfelmerülés elégséges voltát, és a termék, tevékenység hatását is. Ezekhez természetesen már részben a saját gyenge kapcsolatait is felhasználhatja. Tudjuk, hogy egy tényt akkor lehet igazán helyénvalónak, és egyáltalán valónak tekinteni, ha legalább 2-3 felől *megerősítést* kap. És persze mind a két vagy három tanú már bizonyította szavahihetőségét. (Ez utóbbi igen fontos!) 'B'-ügynök tehát nem 'a'-ügynököt ellenőrzi (bár az ő megbízhatóságáról és tudásának mélységéről is tájékozódik), hanem azt, amit a jelentésben írt. Azért realizátor, hogy a jelentésben szereplő adatokat minden szempontból összevesse a lehetséges megoldás kritériumaival, és 'c'-ügynök asztalára már egy olyan jelentést tegyen le, amit annak már csak fel kell építenie, s átadni üzemeltetésre.

Szerződések előkészítése

Egy gazdasági szerkezet felépítéséhez igen jó kiindulási alap az, ha az előkészített szerződések tudják számára meghatározni az építkezések irányát, volumenét, vagy idejét. Annak idején jó, ha 'a'-ügynök ilyen szerződési lehetőségekre utal, s akár írásos ígéreteket is csatol a jelentésekhez. Ezeket a lehetőségeket 'b'-ügynök úgy ellenőrzi, hogy igyekszik a szerződő felekkel leülni, s közös nevezőre hozni az elgondolásaikat. Ezeket a megállapodásokat írásban rögzítik, hogy majd a 'c'-ügynöknek már csak alá kelljen írnia azokat az ügyféllel (természetesen úgy, hogy ő még átvitatta azokat a szerződő felekkel).

Miről szólhatnak ezek a szerződések? Földterület vagy ingatlan adásvételéről, pénzügyi tranzakciókról; alapanyag rendelkezésre bocsátásának anyagi, jogi feltételeiről; gazdasági egység jogi és társadalmi feltételeiről (engedélyek kiadására, vagy más feltételek biztosítására tett ígéretekről); a termék eladásának, terítésének biztonságát célzó lehetőségekre tett ígéretekről;

szakképzett és szakképzetlen munkaerőről, érdeklődési volumenről, és még sok egyébről, ami a leendő, felépítendő, üzemelendő gazdasági egység, vagy szervezet lehetőségeit, realizálhatóságát elősegítik. A véletlenre semmit sem szabad bízni. A gazdasági sötétben-tapogatózásnak semmi értelme, hisz azon általában veszíteni szoktak. Természetesen egyesek valamilyen irányú hite – jól alátámasztva érvekkel – nem minősül vakon tapogatózásnak; de az adatokkal, és az írásos szerződésekkel megerősített elgondolási alap biztonságosabb fejlődést segít elő olyan személyek hiténél, akiknek a szándékában még nem vagyunk biztosak. Ne felejtjük, hogy legkésőbb a kísérleti telepeken érzük el azt a szintet, hogy színvonalasan megértik ügynökeink a Virág-rendszert – de még ott is lesznek olyanok, akik sajnálatos módon lemorzsolódnak, vagy ellenünk fordulnak.

Jogi feltételek biztosítása

Ez a témakör egy kicsit már kapcsolódik az előzőhöz (igaz, mind összefügg egymással). A realizálásnak ebben a szakaszában azokat az alapokat kell biztosítani, amelyek a helyi jogi szabályoktól függenek. Lépésről lépésre végig kell menni a felépítés, üzemeltetés és fejlesztés területein, és minden lépésben külön kell kiemelni azokat a jogi kritériumokat, amelyek a zavartalan munkához nélkülözhetetlenek. Ehhez a munkához idővel célszerű lesz jogi szakembereket foglalkoztatni, hogy minél kisebb fennakadással, minél simábban *csússzanak* az egymásra épülő munkálatok. A jog sajnos egy olyan útvesztő, ami a jogi szabályozáson túl egyéni, vagy csoportos érdekek esetén jól kiforgatható, és a munkánk, tevékenységünk ellen fordítható. Valószínű, tehát, hogy ezzel nem csak 'b'-nek, de a többi ügynöknek is meg fog gyűlni a baja. **A jog ugyanis azért van, hogy a bünt ide-oda tologassa;** és mivel körülöttünk van bőven, számolnunk kell vele akkor is, ha egyébként minden szabályozást betartunk.

Tehát célszerű már a 'b'-szinten utánajárni annak, hogy hol bukkanhatnak föl olyan érdeellentétek, melyeket valószínűsíthetően jogi útra terelhetnek, s így gátolhatnak a munkánkban. Egy idő után természetesen ezekkel a jogi törvény-facsarásokkal már hatékonyan szembenézhetünk, sőt szembe is kell vele néznünk; elvégre a gazdaság kitisztítása az erkölcs kitisztításától függ.

Munkaügyi szabályok rögzítése

Valójában ez is a jogi szférához tartozik, de ezen belül kiemelt fontosságot tulajdonítunk neki. Ez a fajta szabályozás is annyira sokrétű már, és feleslegesen túlkomplikált (hála a sok szakszervezetnek, és azok rendelkezésére bocsátott haszontalan jogoknak), hogy ha mindent betartanánk, akkor is bárki hatékonyan megtámadhatná a munkáltatóját. Ezért célszerű a szabályok mögé tekintve eleve olyan bánásmóddal viseltetni a dolgozókkal szemben, hogy a majdan velük kötendő szerződések betartása ne okozzon problémát egyik félnek se. Aki valóban a mi érdekünkben dolgozik nálunk, velünk, azt természetesen kitüntető figyelemben részesítjük; akik viszont hátsó szándékkal *furakodnak közénk*, azt idejekorán felismerjük, s eltávolítjuk közülünk.

A munkahely szigorúan kétirányú kapcsolat a dolgozó számára. Ezt a kétoldalú kapcsolatot bölcs egyensúlyban tartva elháríthatjuk vállunkról a munkaügyi törvények által keltett riadalmak és támadások fölösleges terhét. A rosszindulatot egyébként is folyamatosan kitisztítjuk a szervezetből – ha kell, az azt képviselő emberekkel együtt. A mi célunk nem a feltétlen *pénzcsinálás*, hanem egy távlati célú (paradicsomi irányzatú) gazdasági szervezet felépítése, és folyamatos fejlesztése. A dolgozók ezt természetesen nem kötelesek tudni, de bennünket ez arra sarkall, hogy bölcs egyensúlyt tartsunk a pénz és az emberi érték között – s ez az egyensúly idővel az utóbbi felé fog tendálni.

Anyagi és tárgyi feltételek előkészítése

Előzetes tárgyalásokat kell folytatni azokkal a pénzintézetekkel és termelő-, kereskedelmi egységekkel, amelyeknek a közreműködését igénybe fogjuk venni a gazdasági egység felépítése során. Pontos meg kell tudni határozni, hogy az anyagi háttér honnan, és milyen feltételekkel fogja majd 'c'-ügynök biztosítani. Ezek felderítése és pontosítása az 'a'-jelentés figyelembevételével 'b'-ügynök dolga. A feltételek biztosítása iránt ő intézkedik. Természetesen a lebonyolítás a felépítőé, de a szellemi lánc felépítése a realizátoré. Ő jár utána annak, hogy az építkezéshez szükséges összeget, összegeket milyen feltételekkel, és ki bocsátja rendelkezésünkre, kinek a nevére, milyen feltételek alapján; az igénybe vevő személy, vagy jogi személy rendelkezik-e azokkal a kritériumokkal, vagy meg tudja-e, meg akarja-e szervezni azokat. Ha igen, hogyan, milyen segítségre van szüksége, tudunk-e neki segíteni –, vagyis végeredményben realizálható-e az összeg igénybevétele; hogyan és milyen feltételekkel kell törleszteni vagy felhasználni. Ezeket a feltételeket a gazdálkodási terv alapján reálisan meg lehet-e valósítani úgy, hogy a gazdasági tevékenység jelentősen ne veszítsen hatékonyságából és jelentőségéből Virág szemében.

Meg kell továbbá vizsgálni azt, hogy a tevékenység alapjául szolgáló anyagok hol, hogyan, milyen feltételek közt szerezhetők be, és a tevékenység által kibocsátott termék hol, milyen sebességgel, vagy sűrűséggel, értékben és árban jut el a vevőhöz. Ez a kapcsolat elegendő-e ahhoz, hogy a felvázolt bevételi forrás alapjául szolgálhasson, sőt fejleszthetőségi lehetőséget, bővítési irányt mutasson. Ennek kivitelezésében az 'a'-jelentés lakossági-, és környezeti igény felmérése alapján lehet előbbre jutni. Ezt a régiót szélesebb körű felmérésnek vetheti alá a realizátor, hogy pontosabb rálátása legyen a bevétel várható alakulására.

Ezt a területet is lehet előszerződésekkel megtámogatni.

Felépítési vázlatkészítés beruházási tervvel

Ebben a dolgozatban lépésről lépésre le kellett fektetni a szükséges megcselekedni valókat. Fel kellett hívni a figyelmet a benne fellelhető függőségekre (mit kell előbb megtenni, s mit csak ezután). Gyakorlatilag a *kreátor* számára egy *forгатókönyvet* bocsát rendelkezésre, amelyet az (természetes revidiálás után) lépésről lépésre végrehajt. A lépések végrehajtásához meg kell adni minden olyan információt, amely ezeket lehetővé teszi. Nem lehet benne olyan *lyuk*, amelynek átlépése beláthatatlan következménnyel járhat. Azok nélkül is van benne – figyelembe véve a mai erkölcstelen gazdasági rendszereket – elég kockázati tényező. Ezeket azonban a lehető legkisebbre kell csökkenteni. Természetesen ettől is el lehet térni, de a következményeik magukért fognak beszélni (**Járt utat járatlanért el ne hagyj!**). Az írásaimban lefektetett alapelvek már bizonyítottak az emberiség történelmének évezredei alatt. Most sem fognak másként viselkedni. (A kivételek sem önmagukat erősítik, hanem a szabályt.)

Ehhez a vázlathoz a realizátor rendelkezésre bocsátja, mellékeli a szerződések és írásbeli ígérek pontos mását minden szükséges háttér-információval egyben. A felépítés alaplépéseit általában a legtöbb esetben a következők alkotják:

- engedélyek és jogi lehetőségek biztosítása;
- pénzügyi tranzakciók megvalósítása;
- tevékenységi terület jogi vagy materiális megalapozása;
- személyi feltételek kiépítése (felvétel, kiképzés);
- kiindulási anyag beáramlási feltételeinek biztosítása (szerződések, szállítás, raktározás);
- feldolgozás feltételeinek biztosítása; illetve
- a kibocsátás, célba juttatás megszervezése.

Mindezek közben az egyéb felmerülő háttérintézkedésekre is felhívja a figyelmet, és pontos útmutatással szolgál azok véghezvitele ügyében. Célszerű lépésenként is rövid pénzügyi beszámolót (tervet) hozzáfűzni; de a vázlat végén egy egységes beruházási- és költségvetési tervet mellékelni a munkához. Ebben feltüntetjük azt az összeget, amelyet az építkezéshez a terv igényel. Majd pedig részletezve a különböző lépések szükséges költségeit, összegezzük azt. A fennmaradó összeg nyilván a beüzemelés költsége lesz, illetve bizonyos hányadot fenn kell tartani nem várt kiadásokra. Ennek hányadát nem lehet előre meghatározni – éppen, mert előre nem látott!–de szükség szerint a beüzemelési költségből is lehet hozzátenni, ha lehetőség van rá. Minden esetben az adott helyzet határozza meg ennek mértékét. Ha az ilyen kiadás veszélyezteti a beüzemelést vagy bizonyos gazdasági tevékenység teljesítését, akkor egy úgynevezett *válságkezelési* intézkedés lép életbe; de ez már a kreátor felelőssége és dolga.

A beruházási kts-vetési tervben fel kell tüntetni azokat a feltételeket, és módot, amelyekkel a rendelkezésre bocsátott összeget vissza kell téríteni. A visszatérítés idejére és utána való időszakra egy becsült költség-vetési tervet kell készíteni. Ennek természetesen célszerű megközelíteni a korábbi idevonatkozó táblázat adatait. Idővel a tapasztalat ettől majd eltérést mutathat.

Ha a gazdasági építkezésekhez külső pénzintézeteken (vagy más személyen, jogi személyen) keresztül jutnak hozzá, akkor annak a kamata, hosszú távú törlesztő kamata legfeljebb 36% lehet. (Ez a felvett összeg, és a visszatérítendő összeg növekedési aránya – nem alapkamat.) E fölött gyakorlatilag már értelmetlenné válik annak igénybevétele. Az optimális kamat azonban 15-25% között van. Ez alatt más jellegű kötelezettségeket kéne vállalnunk, ami hosszú távon rombolná a rendszert; fölötte pedig kínosan megközelíti az *értelmetlenségi rátát*.

Működési vázlatkészítés üzemi kts-vetési tervvel

Hasonlóan az előzőhöz, bár nem olyan részletességgel arról is vázlat készítendő a 'b'-dolgozatban, hogy milyen lépésekből, fázisokból áll maga a tevékenység, s annak lépései hogyan hatnak az egészre. Ez már nem pontos útmutatás, bár végül is a kreátornak ezekhez a lépésekhez kell felépítenie az egészet.

Ehhez a működési tervhez is gazdasági (pénzügyi) elemzést készít – mint az előző részben megfigyelhettük – külön a tartozás törlesztésének idejére, és külön az azt követő időszakra. (Addigra vélhetően az utóbbi már fejlesztés alatt fog állni, s így a tervezett adatoknál lényegesen *szébb* számok fogják jellemezni. A részletes üzemelési terv kidolgozása majd a kreátor feladata lesz, hogy azt az üzemeltető pontosan követhesse.

Tanulmányok készítése a munkáról környezetében, a gazdaságban, a Virág-rendszerben

Ezek kisebb volumenű munkák, amelyek segítik a kreátort abban, hogy jobban átlássa, amit épít. A felderítő észrevételei és a realizátor saját tapasztalatai, ismeretei, kutatási eredményei alapján a fenti elemek közötti összefüggéseket elemző dolgozatokat csatol a jelentéséhez. Ezek fontosak lehetnek a később felmerülő problémák hatékony leküzdéséhez, a többi szerkezeti elem egymással összefüggésben lévő kapcsolatainak fényében. Segít továbbá a magasabb szintű ügynökök munkájában, azok lehetséges hatékonyságát növelve. Ezek a hatástanulmányok jó szolgálatot tesznek a későbbiekben ahhoz, hogy a környezetünket később úgy alakítsuk át, hogy azt valóban a paradicsomi elképzelések felé hajtsa.

Tanulmányok készítése a stabilitásról és a fejleszthetőségről

Hasonlóan az előzőhöz – sőt annak felhasználásával – jól prognosztizálható (előrejelezhető) a majdan felépülő és működő egység vagy szervezet stabilitása, szinten tarthatósága; illetve a környezet különféle összefüggéseinek tanulmányozása segíthet a *fejlesztő ügynököknek* abban, hogy egyre biztonságosabban és bátrabban tegyenek lépéseket a céljuk elérése felé.

A stabilitás akkor áll be, amikor a hitel visszatérítettett, vagy a fejlesztésre szánt csatorna állandósult. A stabilitás természetesen nem zárja ki a fejleszthetőséget, sőt elősegíti azt. Másfelől a fejlesztés nem jelenti a stabilitás biztonságát. Egy egységet fel lehet fejleszteni egy bizonyos szintig, majd pedig hirtelen, vagy fokozatosan le kell építeni, mert a környezeti igények oly mértékben változtak, hogy jelentőségét veszíti. Lehetséges ez épp az adott gazdasági tevékenység hatása; vagy Virág egyéb tevékenységének az adott régióra gyakorolt hatásának ellenhatása. Ezeket a következményeket is jó előre lehet látni a jól előkészített hatástanulmányok segítségével, s célszerű is ezeket a levonható konzekvenciákat biztonságosan és bizonyíthatóan alátámasztva rögzíteni, hogy időben számolhasson vele Virág, s lépéseket tegyen annak érdekében, hogy ez a tendencia szerves, és tervezett részét képezze lépéseinek. Ne érje ügynökeit váratlanul egy ilyen lehetőség sem. A gazdasági egységek létének természetes velejárója az, hogy idővel leépülésre kerülnek, ha már nem képesek elég hatékonyan szolgálni Virág és környezete igényeit, céljait. Jó tehát, ha ezekre az eseményekre időben felkészülünk, s úgy tesszük meg majdan a szükséges lépéseket, hogy azzal ne kárt okozunk, (a dolgozóknak, környezetünknek, Virágnak), hanem hasznos előrejutásunk részét képezzék.

‘B’-ügynöki utánpótlás

‘B’-ügynököknek azt nevezzük, aki már önálló jelentést tett le a kreátor asztalára (s az elfogadta azt). Ez még mindig nem jelenti azt, hogy ettől már önálló jövedelemre tett szert, hisz ahhoz majd a felépített cég eredménye után jut hozzá. Mire odáig eljut, valószínűleg több jelentést is készít. Természetesen magának is készítheti, ez esetben viszont attól válik realizátorrá, ha Virágtól engedélyt és támogatást nyert ahhoz, hogy az általa készített ‘b’-tervet elkezdje felépíteni.

Vagyis ez esetben a jelentését tanulmányozásra átadja Virág valamelyik képviselőjének (pap, pro-vez, kommuna-vez, vagy egyelőre én), s vele egyetértésben és az ő támogatásával elkezdí megépíteni a szükséges lépéseket – a megépítés, majd az üzemeltetés felé.

‘B’-ügynök tehát kizárólag felderítőből lehet – hisz rendelkeznie kell az ő tapasztalataival ahhoz, hogy hatékonyan végezze a munkáját. A realizátor másik feladata tehát – akárcsak a többi ügynöké – az, hogy magához hasonló szellemszemélyeket toborozzon maga köré, s képezze ki őket az övéhez hasonló munkára. Ezeket a ‘b’-gyakornokokat tehát felderítőkől válogatja (vagy fogadja el a jelentkezésüket). Természetesen ő is hozhat be az *utcaról* ilyen tevékenységű személyeket, de őket először felderítésre képzi, vagy képezteti ki, s csak utána engedi, hogy az ő munkájába *üssze az orrát*.

Az ‘a’-ügynök utánpótlási módszereit a többi ügynök – így ‘b’ is – alkalmazhatja hatékonyan. Egyesével, csoportosan, piramidálisan, McDonald’s-módszerrel, vagy vegyesen képezheti, oktathatja, gyakoroltathatja kadétjait. Javadalmazásuk is ezeknek a módszereknek a már ismertetett elemei alapján történik. Egy-egy ilyen ügynök többféle tevékenységet is folytathat – főleg, hogy eleinte pénzhez akar jutni. Ezeket a tevékenységeket a fent vázolt elemek alapján jól el lehet egymástól különíteni. Sőt ilyen módon az is jobban kitűnik, hogy mely területekhez van nagyobb affinitása. Bedolgozó is lehet (pl. kérdőívekkel, vagy más fel-

dolgozási munkákkal). Benyújtott jelenéseiben pontosan meghatározza ennek jellegét, hogy feldolgozásában minél kevesebb akadályba ütközzék, s javadalmazása ne bonyolódjon a szükségesnél jobban.

Amikor egy-egy realizátor vagy 'b'-csapat már önálló realizátori jövedelemmel bír, szükségessé válhat, hogy olyan személyek munkáját vegyék igénybe, akik az első kapcsolatfelvétel alapjául nem az ügynöki pályafutást tűzték ki. Lehetnek ők magas szinten képzett jogászok, vagy egyéb, sok ismerettel bíró bedolgozók, vállalkozók. Őket Virág szempontjából *munkásoknak* minősítjük. Így őket úgy foglalkoztatjuk, ahogy azt majd a *munkásoknál* részletesen tárgyalni fogjuk. Természetesen így járunk el abban az esetben is, ha az ügynökök vagy kadétek ilyen jellegű munkával kívánnak kiegészítő jövedelemhez jutni.

Van egy kényes hézag az ügynökgyakornokok, érdeklődők és a bedolgozó munkások között. Ha egy ügynök gyakornokot vesz maga mellé, akkor kettejüknek kell megegyezni abban, hogy a gyakornok bedolgozói járandóságot érdemel-e az ügynök mellett végzett munkájáért, vagy sem. Nyilvánvaló, hogy amíg az ügynöknek nincs jövedelme, addig nem is fizethet belőle bedolgozásért semmit (ha csak egyéb forrásból nem teszi). Ha azonban már az ügynöki javadalmazásából megtehetné – sem cél, hogy bizonyos résztevékenységet finanszírozzunk. Bölcs egyensúlyt kell kialakítanunk a között, hogy valakit oktatsunk, gyakoroltatunk (s ezért érdemben is segít nekünk bizonyos részfeladatok ellátásában); vagy a között, hogy ő kiköti: pénzért végzi ezt (amiből, ugye, nem sokat tanul). Az utóbbi esetben dönthetünk fizetség mellett, de fenntartjuk annak lehetőségét, hogy ezzel valójában a fejlődését gátoljuk a kívánt irány felé. Munkáját úgy fizethetjük, ha azzal határozott és célravezető előnyhöz juttat bennünket. (A kadéttal való foglalkozás időt, energiát von el, amit ő esetleges kisebb-nagyobb segítséggel ellensúlyozhat.) Ha azonban feltűnően több hasznot hajt a tevékenysége, mint amit az oktatása által ráfordítunk – elgondolkodhatunk a kérése nélkül is, hogy pluszjavadalmazásban részesítjük érte; ha egyébként tehetjük. Minden ügynök egyedi joga, hogy kapcsolataiban mire helyezi a hangsúlyt; azonban a kapcsolatokat Virág felé csak úgy *számolhatja el*, ha ezzel *neki* hasznot hajt.

A 'b'-ügynök a saját alkalmazásában lévő munkásnak minősülő dolgozókat a saját ügynöki jutalékából fizeti.

Folyamatos öntovábbképzés

Ahogy előrehaladunk az ügynökháló ranglétráján, egyre szélesebb körű képzési irányvonalak válnak szükségessé. Így egyre inkább elválik egymástól az általános tudnivalókat közvetítő oktatás, és a szakirányú, célirányú képzés. Az általános oktatási programokat – melyeket hetente egyszer tartunk – jó, ha minél többen látogatnak. A realizátor már eljutott a Virág-rendszer megértésének egy olyan szintjére, amikor jószerivel egy egészséges érdeklődés alakul ki benne magáról a rendszerről, illetve azokról az elvekről, amelyek a működését segítik. Talán még jövedelme sincs, de mégis úgy érzi, hogy ezt a harmóniát – amely már az alapítási intézkedéseket is jellemzi – szeretné az élete részévé tenni, s szeretne ő is ennek részévé válni. Egyre többen kíván megtudni róla. Ezért szervezzük hetente ezt a fajta oktatási rendet. Az öntovábbképzés általános ismereteit itt jól elsajátíthatja, kiegészítve a többi olyan önképzési móddal, amelyet a felderítőknél már tárgyaltunk. Mindenkinek jó eredményt hozhat, ha idejének tekintélyes hányadát olvasással, másokkal való beszélgetéssel, oktatási rendezvényeken való minél rendszeresebb jelenléttel tölti el. Részben a Virág-rendszerről, részben saját munkájáról és kialakítható céljáról, lehetőségeiről bővebb ismeretet szerezhet, s segítségével világosabb képet kaphat arról, hogy neki személyesen hol a helye ebben.

7, Részletes leírás ‘c’-ügynökről

Kreátori elvek

A *kreátor* a realizátor jelentése alapján fel kell, hogy építse az abban szereplő gazdasági elemeket, vagy szerkezetet. Ehhez a realizátor a felderítő (‘a’-ügynök) jelentéseiből igen sok információhoz jut, ő maga pedig kiegészíti azokat, s pontos láncolati rendben felvázolja a felépítésmenetet.

Ezt a szellemi munkát a ‘c’-ügynöknek alaposan át kell tanulmányoznia. A benne szereplő összefüggéseket újra át kell gondolnia, újra föl kell értékelnie annak realitását. Mivel a ‘c’-ügynök ‘b’-ből lesz, így könnyű dolga van ezen a téren.

Természetesen azokat az ellenőrző műveleteket már nem kell *végigzongoráznia*; csupán az elméjében kell *átpörgetni* azokat. Amennyiben a megértésben fennakad, vagy ellentmondásba ütközik: csak akkor kell egyfajta ellenőrzést végeznie. Általában nem a ténytérben lesz a hiba, hanem vagy a megértés irányában, vagy összefüggések pontatlan levezetésében. Előfordul, hogy maga a levezetés valóban pontatlan, vagy egy következtetés helytelen. Ez esetben a felmerülő helyzetet a realizátorral közösen tisztázni kell.

Miután minden apró részletet megértett, hozzáát megtervezni az egészet. A ‘b’-jelentés – jóllehet, egy viszonylag pontos terv – mégis a kreátor magának is készít egyet, amely azzal kezdődik, hogy megválasztja azokat az eszközöket, amelyek a saját tehetségének és kapacitásának a legjobban megfelelnek. Beépíti a tervet a már meglévő és működő tervei közé, összefog más ügynökökkel (függően attól, hogy milyen jellegű ügynöki hálózaton belül dolgozik). Az egészet ő irányítja, vagy bizonyos részleteket másokkal végeztet, terveztet, netán összedolgozva más ‘b’-jelentésekkel, vagy működő, más gazdasági egységekkel, szervezetekkel. A realizátori jelentéseket nem kell szó szerint értelmeznie és végrehajtania – az nem parancs, hanem jól felépített javaslatot tartalmazó jelentés. A kreátor ‘d’-ügynöktől fogad el utasításokat, és utasítja ‘b’-t. Természetesen a ‘b’-jelentésben foglalt terv megvalósítása esetén pontosan meg kell határozni az egész szerkezetben elfoglalt részarányát, hogy ezután lehessen javadalmazni az ügynököket (‘b’-t; ‘a’-t). A következő lépésben a kreátor megtervezi és kiépíti azt a biztonsági (jogi-, technikai-, erkölcsi-) rendszert, amelynek keretein belül fogja majd megvalósítani az építkezést. Megszerzi a szükséges engedélyeket, ellenőrzi a jogi kereteket, áttanulmányozza, hogy logisztikailag és technikailag mennyire biztonságos a megvalósítás; illetve felvázolja az idevonatkozó kereteket, amelyek között célszerű lesz megmaradni a folyamat során; gazdasági számításokat végez, hogy ne léphesse túl azokat az összegeket, melyeket az egyes részfeladatokra áldozhat.

Miután ezeket a fent említett ellenőrzéseket és számításokat elvégezte, végleges (ám rugalmas) tervet készít a gyakorlati megvalósításhoz. Ebben nagyjából hasonlóan, mint ‘b’-jelentésben, lépésről lépésre meghatározza a teendőket, és a hozzájuk fűződő kockázati tényezőket, illetve a közöttük lévő összefüggéseket.

Miután előtte van az építkezés pontos forgatókönyve: elkezdi megvalósítani azt. Ellenőrzi a meglévő engedélyeket, a még szükségeseket megszerzi. Elkészíti a pénzügyi tranzakciókhoz szükséges dokumentációkat. Ebben általában szerepelnie kell a kész terv valamilyen változatának (külső pénzügyi intézet esetén rövidített, de gazdasági számításokkal bővített; belső forrás esetén általában a kész terv másolata).

Az építkezéshez és a leendő munkálatokhoz dolgozókat kell szerződtetni, oktatni, képezni. A rendelkezésre bocsátott összegből meg kell alapozni a tevékenység helyét a rá vonatkozó engedélyekkel (vásárlás, bérlet, tevékenységi-, építési engedélyek, stb.). Fokozatosan biztosítani kell a tárgyi (előbb ingatlanbeli, majd ingó) feltételeket. Megfelelő közműveket és egyéb szükséges létesítményeket kell telepíteni, s megfelelő kapcsolatba lépni azok szolgáltatóival (áram, víz, út, telefon, posta). Be kell szerezni azokat az eszközöket, amelyekkel a munkát végezni fogják (szerszámok, bútorok, gépek, járművek, iroda-felszerelések). Mindezeket megfelelő szakmai háttér kíséretében, azok közreműködésével be kell szerelni, üzembe kell helyezni, biztosítani kell a tisztításukat, fenntartásukat, karbantartásukat. Minden elemet úgy kell egymáshoz viszonyítva elhelyezni, mozgatni, beépíteni, üzemeltetni, hogy azok az alap gazdasági elképzelés szolgáltatába állhassanak, annak részfeladatait fennakadás nélkül elláthassák. Össze kell hangolni minden egyes részletét. Meg kell határozni a tűzvédelmi, biztonsági, környezetvédelmi és minőség-ellenőrzési szabályokat, és biztosítani kell azok maradéktalan betarthatóságát. Be kell építeni a munkavédelmi, balesetelhárítási és egyéb munkaügyi szabályok megvalósíthatóságát is. Az utóbbit a helyi szakszervezetekkel közösen lehet megvalósítani.

‘C’-ügynök fizikálisan, szellemileg ténylegesen felépítette azt a gazdasági egységet, amelyet a felderítő megalapozott. Most már azt kell biztosítani, hogy az ő előjárója, a *robotor* képes legyen azt hatékonyan üzembe helyezni; és Virág szolgáltatába állítani. Ehhez írásban mindent rögzítenie kell arról, hogy a felépítmény hogyan működik, hogyan kell azt fenntartani, és milyen belső forrásokkal rendelkezik továbbfejleszthetőségét illetően. Minden belső és külső kapcsolatát (legyen az jogi, hatósági, idealista, erkölcsi, vagy egyéb kapcsolat) mélyrehatóan fel kell tárnia a ‘c’-jelentésben.

A jelentés tehát tartalmazza a felépítés és működés egészét, és annak részleteit, gazdasági mutatóit, további lehetőségeit, és az elemeknek egymással való kapcsolatait. Lefektetni, mellékelni a különféle szakhatósági engedélyeket, és a működéshez szükséges összes feltételt, azok gazdasági és erkölcsi vonatkozásaival egybe.

Beruházási alapelvek

Ebben a részben elsősorban a felépítendő gazdasági egység pénzügyi alapjaihoz biztosítunk elveket, amelyek jól vezérelhetik az ez irányú munkát, és a kreátor kezét, agyát, szívét.

Honnan származhat az alaptőke, és milyen feltételekkel célszerű azt igénybe venni? A legegyszerűbb természetesen az, ha a Virág-szervezet rendelkezik a kívánt összeggel, és rendelkezésre bocsátja azt a kreatornak. Ehhez a Virág által kijelölt személyi felelősökhöz kell benyújtani a kérelmet, melyhez mellékelni kell a ‘c’-tervdokumentációt, és az ő beosztottját jellemző jelentést. Jelenleg, a kezdetek idején magam, az író képviselem ezt a szervezetet, így a későbbiek folyamán először én jelölöm ki a Virág-képviselőket. Idővel a legmagasabb ügynökségi testület (de legfeljebb a *kísérleti telepvezetők*) jelölik ki őket, vagy ők maguk lesznek azok. A *paradicsom-pap* nem képviseli anyagilag Virágot; ő ezen már végérvényesen felülemelkedett. Már csak saját rendszerén belül végez gazdasági tevékenységet, ami természetesen része az ideológiai és társadalmi munkájának. De erről majd ott később, bővebben.

A Virág-rendszerben folyamatosan létezik egy szűk bizalmi csoport, amely addig látja el a feladatát, amíg az egész termelést Teremtőnk paradicsomi irányzatú akarata alá nem vontuk. Ezt a Mennyei Királyság potenciális földi megnyilvánulásának egyik magjaként kívánom felhasználni az *Ősök* örömeire és dicsőségére. Minden vitás kérdésben ez a *mag* dönt –

igyekezzék ezt föltétlenül alávetni annak, amit az Isten akaratából már jól megértettek. Természetesen ennek a bizalmi csoportnak is van egy vezetője, s ő mondja ki a végső szót.

Belső forrásból úgy is származhat indító, vagy fejlesztő tőke, hogy azt valamely ügynök saját, vagy más által fedezett forrásból bocsátja rendelkezésre – elsősorban a saját terveinek, vagy hozzá közelálló személy *álmainak* a megvalósításához. Ennek kézhez juttatását motiválhatja anyagi érdek (vélt meggazdagodás), vagy érzelmi kötődés (akár Virághoz, más személyhez, vagy Virágon belüli egyéb csoporthoz). Minden esetben egyeztetni kell a beruházási szándékot Virággal, és meg kell egyezni a támogatás, hitelfolyósítás feltételeiről, még akkor is, ha idővel csupán az alaptőkét kívánja visszakapni, vagy *ajándéknak* szánta. A hitelkonstrukció lehetséges felső határáról (36%), és optimális sávjáról (15-25%) már ejtettünk szót. Ez alkalmazható belső hitel esetén is. Itt ismét hangsúlyozni kívánom, hogy ezek elvek, nem szabályok; más elvekkel kell ezeket bölcsen együtt használni, amiből következik, hogy helyénvaló elbírálás esetén el lehet térni, ha fontosabb elveknek a működését ez elősegíti.

A külső erőforrás igénybevétele is hasonló elővigyázatosságot kíván meg, mint a belső hitel. Minden egyes tőke bevonásáról dokumentumot kell mellékelni abban a jelentésben, ahol felhasználták azt. Ahhoz, hogy egy ilyen hitelt igénybe lehessen venni, szükség van a teljes tervdokumentációra, vagy olyan mértékű beszámolásra, amit az illető hitelező elvár. Lehet, hogy semmiyent sem kér; elég neki, ha a szerződés alapján visszavárja a pénzét. Másfelől viszont ezt a hitelt – jóllehet, a 'c'-ügynök intézi – mégis vagy Virág terhére, vagy saját, esetleg családtagja terhére veszi igénybe. Ez esetben nem csak a hitelt nyújtó szerv, de a terhet viselő felé is célszerű benyújtani ezt a dokumentumot, hogy ennek alapján az illető eldönthesse, vállalja-e a vele való kockázatot, vagy sem. Mind emellé pedig valószínűleg még fedezékül szolgáló vagyontárgy, vagy más értékhordozó, illetve egy-két kezes is szükségessé válhat. Ezek mind olyan tényezők, amelyek növelhetik a tranzakció kockázatát, de a felelősséget is a kreátor részéről.

Minden esetben feltétlenül gondoskodni kell a hiteltörlesztés feltételeinek egyértelmű rögzítéséről a 'c'-jelentésben, hogy az *üzemeltető* pontosan tudja követni, és betartani azt.

A tervezett megtérülési időről *táblázatot* készítettem, amiben külön a termelés, a kereskedelem és a szolgáltatás területén jelöltem meg, azt az optimális időmennyiséget, amely alatt a felépítésbe és üzemeltetésbe bevitt pénzösszegnek célszerű megtérülni. Ez azt jelenti, hogy az időhossz végére a beruházási összeg általában *kifordul* a vállalkozásból. Vagy a nyereség, vagy a biztonsági tartalék formájában *felhalmozódik*, vagy ezekről a helyekről már további fejlesztésbe, vagy más vállalkozásba beinvestálódott.

Hitel esetén ez az összeg természetesen a hosszú távú kamatokkal együtt értendő, és az időintervallum a kamat mértékével megnő. 15-25%-os kamat esetén a megtérülési idő is 15-25%-kal megnő. De mivel így a nyereségképzés természetesen megnövekszik, biztonsági ráhagyásként úgy látjuk, hogy a megtérülési idő a hitelezési terveinkben megduplázódik a belső kamatmentes erőforrásokkal szemben. Így a termelés esetén 6 év, a kereskedelem esetén 2 év, szolgáltatás esetén 1 év türelmi időt hagyunk ahhoz, hogy a befektetett összeg kimutathatóan *kibukjon*, kiforduljon a vállalkozásból – nyereség, vagy biztonsági tartalék formájában. A megtérülés utáni nyereség már biztonságosan befektethető más, szervezeten belüli tevékenységbe; a biztonsági tartalék fölött az azt kezelő ügynök és Virág közösen határoz attól függően, hogy az adott területen milyen beruházást terveznek.

Mindezek tisztázása után rátérhet a kreátor az üzemelési költségvetés megtervezéséhez, és az erről szóló tanulmány elkészítéséhez. Előbb felfedi a befektetésből részletesen feltárt elemeket, azok fenntartási költségeit, az üzemeltetésre szánt összeg részletes rendeltetését (vásárlás, energia, bér, stb.), majd pedig egy átlagos havi üzemelési költségvetést állít össze. Természetesen ennek is célszerű megközelítenie a táblázatban foglaltakat. A fő szempont a

táblázatban lévő elemek (munkabér+vonzatai, nyersanyag, rezszi, tartalék+fejlesztés, nyereség), de ezeket az adatokat a termelés jó elszámoltatása érdekében tovább részletezheti, sőt célszerű is részletezni. Az összesített számadatoknak a bevétel időarányos részében az abban foglalt értékek felé kell, hogy közeledjenek. Természetes, hogy idővel – több tapasztalat, vagy változó körülmények esetén – ezek az irányadó számok változhatnak, sőt változni is fognak. De kiindulásnak jó irányvezetők.

A beruházással kapcsolatban megemlítsre méltónak ítélem, hogy villanyfény alá helyezzem azt a helyzetet, amikor a beruházásra szánt idegen összeget idővel a sajátunknak tekinthetjük. Vannak olyan helyzetek, amikor a fenti helyzet állhat fenn, sőt intenzíven érdemes is törekedni erre. A hitel ugyanis plusz kiadással jár, sőt a megtérülési időt is megduplázza, ami a fejleszthetőséget gátolja. Az illető vállalkozás is idővel alkalmas lehet arra, hogy növelje a visszatérítés ütemét, de Virág is megerősödhet időközben annyira, hogy bátran úgy dönthet: megszabadul a szükségtelen terhétől, és akár erősebb részletekben, akár egy összegben kívánja kiegyenlíteni a hitele hátra maradt részét. Ezt megteheti, s innen kezdve a vállalkozás vagy Virágnak tartozik – de most már kamatmentesen –, vagy senkinek. Ez esetben úgy tekinthet a vállalkozásra, mint ami már teljesen Virág tulajdona, és tartozásmentes. A megtérülési idő a hátralévő összeghez képest jelentősen csökken, s nem kell külső cégtől függnie, s megrövidített nyereséggel dolgoznia. Nyilvánvaló, hogy jóval hatékonyabban tud a továbbiakban dolgozni, fejleszteni, fenntartani. Erről a helyzetről szerződésben, írásbeli megállapodásban kell Virággal megegyezésre jutni, amelyben rögzítik a működés további feltételeit, a tartozás irányát, jellegét (vagy semmisnek tekintését), illetve a tulajdonviszony megváltoztatását. Az ügynökök a saját jogukon, tulajdonviszonyukban is végezhetik eleinte a munkát, de idővel Virág ezeket mind tulajdonába veszi át, hogy az ő elképzelései által épüljön tovább. Hisz ma még sajnos a pénz *parancsol* és *uralkodik*.

Mint fentebb említettem, egy-egy gazdasági alapelem – főleg a működés első fázisában – gyakran külső tulajdonviszonyban, de Virág irányításával történik. Ezért a jogviszonyért természetesen plusz jövedelmet (bért, pénzbérlési díjat, kamatot) kell számára biztosítani, amit a megfelelő költségvetési oszlopban el kell számolni. Ez nyilvánvalóan csökkenti a nyereséget, melynek összege viszont Virágot illeti; s így erősen eltérhet a táblázatban meghatározottól. Átmenetileg akár az egy százalékig is süllyedhet. Ha ez alá süllyedne tartósan, akkor Virág leveszi róla a kezét; az illető ügynök Virágtól függetlenül folytathatja a munkáját, vagy felszámolhatja, esetleg átértékelve a helyzetét, visszatérhet Virághoz, ha biztosítja a megfelelő nyereséget Virágnak. (Természetesen az első havi bevétel erősen el fog térni ettől hisz az alsó négy ügynök javadalmazása is ebből történik, de utána stabilizálni kell.) Ezek után tehát láthatjuk, hogy akár különféle gazdasági társulások is létrejöhetnek Virág és az ügynökök között. Ennek akkor van értelme, ha így a tevékenység nyeresége 1-10% közé esik. Minél több, annál megbízhatóbb Virág számára, viszont minél inkább megközelíti az alsó határt, annál terhesebbé válik a rendszer szempontjából. Így alkalom adtán készséget mutathat Virág e fúzió megszüntetésére, s az ügynököt kénytelenek leszünk a sorsára hagyni, ha az nem szervezi át a vállalkozását–, amihez Virágtól segítséget kaphat (válság-kezelés). Az elválás esetén előbb anyagilag és jogilag rendezni kell vele a helyzetet.

Jogi szférák

A jog tudománya eléggé szerteágazó tudományanyag. Nincs olyan ember vagy szervezet, amely annak minden területét átfogja. Ezért a süllyedő erkölcsstelen világ démonainak óriási lehetőségük nyílik arra, hogy visszaéljenek vele, és annak szabályait a maguk hasznára magyarázzák. Nekünk azonban nem ez a célunk, hisz így nem kiemelkednénk belőle, hanem még mélyebbre süllyednénk benne.

Ezért inkább csak igyekszünk azokat bölcsen figyelembe venni a tevékenységünk során, és a segítségével hasznos kapcsolatokat kiépíteni a világ különféle elemeivel mindaddig, míg teljes mértékben el nem szeparálódunk tőle. Ezek a jogi szabályozások az ő alkotásaik, és mivel jelenleg a Káli-yugában (hanyatló korban) a Gonosz fennhatósága alatt élünk, az ő szabályait kell elfogadnunk addig, míg belső szerkezetünket az isteni alapelvek el nem kezdik hatékonyan összetartani. Tekintsünk át, tehát e kérdéscsoportban néhány alapelemet, amelyek hatásával mindenképpen számolnunk kell.

A hitel-jogok, vagy pénzügyi jogok azt szabályozzák, hogy a különféle pénzügyi intézetek vagy hitelt kibocsátó magán és egyéb jogi személyek milyen feltételekkel tehetik ezt. Mit várhatunk el tőlük, mit adhatnak, és kaphatnak. Így tehát nyilvánvaló, hogy minden pénzügyi tranzakciót megfelelően alá kell támasztani. Jogvédelemben kell részesíteni a hitelezőt, a hitel-felhasználót, azt fedezettel kell ellátni, meg kell állapodni a kamat mértékében és a visszatérítés módjában, sebességében, időintervallumában. Fedezetül felajánlható ingatlan, vagy ingóság, tervdokumentáció, vagy más szellemi érték, esetleg munkaerő, vagy erkölcsi vonatkozású szolgáltatás. Szükség van általában a lebonyolításhoz két olyan kezesre, akik szintén képesek a fedezetül szolgáló ellenérték valamely módon való rendelkezésre bocsátására; és általában tanúk kellenek a kétoldalú megállapodás rögzítésének megfigyeléséhez. Ez a megállapodás semmi esetre sem lépheti túl a helyi hatósági és jogalkotási törvények vonatkozó kereteit. Azokkal összhangban történhet a megállapodás. (Ez az a terület, amelyet a rosszakarók úgy magyaráznak, ahogy akarnak – úgyse értünk hozzá.)

A következő jog-szekció, amiről beszélnünk kell, az a bérleti jog. Valójában az előző téma ennek egy kiemelkedő része volt – a *pénz-bérlet*. Így általánosságban már le is fektettük ott az ezzel kapcsolatos jogi hadművelet lényegét. Biztosítani kell a bérlő és a bérbeadó egymáshoz való jogviszonyát és személyi jogvédelmét; meg kell határozni a bérlet tárgyát, alkalmazásának feltételeit, a visszajuttatás módját, idejét, állapotát; az esetleges fenntartási és karbantartási, tisztántartási feltételeket. Mindezen túl szükséges itt is fedezet arra az esetre, ha a bérlet tárgya a használati amortizáción túl kopna, illetve fedezetül még szükség lehet kezesekre, akik szintén képesek és hajlandók is lennének a fedezetül szolgáló értéket rendelkezésre bocsátani. Célszerű továbbá két tanút felkérni a bérbeadási tranzakció dokumentációjának mindkét fél részéről való aláírásának igazolására – esetleg közjegyző.

A bérelhető dolgok között megkülönböztetnék két alapvető fogalmat, melyet a jog nagyon szeret megkülönböztetni egymástól. Ezek az *állóeszközök*, és a *forgóeszközök*. A két dolgot a használati idején túl (három évnél kevesebb, vagy annál több) az különbözteti meg egymástól, hogy a forgóeszközöket rendszeresen pótolni kell egy vállalkozás fenntartásának keretein belül, míg az állóeszköz többé-kevésbé állandó része annak. A pénz a forgóeszközhöz tartozik. Ez a bérlésük vonatkozásában azt jelenti, hogy az állagmegóvásuk csak egy bizonyos kereten belül lehetséges. Erre jogszabályok nyújtanak segítséget. Így egy bérbeadott dolog értéke bérbeadáskor nem annyi, mint visszavételkor, s az állapotát sem lehet ugyanolyannak megkövetelni. Mindenesetre utalni kell a szerződésben arra, hogy az illető bérleti tárgy milyen mérvű amortizációval bír a törvény előtt – vagy a kettejük megállapodása (amely a törvényt nem bírálhatja felül) között. Még a pénznek is van amortizációja, amelyet be kell építeni a kamatba. Ezt hívjuk *devalvációs hányadosnak*.

Rátérhetünk ezek után a termelési, kereskedelmi és szolgáltatási jogokra, vagy általánosabban fogalmazva az iparengedélyekre, vagy működési engedélyekre. Ezeket az engedélyeket általában a helyhatóságok (önkormányzatok, polgármesteri hivatalok, illetékhivatalok) adják ki. Feltételeikről időben tájékozódni kell, hogy bizonyos legyen annak majdani léte. Nem mindig egyértelmű, hogy a helyi hivatalok (a személyi feltételeken túl) milyen megfontolások alapján állítják ki, vagy tagadják meg, de célszerű tájékozódni a felől, hogy pozitív elbírálás

tárgyává teszik-e megtárgyalják-e a szervezetükön belül. Tudjuk, hogy itt is nagy szerepe van a pénznek, tehát nem kell meglepődni azon, hogy néha erősen korrupció szaga van a döntéseknek. Eleinte célszerű alávetni magunkat e döntéseknek, idővel azonban bizonyos eszközökkel már rendelkezünk annak érdekében, hogy legalább a törvényes keretet betartsák, illetve megfelelő tervdokumentációval segíthetünk nekik a döntésben – akár személyes érdekeiket is *felülbírálv*a ezzel.

Illendő néhány gondolatot közölni a jogok és kötelességek egymásra hatásáról. Tudjuk, hogy már ősidők óta (de főleg a Római Jog kialakulás óta) a süllyedő világ azzal a téves jogi elvvel takarózik, hogy *a jogok minden embert születésüktől fogva megilletnek. Kérdem én: akkor miért nem élvezhetik?* Bizonyos kiváltságosok túlon túl fürödnek benne, míg mások (és ők vannak a földön többen) minimális mértékben lehetnek a jog áldásainak részesei. Nem kívánom itt most részletezni ennek okát, de írásaim összhangjából (főleg a *Társadalmi szemlélet*ből) kitűnik. Tehát számolnunk kell vele. Nekünk nem célunk szembeszállni ezzel az irányvonallal, hisz ez a *világot* rombolja: éppen azt, amit mi el akarunk választani Isten akaratának cselekvőitől. Mindazonáltal *tükörül* szolgáljon nekünk mindaz, amit e téren tapasztalunk, s bölcsen döntsünk, hogy korrupptáljuk-e magunkat, vagy sem. Ezzel az erkölcsi kérdéssel is vizsgálhatunk Virág előtt. Természetesen nem tilos használni a vállalkozások keretein belül, de hatása önmagáért fog beszélni, s Virággal való kapcsolatát fogja rombolni, végül megszakítani. Megszűnik az esély a felemelkedésre, s magára hagyva bátran visszasüllyedhet abba a világba, amelyből immár kiemelkedett.

A mi nézőpontunk azonban egyszerűbb annál a jogi csűrös-csavarásnál, ami a világot képviseli e kérdésben. Valóban mindenki rendelkezik jogokkal a születésétől fogva. Azonban *a jog bitorlásának alapja a kötelesség és a vágy*. Gazdasági szerkezetünkben a kötelesség-alapú jogrendszert alkalmazzuk. Úgy fejezzük ki, hogy *mindenki olyan mértékben jogosult bizonyos dolgokra, amilyen mértékben hozzájárult ehhez*. Ezt természetesen nem földi mértékekkel mérjük, hanem *angyalival*, vagy *Istenivel*. Mindenki oly mértékbe várhatja el jogainak érvényre jutását a rendszer részéről, amilyen mértékben ő tett erőfeszítéseket annak jó megértése, és az érte való küzdés, a vele való együttműködés terén. Ezt az isteni mérték még azzal egészíti ki, hogy *ha valaki erősen vágyakozik valaminek az elérésére, akkor az egész Világegyetem összefog, hogy elérje azt* (függetlenül attól, hogy egyetemlegesen milyen irányba sodorja őt e vágy – az *Egyensúly* fenntartásáról ugyanaz az *Erő* gondoskodik). Tehát mindenki oly mértékben élvezi a jogot és annak hatását, amilyen mértékben vágyik rá; illetve oly mértékben van joga a fölfelé emelkedésben támogatást nyerni, amennyire ő az ezirányú szándékát már a tetteivel bizonyította (persze ez a *süllyedésre* is igaz!). Vagyis tettei határozzák meg az általa birtokolt jogkör jellegét, irányát, erejét –, a velük szemben támasztott kötelesség iránt tanúsított tetteles tisztelet mértékében. Vágyainak ereje a jogi támogatás nagyságát, és széles körű egyetemességének mértékét határozzák meg.

Egy példával hadd világítsam meg. Isten kijelölt a Világegyetemben egy személyt, akire rábízta teremtményének igazgatását. Majd így szólt angyalaihoz: *„Hajtsatok fejet előtte!”*. Minden angyal – egy kivétellel – megtette ezt. Ennek az egynek – *Sátánnak* – nem tetszett, hogy egy *agyagból valót* – *Ádámot* – fölé emelt; ezért fellázadt Ura parancs ellen. „Takarodj a szemem elől” – mondta az Isten. „Nem! – vágott vissza a lázadó. „Enged, hogy ennek a te szolgáltnak a leszármazottait elidegenítsem tőled. Biztos vagyok benne, hogy egytől egyig elfordulnak tőled.” – „Rendben.” – szólt az Isten. *„Rostáld meg őket*. Így legalább nem kell nekem vesződnöm ezzel a kínos feladattal. *Hozz rájuk szenvedést, saját jellemed szerint, s akik téged követnek, a gyehenna martalékaivá válnak, akik viszont engem, azokat magam mellé veszem egy új teremtés számára.*” És kiment tőle a Sátán.

A minőségi követelményekről már ejtettünk néhány szót a második fejezetben. A ma létező minőségi szint elérésére kell törekedni (nem érhető el azonnal); s az ahhoz vezető minőségbiztosítási rendszert célszerű felépíteni a vállalkozásokban – főleg, ahol a hatóságok ezt meg is követelik. Nem kell részleteznem itt ezt a módszert. Jelenti ezt minden munkafolyamat szisztematikus ellenőrzése, kalibrálása és regisztrálása, eredményeinek felhasználása a minőség javításának területén, de felhívom a figyelmet arra, hogy napjaink gazdasági tevékenységében egyre nagyobb jelentőséggel bír, s igen sokat tehet azért, hogy az úgynevezett *csúcsminőség* helyett inkább az igazán kíváncsú magas szintű minőségi követelményeknek igyekezzünk megfelelni e módszer, kitisztított változata révén.

Az eddig említettekkel szoros összefüggésben álló természetvédelmi, minőségvédelmi, minőségbiztosítási, adatvédelmi, és munkáltatói jogok, köteleességek magas szinten figyelembe veendőek egyre emelkedő színvonalú gazdálkodásunk során, s ezeket a belső igényekhez igazítva folyamatosan tisztítanunk kell. S felismerve a világ elvárásai és az isteni követelmények közötti szakadékot, az ezirányú tevékenység egyértelműen egyirányú, felfelé igyekvő kell, hogy legyen. Bár míg e világgal szoros kapcsolatban vagyunk, oda-vissza átjárhatónak kell lennie a szakadék fölötti hídnak.

Említést kell tennünk még egy fontos dologról. Nevezetesen a megbízási szerződésekről, melyek egy-egy laza kapcsolatot alakítanak ki köztünk, és a világnak nekünk *bedolgozó* elemei, személyei között. Nem csak tagjaink (ügynökeink), dolgozóink, alkalmazottaink, érdeklődőink, kadétjaink vannak, hanem olyanok is (akár a fentiek között is), akik rész-munkaidőben, részerővel végeznek nekünk részfeladatokat. Velük általában részmunkaidős szerződést kötünk, vagy megbízólevelet bocsátunk a rendelkezésükre. Az előbbi kettőnk viszonyát, elszámoltatását rögzíti; míg az utóbbi fedezetül szolgál a bedolgozó részére, mellyel igazolja a vele kapcsolatban lévőket, vagy a hatóság előtt, hogy tevékenységüket a mi érdekünkben, a mi megbízásunkra végzik – a félreértések elkerülése végett.

Ezeket a jogi szabályozókon túl még sokféle jogi esettel találkozunk munkánk során (adás-vétel, bedolgozás, folyamatos beszerzésre-, beszállításra-, értékesítésre tett írásbeli ígérek), amit akkor, amikor felmerülnek mindig a vonatkozó jogszabályok figyelembevételével, de minden esetben írásban rögzítve kell megoldani, s az előljárónak tett jelentésben a vonatkozó részekkel rögzíteni.

Személyi tendenciák

A Virág-rendszer személyi szerkezetéről elég sok szó esett már. Felsoroltuk azokat a személyeket, akik közvetlenül tagjai, vagy részei a szervezetnek, de úgy gondolom, külön szót kell ejteni a dolgozókról, a *munkásokról*.

Az ő hivatalos szerkezeti felépítésükről is készült egy *táblázat*, amely jó alapul szolgálhat azon elveknek, melyeket a velük való szoros és kétoldali kapcsolattartásban célszerű helyesen megérteni, és bölcsen alkalmazni. Így ebben a táblázatban és elgondolásunk rendszerében a munkás – akit teljes foglalkoztatású alkalmazotti viszonyban részesítünk, s velük ily módon állandó jellegű és hatályú munkaszerződést kötünk – ‘m’-betűvel jelöljük – minthogy az ügynököket is valamely betűvel azonosítottuk a dokumentumokban, vagy a velük kapcsolatos elvek lefektetésének és feltárásának rendszerében.

Az ‘m’-munkás tehát azt jelenti, hogy Virág valamely ügynöke, ügynöksége, vagy maga a rendszer a helyi munkaügyi szabályok figyelembevételével teljes munkaidőben foglalkoztatja (4-6 órás foglalkoztatással nem foglalkozunk külön, hisz egyeseknek ez jelenti a teljes foglalkoztatást).

Függetlenül attól, hogy szellemi, vagy fizikai dolgozó, az eltöltött munkaideje, vagy az általa végzett munkateljesítménye (esetleg a kettő együttes alkalmazása) révén rendszeres jövedelemben részesítjük. Ez az egyik alapvető különbség közte és az ügynök között. Ettől függően persze a munkás is végezhet ügynöki tevékenységet, vagy azzá válhat végérvényesen, és viszont.

A munkások a bérüket rendszeresen (havonta, kéthetente, hetente – helyi megegyezés, vagy döntés alapján) kapják. Munkabérük alapját általában a helyben már kialakított, vagy hatóságilag megállapított úgynevezett *minimálbér* képezi. Ezért a dolgozók bérkategóriáját a velük kapcsolatos elszámolásban úgy jelöljük, hogy ‘m’-jelüket egy számozott *indexszel* egészítjük ki – pl. ‘m₁₀’. A 10-es index azt jelzi, hogy az illető munkás bérbesorolása alapján a minimálbért kapja, vagyis annak 100%-át. Ezt rövidítjük úgy, hogy ‘10’. A bérkülönbségek általában a minimálbér 10%-os rendjében állapítandók meg. ‘M₁₂’ azt jelenti, hogy a dolgozó a minimálbér 120%-át kapja, vagyis alapbérét 20%-kal emelték. Az emeléseket mindig a minimálbér százalékában állapítjuk meg. A minimálbér kétszeresét tehát így jelöljük: ‘m₂₀’. Ha egy dolgozó alapbére ‘m₁₀’ alatt van, akkor az arra utal, hogy az valamilyen jellegű teljesítménybérrel van kiegészítve, amit azonosítóként nem jelölhetünk, hiszen minden számfejtés alkalmával a munkanaplóban lévő adatok fogják ezt meghatározni, egyeztetve azokkal a teljesítménybért alapozó órákkal, melyek egy-egy munkafolyamat egységértékét mutatják. Ez utóbbit a *munkaleírás*ban tüntetjük fel, s innen vezetjük át a munkanaplóba.

A munkások is – akár csak az ügynökök –, egyfajta hierarchiai rendben végzik a feladatukat, hogy irányításuk, és szervezeti átláthatóságuk biztosítva legyen. Olyan munkaterületeken, ahol 10-nél több dolgozó tevékenykedik (főleg hasonló jellegű munkakörben), célszerű, sőt szükségszerű különféle szintű vezetőket kinevezni. Így megkülönböztetünk alapvetően háromféle vezetőt: *alsóvezető* (‘m_{av}’), *középvezető* (‘m_{kv}’), és *felsővezető* (‘m_{fv}’). Az alsóvezető bérbesorolása általában ‘m_{av12}-vel kezdődik; a középvezetőé ‘m_{kv15}-el; a felsővezetőé pedig ‘m_{fv20}-al. Ettől természetesen el lehet térni – főleg, ha ezt teljesítménybérrel kombináljuk.

Alsóvezetőt tehát ott nevez ki az őt alkalmazó ügynök, ahol egy munkafolyamaton belül legalább öten dolgoznak. Több ‘m_{av}’-t viszont úgy célszerű ugyanott kinevezni, hogyha egy-egy alsóvezetőre átlagosan 10-12 dolgozó irányítása és ellenőrzése jut.

Az alsóvezetőt az ügynök a következő szempontok alapján választja, és nevezi ki. Olyan személy legyen, aki a környezetében (majdan a keze alatt) dolgozókat jól ismeri, velük egészséges emberi kapcsolatot épít ki; a munkafolyamatokat jól ismeri, és hatékonyan végzi; másokkal is meg tudja tanítani, és ezt szívesen is teszi. Kapcsolata a vezetőivel kielégítő, és szívesen konzultál velük annak érdekében, hogy a munkáját hatékonyabban tudja végezni, és többet tudjon meg munkája szélesebb körű jelentőségéről, más munkafolyamatokhoz fűződő viszonyáról, a gazdálkodás egészéről. Elég alázatos ahhoz, hogy előljáróitól instrukciókat, utasításokat fogadjon el; de elég kreatív is ahhoz, hogy ezeket az utasításokat hatékonyan és bölcsen hajtsa végre.

Az alsóvezető feladata a keze alá beosztott 4-12 személy munkájának irányítása, ellenőrzése előljárója utasítása alapján, miközben példamutatóan velük dolgozik. Vezeti a műszaknaplót – melyben az elvégzett munkafolyamatokat részletezi –, illetve a dolgozók bérezéséhez szükséges munkanaplót, melyben rögzíti, hogy az egyes dolgozók mennyi időt szenteltek a munkájuknak, illetve ez idő alatt milyen teljesítményt nyújtottak. A műszak alatt előforduló eseményekről részletesen beszámol, illetve a munkanaplóban is megjegyzi az egyes személyek kirívó viselkedését – akár jó, akár rossz az. Ezek alapján nyílik mód arra, hogy némi idővel javasolhasson előléptetésre, vagy béremelésre, míg másokat esetleg eltávolításra. Béremelést, vagy előléptetést az ügynök saját hatáskörében bármikor alkalmazhat, akár valamely keze alá beosztott vezető javaslatára, saját döntése révén, vagy felsőbb utasí-

tásra. Az alapbéreket azonban további intézkedésig évente egyszer mindenkinél meg kell emelni 10%-os szinttel. Ez természetesen úgy értendő, hogy aki egy éve ott dolgozik, annak az alapbérét egy év elteltével automatikusan emelni kell – függetlenül attól, hogy közben emelkedett, vagy sem. 2 év elteltével meg kell ezt ismételni; a harmadik évben újra; majd pedig háromévenként emelkedik 10-10%-ot. 10 év után tízévenként. Ez azért van így, mert idővel a dolgozókat már nem a béremeléssel igyekszünk itt tartani, hanem a Virág-ideológia egyre jobb megértése alapján, magasabb szinten lévőkre számítunk inkább.

A dolgozók rétegének következő vezetői szintje a középvezető ('mkv'). Ahol legalább öt alsóvezető dolgozik egy bizonyos munkaterületen, ott célszerű egy középvezetőt kinevezni azok összefogására. Egy-egy középvezető legfeljebb 10-12 alsóvezető munkáját irányítja, és ellenőrzi. Ismeri azok munkáját és személyüket. Folyamatos kapcsolatban áll beosztottjaival, és segít azok munkájában, képzési rendszerükben. Hetente egyszer oktató programot szervez, amelynek során a saját munkájukról tájékoztatja a résztvevőket. Felhívja a figyelmet a kirívó személyiségekre és esetekre; továbbképzést nyújt számukra Virág munkáját illetően. Ehhez természetesen már ő is rendszeres oktatáson és önképzésen vesz részt. A középvezető folyamatos kapcsolatban van előljárójával (a felsővezetővel, vagy ügynökkel), és igyekszik minél jobban megérteni közeli és távlati elképzeléseiket; azokat hatékonyan beépíti a munkájába.

Középvezető alsóvezetőből lehet, így annak tulajdonságaival már rendelkezik, illetve továbbfejleszti azokat. Jó kommunikációs képességet fejleszt ki, igyekszik megfelelő oktatói tudásra és gyakorlatra szert tenni. A középvezetőnek már fejlett kreativitására is számítunk – azon túl, hogy ő is részt vesz a munkában (főleg, amikor kiképez másokat) –, vagyis saját elképzeléseiről havi rendszerességgel jelentést ír vezetőjének. E jelentésben természetesen átfogó képet nyújt a hatalma alá rendelt részleg munkájáról, teljesítményéről, személyi és eseti helyzetekről, lehetőségekről. Ebben általában jellemzést készít az alsóvezetőkéről, melyben különös hangsúlyt fektet kimagasló tehetségükre, szorgalmukra, tulajdonságaikra, és az előző jelentés óta feltűnt változásokra. E jelentésben tesz javaslatot egyesek soron következő béremelésére, vagy előléptetésére, áthelyezésére, *szanálására*. Az általa vezetett oktatási programról is itt számol be. Majd felhívja előljárói figyelmét a munkaterület fejlesztési lehetőségeire, vagy az üzemelés veszélyeire. Lehetőség szerint javaslatot tesz a helyreigazítás módjára, illetve a fejlesztési lehetőség vázlatára.

Ahol legalább öt középvezető teljesít szolgálatot egy munkaterületen, ott szükségeszerű egy felsővezető kinevezése is, akit a középvezetők sorából emelnek fel erre a posztra. Természetesen ő is legfeljebb 10-12 középvezető fölött diszponál. A középvezetői képességeit továbbfejlesztve rendelkezik azokkal a jó tulajdonságokkal, hogy az emberi sűrűlódásokat jó diplomáciai készséggel megoldja. Jó összekötőnek bizonyul az ügynök és a dolgozó réteg között. Jól ismeri az ügynök (ügynökség) elgondolásait, céljait, eszközeit, lehetőségeit; és hatékonyan összhangba hozza azokat a dolgozók lehetőségeivel, igényeivel, erényeivel és hibáival. Képes arra, hogy a hozzá beosztott kb. 1000 embert nagy biztonsággal oda vezesse dolgozni, ahol a leghatékonyabban mutatkoznak meg az erényeik, illetve ahol a legkisebb fennakadást okoznak a hibáik. Intenzíven érdeklődik a Virág-rendszer távlati elképzelései iránt, s törekszik arra, hogy maga is ügynök legyen. Így az ő kreativitására az ügynökök még nagyobb hangsúlyt fektetnek. Azon túl, hogy a középvezetők munkanaplóját és az üzemnaplót vezeti, folyamatosan tanulmányozza, és kutatja az üzem lehetőségeit, buktatóit, hibáit, erényeit. Ezek kiküszöbölésére, vagy felhasználására minél egészségesebb elemzéseket, terveket dolgoz ki, melyben a belső összefüggéseken túl igyekszik felhasználni az általuk egyre inkább megismerendő külső összefüggéseket is. Ahhoz, hogy erről minél többet megtudjon, célszerű heti rendszerességgel részt venni az ügynökök által szervezett oktatói programokon. Ő is heti rendszerességgel szervez ilyeneket a beosztottjai számára, és lehetőséget nyújt a személyes továbbképzésre is bárkinek, aki a munkáját hatékonyabban kívánja

végezni, előrejutást szeretne felmutatni akár a munkahelyén, akár a Virág-rendszerben. Ilyen irányú észrevételekről, tett intézkedésekről, terveiről, személyi, és munkahelyi ellenőrzéseiről, tanulmányairól, kutatásairól, és azok eredményeiről, havi rendszerességgel jelentésben számol be az ő fölött álló ügynöknek. Az ő vezetője már csak ügynök lehet. Ők a szakterületeket megoszthatják egymás közt; így egy-egy nagyobb gazdasági egység vagy szervezet irányítását esetleg több ügynök végzi.

Úgy gondolom, célszerű itt még szót ejteni arról, hogy egy munkás nyugodtan dolgozhat ügynökként is, és fordítva; még akár egy munkaterületen belül is. Ez esetben ezt a két tevékenységet jelentésben, vagy a munkanaplóban jól el kell határolnia, s javadalmazását ennek megfelelően kell alkalmazni. Vitás esetekben Virág képviselője alkalmazni tudja azokat az elveket, melyek kétséget kizáróan szét tudják választani egymástól ezt a két féle munkát. Szükség esetén ezt írásban kell rögzíteni. Ellenben, ha nem okoz félreértést; ettől el lehet tekinteni.

A dolgozókat az ügynök általában az *utcáról* veszi fel. Ez azt jelenti, hogy hasonlóan ahhoz, ahogy a csapatot építi, kapcsolatokat alakít ki, *gyenge kapcsolatokat* hoz létre (persze az erős kapcsolatait is felhasználhatja). Ezt a folyamatot itt most már felesleges részletezni. Annyiban más a csapatépítéshez képest, hogy itt a *téma* a munka, amelyre dolgozót keres. Aki elfogadta a munkaaajánlatot, azzal a hatósági szabályozások értelmében szerződést kötünk, vagy olyan általános érvényű munkaszerződést, amelyben kikötjük, hogy a munkafolyamat elsajátítása érdekében próbaidőre, oktatásra, és képzésre kötelezzük. Ennek idejét és módját természetesen az őt alkalmazó ügynök határozza meg a munka jellegének megfelelően, és a vonatkozó munkaügyi szabályok figyelembevételével. A próbaidő letelte után, vagy ha a dolgozó már korábban bizonyította rátermettségét és pozitív hozzáállását, a szerződését általánosíthatjuk, vagy határozatlan időre állandósíthatjuk. A feketemunkát főlegesen megtűnünk a rendszerben, hisz sokkal több problémát okoz, mint amennyi hasznót hajt. A leendő dolgozókat sem célszerű *homályban* hagyni munkájukat, jogait, és biztonságukat illetően, mint napjainkban ez oly divatos, hisz ez a fajta hozzáállás is csak a problémákat növeli, és nem a munkánkat segíti elő. Már az elején célszerű törekedni a munkaügyi morál betartására. Nem azért, mert olyan jó érzés fitogtatni az erkölcsiségünket, hanem egyszerűen azért, hogy később minél kevesebb problémával kelljen szembesülnünk, és a külvilág szemében erősödő bizalmat élvezhessük. Ez segít bennünket a szisztematikus fejlődésben, és a jó értelemben vett terjeszkedésben.

A felvett dolgozók és a munkában lévők oktatása és képzése, továbbképzése sarkalatos pontja a munkánknak. Hisz a jelenlegi gazdasági rendszerünket teljes mértékben át kell alakítani olyanná, ami valóban képes arra, hogy egy emberiséget ellásson mindazzal, ami az életéhez szükséges. Láthatjuk, hogy jelen helyzetünk erre alkalmatlan. Ezért a dolgozókat arra kell ösztökélni, bátorítani, hogy minél rendszeresebben részt vegyenek ezeken a programokon, mindegyikőjük a saját munkájának, érdeklődésének megfelelően. Kötelezni azonban senkit sem szabad. Mindenkinek meg kell adni azt a szabadságot, hogy őszinte érdeklődésének adva hangot tanuljon, vagy csupán ideig-óráig tartó jövedelemforrásnak tekintsen bennünket, mint a mai gazdasági egységekben általában szokás. Másfelől pedig a legtöbb oktatási programot úgy célszerű szervezni és meghirdetni, hogy azon a rendszer legkülönbözőbb személyei és csoportjai részt vehessenek, de még a tőlünk független, külső világból is vendégeket hozhasanak magukkal, s ők is hasznót meríthessenek a Virág-rendszer előbb-utóbb mindent átfogó gazdasági, ideológiai programjából.

A 'c'-jelentés

Láttuk, hogy a kreatornak elég széles körű munkája van. Nem véletlen kap érte 5%-ot. Erről, a hatalmas munkáról a végén egy összefoglaló jelentést is írnia kell, hogy annak felhasználásával a 'd'-ügynök zavartalanul, és akadálytalanul üzembe helyezhesse, és folyamatosan üzemeltethesse a gazdasági egységet.

Mit kell ennek a jelentésnek tartalmaznia? Természetesen mindazt, amit a 'c'-ügynök végzett, és mindazt, ami elősegíti a 'd'-ügynök munkáját. Így a jelentésben részletesen le kell írni a felépített egység szerkezetét, külső és belső összefüggéseit, kapcsolatait, gazdasági mutatóit, személyi és jogi helyzetét, a munka folyamatát, fenntartásának feltételeit, buktatóit, erőnyeit, és fejleszthetőségének irányát.

Gazdasági mutatóiban gyakorlatilag *leltárt* kell készítenie az eszközökről, azok értékéről, a teljesítendő vállalkozásokról (szerződések mellékelésével), folyamatban lévő oktatási háttérrel, annak fenntartási költségeivel, és minden olyan hozzákapcsolódó dologról, amelynek valamilyen jellegű anyagi-pénzügyi vonzata van. Természetesen itt említi meg az alaptőke eredetét, és visszatérítési, vagy *kifordítási* tervét is – a vonatkozó szerződésekkel, megállapodásokkal egyetemben.

A 'c'-ügynök az utolsó, aki egy-egy építkezés után egyszeri jutalékot kap – függetlenül attól, hogy mennyi ideig dolgozott rajta. Fölöttesei (a jutalékosok) havi rendszerességgel vehetik kézhez a javadalmukat, hisz a munkájuk eredménye is hasonló módon mérhető. Az 'a'-, 'b'-, 'c'-ügynök viszont egy-egy munkájukért egyszeri jutalékban részesülnek; azt is akkor kapják meg, amikor az általuk elvégzett munka pénzt hoz az asztalra – vagyis amikor 'd' ügynök kitermeli az első teljes havi bevételt.

Válságkezelés

Van még a kreatornak egy érdekes feladatköre, amellyel jól meg kell tanulnia birkózni. Ez az úgynevezett *válságkezelés*. A Virág-rendszerben időről időre kialakulhatnak olyan helyzetek, amikor egy működő gazdasági egység vagy szervezet hanyatlani kezd, megközelíti, vagy akár tartósan el is éri azt a szintet, amikor már semmiféle hasznot nem hajt Virágnak. Vannak a *világban* is olyan egységek, vagy lehetőségek, amikor tönkrement, vagy romló gazdasági mutatókat produkáló cégek kerülnek a Virág-szervezet látókörébe, s lehetőséget találunk arra, hogy a szolgálatunkra átalakítsuk azt. Erre természetesen már az 'a'-ügynök is felhívhatja a figyelmet; 'b'-ügynök is dolgozhat ki rehabilitációs javaslatokat, terveket, de végül a kreatőr az, aki ezek alapján végrehajtja rajta azokat a korrekciókat, amelyek alkalmassá teszik arra, hogy (újra) Virágnak hajtsanak hasznot. Természetesen az ezért járó javadalom ugyanúgy értendő, mint hagyományosan.

Tehát nézzük most meg, hogy miről is van szó, és egyúttal szélesítsük ki az erre a területre vonatkozó elveket.

Mi a válság? A megsemmisülés irányába ható változások sorozata. Tehát minden olyan szisztematikus változássorozatot értünk alatta, amely valamely területen rosszabb, és rosszabb működési-, vagy életfeltételeket nyújt annak, akit, vagy amit szolgál. Így világos, hogy nem csupán pénzügyi válságról beszélhetünk, hanem a legkülönbözőbb területekre oszthatjuk el. Egyetemesség szempontjából háromféle területet vizsgálhatunk: ideológiai, gazdasági és társadalmi válság. E három egymással szorosan összefügg, hisz láthatjuk, hogy az ideológiai válság magával hozza a gazdaságit; az pedig összeomlással fenyegeti a társadalmat. Az ideológiai válságot az Isten papjai kezelhetik eredményesen. Erre építve, a gazdaság jó irányba

fordítása Virág feladata – jobb híján; míg a társadalmak összeomlása alkalmával a Paradicsom társadalmi funkcionáriusai fogják kiemelni a világot a *káosz*ból, és szervezik át egy élhetőbb szerkezeté.

Egy másik szempont, ahonnan e területet megismerhetjük, a következő: egyén, család, csoport, állam, emberiség. Ezek valójában a társadalom különféle méretű elemei. Mindegyik önmagában élhet át valamilyen válságot, amelyet kezelni kell azon a szinten. Napjainkra sajnos, azonban minden egyes társadalmi elem szinte kivétel nélkül vagy válsággal küzd, vagy erősen tendál a felé. Így nem meglepő hát, hogy olyan globális irányzatú válságkezelési alapelveket kutatunk, melyek a fellelhető összes kiterjedési területen jótékony hatást fejthetnek ki.

Láthatjuk, hogy a legalsó szint, amellyel először is törődnünk kell, az egyén ideológiai válsága. A legfelső lépés pedig, amit meg kell lépnünk, az emberiség társadalmi válságának megoldása. A kettő közötti sorrend pedig a külön-külön felsoroltakból adódó kevert sorrend (ideológia, gazdaság, társadalom; egyén, család, csoport, állam, emberiség). Ahhoz, hogy ennek egy bizonyos területén eredményt érhessünk el, bizony a gyökeréig, a legalsó szintig kell lenyúlni. A különféle lépcsőfokok kihagyása nem juttat közelebb a megoldáshoz, csupán elodázza annak kiigazítását, miközben a válság csak egyre mélyül.

A különféle területeken orvosolandó válságokat három alapvető fokozatra bontjuk, annak érdekében, hogy lássuk, hol a legnagyobb a baj egy adott területen, vagy a területek közt. Ezek a fokozatok: a kezdeti; az elmélyülő; és a teljes válság (vagy csőd széle). A kezdeti válság azt jelenti, hogy valamilyen fenntartó elem elkezdett süllyedő mutatókat produkálni, s többszöri próbálkozás ellenére sem sikerült stabilizálni. Az elmélyülő válság akkor üti fel a fejét, amikor már több fenntartó elem is szisztematikus negatív tendenciát mutat, s nincs esély (kezelője nem lát esélyt) annak stabilizálására. Végül a teljes mértékű válságot említem, ami vagy a legtöbb fenntartó elem javíthatatlan süllyedését mutatja, vagy közülük egy, esetleg több elérte azt a szintet, (vagy végesen megközelítette), amelyen túl az egész rend értelmét vesztheti, összeomolhat, értéktelenné válhat, haszon helyett kárt termelhet.

Most pedig röviden tekintsük át azokat az alapelveket, amelyeket az ideológiai, gazdasági és társadalmi kezelés esetén alkalmazni kényszerülünk – függetlenül attól, hogy mekkora embercsoport esetében válik az szükségessé.

Ideológiai kezelés

Az ideológiai válság azt jelenti, hogy tudatlanok vagyunk, szellemileg helytelenül építettük fel elménket, megszerzett ismereteinket nem jól értelmezzük, nem megfelelő módon alakítjuk azokat át érzelmeinké, váltjuk tettekké. Ezeket a tényezőket kell az ideológiai válságkezelés alkalmával nagyító alá venni.

Kezdjük tehát azzal, hogy megfigyeljük, milyen helyes alapelveket lehet egyáltalán alkalmazni ahhoz, hogy szellemiségünket megfelelő módon építsük fel, s azokat később bölcs módon alakítsuk tettekké. Az *elvek* viselkedési szabályok. Nem tévesztendő össze az emberi *törvényekkel*. Aki megteremtett bennünket, az jól tudja, hogyan épülünk fel, hogy működünk, és melyek azok a szabályok, amelyek viselkedésünket olyan kapcsolatok rendszerévé építik, amely az Ő teremtményét örökre fenntartja, s tartós boldogságot okoz minden résztvevőjének. Ezeket az alapelveket a következő helyeken lehet felismerni, fellelni. A különböző szent könyvek önállóan és egymással összefüggésben is felsorolják azokat. Másodsorban ugyanezen szent könyvekben és más ősi vagy klasszikus történetekben előforduló szereplők viselkedését maga a történet igazítja hozzá a szent könyvek által megfogalmazott alapelvekhez. Harmadszor pedig az előző kettő alapján a körülöttünk élő isteni szolgák alapelvekhez

igazított viselkedési mintáit is össze lehet hasonlítani azok viselkedésével, akik nem törekednek az Isten szolgálatára. Ahhoz, hogy ezt jól megértsük, alkalmazni kell az életünkben, s össze kell hasonlítanunk korábbi helytelen viselkedésünk feszültségeit, nyugtalanságait, félelmeit az alapelvek alapján megváltoztatott életünk következményeivel, visszahatásaival, belső egyensúlyunkkal, magabiztosságunkkal, határozott eltökéltségünkkel, céltudatosságunkkal. Észre kell venni, hogy kapcsolataink is eredendően belülről fakadnak, s tartósabbak, szilárdabbak, mint a korábbiak. Így tanulhatjuk meg, tisztelhetjük, bölcsen alkalmazhatjuk, s szívből jövő módon élvezhetjük azok hatását, vagyis érezhetjük az alapelvek működésének pozitív következményeit.

Következő lépésként a már jól ismert alapelveknek a széleskörű és célirányos megértését tűzzük ki célul. Ebben igyekszünk fényt deríteni arra, hogy az illető viselkedési szabály hogyan működik, hogyan fejt ki hatását az emberi lélekre, és annak kapcsolataira. Így a válságkezelés alkalmával képesek leszünk azokat nem csak a saját életünkben helyesen alkalmazni, hanem másoknak is megtanítani azt.

Miután pedig ezeket szisztematikusan megtanítottuk azoknak, akiknek segítünk a válságkezelésben, ellenőrizzük azt, hogy jól megértették-e, és képesek-e azt jól alkalmazni az életükben. Ezt kétféle módon tehetjük meg. Az egyik, hogy egyszerűen visszakérdezzük tőlük az anyagot, s majd olyan összefüggésekkel helyettesítjük a benne szereplőket, amelyek ugyanazt az alapelvet tartalmazzák, s megfigyeljük, hogy azokat vajon hogyan magyarázzák. Ezután pedig olyan élethelyzetekbe igyekszünk őket belekényszeríteni, amelyeknek megoldása az illető alapelv alkalmazását kívánja meg; vagy megfigyeljük, hogy spontán életük során hogyan alkalmazzák azokat.

Ezek után elvileg e tanítások is elég erősek ahhoz, hogy kis segítséggel ugyan, de hatékonyan vegyék fel a harcot a válságot okozó elemekkel. Ezért következő lépésként felhívjuk rá a figyelmüket, hogy bizonyos területen válságban vannak, s ezen, hatékonyan úrrá lehet lenni.

E felhívás után lépésről lépésre feltárjuk előttük, hogy hol vannak a gócpontok, ahol ezek a problémák vannak. Felkutatjuk azokat a területeket, amelyek a válságot okozzák, s azok kialakulását kielemezve rámutatunk arra, hogy az illető terület honnan indult, hol tart, s hová igyekszik.

Ennek a feltárásnak a keretében rámutatunk azokra a különbségekre, ahol az ott alkalmazott viselkedési módszerek eltérnek azoktól az alapszabályoktól, amelyek alkalmazásával, nem süllyedő, hanem emelkedő tendenciát mutatna.

A feltáró vizsgálódás után az alkalmazott módszereket szembeállítjuk azokkal az elvekkel, melyek visszafordítják a folyamatot: stagnálják, stabilizálják, majd újra felemelik a következményt.

Most már fölépíthetünk egy olyan oktatási szisztémát, amely célirányosan kiképzí a válságkezelésben résztvevőket arra, hogy miként kell viselkednünk az esettel szemben; mit kell tennünk; és mi lesz ennek a következménye. Az oktatás célirányos megvalósítás folyamataként újra ellenőrizni szükséges, hogy a résztvevők vajon jól megértették-e mindazt, ami körülöttük történik, és bennük zajlik. Ezt az ellenőrzést hasonló módon először elméleti vizsgáztatással, majd pedig célirányos gyakorlati ellenőrzéssel, a gyakorlati megoldó-készség megfigyelésével ejtjük meg.

Miután már jól megfigyeltük, hogy a résztvevők mindent jól megértettek, és képesek is azokat helyesen és bölcsen alkalmazni, akkor elkezdjük rendszerezetten szervizelni azt a területet, amelyet a válságkezelésnek vetettünk alá. Általában azokat a helytelenségeket vesszük előre, melyek a legsúlyosabb károkat okozzák, de szükségessé válhat az is, hogy azok elérhetősége, hozzáférhetősége érdekében más – esetleg könnyebben hozzáférhető – eseménysorral kezdjük

a kezelést. Ez a kezelés soha nem lehet felszínes (bár esetenként átmenetileg erre is sort kell keríteni), hanem azt az egységet, rendszert kell kiemelni ebből, amely egy teljes egységet – személyt, vagy jogi személyt – képez.

Miután lépéseket tettünk annak elérésére, hogy az illető egységet kiemeljük a válság ásta mélységből; következő lépésként arra kell törekedni, hogy az a későbbiekben ne süllyedjen vissza. Ennek érdekében a munkálatokban szereplő személyeket csoportos, és egyéni felelőssé kell tenni, hogy a lelkiismeretüket részben célirányosan, de idővel általános mértékben is helyesen építsék át. Erre azért van szükség, hogy jól átlássák azt a folyamatot, amelyben eddig részt vettek, s a későbbiekben ne vágyakozzanak olyan dolgokra, amely akár őket, akár a közelükben lévő személyeket, csoportokat, dolgokat, teremtséi, vagy gazdasági, társadalmi elemeket újra a mélyre – a válságba – süllyesztené: újra megbetegítené.

A lelkiismeret kiépítéséhez az szükséges, hogy a megismert alapelveket igyekezzenek minél szélesebb körben alkalmazni, nem csak azon a területen, amelyet a válságból épp kiemelünk, hanem az életünk minél több területén. Ettől a folyamatból kiépül az emberben egy vágy arra vonatkozóan, hogy lehetőleg minél több területen érvényt szerezzünk az alapelvek helyes használatából fakadó következményeknek. Egyre megszokottabbá válik, hogy jól csinálunk valamit, mert egyre-másra azt látjuk, hogy annak általában jó, kellemes és hasznos következménye van – leszámítva azokat az eseteket, amikor eleve helytelen vágy következményeihez hasonlítjuk. Előbb-utóbb azonban lehetőség nyílik arra, hogy felismerjük helytelen vágyunkat, s helyette valamilyen egészséges dologra kezdünk koncentrálni, vágyakozni. A vágyakra valójában nincsen általános irányadó mérték, hisz azok alá vannak vetve egy életútnak, melyek vagy emelik, vagy süllyeszti a lelket. Ha az alapszemléletünk Isten akaratával összhangban van, az Ő szolgálatát célozza, akkor a vágyaink is ezzel összhangban fognak kialakulni. Tehát alapvetően a társ utáni vágy, a szexuális vágy, a hatalomvágy, vagy vagyon utáni vágy önmagában nem rossz, vagy jó; hanem az a szemlélet határozza meg ezek beteges, vagy helyes irányát, amelyet szolgálnak. Valaki érezhet úgy, hogy képes lenne tömegek fölött bölcs uralmat gyakorolni úgy, hogy az Isten útjára terelje őket; vagy tapasztalata alapján tehet lépéseket az iránt, hogy a másik nem felé szexuálisan közeledve jobban át tudja adni mindazt a jót, ami a helyes irányú kapcsolatukhoz szükséges. Vagy úgy élhet valaki, hogy látja: azok hallgatnak rajta keresztül az isteni szóra, akiket előtte, vagy tanítás közben anyagi javakkal is ellát. Közülük némelyek valóban hívőkké válnak, s átadják magukat az isteni szolgálatnak. Ezért arra vágnak, hogy nagy vagyonuk legyen e tendencia érdekében. Önmagukban tehát ezek a vágyak nem elítélendők, vagy megtürendők: az határozza meg ezt az érzést, hogy mit, vagy kit szolgálnak rajta keresztül.

Amennyiben már komoly lépéseket tettünk annak érdekében, hogy a lelkiismeret kimunkálásában előrehaladást érzünk el, szükségessé válik, hogy ezt a lelkiismeretet úgy irányozzuk, hogy az egy helyesen meghatározott távlati cél felé vezessen bennünket. Nagy általánosságban a távlati cél az, hogy a Teremtőnket szolgáljuk. Azonban nem ülhetünk összetett kézzel, arra várva, hogy majd Ő megparancsolja, mit tegyünk. E szolgálton belül igen sokféle terület van, így nekünk kell felismernünk azt, hogy ebből melyiket szánta nekünk. ***A tudásunk, a motivációnk, vágyaink, álmaink, viselkedésmódunk, érzelmeink mind-mind azt mutatják nekünk, hogy melyek azok a közelebbi és távolabbi célok, melyeknek követésére indíttatást érzünk, parancsot kapunk.*** Ez az irány bennünk, a lelkivilágunkban (hangulat, érzelem, logika, energia, anyag, cselekvés) mutatkozik meg – mindenkinben egyénileg fejlődik ki.

Ezért innen kezdve arra kell törekednünk, hogy az így felismert irányt kövessük. Megszerzett ismereteinket a jellemünknek megfelelően, a helyesen kitűzött célok irányában használjuk fel. Ez a ***bölcsesség***. Természetesen konzultálunk erről másokkal is, de végeredményben a döntés

mindig a mi feladatunk és felelősségünk. Vállaljuk, hogy felismert céljainkat követjük, s ennek érdekében hajlandók vagyunk lemondani az azokat gátló tényezőkről, dolgokról, vágyakról és kapcsolatokról; vagy gyengeségünkben (ostobaságunkban) engedjük, hogy a körülmények döntsenek helyettünk, azok vezessenek az orrunknál fogva – általában a *csordaöszönt* felhasználva, vagy a helytelenül értelmezett *csoportszellem*re hivatkozva. Ezeket a csapatokat, csordákat csak addig kell szolgálunk (még a pénzüket is!), ameddig azok az általunk felismert és kitűzött célunk felé segítenek, sodornak bennünket. Ismereteinket tehát helyesen felhasználva, bölcsességet kell felmutatnunk az életünk során.

Miután ilyen mérvű bölcsességre tettünk szert, kiértékeljük, hogy vajon mik a valódi céljaink, és azok hogy viszonyulnak a távlati céljainkhoz, hogyan illeszkednek bele az Isten elgondolásaiba, a velünk kapcsolatos döntéseibe, mennyiben szolgáljuk vele az Ő akaratát. Igyekszünk pontosan megismerni akaratában azt a területet, melyet mi szolgálni kívánunk; s az összes többi vágyunkat, célunkat igyekszünk ennek alávetni. Ezt a célrendszert azután minél jobb felépítésű alá-fölérendeltségi viszonyba hozzuk, rendezzük, fölépítünk belőlük egy hierarchiai rendet.

Ahhoz, hogy hatékonyan tudjuk elvégezni a munkánkat, a hierarchiai rendbe szedett célok között oda-vissza jól járható utakat kell építeni, vagyis pontos, de mégis rugalmas tervek alkotunk minden egyes cél eléréséhez, azok megvalósításához. Ugyanezen tervek felhasználásával, pedig visszatekinthetünk múltbeli tetteinkre, és szükség esetén más irányba is építközhetünk.

Gazdasági kezelés

Mint már utaltunk rá, az ideológiai válságot az úgynevezett *papok* kezelik leghatékonyabban, akik összekötő láncot képviselnek Isten és az emberek világa között. Azonban azok az alapelvek, melyek az ideológiát kiigazítják, kiigazítják a gazdasági összevisszaságot, válságot is. A Virág-rendszer – jóllehet, érinti mindhármát –, mégis elsősorban a gazdaság területén kíván eljutni egy olyan szintre, amely szükséges az isteni irányító elvek értelmében a társadalmi változásokat az ember és Isten számára is megfelelő irányba segíteni, befolyásolni. Ezért ez az a fő terület, amelyet egyes ‘c’-ügynökök, mint gazdasági szakemberek előszere-ttel fognak kezelni.

Nézzük tehát, hogy melyek azok a lépések és szempontok, melyeket meg kell lépni, vagy figyelembe kell venni a gazdasági válságkezelés területén.

Először is fontos, hogy tisztába legyünk azzal, hogy az illető válságos állapotú egység miféle tevékenységet végez, és annak mi a célja. Szükséges ez azért, mert akár már ezen a téren is probléma jelentkezhet a tekintetben, hogy ugyanazt a célt többen is szolgálják, vagy ugyanazt a gazdasági tevékenységet egy szűkebb környezetben többen is végzik, mint az szükséges, egészséges volna. Ugyanazt az igényt netalán túl sokan kívánják kielégíteni, s ők egymással harcolva nem jutnak előbbre a cél felé, csupán egyre mélyebbre süllyednek annak függvényében, ahogy egyre aljasabb és aljasabb eszközöket alkalmaznak egymás legyőzése érdekében.

Következő lépésként azt vizsgáljuk, hogy az elérendő célnak valóban megfelelnek-e azok a gazdasági eszközök, melyekkel a vizsgált egység el szeretné azt érni. Lehet, hogy mikor alapította, még megfelelő eszköznek bizonyult; azóta azonban a megváltozott körülmények ellenére ő továbbra is ugyanúgy tevékenykedik, s nem tartott lépést a változásokkal, nem vette figyelembe azokat. Ezeket a külső és belső változásokat célszerű sorra venni, a megfigyelni, hogy hol vált el a kettő egymástól, illetve miért nem lépett tovább, vagy váltott célt.

Ezek után – ha a célja helyesnek bizonyul –, megkeressük azt az utat, amely a leghatékonyabban a célja felé terelheti, vagy célba juttatja azt. Ezen út megrajzolásának egy jól kidolgozott terv a megfelelő módja. Ebben a célba juttatás részfeladatait, munkafolyamatainak leírását, annak gazdasági elemzéseit, környezetére gyakorolt erkölcsi és gazdasági kihatásait vizsgáljuk, s állapítjuk meg – persze rugalmasan – a megteendő lépéseket.

Ezek után az így kidolgozott tervet összevetjük az illető egység meglévő, eredeti terveivel, és az eddig fellelhető munkanaplóiból, műszaknaplóiból, elemzéseiből, jelentéseiben álló tényekkel, s pontosan meghatározzuk azokat a működési elemeket, amelyeket el kell távolítani; elhatároljuk azoktól, amelyeket meg kell hagyni; s kiegészítjük azokkal az elemekkel, amelyek az új tervhez képest a megmaradt tényfeltáró dolgozatokból hiányzik. Így alakul ki az új végleges terv, amit végül is a kialakuló új helyzetben végre kell hajtani annak érdekében, hogy az egységet kihúzzuk a kátyúból, vagy megszüntessük másokra irányuló romboló hatását.

Miután ez az összevetés megtörtént, pontosan látjuk, hogy miből mivé kell változtatni azt; ennek részleteit szisztematikusan oktatni kell a változás résztvevőivel. Az ideológiai oktatási rendben már felvázoltuk, hogy az oktatásnak milyen dolgokra kell kitérnie ahhoz, hogy az illető jól megértse és értelmezze, mit miért kell tennie. Azonban itt a gazdasági átalakítás során erre akkora szükség talán nincs az összes résztvevő részéről. Csak azokat célszerű ideológiailag is kiképezni az előttük álló feladat tekintetében, akik a későbbiek folyamán szellemi munkájuk révén kívánnak kiemelkedni jelen helyzetükből – vagyis elsősorban az ügynököket. Ettől függően természetesen a rendszer résztvevői közül mások is látogathatják ezt a képzési folyamatot, amennyiben érdeklődnek iránta, s közülük is válhatnak ki ideológiai szakértők. A többi résztvevőt azonban a munkálatok elvégzésével szoros összefüggésben lévő tudnivalókról kell alaposan és a megértéshez szükséges hatékonysággal kioktatni, kiképezni.

Ezután kezdődhet a tényleges válságkezelés tetteges része. Ezt a gazdaságban arra alapozzuk, hogy a költségvetést átszervezzük. Először is áttanulmányozzuk, hogy a cégnek mely adósságai szolgálják valóban annak érdekeit, és melyek nem. A felesleges kötelezettségektől meg kell szabadítani, a szükségeseiktől pedig joggal várnánk el, hogy segítségükkel kiegyensúlyozott, biztonságos gazdálkodást folytassunk. Ezért az adósságokat sorrendbe állítjuk tekintettel azok szanálási szükségességének fokozására. Az kerül legelőre, amelytől a leg hamarabb kell megszabadulni, hogy így könnyíthessen a gazdálkodás menetén.

Miután sorba állítottuk az adósságokat, megvizsgáljuk, hogy azokat milyen sebességgel és milyen gazdasági tényezők igénybevételével lehet jelen helyzetben rendezni, visszatéríteni. Vagyis alaposan áttanulmányozzuk azokat a költségvetési tényezőket, amelyek összefüggésbe hozhatók az adósságokkal. Itt föl fog tűnni egy fajta meggondolatlan gazdálkodás, pazarlás, dözsölés, sikkasztás, erkölcstelenségre utaló hiányosságok, és más hasonló, bénító tényezők. Ezeket különös odafigyeléssel kell felkutatni, és lajstromba venni.

A kutatások kényege, hogy a költségvetési tervet összevetjük a könyvelt jelenvaló helyzettel, de ezen túl ellenőrizzük a könyvelés adatainak valóságát. Ugyanis általában ezeken a területeken tűnik el a pénz, s lép fel a gazdasági hiány. Minden olyan különbözőséget felderítünk, és feltüntetünk, szembeállítunk a tervekkel, amelyek vélhetően problémát okozhatnak, vagy biztosan tudjuk, hogy okoznak.

Miután így szembesítettük ezeket a negatív gazdasági mutatókat, módját ejtjük annak, hogy megszabaduljunk tőlük. Különféle intézkedések (feljelentések, kizárások, szanálás, leépítés, elfordulás, stb.) révén elérjük, hogy ezek a mutatók vagy normális szintet érjenek el, vagy egyszerűen meg kell szabadulni tőlük. Sebészi beavatkozással ki kell vágni a rákfénét a gazdaság testéből, majd pedig be kell tölteni a helyét a helyes működés elemeivel – még akkor is, ha ezzel átmenetileg meggyengítjük az egységet. Viszont a kívágott rész – ha benn-

marad – előbb-utóbb lassacskán, majd egyre gyorsabban felemésztí az egészet, elpusztítja azt. Ebben a tendenciában a legkülönbözőbb tisztogatási, gyógyítási módszereket lehet alkalmazni; de mindig úgy, hogy ezzel se a gazdasági egységnek, se a környezetének fölöttebb való kárt, vagy a szükségesnél nagyobb fennakadást ne okozzunk.

Megemlítenék itt három fogalmat: *zavarás*, *akadályozás*, *veszélyeztetés* – amelyeket a közlekedés rendszert előszeretettel ismertet és használ. Aki ismeri a KRESZ-t, az tudja, hogy mit jelentenek. Nos, a fent említett eljárás során a környezetet lehet *zavarni*, *akadályozni*, de *veszélyeztetni* nem célszerű, hogy ne kelljen újabb és újabb válságokkal szembenéznünk. A *zavarás* folyamatosságának egyensúlyba állítása jó kapcsolatok kiépítését, és magas szintű fenntartását teszi lehetővé. Az *akadályozás* viszont csak időleges lehet, s utána minél hamarabb segítséget kell nyújtani a helyzet normalizálása iránt, illetve szükség esetén nekünk is számolnunk kell ideiglenes *akadályoztatással* mások részéről. Ez természetes része a folyamatnak.

Miután feltártuk ezeket a visszaéléseket, visszasságokat, és lépéseket tettünk azok mihamarább való helyreigazítása ügyében; a belső gazdálkodást az átlagoshoz képest alaposan át kell szervezni, fel kell bolygatni. Ez a művelet a saját gazdálkodásnak *akadályoztatásához* vezet, de átmenetileg célszerű elviselni ezt a normalizálásig, hogy azt követően az egység már hatékonyabban és kiegyensúlyozottabban legyen képes üzemelni. Ennek a lépésnek a lényege az, hogy a kiadásokat minimalizáljuk. Megkeressük azokat a gazdasági elemeket, amelyeket átmenetileg alacsonyabb szintű kiadásokkal is fenn tudjuk tartani, vagy esetleg némelyeket időlegesen vagy véglegesen ki is iktathatunk. Csökkenthetjük, vagy ideiglenesen felfüggeszthetjük a fejlesztéseket, kereshetünk olcsóbb beszállítókat, személyi létszámot csökkenthetünk, jutalékot vagy bért takaríthatunk meg, a luxuskiadásoktól megszabadulhatunk, stb.

Miután ezt a lépést is megléptük, konkrétan rá lehet térni arra, hogy az adósságállománytól a fent vázolt sorrendben megszabadítsuk a kezelés alá vett egységet. Egyiket a másik után a lehető leggyorsabb módon vissza kell téríteni úgy, hogy közben az egység – ha jövedelmet termelni nem is tud –, de a létezését ne *veszélyeztessük*. A végére természetesen maradhatnak olyan adósságok, vagy egy alapadósság (esetleg maga az alapító adósság), amelynek kitermelése már semmilyen problémát nem jelent a kiegyensúlyozott gazdálkodás szempontjából. Ezt meg lehet tartani, s szisztematikusan az eredeti visszatérítési szerződésnek megfelelően (vagy azt a hitelezővel közösen módosítva) lehet a visszatérítést eszközölni.

Miután a fent említett szükséges lépéseket megcselekedtük – még ha nem is fejtették ki azonnal jótékony hatásukat –, fel kell építeni azt a tervet, amelynek során a további gazdálkodást folytatni lehet. Ebben a tervben el kell helyezni mindazokat az elemeket, amelyek egy átlagos ‘c’-ügynöki felépítési és üzemelési tervében szerepel. Legfeljebb a felépítési rész már rövidebb, hisz ott inkább jószerivel csak számba kell venni azokat az eszközöket és működési elemeket, amelyek a további működéshez már rendelkezésre állnak, illetve fel kell sorolni a megvalósítás sorrendjében azokat a kiegészítéseket, amelyek még szükségessé válnak. Ezeket elsősorban természetesen már a stabilizálás, illetve később a fejleszthetőség jegyében.

Miután ezeket a terveket elkészítettük, hozzá lehet fogni annak rendszerezett végrehajtásához. Már eddig is végeztük a dolgunkat úgy helyreigazítás, mint az üzemelés érdekében, így ez a tervszerű tevékenység most már ennek szerves folytatása. A tevékenységünket most már hozzá kell igazítani a tervekhez, így a továbbiakban jól kiszámítható módon biztonságosan lehet folytatni a munkát, s lehet tettelesen is kiemelni a gazdasági egységet abból a csapdából, amibe a tudatlanság, a gondatlanság, vagy épp az erkölcstelenség taszította.

Ahogy fogynak az adósságok, felszámolásra kerülnek a hiányok és a megbújt rések, úgy van mód folyamatosan újra normalizálni a költségvetés szerkezetét. S az összes, vagy legtöbb

negatív hatás felszámolása után egy olyan költségvetési szerkezet tervét kell felépíteni, (maga a terv már rugalmasan elkészült az előző lépésekben), és végrehajtani, ami végre már a korábbi táblázat idevonatkozó adataihoz közelít, illetve méltó módon szolgálja a Virág-rendszer gazdálkodási szerkezetét, megfelelő nyereséget produkál.

Végre elérkeztünk ahhoz a ponthoz, amikor már a kezelt egység *meggyógyult*, ám még tapasztalatokat kell gyűjteni a normalizálás folyamatáról; ellenőrizni kell annak hatékonyságát; és biztosítani kell ez által annak folyamatos stabilizálását. Erre a stabil felépítményre lehet alapozni a jövőben a további fejleszthetőséget. Ahhoz, hogy a folyamatból érdemlegesen épüljünk, szükséges, hogy az egészből részletes *jegyzőkönyv* készüljön, s lehetőség szerint – elsősorban ‘c’-ügynöknek, de másoknak is – oktassuk a folyamatot. További hasonló irányú tevékenységeinket, illetve azok tapasztalatait egymással összevetjük, s ez a folyamatos összevetés fogja alapját képezni a későbbi válságkezelési tanulmányainknak, és ilyen irányú rehabilitációs intézkedéseinknek. Ne felejtjük el, hogy valójában az egész föld gazdasági szerkezete válságban van.

Társadalmi kezelés

A társadalom valójában nem más, mint *az ideológia és a gazdaság harmonikus együttműködésének eredménye*. A gazdaság az ideológia *látható* működése. Így ebből következik, hogy ha a társadalom válságba kerül, akkor vagy az ideológiával van baj; vagy annak megnyilvánulásával, vagy a kettő összehangolásával – esetleg ezek közül többel is. Mivel korábban az ideológiai problémákat és a gazdasági válság okozásának gyökereit már alaposan szemügyre vettük, így most a harmadik típusú gond kerül előtérbe. Tehát az elkövetkező vizsgálódásokat ennek fényében célszerű figyelni.

A gazdasági megnyilvánulás és az azt előidéző elméleti elemek nem mindig vannak egymással összhangban. Lehet valakinek sok tudása valamilyen területről, mégis egy másik, kevésbé ismert területen próbál meg felépíteni, működtetni valamit. A tudása és a vágya nincs összhangban egymással, nem harmonizálnak. Nem arról gyűjtött tudást, amire vágyott, így sem a vágyait nem tudja helyénvaló módon megvalósítani, sem a tudását nem tudja felhasználni az élete vezetésére. Ugye, mennyire érdekes! Hallottuk már, hogy a diák azt mondja: Minek tanuljak meg integrálni, amikor színész akarok lenni; vagy minek nekem a Petőfi, mikor csak birkózni szeretnék. De hát az általános műveltség megszerzése nem csak joga, hanem kötelessége is sok állam gyermekének. Ez a szabály. (Nyilván rossz szabály!)

A fenti fejtegetésből következik, hogy sok ember gyakorlatilag csak lézeng az életben a tudása és a vágyai, céljai közt. Még igazából elképzelései, tervei sincsenek arról, hogyan fogja megvalósítani azt, amiről már gyerekkora óta álmodozik. Idővel akár le is mond róla, vagy egy egész életen át félrevezeti magát, vagy engedi, hogy félrevezessék a körülményei. Ezt úgy oldja meg, hogy megpróbál szerepet vállalni úgy az ideológia, mint a gazdaság, vagy a társadalom, esetleg mindhárom területén. Mindhárom téren *okos* akar lenni, de egyikén sem képes igazán alkotni semmit. Ahhoz, hogy meglássuk, melyik az ő igazi területe, szét kell válogatni a három dolgot benne, s amelyikhez leginkább vonzódik, abban célszerű őt továbbfejleszteni.

Miután a szerkezeten belül szétválogattuk a funkciókat, láthatóvá válik, hogy ki milyen vágyát igyekszik követni, s ahhoz milyen affinitással áll hozzá, illetve, hogy ez milyen hatással van az illető rehabilitálandó rendre.

Ezek után felkutatjuk azokat az alapelveket, és vezérlő kapcsolatszabályozási elemeket, amelyek lehetővé teszik egy egységes rend, egy társadalom működését, az egész egységre összetartó erőt gyakorolva; és a legnagyobb társadalomnak, az Isten teremtményének magát

alávetve, annak szerves részét képezve. Itt most nem térek ki túlzott részletességgel ezekre az alapelvekre, hiszen az Oiolosselôte részben erről szól, illetve a továbbiakban ennek alapját, a családot közelebbről is szemügyre vesszük.

Miután sikerült ezeket az alapelveket a szent könyvek segítségével alaposan áttanulmányozni; hozzá lehet látni ezeknek a szembeállítását azok negatív megfelelőjükkel, s ezeket a negatív viselkedési mintákat sorba kell gyűjteni az illető társadalom elemeiből. Ez teszi majd lehetővé, hogy pontosan lássuk, hol is válik szükségessé a rehabilitációs folyamat.

És most eljutottunk ahhoz az alaphoz, amely valójában a társadalmat felépíti. ***A társadalom alapja a család.*** Jelen világunkban azt látjuk, hogy éppen a család a legelhanyagoltabb és leginkább anyagiakra degradált terület – csoda-e hát, hogy a föld összes társadalma gyakorlatilag válságban van. Ez azért van, mert az azokat felépítő elemek, a családok világszerte összeomlottak. Már csak nyomokban fedezhetünk fel igazi családokat. Pedig a szent iratokból jól láthatjuk, hogy miként épülnek fel azok a családok, melyek képesek erős és tartós társadalmakat fenntartani. Itt megemlítenék néhány olyan alapelvet, amelyek ennek jó megértéséhez szükségesek.

Az asszony feje a férfi, a férfi feje a Krisztus, Krisztus feje, pedig az Isten, a gyermekek feje a szülők. Ez ennyire egyszerű. Ráadásul nem véletlen van így. Az Isten az embert – a férfiembert – képezte ki arra, hogy megértve az Ő akaratát, cselekedje azt (gyakoroljon ***bölcs*** uralmat a teremtmény elemei fölött – és itt a ***bölcs*** szón van a hangsúly), beleértve ebbe a családját is. Kettejük közé, a jobb megértés érdekében, és az ember tökéletlenné válása miatt egy közvetítőt (prófétát, papot, megváltót) helyezett el, hogy minden, ami a világban történik, ő általa történjék. Majd a férj uralma alá helyezte a feleséget, akit saját testéből, de neki segítő társul (és nem ellenkezőül), alkotott. A gyermekeket, pedig a két szülő fennhatósága alá helyezte, hogy így biztonságosan fejlődjenek, s megtanulják mindazt, amit felnővekedvén majd tenniük kell a teremtmények fölötti ***bölcs uralom*** terén. Természetesen mindegyiküknek más-más részfeladat jut – függetlenül attól, hogy mennyien lesznek – egészen addig, míg ***be nem töltik a földet.***

Másik, családon belül jól alkalmazható alapelv, hogy: ***tegyétek másokkal azt, amit szeretnétek, hogy mások veletek tegyenek.*** Mivel a család tagjai alapvetően emberekből állnak, mindnek vannak gondolatai, álmai, érzései és vágyai. Mind igyekszik idővel célokat kitűzni maga elé (más kérdés, persze, hogy ezt összhangba hozza-e a családfő, illetve rajta keresztül az Isten akaratával, vagy sem), amelyeket természetes módon szeretne megvalósítani. Ezért ezekről rendszeresen beszélgetni kell minden lehetséges módon, és számításba kell őket venni a családi tervezések során. A gyermekek gyenge lelkének megismerése és célirányos, helyes nevelése az egyik legtöbb figyelmet igényli, de a legnagyobb boldogság forrása is. ***A gyermekeket a szülőknek nem a saját képükre, hanem Isten képére kell nevelni.*** Ez azt jelenti, hogy Isten a természet fölötti bölcs uralom terén, számtalan módon igyekszik kiképezni és felhasználni gyermekét: az embert. Tehát a szülőknek figyelembe kell venniük azt, hogy gyermekük e sokrétű munkán belül melyikhez vonzódik leginkább, és ezen a téren kell őt ellátni általános és célirányos ismeretekkel, s kell számukra lehetőséget biztosítani a gyakorlásra annak érdekében, hogy felnővekedvén egyre magabiztosabban, pontosabban végezhesse az Isten által (és nem a szülő által!) neki szánt munkát. Családtagjainkat tehát nem a saját céljainkra ***használjuk***, hanem összehangoljuk vágyainkat, és egy közös célt tűzünk ki a család számára, amelyben mindenki a saját részfeladatával hozzájárul a család munkájához, a saját álmainak, vágyainak megvalósításához – vagyis Isten akaratához.

A nagycsaládi, rokoni kapcsolatok igen fontosak a közösen szerzett ismeretek, a közösen épített álmok ápolásában; és minél erősebbek ezek a kapcsolatok, annál erősebb lesz tőle a társadalom is, melynek részét képezi.

Ősz hajban van a bölcsesség. Az öregember előtt kelj fel! Ezek az alapelvek arra utalnak, hogy az ember ifjúkorában még elsősorban a fizikai erejével járul hozzá a család, a közösség ellátásához, és Isten által kijelölt munkájuk végzéséhez. Azonban az idő előrehaladtával ez a fizikai erő egyre fogy; viszont egyre nő a tudás, illetve az élettapasztalat. Ezeknek birtoklása lényegesen értékesebb, mint a múlandó fizikai erő. A tudás és tapasztalat ugyanis átadható a következő generációnak, sőt, mint a tudomány mai állása is kimutatja (ha nem is pontosan így hiszi), hogy ez a felhalmozott ismeret és tapasztalat valójában a reinkarnatív fejlődés során beépül az agy legősibb részébe, az agytörzsbe, s itt érzelmeket, indulatokat indukál, sőt ugyanez határozza meg későbbi életeink irányát, az abban folytatott kutatásokat és érdeklődési területeket, cselekvési készséget. Ennek működését mutatja meg majdan a szív, ami ily módon látszólag az érzelmek tárháza lesz – mint hogy a valóságban az is. Tehát minél idősebb valaki (természetesen, csak ha már az Istenhez visszavezető útra lépett), annál több tapasztalattal rendelkezik, s annál inkább képes arra, hogy ezt mások hasznára fordítsa. Ezért fordulhat elő, hogy egy-egy fiatal, vagy akár gyermek is olyan bölcsességgel és felvilágosult gondolkodással rendelkezik, hogy azon még a sok időt élt emberek is csak elcsodálkozni képesek. Vagyis azokat az ismereteket igyekeznek újra átismételve megszerezni, melyek felhasználásában már az érzelmeik és értelmük az agytörzsben korábban kifejlődött. Ez a zsenialitás magyarázata is.

Neveld gyermekedet Isten útmutatása szerint szigorral, a fegyelmezés pálcája ne legyen messze a kezdtől; de soha ne engedd, hogy kétségbe essen! Elég összetettnek tűnő alapelv, de jól látható benne az az egyensúly, amely ahhoz szükséges, hogy a gyermek (akinek **szívéhez kötött a bolondság**), képessé váljon arra, hogy idővel úgy hozzon döntéseket az életében, hogy annak következményeivel már a döntéshozatal idején elméletben, tisztában legyen. Másfelől viszont képes legyen önállóan szembenézni azokkal a következményekkel, még ha azok a számára nem is mindig tűnnek kedvezőknek. S végeredményben e döntések sorozatának meghozatala, s a cselekedetek, képessé tegyék őt olyan irányba haladni, hogy Isten terveiben kétséget kizáróan egy bizonyos területen való tettekre sarkallják – függetlenül attól, hogy mi szülők ismerjük-e egyáltalán azt a területet. Jó emberismeret kifejlesztésével, megfelelő háztársi támogatással, helyes lelkiismeret kimunkálásával, és sok-sok szeretet tudatos kimutatásával erre módot talál, és maradéktalanul teljesítheti szülői kötelezettségét. Ezért célszerű csak akkor gyermeket nemzeni, amikor már tisztában vagyunk ezirányú kötelezettségeinkkel, és elég éretteknek érezzük magunkat arra, hogy mindezt megtegyük, sőt azt is tapasztaljuk, hogy ehhez megfelelő háztársra leltünk, és más rokontól (főleg idősektől) szellemi támogatást kaphatunk. Minden gyermek más-más életútra születik, így mindegyiket külön-külön kell erre ránevelnünk. Ezért nem jó, ha több gyermeket nemzünk, mint amennyit biztonságosan és kielégítő szeretettel a saját útjára indíthatunk, és ott bölcsen támogathatunk.

A kő maga mutatja meg, hogy mivé akar válni a művész vésője alatt.

Ezek az alapelvek (és még sok más is) természetesen nem csak a fent vázolt területekre vonatkoznak. A családon belül még ugyancsak kapcsolatuk van ezeknek a viselkedési szabályoknak a házastársak egymás közti viszonyában; érzelmeikben és szexualitásukban egyaránt (ami mellel a kettőjük közötti kommunikáció legmagasabb és leggyönyörűbb módja); szülők és gyermekek között; az alapcsalád és a rokonok között; illetve a család és más családok, kívülállók, a társadalom egyéb tagjai között.

Fölvethetjük a kérdést, hogy miként látjuk a családokat gyengéknek, és a társadalom felépítésére alkalmatlanoknak, mikor az egyének és a magukat családi elrendezésben képzelők azt gondolják, hogy az, ahogy ők élnek, teljesen természetes és helyénvaló; hisz maga a társadalom elfogadja és támogatja azt. Ezek az emberek természetesen csak az érem egyik oldalát ismerik, úgy gondolják, hogy ha van is másik oldala, ahhoz nekik már semmi közük: ők itt élnek és nem ott. Mintha ezek a szavak, amelyeket ide írok, azt mondanák, hogy bennünket

az író ide teremtett; így bennünket egyáltalán nem érdekel az, hogyha más könyvekben is felismerhetővé válunk, sem az, hogy ki mondott, vagy írt le minket először. Itt vagyunk, és ebben az esszében, vagy könyvben kell a legméltóbb helyünket elfoglalnunk. Eszükbe sem jut, hogy ugyanezek a szavak valaha világokat teremtettek azok kigondolóinak a fejében, s most is épp ezt teszik. Ehhez persze e szavaknak együtt kellene működniük egymással, és az őket kigondolóval egyaránt. A könyvön belül egy-egy szó, vagy mondat önmagában mit sem ér az író számára. Önmagában még a könyv (e szavak *társadalma*) sem ér semmit, csak az egész teremtéssel együtt. Ezeknek a szerteágazó kapcsolatoknak a megalapozásához a legjobb iskola a család – de természetesen, csak, ha a társadalmat szolgálja; a társadalom az emberiséget; az pedig a teremtés egészét (az *Egész* viszont Istent!).

Így a mi dolgunk *tükröt* tartani a család elé, s megláttatni benne azokat a gondolkodásbeli és tettekben megnyilvánuló negatív elemeket, melyek feltétlen kiküszöbölést igényelnek annak érdekében, hogy úgy a társadalomban, mint az egész teremtés szemében valós értéket tudjanak felmutatni. Hiába mondja egy *singli*-család egyetlen tagja, hogy neki ez így megfelelő, ha ezzel sem a társadalmat, sem Isten földre vonatkozó szándékát nem támogatja; sőt gyöngíti, támadja azt. Tehát nézzük most át azokat a romboló elemeket, melyek a mai *család-ideológiában* előfordulnak. Az előbb említett *singlik* a legrombolóbbak. Kivonják magukat úgy a szülők, mint a potenciális férj hatalma alól, pedig ő egy *férfiből alkotott segítő* lenne. Így vezetés nélkül a saját vágyait követi, ami még egy igazi családon belül is sok probléma forrása lehet – ahol ezt tudatosan kordában tartják, és igyekeznek egyensúlyba hozni a család érdekében –, hát még úgy, hogy *rakoncátlanul* teszi ezt. Ugyanis nem csak, hogy létével nem támogat egyetlen családot, egyetlen férfit sem, de mivel egyébként rendszeresen épít föl – majd rúg föl – kapcsolatokat idegen férfiakkal (gyakran családfővel), így azokat is szisztematikusan rombolja, gyengíti. Sok esetben még gyermeket is szül ezekből a kapcsolatokból (amit felrúgott), s így lehetetlenné válik, hogy e gyermeket isteni útmutatás alapján nevelje, s megtalálja, dédelgesse számára azt az életutat, amelyet az ő Istene meghatározott számára. Csupán helytelen és gonosz utakkal szembesíti, s nincs az életében semmilyen biztos pont, amely megvédené, oktatná, vezetné ezek leküzdése érdekében. Túlnyomó részt – ha lány: vagy prostituált lesz, vagy maga is szingli; ha férfi: akkor pedig vagy bűnöző, vagy értelmetlen karrierista. Gyenge minőségű rokoni kapcsolatai sem segítik abban, hogy megtalálja akár a saját, akár gyermeke helyét a társadalomban.

A legtöbb társadalom családjai úgy vélik, hogy a család nő tagjai *alacsonyabb rendűek*, értéktelenebbek, mint a férfiak. Ez nyilván a *főszéki elrendezés* helytelen értelmezéséből, és a család fölötti, bölcsességet nélkülöző *uralom* gyakorlása miatt van így. A nő *társ*, és életünk *másik fele*: számunkra épp oly fontos (sőt fontosabb), mint magunk. Nélkülük nem sokra vinnénk az életben. Csupán vágyakoznánk; és kóvályognánk vágyaink és tetteink között. A következmény pedig erkölcstelenség, céltalanság, ostobaság, hatalomvágy, és merev elutasítás a *jóval* szemben. ***Nem kell a jó – akkor nesze, itt a rossz!***

A tudatlanság és az érdektelenség egyik következménye a szexuális perverzitás és erkölcstelenség. Mivel sem Istentől, sem egymástól (a házastársak) nem kívánnak tanulni, elég silány elképzelés alakul ki úgy a szexuális gyönyör eredetéről, mint okáról, anatómiai, lelki okozásáról. Kevesen képesek arra, hogy a szexet valódi erotikus érzelmekkel kössék össze: az agytörzsből kezd *lemorzsolódn*i ez a tudás és tapasztalat, amit pedig az ősidők folyamán oly mélyen magunkba ültettünk az Isten jósága révén. Nagyon mélyreható kutatásokat kell végeznünk ahhoz, hogy ezt a kapcsolatot megértsük. Szinte már csak biokémiai szinten vagyunk képesek megérteni ezt a kapcsolatot (úgy is már csak egyre kevesebben). Pedig mikor még *tündérek* voltunk, materiálisan szinte meg sem érintették egymást a szerelmesek, s mégis képesek voltak egymásnak olyan határtalan erotikus érzelmeket és gyönyört (orgazmust) átadni (okozni) – sok-sok érzelmi információval együtt, amely évmilliókra képes volt

összekötni őket, s együtt szolgálni Teremtőjüket azon a területen, amelyet számukra kijelölt. Tehát látnivaló, hogy a családra vonatkozó gondolkodásmódunk roppant hibás, van rajta mit helyreigazítani. Erről a témáról – mivel igen fontos és alapjelentőségű – további tanulmányaimmal összhangban szélesebb terjedelmű könyvet fogok megjelentetni az ezirányú helyes oktatás érdekében, és lehetőséget nyújtok az abból tanulók számára, hogy közreműködésükkel egyre pontosabb és pontosabb instrukciókat láttassanak a napvilággal.

Egy-egy válságos családon való segítség alkalmával tehát alapos kutatásokat lehet végezni a család felépítését, működését, rendeltetését és kapcsolatait, teremtésben elfoglalt helyét illetően. Ezeket a kutatási eredményeket rendszeresen össze kell vetni a jelen helyzettel, hogy ezek után helyes irányba orvosolhatók legyenek a problémák.

Az alapelvek, és a család jelen helyzetének szembeállítására révén fel lehet építeni azt a szerkezetet, amelynek segítségével rá lehet mutatni a családban előforduló hibákra. Ezek szétválogatása teszi lehetővé, hogy a hibákat súlyosságuk és megoldhatóságuk tekintetében sorba állítsuk, s megszervezzük azok kijavításának tendenciáját. Minél több esetben végezzük el ezt a folyamatot, annál több tapasztalatra fogunk szert tenni e téren, s így annál könnyebben, biztonságosabban fogjuk a későbbiekben végrehajtani ezt a lépést, segítve ezzel a helyreigazító hadművelet hatékonyságát.

Az előbbi lépés két különböző tevékenységre osztja a munkánkat. Egyrészt a felismert erényeket tudatosítani kell az illető családok tagjaiban, hogy biztosak legyenek abban, mire építhető az erejük, az összetartó képességük. Oktatással, gyakorlással ez a tudatosítás erősíthető. Másfelől viszont a felmerült hibákat (ebből van általában több) szisztematikusan ki kell küszöbölni, s helyettük bizonyos erényeket kell tudni beépíteni azok ellenkezőjéből. Ez a folyamat is oktatással kezdődik. Majd miután már elméletben eléggé rögzült a helytelenség romboló hatásának volta, s a kiigazítás módja, illetve az a tulajdonság, amit a helyére kell beépíteni, akkor azt a gyakorlatban is el kell kezdeni megvalósítani. Ez a folyamat már sokkal nehezebb, sokkal több erőfeszítést igénylő feladat. Miért? Azért, mert amíg a megtanult tevékenység nem épül be az érzelmvilágba, a tetteket indító tárházba, addig gyakorlatilag idegen dologként fogja a szív azokat érzékelni. Csak amikor már egyre-másra érzékelhetővé válik azok pozitív hatása – fogja azt a szív megkedvelni, elfogadni, s így válik csak egy idő után (egyfajta érzelmi *dimenzóugrás* révén) olyan elfogadott viselkedési mintává, amit az egyén adott helyzetben szinte automatikusan választ, és követ a régít elvetendő. Megfelelő ismerettel és gyakorlattal az *Agykontrol* idevonatkozó módszereit is hatékonyan fel lehet használni. Idővel már a régi rossz beidegződés válik idegenné. Addig azonban az újat még nem lelkiismeretből, hanem elvi alapon tudja csak alkalmazni: mintegy az elme meg kell, hogy *erőszakolja* a szívet és a testet annak elfogadására és helyes alkalmazására. A folyamat egy perc alatt megtanulható, de a beidegződéshez és alkalmazásának módozataihoz erőfeszítés és idő kell.

Természetesen ez a folyamat csak akkor működik, ha az illető egyénisége mentális beállítottsága, ez irányú eltökéltsége alkalmassá teszi őt erre. Ellenkező esetben ez a *ráerőszakolás* valóban erőszak marad, s így a rossz hajlam erősebben fog küzdeni ellene, mint ahogy azt értelmes módon le lehetne győzni. Vagyis hiába tanulja meg valaki, hogy egy hibát hogyan kell legyőzni, s helyette hogyan kell egy másfajta erényt beépíteni, ha valójában a korábban már konokságra és mély rosszindulatra generálva, eleve lehetetlenné teszi annak megvalósulását – főleg, ha az egyébként megátalkodott útján már a lelke mélyén pontos céllal, vagy tervvel rendelkezik, s lelkiismerete ennek megvalósítására van programozva. Mi csak azt taníthatjuk meg a jóra, akiről az Isten már korábban eldöntötte, hogy megtegyük ezt, s ennek okán juttatja a kezünkbe. A többit próba okán állítja sorainkba, hogy általuk szűrjön meg *bennünket*. Így megfigyelhetővé válik az, hogy némelyek hiába kapnak meg minden lehető

segítséget ahhoz, hogy a *vérükké válhasson a jó*; mégsem érnek el eredményt. Megfigyelhető, hogy az ilyenek idővel valójában mélyebbre süllyednek, mint amilyen mélyen voltak. Kitűnően szembe lehet állítani a példájukat a helyesen törekvők előmenetelének jó következményeivel. Mód nyílik rá ezáltal, hogy a helyes törekvéseket, azok eredményét jutalmazzuk; míg ellenben a velük szembehelyezkedők életútját szankciókkal sújtsuk. A kettő közötti különbség abban fog megmutatkozni, hogy helyes irányú vágyaikat (vagyis egyáltalán a vágyaikat) hagyjuk kibontakozni abban a közösségben, amelyhez tartozik. A *jó előmenetelt* más szakmai haladásukkal együtt felelősséggel, s az ezzel együtt járó jogokkal, kiváltságokkal lehet jutalmazni, míg az *ellenlábasokat* úgy szankcionálhatjuk, hogy a szervezetünkben esedékes előmenetelük elé gátat állítunk, sőt lehetőséget biztosítunk számukra ahhoz, hogy negatív vágyaikat tőlünk függetlenül megvalósíthassák, s így lépésről lépésre eltávolodjanak tőlünk. Mi nem bántjuk őket – valójában az Isten sem –, ők bántják saját magukat azzal, hogy a saját vélt világukban érzik jól magukat, s ott kívánnak *eredményeket felmutatni, nevet szerezni maguknak*. A mi világunkat valójában meg sem ismerték, csupán úgy gondolták, hogy céljaikat közöttünk megvalósíthatják. De ők *gyenge vírusok* ehhez. Idővel más *gazdatesteket* kell keresniük maguknak *virustestük* kifejlesztéséhez – ha találnak ilyet. De találnak, sajnos: a *pokolba menők* között. Ők elég tudatlanok és büszkék ahhoz, hogy *bedőljenek*. Idővel tehát az előrejutást fel nem mutatók maguk fognak lemorzsolódni az Isten Királyságának földi megfelelni akarásától.

Az előbb kielemezett tendenciák most már alkalmassá teszik a résztvevőket (oktatókat és gyakornokokat egyaránt) arra, hogy elkezdjenek olyan erős, vagy egyre erősödő családokat felépíteni, amelyek érdemben képesek részt venni a munkánkban, s hatékony eredményeket képesek abban felmutatni. Ilyen erős családok lesznek alkalmasak arra, hogy erős szervezeti egységeket, társadalmakat hozzanak létre szerte a földön, és a teremtés más területein.

Miután így megértettük a helyes irányelvek, az isteni gondolkodás társadalomra és a családra kifejtett hatását és annak jelentőségét, kezdetét veszi egy szélesebb körű társadalmi célú átalakítás. Elkezdődhet egy olyan folyamat, amikor egy meglévő társadalmon belül kisebb csoportokban olyan irányelvek követése válik általánossá, amely az egész meglévő társadalomra pozitív hatással lesz, megerősíti az azokban lévő, egységes irányban gondolkodó családokat, míg a süllyedőket – vágyuknak megfelelően – süllyedni segíti. Így szelektálódik a társadalmon belül az összetartó erő és a bomlasztó hatás. ***Így különül el egymástól a helyes út és a könnyű út.*** Így válik nyilvánvalóvá, hogy a társadalomban ki a helyesen cselekvő és ki a bűnös. Nem kell azt bíróságnak kimondania, vagy más hatóságnak bizonyítania. A szétváló következményekből magától is kitűnik. Végre érvényét veszti a modern *Római Jog*, melynek egyik alaptétele, hogy bűnös az, akit a bíróság bűnösnek mond. Ennek hamis volta végre igazolást nyer mindazok szemében, akik megismerték az *egyenes utat*, s járnak azon. Számukra már nincs szükség arra, hogy emberi bíróság mutasson rá a pokol felé vezető útra. Tanúskodik róla az élete, s az, amivé önvalója válik.

Ezeket az elveket saját szervezetünkön belül már alkalmazzuk, s így alakítunk ki, önálló társadalmakat, melyek idővel vagy hozzákapcsolódnak a meglévőkhöz, vagy végleg elszakadnak attól – attól függően, hogy az eredeti milyen irányban *fejlődik* tovább. Az újonnan kialakuló, egyenes úton járó társadalom-csírák, vagy sejtek egymással összekapcsolódva képessé válnak arra, hogy vagy önálló társadalmat alkossanak, vagy átvegyék a meglévő szerepét, s mint éltető *vírus* oltódjanak bele, átvegyék azok irányítását, átszervezzék azokat az isteni útmutatások alapján (melyeket fentebb elemeztem). Teszik ezt egészen addig, míg végül az összes *egyetemes vitakérdést* mindenki előtt világosan tisztázzuk, s ennek alapján mindenki (egyén, család, vagy társadalom) maga dönt arról, hogy milyen életet kíván élni, s kinek a vezetését kívánja követni. Természetesen döntésük következményét is épp oly bátorsággal kell majd elviselniük, mint ahogy a döntést hozták.

Természetesen a későbbiekben mindenkinek meg lesz a módja arra, hogy ismereteivel és egyéniségével, jellemével, összhangban döntést hozzon. Az eddigiek alapján látnivaló, hogy felépül az az *Erő*, amely képes lesz az ő döntéseiket megvalósítani. Így egy *ősi* társadalmi szerkezet fog felépülni, melyben ugyan mindenki helyet foglal, de az *ezért* ténykedők előljárói hatalommal, (bölcs uralmi erővel) fognak rendelkezni azok felett, akik gátolni igyekeztek azt, vagy egy-egy saját világ felépítésének reményében elvetették emezt, elfordultak tőle. Az utóbbiak világa alá lesz rendelve az isteni világnak, s öntudatlanul fogják szolgálni azt. Ott módjukban lesz szakadatlanul azon dolgozni véget nem érő ideig, hogy saját egyedi vágyaik elérésén fáradozzanak, s ne gátolja őket soha többé az *isteni rend*. Az isteni rend ennek ellenére tökéletesen föl fog épülni, amelynek *felső termeiben* foglalnak helyet majd azok, akik az *isteni terv* megvalósításában tudatosan ténykedtek, mindenki a maga jelleme, hatalma, ereje, vonzalma alapján. Ők sorrendben a *szellemi vezetők; a kapcsolatok összeállításaért és fenntartásaért felelős vezetők; a szükségletek kielégítéséért felelős vezetők; illetve a megvalósítást* (a tudatlanokat és öntudatlanokat is felhasználó) bölcs *vezetők* rétegeiből tevődik össze. Röviden: *papok, királyok, termelésirányítók és dolgozók*.

Ez a társadalmi szerkezet már ősidők óta létezik, így tetteink következményeképpen ebbe soroltatunk be magunk is, miután szívünkben végleges döntést hoztunk, s tetteink elegendő bizonyítékkal szolgálnak döntésünk valódiságát illetően. Ma azonban még bőven van körülöttünk *szolga, rabszolga* és *rab*, attól függően, hogy szívünk milyen kötelékben, kapcsolatban áll a *Valósággal* (tudatlanság, jóság, kéj).

8, Részletes leírás ‘d’-ügynökről

Miután a kreátor felépíti a kezelésébe adott gazdasági egységet (vagy rehabilitálta a meg-lévőt), átadja azt a ‘d’-ügynöknek, hogy üzemeltesse. Ehhez azonban a rendelkezésére álló írott anyag és eszközök alapján üzembe kell helyeznie azt.

Üzembehelyezés

Ezt a témakört ismét három alapterületen igyekszem megvilágítani: termelés, értékesítés és szolgáltatás területén. Az üzembehelyezés önmagában azt jelenti, hogy a felépített gazdasági egységet elkezdjük működtetni, és így a tevékenységét Virág lábai elé helyezzük; őt szolgáljuk vele, épp úgy, ahogy majdan a felépített *Paradicsom*ot Isten lábai elé helyezzük, s Őt szolgáljuk vele. Minden egyes üzembehelyezés egyedi eljárást igényel, mégis vannak bizonyos általános irányelvek. Ezek a következők. Célszerű minden esetben az épp aktuális idevonatkozó hatósági szabályokat, törvényeket betartani (bejelentési, engedélykézési kötelezettség, könyvelés, környezeti hatástanulmány, átláthatóság, ellenőrizhetőség, stb.). Az üzembehelyezés, vagy az üzemelés kezdeti szakaszában felmerülő problémákat nem szabad *a szőnyeg alá seperni*, hanem törekedni kell azok mielőbbi hatékony megoldására. A tervekben előforduló esetleges időpontokat, határidőket tartani kell kifelé; befelé azonban lehet rugalmasan kezelni, de követhetővé kell tenni. ***A mi időnk alapvetően nem számokból áll, hanem egymást követő események sorozatából.*** A rendelkezésre álló pénzforrást nem célszerű túllépni, de ha szükséges, felelősségteljesen intézkedni kell a pótlásáról (ha van honnan!). Az ember még sokáig tökéletlen lesz, így nem várható el tőle, hogy a munkája tökéletes legyen. ***Többet ér a tökéletes szív, és a jó akarat, mint a gazdasági előny.*** Bár eleinte az utóbbi még igen fontos.

Most tehát nézzük a *termelési üzembehelyezés* elemeit. Talán ehhez kell a legtöbb eszköz, és a legszélesebb körű beruházás, a legkülönbözőbb engedélyek. Ezeket a *kreátor* már összeállította. A ‘d’-ügynöknek a kezében lévő instrukciók, és szerződések figyelembevételével el kell indítania a nyersanyag beszállítását; és a folyamat alapos tanulmányozásával el kell kezdenie annak átalakítását a kívánt végtermék irányába. E művelet közben folyamatosan figyelni, hogy a megvalósuló tények megfelelően összeegyeztethetők-e az üzemelési leírásban foglaltakkal. A kialakuló végtermék (vagy közbeni résztermékek) minőségét sűrűn ellenőrzi mindaddig, míg be nem állították a megfelelő minőségi szintet. Üzem közben folyamatosan tanulmányozza, hogy a különféle összefüggések a gyakorlatban is úgy működnek-e, ahogy azt a kreátor a jelentésben rögzítette. Amennyiben eltérést tapasztal, kutatásokat végez annak felderítésére, hogy vajon a terv, vagy a valóság-e a hibás. Majd pedig a hiba okának felderítése után hatékony lépéseket tesz az üzemszerű működés fenntartása érdekében. A végterméket elvileg már szerződések alapján lehet értékesíteni, vagy megszervezhető az elszállítása, és pénzértékének az üzembe való visszaforgatása. Amennyiben a termelésből több végtermék válik ki, mint azt a tervezett kiszállítás fedezhetné, úgy szükségessé válik, hogy e terméknek piacot keressen az üzemeltető. Ennek tökéletes megtervezése nem a kreátor feladata, bár igen sokat tehet azért, hogy ez minél zökkenő mentesebben menjen végbe. Egészen addig felügyeli ‘d’-ügynök az üzemelést, míg az el nem ér egy stabil szintet, ahol már jegyzőkönyvezheti annak működését a következő ügynök javára.

Az *értékesítés*, vagy *kereskedés* valamivel egyszerűbb dolog. Lehet mozgó, helyhez kötött, virtuális, illetve ügynöki jellegű kereskedés, esetleg ezek valamilyen keveréke. Ezek eszközei már nem feltétlenül kerülnek olyan sokba (hacsak nem hatalmas *raktáráruházzról*, vagy *market-ville*-ről van szó), mint a termelési beruházás, bár itt is sok mindent össze kell állítania

a kreatornak, úgy fizikális, mint szellemi értelemben. Itt a 'c'-ügynök részéről nem csak az eladhatóság totális biztosítása nem lehet végleges, de a beszerzési területek is állandóan változnak (a termeléshez képest). Természetes, hogy a kreátor úgy az eladandó áru beszerezhetőségét, mint eladhatóságát nagyrészt biztosította; de a kereskedelem jellegénél fogva ez mindkettő igen sok változó tényezőnek van alárendelve. Így, jól lehet, a 'd'-ügynök a biztosított forrásokat igénybe veszi, s e kialakított eladási csatornán át *szabadul meg* az árutól, mégis már a beüzemelési fázis elején úgy indít, hogy a változásokkal állandóan lépést tarthasson. Ráadásul a 'd'-ügynök az, aki kitermeli azt a jövedelmet, amelyből majd az első három ügynök is megkapja a jutalékot. Így felhívnam a figyelmet, hogy az a bizonyos *első teljes hónap* valójában azt jelenti, hogy a *beüzemelés* után az egyenesbe állás, a biztos jövedelem *első hónap*járól van szó. 'D'-ügynök a jelentésében utal erre, s így ennek alapján fogja majd Virág az 'a'-, 'b'-, 'c'-ügynökök egyszeri jutalékát kifizetni. Az ő saját jutaléka természetesen már az első működő hónap bevételeiből értendő – ugyanis ő havonta megkapja a részesedését. Az a hónap, tehát, amelyből az első három ügynök jutaléka térítésre kerül: erőn felül terhelődik (+8%), ami nem biztos, hogy a *béralap*ból rendezhető, ezért szükségessé válhat a *tartalék*, vagy a nyereség ilyen irányú felhasználása. Az üzemelés további szakaszában viszont az ügynöki jutalékok már a *béralap*ból rendezendők mindaddig, míg majdan a 'g'-jutalék esetleg szükségessé teszi a *tartalék* egy részének a felhasználását.

A *szolgáltatási* terület még kevésbé stabil szerkezet, mint az előző kettő. Igaz, itt a 'c'-ügynök jószerivel csak a szerződésekre és előszerződésekre épít (bár a hatástanulmány révén sok egyéb kaput is megnyit), mégis ez az egyik leghatékonyabb és legkönnyebben szervezhető, sőt – meg merem kockáztatni a kijelentést – a legjövedelmezőbb gazdasági tevékenység. Így főleg eleinte – bár a későbbiekben, fejlettebb formában még inkább – célszerű erre a tevékenységre alapozni a gazdálkodásunkat. Igen jó befektetés az alacsony pénzeszközökkel rendelkező vállalkozók részére, vagy a hitelből alapítandó egységek kiépítéséhez. Jól jövedelmező tulajdonsága lehetővé teszi, hogy viszonylag gyorsan megalapozzuk pénzügyi helyzetünket. Azonban nem szabad *elszállni* vele, mert túlértékelve ugyanúgy kárt is okozhat, mint ahogy hasznot hajt. A vállalt kötelezettségeket pontosan, jól végre kell hajtani. S megfelelő törekvések gyűjtésével lehet számára igazán hatékonyan jövedelmező piacot kiépíteni. Elszántság és céltudatosság kell hozzá. Olykor vállalni kell a megaláztatást is, de idővel érdemeket lehet szerezni munkaadóinktól, s így a megaláztatás elismerésbe csap át. Így már természetesen könnyebb dolgozni, de vigyázni kell arra, hogy továbbra is ugyanaz a szolgáltató maradjunk, mint az elején – vagy még jobb. Sohase akarjuk mindenáron *megmagyarázni* tetteinket, *egyszerűen csak szolgáljunk, s így sokáig szolgáltatathatunk*. Természetesen az előbb említett elv az előző két gazdasági területen is jól alkalmazható, de itt a szolgáltatás területén kivált szükségés az alkalmazása.

Folyamatszabályozás

Miután a fõnt említett gazdasági egységet üzembe helyezte a 'd'-ügynök, neki kell biztosítania, hogy az folyamatosan működjön, stabilizálódjon. Illetve a továbbiakban *felderítési hadművelet*be kell kezdenie az iránt, hogy a működő egység milyen további hasznot tud még hajtani. Virágnak, hogyan lehetne tovább fejleszteni az egyre változó külső gazdasági környezet nyomásával, elvárásaival szemben. Ezt a kérdést is több szempontból fogjuk megvizsgálni. Ezek a következők:

- hatékonyság – egyensúly;
- pénzügyi folyamat;
- eszközforgási folyamat;

- munkaerő-fenntartási folyamat; és
- jogi folyamatok.

Kezdjük talán azzal, hogy hogyan kell *egyensúlyt* fenntartani az egység létfenntartása és annak Virág számára megnyilvánuló *hatékonysága* között. Tudjuk, hogy egy-egy gazdasági egységet nem önmagáért építünk föl, hanem azért, hogy Virágnak először anyagi, majd erkölcsi hasznot hajtson. Ehhez azonban szükséges felismernünk, hogy ezek *a gazdasági egységek*, vagy szervezetek önálló, *szabad akaratallal rendelkező* egyéniségek, *személyek*. A gazdaság jogi szóhasználata is úgy beszél róluk, mint *jogi személyekről*. Tehát bizonyos szempontokból úgy is kell bánni velük, mint a szervezethez tartozó személyekkel. Így természetes módon rendelkeznek önálló jogokkal, gondolatokkal, célkitűzésekkel. Ezeket nem biztos, hogy minden esetben képesek összhangba hozni Virág akaratával. Ennek ellenére, minthogy e *személyeket* mi hoztuk létre (vagy nyertük meg magunknak a világtól), úgy bánunk velük, mint *fiainkkal*. Önálló egységként kezeljük, s figyeljük azokat az egyedi tulajdonságait, melyek lehetővé teszik nekik, hogy a Virág által számukra kijelölt úton járjanak, illetve szükség esetén képeseknek kell mutatkoznunk arra, hogy a bennük fölsímt lehetőségek alapján mi magunk is változtassunk azon az úton, amit számukra jelöltünk ki. Virág is – akár csak a földön élő összes személy – tökéletlen. Így nem áll módjában, hogy tökéletesen előre lássa, vagy előre tervezze egy-egy gazdasági egység életútját. Erre egyedül Isten képes. Bármilyen mélységekben tanulmányozzuk az Ő gondolkodásmódját, sohasem leszünk képesek arra, hogy átlássuk azt. Erre az égből szolgáló, legmagasabb szintű angyalok sem képesek: ők is csak bizonyos részterületeket látnak át; s abból is csak annyit, amennyit a Teremtőjük enged nekik látni. Pedig ők tökéletesek. ***Elménkbe helyeztetett a végtelen; de úgy, hogy át ne ölelhessük azt.*** Így mi jóllehet, úgy véljük, jó úton járunk: mégsem leszünk képesek arra, hogy bárkinek (legyen az természetes, vagy jogi személy) az útját előre lássuk, vagy botor módon tervezzük. Jóllehet, tervezhetjük, de elég rugalmasnak kell lennünk ahhoz, hogy meglássuk: az Isten más tervet szőtt vele kapcsolatban, s törekszünk azt követni. Ez a bizonyos terv-módosulat látszik meg a kifejlődő *élő szerkezet* olyan tulajdonságaiban, vagy egyéni elgondolásaiban, melyet nem mi terveztünk neki; mégis a mi munkánk eredményeként mutatkozik meg.

A gazdálkodás, üzemelés *pénzügyi szabályozása* világunkban annyira széleskörű, hogy szinte követhetetlen. A pénz szükségszerűen átáramlik a munkánkon, így annak minden állomásáról és megállóhelyéről számadást kell adni. Számadást adunk önmagunknak, hogy nyomon követhessük a pénz útját, s megtehessük a szükséges pénzügyi lépéseket (kivonás, injektálás, jutalmazás, elvonás, átcsoportosítás stb.). Számat adunk a közvetlen előjárónk felé, hogy magasabb szintű döntéseiket minél biztonságosabban hozhassák meg, s adhassanak ki megfelelő utasításokat.

Számadást kell adnunk bizonyos beosztottaknak vagy más partnereknek, a munkájuknak őket is anyagilag érintő részéről (beszerzés, bér, felhasználás, visszatérítés árkalkulációk, stb.). Így tudjuk fenntartani velük a bizalomra épülő gazdasági kapcsolatainkat. És természetesen feltétlen elszámolással tartozunk annak a társadalomnak vagy államnak, amely lehetővé tette, engedélyezte, támogatta, vagy egyszerűen csak eltűrte, hogy mi azt a tevékenységet végezzük, amit végzünk. Adózunk feléjük, illetve a különféle engedélyek fejében különféle okmánydíjak megfizetésére kötelezünk bennünket azért, hogy az államháztartásukba így befolyt összegekről továbbra is biztosíthassák számunkra és mások számára a munkát, az életet, a léthez való jogot. Legvégül pedig – de nem utolsósorban – számadással tartozunk annak a Teremtőnek, akinek mindezt az oltárára helyezzük, s a teremtmény érdekében – váltságul egy jobb világért – feláldozzuk. Ezt leghatékonyabban az egyre tisztuló lelkiismeretünk révén, és az Ő akaratának egyre magasabb szintű felismerése és megcselekvése útján tehetjük meg.

Számunkra ez a számvetés a legfontosabb, de ennek megfeleléséhez a fentebb sorolt számvetések elővezetése az egyenes út. Isten azokból látja szívünk valódi igyekezetét, és lelkiismeretünk tisztulásának folyamatát.

Térjünk most rá az *eszközforgalmazás* folyamatára. A termelés, értékesítés és szolgáltatás folyamán igen sokféle eszközzel (fizikális, szellemi, logikai vagy virtuális) rendelkezünk. Ezek azért vannak, hogy segítsék a munkánkat. Vigyázat! Nem mi vagyunk az eszközökért, hanem azok vannak értünk. Ehhez azonban az szükséges, hogy úgy bánjunk velük, hogy azok valóban bennünket szolgálhassanak. (Az eszközök pokolra került emberi lelkek. Azért vannak, hogy bennünket szolgálva bűnhődjenek. Testük folyamatosan tönkremegy, s újjászerveződik. Számukra ez gyötrelme, de az ő korábbi hosszú-hosszú időken át elkövetett bűneik jelenünkben megnyilvánuló következményei. Ez a *pokol* egyik *platformjának* büntetése az asztrál síkon: vagyis a tűzben. Meggondolandó hát, hogy ilyenekké akarunk-e válni, s öntudatlanul szolgálni, vagy tudatosan Isten világát szeretnénk inkább még szebbé, még változatosabbá tenni.) Az eszközök tehát oly mértékben lesznek képesek hatékonyan szolgálni bennünket, amilyen mértékben mi vigyázunk rájuk, tartjuk fenn őket. Szükséges, hogy minden eszköz esetében meghatározzuk, és következetesen betartsuk azokat az optimális szabályokat, amelyek révén azokat a legtovább a szolgálatunkban tarthatjuk. Folyamatosan tisztítani, javítani, tartósítani és megújítani, karbantartani kell őket – de csak addig a mértékig, ameddig nem rónak e feladatok fölöslegesen nagy terhet. Ha meghaladja a karbantartása a gazdaságilag értékes szintet, le kell cserélni, újjal, másikkal kell helyettesíteni. A régit – ha más területen használhatatlan – újrafelhasználásra, újrafeldolgozásra kell bocsátani, vagy meg kell semmisíteni, ki kell dobni.

Az eszközforgalom igen komoly pénzeszközt foglal le, ezért jól kidolgozott és hatékonyan tartható szabályozókat célszerű irányában alkalmazni. Tudnunk kell, hogy míg a gazdasági egység jogi személynek minősül, addig az eszköz (legyen az állat, növény, tárgy vagy az ember mono dimenzionális tulajdonsága) csupán az öntudatlan lélek teste, amely arra kárhoztatott, hogy bennünket szolgáljon.

A *munkaerő-fenntartás* már egészen más hozzáállást igényel, mint az előzők. Itt emberekkel kell olyan kapcsolatot fenntartanunk, ami mindkét fél részéről kifejezetten előnyös. Mint személy a személlyel, olyan különféle törekvések ütköznek köztünk, melyek sok súrlódást, viszályt, ellentéteket szíthatnának, ha nem vennénk elég komolyan e társainkat, munkatársainkat. A gazdálkodás szempontjából azonban őket csupán munkatársi (munkáltató-munkavállaló) kapcsolat fűz össze. Nem szükséges sem nekünk, sem nekik a másik felet alaposabban megismerni. Elegendő (főleg eleinte) egymásról annyit tudnunk, amelynek alapján mindkét fél el tudja dönteni, hogy a másik személlyel hajlandó-e, akar-e, tud-e munkakapcsolatot kialakítani, és azt tartósan fenntartani. Később természetesen már szükségessé válhat, hogy egymásról többet megtudjunk, hisz velük az a célunk, hogy e munkatársaink rendszerünk valódi részévé váljanak, nekik pedig vagy a több pénz megkeresése vagy a ranglétra megmászása a céljuk. Így kettőnk szándékai egy elég széles sávban lefedhetik egymást, s így hatékonyan képesek lesznek együttműködni egy ideig, vagy akár tartósan. Mivel a dolgozóknak is megvannak a saját életcéljaik, vágyaik; mi oktathatjuk őket, de nem tehetjük kötelezővé számukra az oktatás elfogadását, vagy a tanultak betartását. Ezért viszont nyilvánvalóan azzal tudunk tartósan együttműködni, aki elfogadja, sőt alkalmazza a tőlünk tanultakat, s beépíti azokat a saját életébe. Így válik lehetővé az is, hogy mi is tanulhassunk tőlük, róluk, s ezt a tudást mi is beépíthessük a mi életünkbe. Így válhat egyre szorosabbá a kapcsolatunk, s léphetünk túl a csupán munkakapcsolaton. Tehát a dolgozókat minden esetben kétoldalú megállapodás alapján célszerű alkalmazni, vagy képzésnek alávetni. A későbbiekben pedig folyamatosan figyelni kell arra, hogy miként képesek alávetni magukat a megállapodásnak, vagy elfogadható szinten belül miképp kívánnak változtatni azon a maguk részéről. Nem

szabad elzárkózni az elől, hogy bármelyik fél időről időre változtatásokat javasoljon a közös egyezségen. Nem róható fel senkinek az, ha egy idő után arra talál bizonyítékot vagy indítékot, hogy őt ez a kapcsolat zavarja, vagy netán veszélyezteti. Haladéktalanul a másik fél elé kell tární, s lépéseket kell foganatosítani a szükséges változtatások felől. Az írásbeli megállapodás nem parancs, – legalább is mi így kell, hogy hozzáálljunk – de ha a dolgozó rugalmatlan, nem, róható fel neki. Esetleges követelésüknek érvényt kell adni az ésszerűség határán belül (amíg azok nem rongálják, akadályozzák az illető kapcsolatot vagy Virág érdekeit). De túlzott követelés esetén meg kell szakítani vele a kialakított munkakapcsolatot. Nyilván ugyanígy fog tenni velünk szemben ő is. Ha tudatosan nem okoz kárt a viselkedése, úgy nincs helye a haragnak. Nem véletlen, hogy ahol legalább öten dolgoznak egy adott területen, ott célszerű vezetőt kinevezni közülük; egy vezető keze alá pedig legfeljebb 10-12 ember javallott.

Jogi procedúrákról már tettünk említést. Itt inkább csak azt emelném ki, hogy a hatósági szabályok és a különféle jogok környezetünkben állandóan változnak – követendő az állandóan romló életkörülményeket. Ezeket célszerű folyamatosan figyelemmel kísérni, és a változásokhoz mihamarabb alkalmazkodni – akkor is, ha azokkal netán nem értünk egyet. Valójában egy bizonyos szint után már nem jelenthet problémát, hogy azok a szabályok vagy új törvények a világban milyen egyedi vagy társas célt szolgálnak: nekünk alkalmazkodni kell hozzá, míg azoktól függ a tevékenységünk. Egyiket se mi szavaztuk, vagy alkottuk meg, de még csak nem is javasoltuk. Nekünk egészen más elképzeléseink vannak a problémák megoldásáról, melyeket ezek a szabályok kordában tartanak. Olyan ez, mint amikor egy orvosi műtétnél ejtett sebet először cérnával varrnak össze, hogy összetartsa azt addig, míg egy magasabb értékű hatalom (a biotikai törvények) össze nem forrasztja.

Elemzés

Egy gazdasági folyamat szabályozása nem működhetne hatékonyan, ha közben nem vizsgálnánk állandóan az elemei közötti összefüggések körül, s nem vonnánk le állandóan a szükséges konzekvenciákat. Ezek segítenek az ügynököknek abban, hogy minél realisabb, minél helyesebb döntéseket hozzanak. Ezeknek a vizsgálódásoknak a következő fő területekre kell elsősorban koncentrálniuk:

- a hatékonyságnövelő elemek;
- hatékonyságsökkentő elemek;
- egyensúly-stabilizáló elemek; illetve
- a célaffinitás.

Kezdjük tehát mindjárt az elsővel (habár fontossági sorrendet nem lehet köztük kialakítani: – mind egyformán fontos).

Az egység működésének *hatékonyságát* olyan tényezők befolyásolják, mint a jó szervezés, megfelelő képzés, a helyesen kialakított kapcsolatok, helyes és folyamatos számvetések. Ezekről fog függni a beszállítás biztonsága és minősége, a belső tevékenység ereje és gazdaságossága, az eszközök állagmegóvása, a *végtermék* minősége és eladhatósága, a piac bővítése. Ezek közül valójában a kulcs az *emberi kapcsolatok minőségében* van. Úgy a külső, mint a belső kapcsolatok folyamatos javítása elősegíti, sőt garantálja az összes többi elem egyre javuló minőségét és munkájának hatékonyságát. Ha jó kapcsolatokat építünk ki a beszállítókkal, akkor egyre inkább el tudjuk kerülni azt, hogy *szemetet* kelljen átvinnünk tőlük. Törekedni kell arra, jogunk és biztonságos lehetőségünk legyen arra, hogy a nem megfelelő minőségű nyersanyagot módunkban álljon visszautasítani úgy, hogy az ne vonjon a

fejünkre szükségtelen szankciót, embargót. Belső munkatársainkkal olyan viszonyt célszerű kialakítani és kölcsönös tanulás útján fenntartani, hogy annak eredményeként egyre megbízhatóbb és egyre jobb minőségű munkát adjanak ki a kezükből anélkül, hogy közben félniük kéne az ellenük esetleg alkalmazható büntetési eljárásoktól. Szabad vágyuk legyen az, hogy velünk dolgoznak; és mivel jól és biztonságban érzik magukat velünk, sőt élvezik is azt a munkát, amelyet végeznek, egyre jobb minőség kerül ki a kezeik közül, s ők maguk is ösztönösen erre törekszenek. A vevők felé pedig olyan szolgálatkész, de mégis emberi magatartást tanúsítunk, amely magas szintű bizalmat gerjeszt bennük irántunk, s feszültségmentesen nyílik lehetőség arra, hogy számukra valóban jó minőségű árut bocsássunk rendelkezésre – méghozzá elfogadható áron. ***Amikor az emberi kapcsolatok már nem a pénzről szólnak, akkor kereshetjük vele a legtöbbet*** – szellemi és erkölcsi értékeken túl pénzt is.

A fent vázolt tendenciával ellentétes törekvés viszont rombolja az emberi kapcsolatokat. A pénz minél előbbi megszerzését tűzve ki célul, a hibákat mindig másokban keresve, s ezzel állandóan másokat zaklatva, fenyegetve, feszültségben tartva, az emberi kapcsolatok romlását idézve elő, hosszú távon a munka minőségének, s ezen keresztül a tevékenység hatékonyságának rovására megy. A feszültségek jöllehet, energiát generálnak, de nem mindegy, hogy milyen pólusok teszik ezt. Minél különbözőbbek és nagyobbak ezek a pólusok, s minél ellenségesebbek egymás iránt; annál inkább arra törekszik az általuk keltett áram, hogy mindkét felet semlegesítse: egymásnak feszülve – kioltják egymást. Kimenő áram csupán abból adódik, hogy az egyik erősebb a másiknál – de hosszú távon az is kimerül, megsemmisül. Mindkettőt segítő energia úgy nyerhető, hogy közel azonos erejű (tömegű, sebességű), s egy irányba vagy egymáshoz közel haladó részek egymáshoz való vonzódása, mindkettőt felgyorsítva, megerősítve: közös cél felé vezeti őket – méghozzá egyre gyorsuló tempóban. Ez a fajta energia tartja fenn a világot, s ezt az irányzatot célszerű követni a gazdálkodásunkban, emberi kapcsolatainkban, közös célkitűzéseinkben, s azok szisztematikus megvalósításában is. (Ugye, hallottunk már az *interferencia* jelenségéről: az ellentétes hullámok idővel kioltják, míg az azonos hullámon haladók erősítik egymást. Nem a feszültségkeltés, hanem a kölcsönös vonzalom erősíti a világot, és mindazt, ami abban van.)

Hogyha beszéltünk már a hatékonyság háttéréről, akkor szükség lehet arra is, hogy működés stabilizálásáról is ejtsünk néhány szót. A stabilitás azt jelenti, hogy az adott tevékenység egy bizonyos szinten működik. Onnan se lefelé nem romlik, se fölfelé nem fejlődik. A kettő között egyensúlyban van. Ezt a helyzetet egyetemes szempontból *dimenziókapunak* hívjuk. Amikor egy szerkezetet felépítettünk, és elkezdjük működtetni, akkor valójában egy olyan stabil működésre törekszünk, amely viszonylag jól kiszámítható, s tartósan megfigyelhető annak működése. Így gazdasági értelemben valójában arra törekszünk, hogy ez az elért szint ne süllyedjen; a gazdasági tevékenységi mutatói ne romoljanak. Így tudjuk megfigyelni azt, hogy amit korábban terveztünk, azt helyes számításokra alapoztuk. A korábbi üzemelési költségvetési tervet is erre a borotvaélen táncoló helyzetre számítjuk. Ez azonban – jó esetben – csak rövid ideig tart, s a későbbiekben hamar átlépjük ezt a két dimenzió közti létsíkot, s egy fejlődési tendencia révén új, magasabb térben találjuk magunkat, melyet pontosan előre nem lehet tervezni. Bár feltétlen számítanunk kell rá, a lehető intézkedéseket meg kell tenni arra vonatkozóan, hogy ebben a birodalomban is helyt tudjunk állni. Olyan mélyen hatolhatunk bele, amennyi ismeret birtokában képesek vagyunk követni a saját mozgásunkat, hisz az ismeretlen mindig csapdákat rejt. ***Járt utat járattanért el ne hagyj!***

Tehát mik azok, amik segítik a stabil működést? A jó tervezés, a széles körű látásmód (tudás), az elemzési készség és a pontos, illetve folyamatos számítás képessége. Ezek az eszközök tehát önmagunkban keresendőek, s majdan ezeket a tulajdonságainkat vetítjük ki másokra, használjuk föl (vagy ki) kapcsolatainkban, illetve kutatjuk, keressük másokban; vagy ha nem találjuk, hát igyekszünk beléjük plántálni. Másokat persze csak olyan dolgokra taníthatunk

meg, amelyeknek a csíráját, genetikai alapkódját már fölfedeztük bennük, és megfelelő érdeklődést tanúsítanak az iránt, hogy ezt az alapképességüket továbbfejlesszék. Ennek felkutatásához a vele való folyamatos ismerkedő beszélgetés, a tetteinek a megfigyelése és az oktatás folyamán föléledő hajlandósága együttesen mutat biztos jeleket számunkra.

Tehát láthatjuk, hogy a munkánk stabilizálását gátló tényezőket elsősorban önmagunkban kell keresnünk. Mit akarunk munkánktól? Pénzt, megélhetést, hatalmat? Vagy örömeinket leljük abban, hogy részt vehetünk, sőt előrehaladhatunk egy elrontott emberi gondolkodásmód újrateremtésében, s melléktermékekül még lényegesen jobb anyagi körülmények közé kerülhetünk, mintha célirányosan csupán arra vágynánk. Ezeket a tulajdonságokat – jóllehet, kivetítjük másokba, bennük látjuk meg – mégis arra kell elsősorban törekednünk, hogy önmagunkban hogyan építhetnénk föl a megfelelő lelkiismeretet. Mert csak ez után válunk alkalmassá arra, hogy másoknak is hatékony segítséget nyújtsunk ebben. Az ember úgy tekinthet másokra, mint tükörre, amelyben megláthatja saját hiányosságait, de ahol e képben csillogó pontokat lát, segíthet a tükörnek is. Viszont a hiba sohasem a tükörben van, – még ha az torzít, vagy nagyít is. Akkor is csak a létező dolgokat tudja megmutatni, láttatni.

Virágnak ezzel a munkájával célja van. Úgy gondolom, hogy ez a cél folyamatosan át meg átjárja írásaimat: átsugárzik rajta. Részt akar venni a teremtés rehabilitációjában, az új teremtésben – Isten dicsőségére – és az ő útmutatásai alapján. Minden tevékenységünkben ezt a célt szeretnénk követni, s minden résztvevő a saját tudásának és hozzáállásának, affinitásának megfelelően ebben nyújt nekünk segítséget. Mindenki, akiben egy parányi felismerés is munkálkodik, törekszik rá, hogy kiszélesítse lelkében ezt az Isten által beléültetett szikrát; minél jobban megismerje, s idővel vagy elvesse, vagy kövesse annak útmutatásait. ***Lépj ki a hóra, tépd le a legszebb virágot, s az majd megmondja, mit kell tenned.*** Nincs a Világegyetemben olyan lélek, amely így vagy úgy ne szembesülne ezzel az isteni akarattal. Nincsen az égen és az ég alatt lélek, amelynek ne volna számára készített helye ebben a munkában – akár tudatában van ennek, akár nem. Mindenki akarva-akaratlanul, de erre a posztra igyekszik, és a végcél az lesz, amikor mindenki el is jut oda. De addig még sok csillag fog elfolyni a Tejúton, s akik tudatosan törekszenek leendő helyük felismerésére és elérésére, még sok örömet és szenvedést kell átélniük és látniuk.

Fejlesztés-előkészítés

Egy gazdasági egység felépítésének még közeli célja sem lehet egyszerűen csak az önmagáért vagy átmeneti ellátásáért való működés. Ez csak egy átmeneti állapot. Mondjuk úgy, hogy ez csupán a stabilizálás célja.

Valójában minden egyes gazdaság egy magasabb célt szolgál (ma a világban is – ha látjuk, ha nem; ha elfogadjuk, ha nem), melynek távlati céljai közt szerepel, minden jogi személynek, Virág szolgálata. Ez a szolgálat magában foglalja azt, hogy neki folyton változnia, fejlődnie kell. Szükséges ez egyrészt azért, hogy mindinkább megfeleljen a szolgálat feltételeinek; másfelől pedig, mivel maga Virág is változik, emelkedik Ahhoz, akit ő szolgál, a vele együttműködők is szükségszerűen vele együtt kell, hogy emelkedjenek (vagy süllyedjenek – ha ott van kijelölt helyük – Isten szándékában). Egy idő után mindkét irányt szemmel tartjuk (ahogy teszi ezt most is a Mennyei Királyság), de most egyelőre azokkal a szellemi eszközökkel foglalkozunk, amelyek a tényleges felfelé irányuló változtatást, a leendő fejlődést készítik elő.

A módszerek most még eléggé fejletlenek ahhoz, hogy érdemben segítsék ezt az előkészítő munkát, de határozottan el lehet különíteni egymástól az *oktatást*, a *kényszerítést*, *szankcionálást*, illetve a *gyakorlati próbáztatást*: mint olyan tényezőket, amelyek megmutatják nekünk, hogy kivel (természetes és jogi személyek egyaránt) milyen irányba kell továbbfoglalkozni

annak felkutatása érdekében, hogy megmutassák önmagukban a fejleszthetőség lehetőségét, és irányát. Jóllehet, ez a világ mindezeket a módszereket alkalmazza, de nem fejlesztési céllal, hanem egyszerűen gátként és feszültségkeltés, félelemkeltés-gyanánt öncélúan.

Ezekben a módszerekben belül az *oktatásról* már sokat beszéltünk: természetes, hogy az akár csoportosan, akár egyénileg vezetve, sok odafigyeléssel sok információt nyújt az egyének tudásáról, szellemi állapotáról. De a legfontosabb a tudás felhasználásával (vagy nélkülözésével) végzett *tett*.

A tetteket különféle módokon vizsgálhatjuk. Tekinthetjük a spontán viselkedést is, de szükség lehet arra is, hogy irányított vagy félig *irányított cselekvéssort* elemezhessünk. Ezért szükségessé válhat a *cselekvés kikényszerítése*, mint jellemrajzoló módszer a fejlesztéshez vezető úton. Ez azt jelenti, hogy bizonyos korlátok közé szorítjuk az illető lehetőségeit, és ellenőrizhető utakat tartunk nyitva a cselekvése irányába. Lehetőleg ellentétes kiutakat vagy választási lehetőségeket kínálunk neki – anélkül, hogy ő tudna róla. A választás iránya meg fogja mutatni a szívében lévő szándékot úgy, hogy nincs lehetősége a színlelésre, a megfelelni vágyás kimutatására.

A *szankcionálás* kétirányú lehet. Először is, mint korábban már beszéltünk róla: gátoljuk a természetes felemelkedni vágyásának a megvalósulását; másfelől pedig, annak tudatos irányításával megfigyelhetővé válik a felkarolt személy reagálásának iránya (alázata, szembeszegülése, öncélja, félelmei, titkolt vágyai, stb.). Magyarán: *megbüntetjük* egy-egy tettéért, és figyeljük, hogyan emelhető ki e helyzetéből – vagy hogyan süllyed ő maga. Mindkét irány támogatható, de a következményét a rendszeren belül ellenőrzés alatt kell tartani. Jó eredmény felmutatása esetén természetesen erőn felül támogatható a helyes irányú törekvése.

A *gyakorlati próbák* azt jelentik – amit maga az Isten is szisztematikusan használ velünk szemben – hogy olyan egyszerű vagy összetett (de ellenőrzött) élethelyzetek elé állítanak valakit, aki a kérdéses jellemvonását az adott helyzetben feltétlenül ki fogja mutatni, s biztos támpontot szolgáltat arra vonatkozóan, hogy milyen irányban célszerű segíteni őt, vagy igazítani rajta.

Területileg különféle irányba lehet ezt az erőfeszítő hadműveletet végezni. Igen, lehet úgy, ahogy szó szerint értjük. Le lehet vele fedni a rendelkezésünkre álló földterületet, s igyekezhetünk azt gazdasági ellenőrzésünk alá vonni. Valószínűleg lényegesen nagyobb területet leszünk képesek meghódítani, mint azt a világ megtette. Nyilván olyan területek is számításba jöhetnek a tevékenységünkhöz, melyekben a gazdasági tevékenység eddig nem látszott kifizetődőnek (föld mélye, óceánok, sivatagok, jégmező, levegő vagy más égitestek felszíne, belseje, a közöttük lévő tér stb.). A kifizetődőséget napjainkban a világ pénzzel, illetve a pénzen megvásárolható javakkal méri. Mi azonban – mint írásaim összhangjából kitűnik – más mérőeszközöket (is) használunk: nevezetesen azt, hogy egy-egy személy milyen közel vagy távol áll az Isten által számára kijelölt helytől. Ezt a mérőeszközt természetesen a kezdeti szakaszban még nem tudjuk hatékonyan alkalmazni; így eleinte mi is a pénzt fogjuk erre a célra használni. Ezért eleinte a terjeszkedési vagy fejlesztési terület másik iránya nálunk is a pénz mennyiségének növelésében rejlik. Ezt az irányt úgy igyekezzünk követni, hogy a meglévő gazdasági szerkezeteket tanulmányozva megalkotjuk a leghatékonyabbakat, s ezekkel igyekszünk elegendő pénzügyi alapot biztosítani a gazdasági tekintélyünknek, s munkánk további folytatásához: a kutatásokhoz.

Megint más területet jelent az, hogy minél több embert igyekszünk kezelhető módon a hatáskörünk alá vonni. Ez az egyik leglényegesebb fejlesztési terület, hisz Virág ezen a tendencián keresztül fogja tudni Istene lábai elé helyezni munkája eredményét. Törekszünk arra, hogy minél több embert segítsünk az őt megillető helyre jutni, s elérni azt a szintet, ahol már mindannyian a Teremtőnket szolgáljuk, az Általa meghatározott helyen és módon.

Újabb fejlesztési terület az erkölcs, a morál, a gondolkodás színvonalának emelése érdekében teendő előkészület. (Ezeket a tendenciákat természetesen nem a 'd'-ügynök fogja végrehajtani, de az ő szintjén már fel kell tudni ismerni ezek jelentőségét.) Ez tehát azt jelenti, hogy a velünk kapcsolatban lévők tudását és lelkiismeretét, jellemét úgy segítjük formázni, hogy azok egyre közelebb kerüljenek a számukra kijelölt szinthez, a véglegesen rájuk háruló feladat ellátásának képességéhez.

Majd pedig egy távlati fejlesztési tendencia abban áll, hogy törekszünk a világban, a birtokunkban fellelhető ismeretanyag segítségével egyre közelebb kerülni ahhoz a tudáshoz (és persze annak bölcs felhasználásának a képességéhez – vagyis a bölcsességhez), amely számunkra kiszabott – mint a Mennyei Királyság földi, gazdasági szerkezetű megnyilvánulása.

Másfelől ezeket a területeket úgy is feloszthatjuk, mint fizikális, erőnléti, logikai, érzelmi és érzékelésbeli területeket. Ezeket azonban jelen írásomban nem látom célszerűnek kielemezni; majd ezirányú kutatási eredményeinket nyilvánosan közzé tesszük.

Kitérnék néhány szó erejéig a munkaerő-fejlesztés fontosságára. Mint említettem, mindenkinek előbb vagy utóbb meg kell találni életében és munkájában azt a helyet, szintet, életteret, vagy létsíkot, ahol majd a leghatékonyabban szolgálhatja Teremtőjét, tudatlanul vagy tudatosan, istentudatosan. Az erre való felkészülés hosszú folyamattal jár. Azonban mindenki magában hordozza már azt a csírat, amelynek kiteljesedése révén fölismerhetővé válik ez a hely – ha tudatos, saját maga számára is; ha azonban tudatlan: úgy mások (tudatosak) segítik oda. Sok esetben ez sajnos akarata ellenére történik, ezért fontos a felsőbb ezirányú útbaigazítások szorgalmas követése. Ez azonban elsősorban a társadalmi vezetők felelősége, és nem a gazdasági rendszeré. Mi csupán előkészítjük számukra az utat. Eleinte mi is tudatlanul, de később egyre tudatosabban. Ezért törekszünk arra, hogy a velünk kapcsolatban lévőkkel a lehető legjobb (legbensőségebb) emberi kapcsolatokat ápoljuk és fejlesszük. A velük való kapcsolataink fogják megmutatni (nem meghatározni) azt az irányt mindkét fél számára, amit hosszú távon majd követni kell. Ezért fontos a rendszeres oktatás, az új felismerésének közzététele, és minden szinten a beosztottak minden irányú figyelemmel kísérése.

A fejlesztés-előkészítésnek van egy más jellegű jelentősége is. Nevezetesen az, hogy igyekszünk a rendszerbe újabb anyagi erőforrásokat beinjektálni. Tehetjük ezt úgy, hogy a fokozatosan *kiforduló* alaptöket visszaforgatjuk fejlesztési célzattal, vagy tartalékból, nyereségből, esetleg kívülről újabb erőforrásokat veszünk igénybe abban az esetben, ha erre jól ellenőrizhető és tervezhető lehetőség kínálkozik.

A fentieken túl még olyan aprónak tűnő eszközöket vethetünk be a fejlesztés előmozdítására, mint az egyre szélesebb körű jogi felderítés. Ennek hatására feltárulhatnak azok a kapuk, amelyek korábban zárt falaknak tűntek előttünk. E falban varázskapuk nyílhatnak meg azok számára, akik szívükön viselik szervezetünk sorsát, jövőjét.

A helyi tradíciók is olyan lehetőségeket ölelhetnek fel, amelyeknek megismerése révén újabb lehetőségek nyílhatnak meg fejlesztésünk, fejlődésünk előtt.

A környezetünk emberi és biotikai igényeinek szisztematikus megfigyelése, rögzítése olyan szűk cellákat tárhat fel munkánk előtt, melyek összefüggővé tétele szintén a fejlődés új útjára terelhet bennünket. A környezetünkben ráadásul olyan lehetőségek is vannak, amelyek mellett korábban elhaladtunk, vagy nem vettük őket elég komolyan. Egy idő után azonban ezek az apró momentumok is szerves részeivé válnak az elgondolásainknak.

Végül pedig célszerű felfigyelni arra a tendenciára, hogy Virág céljaiban újabb és újabb elemeket vélhet felismerni az ügynök – mint ahogy Virág is újabb és újabb oldalról vagy mélységről fedez föl, ismer föl valamit az Isten akaratában vagy irányításában, szándékában.

Ezen fölismerések alapján gyakorlatilag az összes korábbi területet át kell értékelnie, s azokba is be kell építenie – általában újabb és újabb fejlesztés formájában.

Jelentés

A *'d'-ügynök*, ugyanúgy, mint a többi – a munkája közben, vagy annak végeztével jelentést ír a felettes ügynöknek, vagyis rajta keresztül Virág részére. Ennek a jelentésnek tartalmaznia kell az összes olyan dolgot, amely részint számot ad az általa végzett munkáról; részint viszont előkészíti a következő munkafolyamatot. Jelen munka, amelyről a jelentés szól: az üzembehelyezés, üzemeltetés; a következő, pedig, amit előkészít: a fejlesztés.

Az üzembehelyezés a *'c'-ügynök* által felvázolt terv, és a saját maga által előkészített döntés alapján végbement. Az üzemelés beindult, és elérte azt a stabil állapotot, amely alkalmassá teszi az általános elszámoltatásra, és tartós megfigyelésre. Továbbá lehetőséget ad arra, hogy annak továbbfejlesztéséről lehessen széles körű dolgozatokat, majd pedig terveket készíteni. Erről a munkáról felettesének egy egyszerű írásbeli jelentést készít. Ezután – miközben a stabil működést folyamatosan biztosítja, elkészít egy egyéves működési és szabályozási tervet. Ebben felvázolja azokat a stabil működési elemeket, melyek biztosítják, hogy a működő rendszer még legalább egy évig működőképes maradjon. Erről is egy egyszeri dolgozatot készít, s átadja 'e'-nek. Az ő feladata lesz, hogy felhasználja azt. (Ez persze ő maga is lehet: az általa üzemeltetett egységet saját fejlesztési tervei alapján üzemeltetheti és fejlesztheti tovább. A jelentést akkor is be kell mutatnia Virág területileg illetékes képviselőjének – vagyis az ügynök előljárójának.)

Az üzemeltetési szabályozásról (gazdasági, eszközforgalmi, anyaggazdálkodási, pénzübeli és munkaidő-, munkaerő jellegű információkról) heti folyamatossággal készít feljegyzéseket, amelyekben elsősorban mennyiségeknek a folyamatokon való átáramoltatása a cél. Az átáramló különféle mennyiségeket kell benne átláthatóvá tenni.

Havonta rövid beszámolókat kell készíteni azokról az elemekről vagy összefüggésekről, amelyek részben biztosítják, részben viszont gátolják az egység zavartalan és stabil működését. A különösen kiemelkedő helyzetekről – akár pozitív, akár negatív – kiemelten fel kell hívni a figyelmet.

Ugyanebben a havi jelentésben kell szóvá tenni azokat a tanulmányokat, kutatási eredményeket és vázlatolt vagy kidolgozott terveket, amelyek előkészíthetik az egység fejlesztését akár rövidtávon, akár hosszabban.

A *'d'-ügynök* is rendszeresen oktatást végez a hatalma alatt álló dolgozóknak és ügynököknek. Ezeket heti rendszerességgel végzi a *'c'-ügynök*nél már feltárt módon és irányban. Ennek anyagáról és látogatottságáról szintén e havi jelentésében számol be előljárójának.

Minden egyes dolgozatában célszerű feltárni azokat a magánjellegű észrevételeket és gyanúkat, amelyeket, – ha nem is tud egyértelműen bizonyítani – mégis nyugtalansággal, vagy épp ellenkezőleg, fölöttébb bizalommal tölti el.

Ezeket túlmenően (de ehhez csatolhatóan) az ügyök szisztematikus írásos bizonyítékát adja annak, hogy milyen jellegű szellemi előrehaladást ért el a Virág-rendszer, vagy az azt tápláló ideológiák tanulmányozásában. Ezekről is rövidebb-hosszabb írott dolgozatokat (disszertációkat) készít. Ezek szellemi mélysége és az anyag megértésére való utalása teszi lehetővé, hogy Virág összehasonlíthassa az ügynök szellemiségét annak tetteivel. Ez pedig ahhoz nyújt útmutatást, hogy lássa: kit milyen irányba célszerű továbbfejleszteni, vagy hogyan kell rátekinteni, vele bánni: hol a helye a rendszerben.

9, Részletes leírás ‘e’-ügynökről

Míg a ‘d’-ügynök üzembe helyezte az egységet és biztosította annak folyamatos üzemelését, addig az ‘e’-ügynök úgy teszi ezt tovább, hogy elsősorban arra ügyel: az egy évnél tovább képes legyen a fennmaradásra, és a stabilitásán túl képes legyen a továbbfejleszthetőségre. Konkrét fejlesztéseket ő még nem végez, de jelentős előrejutást jelent a rendszer fejlődésében, ha az egyéves üzemeltető átértékeli a korábbi ügynökök stabilizációs és fejlődésre irányuló elképzeléseit, elgondolásait, tanulmányait, vázlatait, terveit. Ezeket a munkákat fogja ő össze egyetlen célirányos tervbe, melyet majd a fejlesztő ügynökök fognak megvalósítani.

Az ‘e’-ügynök arra használja fel a tudását és megszerzett tapasztalatát, hogy az általa istápolt egység egy évnél tovább is képes legyen üzemelni, és fejlődni. Ehhez a munkához a leghasználhatóbb segítség a ‘d’-ügynök egyéves tervdokumentációja. A többi ezt egészíti ki. Így a fejlesztés-előkészítő – mint a neve mutatja – megalapozza a továbblépés lehetőségét azzal, hogy egy évig kitartóan gondozza a céget.

Célalkotás, célstabilitás

A rendelkezésre álló iratokból, tudásából és tapasztalataiból megalkotja az illető gazdaság rövid távú célját, s követi azt egy kidolgozott tervvel. A hosszú távúról – később írunk róla – vázlatos, kivonatos tervet sző. Miután megalkotta a célt, úgy az összes rendelkezésre álló eszközt arra összpontosítja, hogy azok ezt a közös célt elérjék. Ez a cél természetesen egyégenként más és más. Nem tévesztendő össze azzal a hosszú távú céllal, miszerint ezeket az egységeket közös szervezeti rendbe fogjuk szedni. Most még egyénileg kell szolgálniuk – elsősorban – a gazdasági céljainkat. Tehát mindegyik gazdálkodási terület egy-egy részfeladatot lát el egy valóban közös, nagy célon belül. Mint egyéni *jogi személyek*, egyénileg kell kimutatniuk Virág felé ezt a hajlandóságot, és az egészhez való hozzáállást, amelynek segítségével, idővel meg lehet majd határozni a rendszerben elfoglalandó helyüket. Ez a cél egyelőre elsősorban pénzügyi mutatókat céloz, s eleinte másodlagos a területek megfelelő jellegű ellátása, a környező szükséglet elegendő szintű kielégítése. Azonban ez a tendencia remélhetőleg mihamarább meg fog fordulni; s az erkölcsi előnyök előbbre valók lesznek a tridimenzionális vagy pénzbeli előnyöknél.

A célok tehát lehetnek egy bizonyos szintű gazdasági mutatóknak a stabilizálása, egy bizonyos piac lefedése, bizonyos termék vagy szolgáltatás általi meghódítása egy-egy területnek, vagy bizonyos monopolhelyzet megteremtése, bizonyos nyersanyag feldolgozása, vagy egy termék előállítás, forgalmazása terén. Lehet egy bizonyos minőség megőrzése és javításra való előkészítése, és még sok hasonló eredmény felmutatása egy-egy gazdálkodás terén.

Három éves terv

Miután már kidolgozta az ‘e’-ügynök, hogy milyen célt követ, s ezt milyen rendelkezésre álló eszközökkel és milyen módon kívánja elérni, rátér a következő munkafázis előkészítésének kidolgozására. Vagyis készít egy olyan tervet, amely segítségével lesz a következő munkafázis ügynökének abban, hogy legalább három éven keresztül képes legyen üzemeltetni az egységet. Ennek az előkészítéséhez már szükség van a fejlesztési előkészületek és tapasztalatok birtoklására, azok eredményeinek következményeinek tanulmányozására. Ezek kidolgozása a fejlesztő tevékenységet közvetlenül előkészíti. Ebben a három éves tervben természetesen már

konkrét fejlesztési terveket is szerepeltetni kell. Ehhez az egységben végrehajtandó munkák tapasztalataira kell visszautalni.

Három fő területet ölel fel ez a tanulmány: a pénzügyi terveket; területi (terjeszkedési) terveket; illetve a munkaerő-gazdálkodási terveket. Ezen kutatási területekről már az előző fejezetben *hallhattunk*, itt csupán pontosítani, célirányba állítani, és összedolgozni kell ezeket ahhoz, hogy az 'f'-ügynök használni tudja azokat a munkája vezetéséhez. Így most ezeket a munkálatokat itt nem boncolom tovább.

Hosszú távú buktatók kiküszöbölése

Ebben a témakörben fel kell dolgozni a korábbi információkból azokat az elemeket, amelyek a fenti tervet valamilyen módon hátráltatni képesek. Nagy gondot kell fordítani azokra a gátló tényezőkre, amelyek már most negatív következményt szülnek; s pontos elemzéseket kell készíteni azok hatásának elkerülésére. Ezeket a problémákat valószínűleg elsősorban a kapcsolatok megromlása, a túl gyors végrehajtás vagy ellenkezőleg: a változások figyelmen kívül hagyásából fakadó lemaradás okozza. A pénzügyi helyzeteket vagy az eszköz- és áru-forgalmat mi szabályozzuk a tudásunk és annak felhasználása révén, a kapcsolataink megfelelő és célirányos fenntartása és továbbfejlesztése révén.

E tendenciával együtt célszerű ugyanúgy lajstromba venni azokat az elemeket is, amelyek viszont elősegítik, előmozdítják hosszú távú terveink megvalósítását vagy annak esélyét. Lépéseket lehet tenni ezen erények tervszerű továbbfejlesztésére, és a hosszú távú tervekben való alkalmas és ésszerű beépítésére. Ahogy sorra felfedjük ezeket a hiányosságokat és erényeket (esetleg, ha lehet, szembe is állítjuk őket egymással), úgy fog kitisztulni az a kép, amely egy-egy ilyen terv számára lehetőségként élénk tárul.

Mindezen munkálatok közben végezni kell az adott egység működésének irányítását is, és szükség esetén kiigazításokat kell végezni. Így lehet tapasztalatokat gyűjteni a hosszabb távú tervek elkészítéséhez.

Oktatás, képzés, továbbképzés

Az oktatás és a képzés itt is hasonló módon valósul meg, mint a korábbiakban. A tanulók nagy része itt már a szervezeten belüli ügynökökből és dolgozókból tevődik össze, de természetesen részt vehetnek rajta frissen felvett új munkaerők vagy akár érdeklődők is. Ezen a szinten, az alapképzésen túl, főleg a fejlesztések széles körű skáláját célszerű oktatni. Az ideológiai alapképzés viszont már a Szent könyvek valamelyikének tanulmányozására, vagy azok *Oiolosselôte*-szintű feldolgozására alapozódik. Itt az oktatók már törekednek arra, hogy az egyes szent irodalmakat egyedenként, vagy a közeli rokonságban lévőket összefoglalva olyan olvasmányos történetek keretében dolgozzák föl, amelynek olvasása már élvezetes, jól rögzül, s érzelmi nyomot hagy a hallgatóságban (a róla szóló előadások folyamán), illetve az olvasóban (ha terjeszthető könyvként megjelenik). Igen sok szent irat vagy hősi eposz az átlagember számára olvashatatlan, élvezhetetlen. Kemény, és szeretetről tanúskodó munkát igényel ezeknek a színvonalas feldolgozása, hisz mind az emberiség megteremtésével és bonyodalmak közt zajló életével foglalkozik; és felkészít arra, hogy megértsük, mit vár tőlünk Isten egyénenként és csoportként. Lényegesen könnyebb lesz tőle a feladatunk megértése, célja és végrehajtásának szívünkön viselése.

‘E’-jelentés

A jelentés szintén azt tartalmazza, hogy az ügynök mit végzett, és milyen instrukciókkal, információkkal rendelkezik a fölöttes ügynök munkáját segítő.

Így nyilván részletes terveket tár fel benne a fejlesztés rövid és hosszú távú megvalósítása érdekében; tanulmányokat és kutatási eredményeket, lehetőségeket és elgondolásokat mutat meg, minden lehetséges területet felölelve. Célszerű minden olyan momentumot megemlíteni benne, ami látszólag lehetetlenségbe, falba ütközik vagy balgaságnak tűnik; mégis a fejlesztés irányába mutat valamely halvány reménysugár révén. A fölöttes ügynökök majd összevetik más kutatási eredményekkel, s tudni fogják, mit kezdjenek, kezdhetnek vele.

Az elvégzett munkálatokról összeállítja a munkanaplót, gazdasági elemzéseket és beszámolókat, anyagáramlást, eszközforgalmat és más jellemző gazdasági eseményeket. Beszámol továbbá a heti oktatás anyagáról és látogatottságáról.

10, Részletes leírás ‘f’-ügynökről

Míg az ‘e’-ügynök feladata a fenntartás, addig az ‘f’-ügynök arra adja a fejét, hogy fejlessze a rábízott egységet. Akkor ér célba, ha azt gazdasági mutatóiban fejleszti, és egyéves kezelés végén a bevétele meghaladja a kezdetit. Így ő az egységben dolgozók fölött közvetlenül nem diszponál, de azok vezetőinek előljárója, és persze az ‘e’-jelentést is kézhez veszi, s munkájához felhasználja.

Korrekciók, lehetőségek feltérképezése

A fenntartó (‘e’) már igen sok információval és tervvel, elképzeléssel látja el az *alapfejlesztőt* (‘f’) ahhoz, hogy azt átértékelve, értelmezve és ellenőrizve saját maga is elkészítse azt a tervet, amelyet majd ő maga kíván végrehajtani. Az egyéves fenntartási terv tehát nem tévesztendő össze az egyéves fejlesztés tervével. Az előbbinek része az utóbbi, de az utóbbi valójában egy önálló, különálló működési terület. A fejlesztés tehát – mint az ügynökségi sorrend mutatja – előljárója a fenntartásnak. E tervek folyamán elsősorban gazdasági jellegű változtatásokat igyekszik beépíteni a terveibe, de *öntövábbsképzésének* megfelelően idővel erkölcsi, ideológiai, technikai vagy energetikai, biotikai fejlesztések felé is igyekszik kaput nyitni. Ez főleg akkor válik lehetővé, ha a felső szintű kutatások eredményei eléggé érthetők és alkalmazhatók lesznek. Ezeknek az alkalmazását azonban inkább már a *középfelkészítő* (‘g’) fogja hatékonyabban beépíteni a terveibe, hogy majd végrehajthassa azokat. Itt, az alapszinten az egyensúlyt még elsősorban a gazdasági mutatók alakulása határozza meg.

Korrekciók, fejlesztések végrehajtása

A tervében szereplő lépéseket a valóságba is igyekszik átültetni az ‘f’-ügynök. A végrehajtási utasításokat közvetlenül ‘e’-ügynöknek adja, de egyeztetve szándékaikat, a dolgozók vezetőivel is konzultál erről. Ezt természetesen úgy valósíthatja meg a leghatékonyabban, hogy rendszeres oktatási programokat szervez, melyen az alatta szolgáló ügynökök és dolgozók is részt vesznek; illetve ‘e’-ügynöknek és közvetlen csapatának külön konzultációt szervez – ha kell, személyesen összehangolt oktatás révén is. Ez főleg akkor válik jelentőssé, ha olyan valakit ismer föl a csapatból, aki az ‘f’-munkát igen hatékonyan segítheti akár a tudásával, akár érdeklődésének intenzitásával vagy rátermettségével, esetleg – és ez a legfontosabb szempont! – az egyre tisztuló szívével.

Folyamatszervezés

A tervét végrehajtani szándékozó *alapfejlesztő* szükségét kell, hogy érezze annak, hogy a zökkenőmentes végrehajtás érdekében – lévén leendő változtatásokról szó – pontosan összehangolja tetteit a keze alatt dolgozó csapat munkájával. Természetes, hogy egyéni tetteinek végrehajtása nem zavarhatja a csapata munkáját: a gazdasági egység üzemeltetését, pénztermelését és egyéb értékeinek szisztematikus kitermelését. Az *alapfejlesztő* feladata ennek a munkának az elősegítése úgy, hogy annak hatékonysága és értékeinek kitermelése növekedjék. Ez a növekedés tartósnak kell, hogy bizonyuljon, nem zsigerelheti, zsarolhatja ki az egységet, hisz hosszú távú fejlesztésre, sőt később egy paradicsomi irányzat kiépítésére is alkalmassá kell válnia, vagy annak eszközül kell szolgálnia. Nem tehetjük vele azt, amit ma teszünk a földdel – a

profit kitermelésének érdekében –, hisz akkor elpusztulna. Fontos tehát a folyamatos összhang megteremtése a három támpillér között: az egység biztonságos működése; a rövid távú fejlesztések megvalósítása; illetve töretlenül haladni a végcél, a paradicsomi szerkezet felé. Ezt a hármas szándékot nem célszerű felborítani, csak az egység (mint jogi személy) gonoszsága esetén. Ott viszont más eljárások alkalmazandók (válságkezelés vagy személyi ítélet).

Önképzés, oktatás, képzés, továbbképzés

A *fejlesztő* – akárcsak a többi ügynök – jó, ha folyamatosan képi magát, illetve részt vesz azokon a képzési és továbbképzési programokon, melyek akár a munkáját segítő, akár az alpműveltsége vagy célirányos ismereteinek mélységét tovább fokozza. Valójában így jutott el idáig is. Ezzel azonban a fejlődés még nem állt meg. Nem csak a saját ismereteinek a bővítését célszerű szívén viselni, hanem azokét is, akik a hatalma alá osztattak. Végeredményben velük szemben hármas kötelezettsége van – ami persze majd a *kommunákban* fog igazán érthetővé válni: munkával kell ellátni őket; fizikális ellátásukról gondoskodni kell (itt még csak bér, jövedelem formájában); illetve biztosítani kell számukra a szellemi fejlődés lehetőségét mindaddig, míg véglegesen el nem dől, hogy Isten teremtményében hol készült számukra hely. Vagyis oktatni kell őket. Ezen a szinten már az oktatás nagyrészt a továbbképzést hivatott biztosítani, de az alapoktatás helyi szintjét is célszerű megoldani.

‘F’-jelentés

Itt a többi ügynökkel ellentétben nincs szükség arra, hogy egy éven belül rendszeres jelentést tegyen – bár munkáját mindenképpen regisztrálja annak érdekében, hogy saját maga képet kapjon róla. Az első jelentését működésének első évének végén teszi le a következő *három éves ‘bónusz’-ügynök* vagy a *középfesztő* asztalára. Ebben az egyéves jelentésben felvázolja mindazt, amit ez idő alatt végzett, és azok eredményeit. Ebben az eredmény-kimutatásban feltárja a gazdasági mutatók változását, illetve jellemzi a hatalma alá rendelt egység ideológiai és erkölcsi értékeinek fejlődését. Mint a *rövid leírásban* feltártuk: bére attól függ, hogy az egység bevétele egy év alatt mennyiben emelkedett. Az első jelentéssel egyben kapja a jutalékát; majd pedig mivel innen kezdve havi jutalékban részesül (további növekedés esetén), nyilvánvaló, hogy a munkája is tovább folytatódik az alant vázoltak szerint. A fentiekből következik, hogy az egyéb változások javulásáért az ő jutaléka is abban az irányban változik. Ha pénz – pénz; ha tudás – tudás, mellyel magasabb szinten oktathat; ha erkölcs – akkor erkölcs, mellyel magasabb szinten szervezhet, kutathat.

Tehát egy év elteltével (vagy azon túl, ahonnan a gazdasági növekedés értékelhető) havi jelentést készít, melyben egyrészt gazdasági eredményeit tárja föl, erkölcsi előrejutását (csapatának vagy tagjának) vázolja – jellemrajz-változással –, illetve a képzési, oktatási folyamat eredményeiről ad tanúbizonyságot. Teszi ezt úgy, hogy részben ő maga készít tanulmány-jellegű dolgozatokat, részben másokkal készített írásos kutatási munkákat, amelyekből jól láthatók azok értelmi szintje, és érdeklődésének iránya. Ő maga is összegzést készít róluk.

Végül pedig – mivel ő is előkészíti a következő ügynök munkáját – tervdokumentációt készít egy hosszabb, egy három évre kiterjedő fejlesztésről. Ebbe beépíti beosztottjainak és magának az ide vonatkozó kutatási eredményeit és elképzeléseit. Természetesen ezek közül az lesz a reális, melyek bizonyítékokkal jól meg vannak támogatva; de nem szabad elhanyagolni a bizonyítékkal el nem látott sejtéseket, elképzeléseket, elgondolásokat sem. Ezeket később mások – főleg a központi kísérleti telepek szervezésében – bizonyítékgyűjtésnek vetik alá, más kutatásokhoz alapként vagy kiegészítő információként szolgálnak.

11, Részletes leírás ‘g’-ügynökről

A ‘g’-*procedúra* némiképp hasonló az ‘f’-hez azzal az alapvető különbséggel, hogy itt ez három éves távlatra vonatkozik, illetve a további előkészítés már felsőfokú fejlesztést céloz a kommuna számára. Ez az a terület, ahol szükség van arra, hogy a világban található legmagasabb szintű gazdasági tanulmányokat a lehető legjobban kielemezzük, és hasznunkra – végeredményben ellenük – fel tudjuk használni.

‘F’-*ügynök* már készített egy három éves fejlesztési tervet, melyet a *középfelkészítő* értelmez, elemez (mint minden ügynök, a kézhez vett jelentést), és elkészíti a saját három éves fejlesztési tervét. Itt a korábban említett hármas egyensúly (gazdasági mutatók, erkölcs, tudás) már jóval magasabb szintű harmóniát alkot, ahol a központi szerepet már nem a pénz játssza, hanem a tudás. A tudás által már a pénz megkeresése is jóval magasabb szinten valósul meg, s nagyszerű ajtót nyit az erkölcs magas szintű fejlesztésére – amely végül is az előző kettőt fogja meghatározni, azokra vissza fog hatni.

Maximális lehetőségek feltérképezése

Azokat az ismereteket, amelyeket itt alkalmaznunk kell, a világban már csak a főiskolákon és egyetemeken oktatják, illetve az ő általuk használt tankönyvekben találjuk meg. A világban is igen sokan foglalkoznak azzal, hogy ezeket kutatják. Az ő szempontjuk azonban a pénz megszerzése, vagyis minél több profit kitermelése. Ez náluk nincs egyensúlyban sem a tudásuk szintjével, sem az erkölcsiségükkel. Sőt, az utóbbi a világ számára ismeretlen vagy egész egyszerűen félreértett fogalom. Ők azt mondják, hogy: „a pénz hatalom” – igen, köztük. Mi azt mondjuk: **az erkölcs hatalom** – fölöttük is (!). Sőt, mint korábban láttuk, **az erkölcs képes hatalmat gyakorolni a tudáson is**. Már pedig azt ők is, mi is valljuk, hogy: **a tudás hatalom**. Tehát tudnunk kell, hogy milyen összhang és egyensúly áll fenn a három hatalmat érő dolog között. Mi nem akarunk hatalmat a világ fölött, de Istenünk lábai elé szeretnénk azt helyezni, hogy mi is, Ő is örömet találjunk benne. Ezért vagyunk képesek a világba olyan *gazdasági vírust* juttatni, amelyet sem felismerni, sem gyógyítani nem képesek. Fel sem tűnik nekik. Ez a vírus: az *erkölcs*. Ez segít megszerezni a megfelelő tudást, ennek birtokában pedig bármit megalkothatunk, amire szükségünk van. A világ akaratlanul is szolgálni fog bennünket, mint a hű eb. Tehát, jóllehet nem célunk hogy bárkit is hatalmunk alá vonjunk, mégis ezt a módszert fogjuk módszerként használni egy sokkal magasabb rendű cél eléréséhez. Mi az állat- és növényvilág fölött fogunk hatalmat gyakorolni: de kiből lesz ez!

Gazdasági tevékenységeink során egyre nagyobb hangsúlyt kell fektetnie ezen *angyálnak* a minőség javítására. Ezt a tendenciát annak alapján lesz képes megvalósítani, ha az ezirányú ismereteket egyre *erkölcsösebb* alapokra helyezi: vagyis egyre inkább megközelíti azokat a minőségi követelményeket, amelyeket a Teremtő szabott meg a számunkra. Annál magasabb szintű minőséget *teremtmény* úgy sem találhat ki, attól eltérni pedig – mint évezredes tapasztalataink igen jól bizonyítják – botor dolog. Tehát lépésről lépésre egyre inkább igyekszünk megismerni és megérteni a teremtés elemei közt fellelhető összefüggéseket, és ezeket termelésünkbe, gazdálkodásunkba való beépítésével, egyre magasabb és magasabb szintű minőségi tevékenység tárul fel előttünk. Ennek a szisztémának a követése emel fel bennünket a természeti erők fölötti természetes, egészséges és bölcs uralom eléréséhez, s annak felhasználásához a további gazdasági és szellemi, érzelmi ellátásunk (s környezetünk ellátásának) eléréséhez.

A fentiekből szinte következik, hogy egyre jobb és jobb gazdasági eredményeket leszünk képesek elérni. Itt elsősorban nem az a fontos, hogy hogyan és mennyi pénzt vagyunk képesek megkeresni. Inkább egy másfajta szemlélet (egy erkölcsösebb felfogás) megmutathatja nekünk, hogy a megszerzett javakat, értékeket hogyan lehet a leghatékonyabban felhasználni ahhoz, hogy szervezetünket a lehető legmagasabb (legoptimálisabb) szinten lássuk el és fejlesszük tovább.

Az előző kettő lehetővé teszi számunkra azt, hogy a világhoz képest lényegesen biztonságosabban tudjuk végezni a munkánkat. Nincs szüksége a világnak velünk szemben ipari kémkedésre, lopásra, zsarolásra vagy *agyelszívásra*, hisz *számára* értékes dolgot nem halmozunk föl. Nem az egyes tudósok elméje adja a fejlődés kulcsát; nem egy-egy magánkézben lévő gazdasági egység vagy annak módszere adja a fejlődést, hanem az egész szervezet ideológiája, érzelmi és erkölcsi háttere. Hiába rabolnak el tőlünk némi pénzt, termelőerőt, tervet, tudást vagy vezető személyiségeket: mindet pótolni tudja az a belső összhang, amely erőnköt adja – ez pedig Istentől van, nem emberektől. Ezt az összhangot kizárólag az Ő szolgálai képesek érezni és hatékonyan fölhasználni: a szembeszegülők előtt mindez rejtve marad – még ha itt írók is róla, vagy oktatási programjainkban rendszeresen oktatjuk is. Ez csak akkor hat, ha szívből fakadóan értjük (érezzük) meg, s egymás közti hatását szeretetből fakadóan képesek vagyunk alkalmazni.

Ahhoz, hogy mindezeket a tendenciákat jól tudjuk követni, szükséges, hogy a környezetünkben lévő jogszabályokat és emberi törvényeket igyekezzünk úgy betartani, hogy *azok mögé tekintve*, meglássuk azok megalkotásának okát. Valójában nem szükséges ismernünk ezeket a törvényeket, hisz *a jó irányba fejlődő szív úgyis mindig többet tesz, mint a mit az előírt szabályok megszabnak számára*. Mi nem a szabályok betűit nézzük, hanem jól kiépített lelkiismeretünk lehetővé teszi, hogy e *szabályok lelkét* lássuk, s segítsük azok hatékony működését. Ez többek között lehetővé teszi azt is, hogy a bennünket ért jogi támadásokat jó lelkiismeretünk által könnyedén *hazugságnak* láttassuk – mivelhogy nyilván az is. A jog csűrészavarása nem hat a jó erkölcsre, csak azok nyomhatók el vele, akiknek *vaj van a fülük mögött*.

Említettem már, hogy gondolkodásunk szerint: *a jog alapja a kötelesség* (és nem a létezés!). Szerintem, csak olyan mértékben illet meg valakit a jog, amilyen mértékben ő lelkiismeretesen ellátja a rá vonatkozó kötelességeit. Ez természetesen szintenként más és más. Ez a felfogás lényegesen magasabb rendű, mint a világ *Római Jogra* épülő jogrendszere. Ebből következik (ellentétben az ostoba hiedelmekkel), hogy a világ jogrendszerének sokkal inkább képesek vagyunk alávetni magunkat, mint azok, akik egyáltalán alkotják azokat; és erkölcsi magatartásunk következtében ebben élen is járunk.

Tevékenység maximumra fejlesztése

A korábbi alcím alatt felvázolt tendenciát célszerű a gyakorlatba is átültetni. Meg kell valósítani azon a szinten, amelyen már lehetőség kínálkozik rá, hisz végérvényesen az a célunk, hogy az alatt felsorolt területeken eljussunk arra a platformra, ahol az, vagy átalakítható egy isteni céllá, vagy már a paradicsomi körülmények megközelítését teszi lehetővé. Mindez a tevékenység az oktatásra épül. A saját és mások kutatásainak eredményeit mindig és rendszeresen össze kell dolgozni, hogy abból új, magasabb rendű felismerések váljanak világossá. Ezeket aztán jól megértve oktatni, tanítani kell, hogy kifejlődjön az az isteni erő, amely lehetővé teszi azoknak a gyakorlatba való átültetését. Itt már egy *új világ* küszöbe előtt állunk. Igen fontos, hogy lássuk: ki milyen mértékben és módon fog rálépni a küszöbre, s onnan merre tart. Nekünk is egyre jobban tudnunk kell, hogy melyek azok az isteni elvárások,

melyek lehetővé teszik a *vitakérdések* végleges tisztázását, s e kutatások érdekében a lehető legnagyobb anyagi áldozatot hozhassunk. A helyes cél, a megfelelő erkölcsi hozzáállás és célirányú tudás birtokában olyan mérhetetlen *vagyont* költhetünk a leendő küszöb feláldozására, melyet a világ eddigi történelme során soha nem volt képes felsorakoztatni saját önző céljainak elérése érdekében. Épp ebben rejlik az erők lényege: az isteni kapocs. Nem önző célért küzdünk egyénenként, egymással versengve, harcolva; hanem vállvetve törekszünk arra, hogy ezt a megteremtett világot olyanná tegyük, mindenki örömére, amilyenné Isten *megálmodta* angyalai és az ember által.

Ehhez az oktatáshoz úgy a vallások, mint a világi filozófiák alapos átvizsgálása egyaránt igen fontos; s meg kell tanulnunk a szívünkkel és lelkiismereti éleslátásunkkal kitisztítani azokat egy közös cél elérése érdekében. Ez a folyamat természetesen majd a *pro-paradicsomi* munkánk során fog kicsúcsosodni, de már itt elhatározásra jutnak némelyek a tekintetben, hogy *szolgák* vagy *rabszolgák* kívánnak-e lenni. Így *e* döntésük irányába fogják továbbfejleszteni tudásukat; mi pedig felismerve ezt; segítjük őket.

Ez az oktatási szerkezet alkalmassá válik arra is, hogy segítségével a 'g'-ügynök másolatokat készíthessen, terveket szövhessen alacsonyabb szintű *kommunák* létrehozására és azok továbbfejleszthetőségére.

Az oktatáson túl magas szintű tanulmányokat folytat, és készít ezen ügynök a különféle munkamódszerekről. Itt gyűjti össze azokat a gazdasági, elvi vagy erkölcsi gondolatokat, amelyek egyenként központjául szolgálhatnak egy-egy munkamódszernek. Ezeket a továbbiakban a maguk helyén alacsonyabb, vagy továbbfejlesztve, magasabb szinteken lehet alkalmazni. Ezeknek alapjául elsősorban a különféle színvonalú emberi kapcsolatok, illetve emberi vágyak állnak.

A 'g'-munkánk részét képezi az eszközgazdálkodás is. Ennek viszont részei a tanult szellemi eszközök vagy oktatási szellemi termékek, de része a pénz vagy a különféle tárgyak, melyek a gazdálkodást elősegítik. Jóllehet, magát a gazdálkodást nem a *középfejlesztő angyal* végzi, mégis – mivel egy legalább három éves fejlesztési tervet kell végrehajtania – szükséges, hogy ebben a munkában részt kapjon az eszközállomány figyelése, illetve szükséges, optimális szintű használata, alkalmazása, egyensúlyának biztosítása. Ehhez a munkához sok segítséget nyújtanak a vezető beosztású dolgozók és a *fenntartó* ügynök. Segítségével igyekszik az eszközkészletet mindig az épp aktuális szinten tartani, és használhatóságát biztosítani. Emlékszünk: **nem attól lesz sok pénzünk vagy más eszközünk, hogy erőnket megfeszítve sokat állítunk elő belőle; hanem attól, hogy a meglévővel helyesen gazdálkodunk.** Ez a tendencia hihetetlen energiát szabadít fel, melyet valódi fejlesztésekre és más jellegű értékek begyűjtésére fordíthatunk.

Munkája során tapasztalatokat szerez a 'g'-ügynök arról, hogy a minőség emelése milyen hatással van azok élvezőjére. Nem célszerű túlságosan magasra hágni ezen a területen, mert a fenntartása igen költséges. Csak olyan mértékű minőségi emelést ajánlatos megvalósítani, amely biztosítja az egyensúlyt az előállítója és a felhasználója között. Meg kell szokni a magasabb minőséget; ugyanakkor nem lehet függővé tenni tőle azok élvezőjét, hisz *a nagy szakadékok fölött csak vékony híd ívelhet, s ezen nem mindenki érzi magát biztonságban.* Fokozatosan kell bevezetni, és használni az egyre tisztább, tökéletesebb megoldásokat, hogy ne sokkolja, csupán csodálatra készítse környezetét.

Beszélnünk kell még itt az *árképzés* magas iskolájáról is. Ha tetszik, ha nem, e szinten a gazdálkodásunk eredményét pénzért adjuk. Ez a pénzbeli kapcsolat addig tart, míg a világban létezik ez az átmeneti értékhordozó eszköz. Tehát elsősorban a világgal kereskedünk. Itt persze még a belső forgalomban is ezt használjuk: egyel magasabb szinten, azonban már elkezdjük korlátozni az alkalmazását. Tehát fontos, hogy hogyan bánunk vele. A gazdasági

szerkezetek magas iskolájával találjuk itt szemben magunkat, így az ő *fegyverüket* kell tökéletesen alkalmaznunk velük szemben. Nagy jelentősége van annak, hogy a kereslet és kínálat közti fő egyensúlyt mindig a lehető legoptimálisabban mutassuk meg abban, hogy munkálkodásunkért a világ különféle elemeitől melyen ellenértéket várunk.

Jóllehet, az előbb azt írtam, hogy nekünk lelkiismeretünkben fakadóan pozitív hozzáállásunk van a törvényhez. Mégis szükségünk van arra, hogy kielégítő jogi kapcsolatokkal bírjunk annak érdekében, hogy a tevékenységünk jogi útvesztőiben ne vesszünk el. Főleg a gazdasági és tulajdonjog vihet bennünket olyan területekre, amelyeket jó megfelelően biztos jogi korlátok közt tartani – tekintettel arra, hogy épp ezzel a korrupt világgal állunk kereskedelmi viszonyban. Tehát nem magunk miatt, hanem a süllyedő világgal való kapcsolatunk kényszerít rá bennünket, hogy törekedjünk a környezetünk betű szerinti törvényeit szem előtt tartanunk. Adjunk jogi korlátokat munkánknak, hogy a világ ne zavarjon bennünket fölöslegesen a ki nem érdemelt követelésével.

Talán még ehhez a témakörhöz tartozik egy kiemelt fontosságú jogi korlárendszer: a munkaügyi jog. Mint korábban már jeleztük, a dolgozókkal megfelelő írásbeli megállapodásokat kell kötnünk a viszony szabályozása érdekében, hogy a világi módon gondolkodók előtt is világos legyen az a kapcsolat és annak jogi következménye, amely köztünk és a dolgozók között van. Ettől függetlenül ezt a kapcsolatot is a kölcsönös bizalomra építjük, de tudásunk és szívállapotunk révén jó rálátásunk kell, hogy legyen arra, hogy esetleges rossz szándékú egyének hogyan kívánnak ebből méltatlan és önző hasznot húzni (diszkrimináció, személyi jog-, és adatvédelem, járandóságok, sztrájkjog, stb.).

Magasabb rendű cél

Az a jó ügynök, aki továbblát a saját munkáján. ***Az a jól megválasztott cél, amely túlmutat a lehetséges életidőnkön.*** Nem nevezhetünk meg célnak olyan életelemekeket, amelyek szükség-szerű velejárói annak. Azért vagyunk emberek, hogy ezeken túlmutató célokat helyezzünk magunk elé. Az ember nem csupán él, létezik, hanem alkot; részt vesz a teremtésben, illetve tudatosan részét képezi annak, s fenntartójává lesz isteni irányítás mellett. Ez a mi magasabb rendű célunk. Ezt kell szem előtt tartanunk, amikor hosszan előretervezünk, vagy a távoli jövőről oktatunk másokat.

Ezért, amikor tovább képezzük magunkat, az épp aktuális munkánk hatékonyságának jó elsajátításán túl, távlatokban mindig az lebeg a szemünk előtt, hogy egyre pontosabban megtaláljuk a helyünket ebben a tudatos szolgálatban, és erről a területről minél többet tudjunk.

A csoportjának nyújtott oktatás során is három alapvető cél együttes ereje vezeti a *közép-fejlesztőt*:

- általános ismeretekkel látni el a tanulókat a világ jelenlegi helyzetéről és Virág munkájáról;
- az illető munkáját segítő célirányos oktatást nyújtani számára; illetve
- egyre mélyülő formában feltárni előtte Virág távlati elképzeléseit, illetve Isten Virágra vonatkozó hosszú távú terveit.

Ennek az oktatási tendenciának révén válik lehetővé az, hogy előbb-utóbb minden tanuló számára megtaláljuk (megtaláltatjuk vele) azt a helyet, területet, amelyen majdan a hosszú távú terveit meg fogja valósítani. Virág távlati helye az isteni tervben az, hogy Isten lábai elé helyezze a teremtmény bio-gazdasági szerkezetét úgy, hogy az a tökéletes teremttel tökéletesen összhangban legyen.

Kommunák tanulmányozása

Izraelben *kibucok*, Németországban *kommunák*, más-más országokba egyéb olyan szervezett gazdasági-ideológiai (sokszor akár társadalmi) szerkezetek működnek, amelyek belső érték-forgalmában nem a pénz, még csak nem is a termelt javak értéke, hanem a szükséglet szabja meg az egész kommunális szervezet céljait és irányelveit. Ezek a kommunák nem csak kizárólag a szervezet belső ellátásáért fáradoznak (mint Afrika vagy Dél-Amerika még mindig létező ősközösségei), hanem bizonyos értékeket kifelé is termelnek; s az így szerzett plusz jövedelmet az egész szervezet életszínvonalának emelésére használja fel. Persze ez utóbbi a legsúlyosabb buktatója ennek. Ilyenek voltak a szocialista és kommunista országok. Ugyanis a vezető vagy vezetőség nem biztos, hogy valóban *kommunális* gondolkodású, általában visszaél vele. Tudatlanságuk erkölcstelenséggel és hatalomvágygal, mohósággal párosulva több kárt okoz, mint használ (Mao, Sztálin, Rákosi, Kádár, Tito, Ceaușescu, Enver Hodzsa,). Marx, Engels és Lenin elgondolásai – ha túlkombinálva is – de megközelítik a helyes álláspontot, de az isteni gondolkodás nélkülözésével olyan irányba tértek el a helyes úttól, ami valójában csak erőszak útján, túlzott kényszerítő eszközök bevetésével oldható meg, még gazdaságilag is, hát még társadalmilag. De, még ennek az oktatása is olyan hozzá nem értésről tesz tanúbizonyságot, hogy gyakorlatilag minden olyan állam, amely látszólag e *bibliákat* használta, kudarcba, tragédiába, katasztrófába fulladt. Az utolsóban, a Castro-rezsimben épp most bontakozik ki ez a végkifejlet, amely a kubai nép átmeneti elsorvadásához vezet, és most betegszik igazán bele.

Mindazonáltal a kommunák tanulmányozásánál figyelembe kell venni ezeket a szocialista és kommunista elgondolásokat is, és tükrül a különféle szent könyvek ide vonatkozó gondolatait kell elé tární. A régi mesékben is gyakran találkozunk úgynevezett *kommunitatív királyságokkal* vagy más, hasonló célú gazdasági-társadalmi szerkezetekkel, illetve ezek ideológiájával. Valójában ilyen volt Salamon királysága, vagy az ó-Egyiptomi Birodalom is.

E tanulmányok összevetésével célszerű egy fejlettebb képet nyerni arról a kommunáról, arról a kommunális gazdasági szerkezetről, amely annak idején még a vas-kor kialakulását közvetlenül megelőzte, és a bronz-kor társadalmait még jórészt jellemezte – persze nem a *Sötét Árny* földjein.

Majd pedig a leendő kommunák számára már célirányosan kiválogatott személyeket lépésről lépésre meg kell ismertetni részben az általunk kialakítandó félben lévő képpel, részben *házi feladat*ul célszerű számukra feladni az ide vonatkozó ősi és jelenlegi irodalmak alapján, hogy ők is végezzenek kutatásokat, és az így kialakuló elképzeléseiket vessék papírra. Ezen írásos dokumentumokból nyerhetünk még pontosabb képet, illetve ezek segíthetnek kiszűrni az önző hajlamot, s lehetőséget biztosítani azok kijavítására vagy szanálására.

Magas szintű gazdasági stabilitás

A rendszer nagy fontosságú küszöbe előtt nem engedhetjük meg magunknak, hogy egy-egy gazdasági egységünk gondolkodásának félresiklása vagy lázadása lehetetlenné tegye számára a Virággal való együttműködését. (Természetesen azonban lesz ilyen, hisz minden lépésben lesz *veszteség*.) Itt már olyan magas szintű gazdasági stabilitást kell tudni produkálni, amely feltétlen biztosíthatja számára úgy az anyagi forrást, mint a helyesen oktatott emberi, személyi utánpótlást. A kommunába való átlépés komoly *sérülésekkel* fog járni. Bár ez a veszteség vagy sérülés csupán látszólagos. Isten szemében ez csupán azt jelenti, hogy a lemorzsolódó elemek nem tudatos szolgálai Neki, hanem öntudatlan szolgálatra vágyva válnak annak szerves részévé, és gyönyörködtető eszközeivé. A *gonosz* halála annak emberi identitását veszti el,

nem önmagát. Tehát a teremtés számára ő (vagyis most már az) öntudatlan alkotóelemmé válik.

Tehát ezen a szinten föl kell tudni ismerni, és különbséget kell tudni tenni a tudatos *szolga*, az ellenszegülő *rabszolga* és a *tudatlan elem* között. Az előbbit segíteni; a másodikat *kényszeríteni*, míg a harmadikat oktatni, válogatni kell. A kényszerítő eszközök természetesen nem úgy értendők, mint azt a különféle diktatúrákban láthattuk. Hisz már tudjuk, hogy Isten, s így Virág számára is, mind értékes a maga módján. De fejlődési útvonalát az ellenszegülőknek a korábban már vázolt szankcionális módszerek segítségével lehet irányítani. Vagyis az általunk biztosítható életfeltételek tekintetében korlátok közé szoríthatók az ambícióik és vágyaik, illetve megteremthetők számukra azok a körülmények, amelyekben kiélhetik erkölcs-telen hajlamaikat, és önromboló vágyaikat megvalósíthatják úgy, hogy Virág törekvéseit ezzel nem hogy nem rombolják, de még segítik is – tükröt tartva elének. Még élvezni is fogják. (A mókus is milyen boldog, mikor a mókuskerékben rohangálhat, mint valami megszállott.)

Ezt a nézetet elsajátítva, és a legmagasabb szintű gazdasági ismeretek elsajátításával érhető el az a stabil helyzet, amely alapot szolgáltat a további paradicsomi irányzatú lépésekhez.

12, Részletes leírás ‘h’-ügynökről

Elérkeztünk itt most végre ahhoz a küszöbhez, amelyre rálépve már bizonyos értelemben a hátunk mögött tudhatjuk ezt a romlott világot, és erkölcsileg már nem függünk tőle. Lehetővé válik számunkra, hogy kiszakadjunk a *Sötétség* öléből, s tetteinket a továbbiakban ne vele nemzzük, hanem álmainknak fő célkitűzéseivel: a Teremtővel.

A ‘h’-ügynök a *kommunavezető*. Az ő feladata felépíteni és üzemben tartani azt az önellátó gazdasági szervezetet, amelyet már nem az *Árny* bosszúja irányít. Az Isten útjának fénye ragyog fel újra az Ősi Időből, s ahol az egykor háttérbe szorult tündérek ismét segítségünkre lehetnek.

A kommunáknak alapvetően két félé szintjét szeretném megkülönböztetni:

- Kevert kommunák és
- Tiszta kommunák.

A kettő közti különbség a következőkből áll.

Kevert kommunák

Mint korábban már leszögeztük: a kommuna egy olyan gazdasági szervezet, melyben a gazdasági tevékenység elsődleges feladata a tagok minél magasabb szintű életszínvonalának biztosítása. Ezek a tagok a kevert kommunákban még nem mindnyájan önkéntesek: vagyis nem vállalták mind azt, hogy lemondanak munkájuk eredményéről, s átruházzák saját ellátásuknak módját és színvonalát a közösség vezetőségére, mint ahogy egyébként célszerű lenne. Itt részben már úgynevezett *önátadott* személyek és részben a korábbi gazdasági egységek bérből élő dolgozói (esetleg ügynökei) vesznek részt a munkában. A vezetőség már önátadott oktatókból és szervezőkből, revizorokból áll; így ők arra törekednek, hogy az egész kommuna *tisztává* váljon, amelyben már mindenki bizonyította önátadott voltát. E kevert szervezetben az önátadástól elhatárolódókat egyenként vagy csoportosan ki kell iktatni, s át kell őket csoportosítani olyan szervezetekbe, melyek a kommunák fenntartását anyagilag biztosítják. Vagyis ezek a lemorzsolódók valójában a kommunák rabszolgáivá, szolgálóivá, szolgálóivá lesznek, visszatérnek abba a környezetbe, amelyből vétettek, s ahol jól érzik magukat, vágyaikat kiteljesíthetik, s önkéntelenül is egy fejlettebb világot szolgálnak. (Ugye, mennyire hasonlít ez az emberi mivoltunk lényegéhez!)

A *rövid leírásban* utaltunk rá, hogy a kommuna belső forgalmából igyekszünk kihagyni a pénzt, mint értékfordozót, és helyette a szükséglet-alapú ellátás megvalósítására törekszünk. Nos, a kevert variációban – mivel itt még nem mindenki vallja ideológiai nézeteinket – ez a törekvés még csak folyamatban van. Akkor válik teljessé, ha mindenki elfogadja gondolkodásunkat, és aláveti magát ezirányú törekvéseinknek; tudatosan ezt kívánják szolgálni. Ez kétféle módon valósulhat meg: egyrészt a célunkat szolgálók eljutnak egy olyan identitási szintre, hogy képesek tetteikkel alátámasztani ez irányú szándékukat, s tagjainkká válnak; másrészt az ellenakaratóaktól elszigetelődünk.

Vagyis a kevert kommunákban, jóllehet a munka ugyanúgy folyik, mint a *tisztában*, az ellátás azonban bonyolultabb. Némelyeket bérrel, másokat természetben, megint másokat a kettő keverékével látjuk el. Szükséges ez azért, hogy az átalakulóban lévő személyeket fokozatosan állítsuk a változások elé; ne hirtelen, ami stresszel járna, és többet ártana, mint használna a közösség szellemének és közös céljaink megvalósításának. A kevert helyzeteket gyakorlatilag lépésről lépésre, egyenként ki kell dolgozni. Azonban számukra alapul a *szeretet piramisá-*

nak szisztematikus felépítését használhatjuk. Azok egy-egy *platform*jának kimunkálható megvalósítása jelenthet egyre nagyobb bizalmat velük szemben a vezetők és a kolónia részéről. Erről az 'a'-ügynök – érzelmi igények tárgyalásánál már tettünk említést. A *szereket, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség* egymással szorosan összefonódó tulajdonságok. Az utóbbi nyolc minősége erősen meghatározza az elsőt, mint *királyi tulajdonságot*. A minőség emelkedését pedig, jóllehet egymással keveredve is ki lehet mutatni, mégis hátulról visszafelé lehet a leghatékonyabban felépíteni a tulajdonság-rendszert. Valahogy olyan ez, mint a földrengés erejének a mérése. Ha a legalsót már megvalósítottuk, a következő mintegy tízszer olyan erőssé tesz bennünket; s ebben az arányban egyre megrendítőbb módon leszünk képesek *megremegtetni* e bukott világot, vagy az abban elfoglalt helyünk közvetlen környezetét. Ha már elégedettek vagyunk: könnyebben leszünk *szelídek*; ha már szelídek vagyunk, tízszer akkora lehet a lojalitásunk... és így tovább. Hisz az egyik megalapozza a magasabb rendűt. Természetesen ez nem jelenti azt, hogy számokkal kívánjuk meghatározni érzelmi szintünket (a Talmud nyilván erre használná), hanem segít annak felismerésében, hogy hogyan s milyen irányba kell továbbfejlődnünk. Aki egy bizonyos szinten már szívből fakadóan (tehát korábban már tudatosan) képes kimutatni a *piramis templomainak imádati aktusait*, vagyis megtermi a *szellem gyümölcseit*, az természetes vágyat kezd érezni arra, hogy együttműködjön az általa érthető és elfogadott erkölcsi és ideológiai nézetek gazdasági megvilágításaival, sőt arra is, hogy rámutasson az esetleg benne rejlő hiányosságokra vagy visszasságokra, ellentmondásokra. Ezek közlése és elemzése igen nagy segítség lesz a további munkában.

Tiszta kommunák

A tiszta kommunákban a pénzforgalom már teljesen megszűnik (az ellátást tekintve), illetve kizárólag önátadott személyekből áll a közösség a vezetőktől a dolgozókig egyaránt. Kisebb-nagyobb mértékben, mindenki tisztában van azzal, hogy mire vállalkozott (hátat fordított egy süllyedő világnak, és belépett a *Fényre* vezető kapun), s kisebb-nagyobb mértékben tetteivel bizonyította is, hogy vágyakozik is ebbe az irányba haladni az öt vezetők irányításával.

Természetesen, amennyiben némelyeknek merőben más elképzeléseik vannak az Isten szolgálatával kapcsolatban, és ez gátolja a mi tervünk megvalósítását, vagy összeegyeztethetetlen azzal, akkor azt saját maguknak kell megvalósítaniuk, tőlünk függetlenül. Ez nem jelenti azt, hogy valamilyen módon ne támogathatnánk őket, vagy a későbbiekben ne fonhatnánk szorosabbra velük a kapcsolatunkat. Hisz az isteni szolgálatnak igen sokfajta módja van, de nem biztos, hogy 'h'-szinten támogathatjuk azokat. Ehhez természetesen további isteni útmutatás és támogatás szükséges; de mindenképpen a szolgálat alternatívájaként üdvözljük. Hisz ezen a szinten a *Gonosz Erők* tevékenysége már részleteiben is elég átlátható számunkra ahhoz, hogy ettől elhatárolhassuk magunkat, vagy esetleg annak valamely megnyilvánulásával azonosítsuk.

Sajnos azonban a *tiszta kommuna* még nem jelenti azt, hogy teljes mértékben függetleníthetjük magunkat az *Árny* hatásai alól. *Morgoth* továbbra is heves támadásokat indít ellenünk, hisz ragaszkodik ahhoz, ami az övé (volt). A külvilággal tehát még mindig pénzbeli kapcsolatban állunk mindaddig, míg a földön a legalsó emberi szint a Virág-kommuna lesz. A kommuna belsejét is folyamatosan rágni-marni fogja a *Tudatlanság* és az *Ellenszegülés*. Ezek ellen a leghatékonyabb fegyver minden esetben az *Oktatás* és a *Szellem gyümölcse*nek az egyre erősödő hatalma. Ez az az összetartó *Erő*, amely a megteremtett világot, s benne az emberi világot – függetlenül annak átmeneti minőségétől – képes együtt tartani.

Ez az az *Erő*, amely képes úgy a lojális, mint a *Sötétség* híveit együtt tartani, és külön-külön megmutatni azok helyét az *Egész* örök fennmaradása érdekében. De ez a maga teljességében majd csak két ügynöki szinttel feljebb valósul meg tökéletes szépségében.

A kommunák a bővítést az alattuk szolgáló ügynöki rendszerek gazdasági elemeiből nyeri; elsősorban olyan személyek formájában, akik elegendő érdeklődést tanúsítanak a kommuna munkája, illetve további hosszú távú céljaink iránt. Anyagi tekintetben már nem szorul rájuk, de jelentős bővítés kiépítéséhez igénybe vehet ilyen forrásokat a *Virág-tanács* döntése alapján.

Isteni szolgálat

‘H’-ügynök és a munkáját tudatosan támogatók *Isten szolgálói*. Ez nem jelenti azt, hogy kifejleszteni egy bizonyos vallási rituálérendszer. Erre azoknak az ideológiai szervezeteknek van szükségük, akik nem ismerik Azt, akit szolgálnak, vagyis hamis istent, démont helyeznek imádatuk középpontjába. *A tudás* azonban *hatalom*. *A hatalom szabadságot jelent*. A bölcs hatalommal bíró egyén felszabadul a kötelességet biztosító vallási rituálék, szokások, szabályok alól. A vallás rituálé. A hit ismereten, tudáson alapuló hatalom. Hatalom a szabályok fölött. A hit lelkiismeretet, helyes gondolkodásmódot s bölcs uralmi helyzetet teremt mindazok fölött, akik tudást gyűjtenek; és azok fölött, akik a megszerzett tudást elfecsérik. Ők fölött állnak mindennek. A bölcs és hatalommal rendelkező képes szabályokat alkotni, és következetesen betartatni azokkal, akik *Homályban* élnek. S ugyanúgy (bár magasabb értékű cselekvési szabályokkal) képes a *Fényre* vezetni azokat, akik a *Nirvána* felé töreksenek; hogy odaérkezvén azok is megszabadulhassanak vallási kötelességük alól, s most már szabad akaratból és bölcs belátásból szolgálják Őt, akit valaha elhagytak.

A kommunák tehát nem építenek fel vallást; de a szellemileg érettebbek isteni szolgálatnak tekintik, hogy a hozzájuk és a Hozzá közeledőket minden lehetséges eszközzel segítsék. *Az egyik vas élesíti a másikat*. Így a szellemileg különböző szinten állók együttműködése *egy-más orcáját fényesíti*, s mindegyikük egyre a szolgálatnak élnek – így szinte öntudatlanul is.

Olyan szinten vagyunk képesek szolgálni az Istent, amilyen szinten megismertük Őt, az Átala közvetített alapelveket és más viselkedési szabályokat, melyek az Ő megközelítését és megkülönböztetett tiszteletét, imádatát szolgálják. Ezt mindenki más-más oldalról és szinten valósítja meg. Az adott kommuna vezetősége mindezek átfogó elemzése révén határozza meg, és vezeti az adott egység vagy rendszer tevékenységét. Tehát a különféle kommunák gazdasági tevékenysége és rövid távú célja igen eltérő lehet, távlatilag viszont mindegyik úgy igyekszik az összes többivel egyesülni, hogy azok egymást kiegészítve, egymás testtagjaiként együttműködve, egységesen legyenek képesek arra a szolgálatra, ami egyedül a Teremtőt illeti meg, s amely a történelem során feledésbe merült.

A ‘h’-ügynök vezetőtársaival a következő fő területeken végzi ezt a szolgálatot szellemileg, vagyis

- ideológiai oktatás;
- vizsgáztatás;
- próbák.

Az oktatásról már sokat szoltunk a rendszer elemzése folyamán, mégis nem győzöm hangsúlyozni ennek jelentőségét. Itt a kommunában már nem elegendő az alapoktatás és bizonyos kiegészítő képzés. Nagy szükség van arra is, hogy felvázoljuk, és hatékonyan megértessük az

azok iránt érdeklődőkkel is. A személyi szétválogatás alapja épp az oktatás minőségében rejlik. Ez a fajta oktatás, tehát a kommunában még fakultatív. Mindazonáltal ez az első lépés annak megfigyelésében, hogy az illető méltónak fog-e bizonyulni arra, hogy a későbbiekben tudatosan is részt vehessen a paradicsomi építkezéseken; vagyis, hogy idővel valóban *Embernek* neveztesse.

Minél jobban megismerünk, megértünk valamit, annál inkább képesek vagyunk arra, hogy eldöntsük: fel kívánjuk ezt használni az életünkben vagy nem. Az egyén határozott felismerése és döntése nagyban hozzásegít bennünket ahhoz, hogy pontosan és célirányosan fejlesszük az egyénnel való kapcsolatunkat.

Ahhoz, hogy ezt a kapcsolatot valóban jó irányba tereljük, szükségessé válik az egyén *vizsgáztatása*. Ez először csak szellemi jellegű. Az általa szerzett ismeretek jó megértését ellenőrizendő, kérdéseket fogalmazunk meg neki, melyekre ő válaszokat ad. Ebből jól meg tudjuk figyelni, hogy mennyire vésődött az elméjébe a tudás. Ez azonban még nem biztosít bennünket arról, (persze őt magát sem!), hogy mennyire képes ezeket a szívébe zárni, vagy a lelkiismeretébe beépítve, a tettei vezetőivé tenni. Ennek megvizsgálásához más módszer szükséges. Ez a *próba*. Ennek is kétféle módját alkalmazzuk:

- a szellemi és
- gyakorlati próbát.

Amikor a szellemét vizsgáljuk, akkor annak végén olyan kérdések is szerepelnek, amelyek bizonyos élethelyzeteket vázolnak a vizsgáló elé, s megkérjük, oldja meg azokat. Olyan ez, mint amikor a matek vizsgán a szabályok számon kérése után egyenleteket tárunk a vizsgáló elé – megoldandó azokat. Ez természetesen még nem jelenti azt, hogy ezeket az elméleti megoldásokat a gyakorlatban is helyesen és bölcsen fogja alkalmazni, Erre való a *gyakorlati próba*. Ennek is két féle módja ismeretes. Egyik, amikor az illető természetes életét és kapcsolatainak alakulását figyelve elemezzük, hogy mely elveket képes bölcsen alkalmazni; és melyeket nem engedi még be a szívébe, homályt von köré. Másik eset pedig, amikor lehetőséget találunk arra, hogy mintegy szimultán módon, mesterséges akadályokat, kapcsolati lehetőségeket állítsunk elé, melyeknek során célirányosan elemezhetjük erényeit és hiányosságait a hajlandóság, erkölcsösség és bölcsesség terén.

Ezek a próbák adják meg a végső döntés alapját ahhoz, hogy az illetőt milyen jellemű emberként kezeljük, sorsát hogyan segítsük, s a segítségét, közreműködését hogyan fogadjuk. Ezek a cselekedetek teszik lehetővé, hogy természetes vágyait előmozdítsuk, vagy igyekezzünk öntudatlanságba süllyeszteni.

A kommuna vezetése

A kommuna egy olyan szintű vezetést igényel, amelyhez egy ember már nem elég. Mindazonáltal a vezetésben résztvevők lehetőleg már mind önátadott egyének legyenek. De erről majd a hierarchia tárgyalásánál bővebben beszélünk. Itt inkább csak három alapvető területről tennék rövid említést.

A kommunának sajnos még mindig a legfontosabb feladata a gazdaság. Hisz egyelőre még anyagilag ez határozza meg a szervezett egység továbblépését. Mindaddig így lesz ez, míg az ember el nem jut arra a szintre, hogy képessé váljon elvonatkoztatni saját és mások testétől, illetve az azt biológiailag és fizikailag fenntartó anyagtól: míg el nem jut addig a felismerésig, hogy önvalónk nem az anyagtól függ; hanem épp fordítva: önvalónk vágya az, hogy az anyagban gyönyörködjünk.

Tehát a 'h'-ügynök legfontosabb feladata egyelőre még az, hogy a kommuna gazdaságát a leghatékonyabban vezesse, és ezt a gazdaságot a lehetséges végletekig fejlessze. Igen magas szintű gazdasági szaktudást kell felhalmoznia ehhez a munkához. Ebből következik, hogy egy-egy kommunát nem is lehet egy kis- vagy közép vállalkozásra építeni, hanem több ilyen gazdasági egység egyesítésével oldható csak meg. Ezt a fúziót igen körültekintő módon kell végezni, hisz gazdasági szempontokon túl azt is figyelembe kell venni, hogy Virág távlati elképzeléseinek a csíráit is magában hordozzák ezen elemek. Tudjuk, hogy egy élő test genetikai szerkezete ott lapul minden egyes sejtben: csupán differenciálni kell őket.

Egy 'h'-ügynök keze alatt tehát több 'g'-ügynök is dolgozik úgy, hogy részben vagy egészben már részét képezik egy kommunának, vagy épp erre készülnek. Ezeknek a 'g'-ügynököknek már tisztában kell lenniük leendő elkötelezettségükkel, és vagy egyetértenek azzal, afelé tendálnak; vagy egy ideig még gazdasági injekcióként működve, idővel lemorzsolódnak a periféria irányába, s ott rabszolga sorba süllyednek. Ennek a változássorozatnak a menetét kommunákként meg kell tervezni. A hozzá szükséges vezérlőerők az eddigiek során már bemutatásra kerültek, a célkitűzések adottak, az ideológia folyamatosan fejlődik, a módszer egyidejűleg kidolgozható.

A kommuna-vezető másik fő feladata az ideológia területi alkalmazása. Ehhez szükséges, hogy jó *vizsgaeredményei*, és több *pozitív próbája* legyen. Ez biztosítja, hogy érdeklődése egyre nyitottabbá váljon az új felismerések és azok alkalmazása felé. A gazdaságban is, és az emberi kapcsolatokban is olyan új elemek léphetnek föl – miközben önmagunkban egyre építjük a *szeretet piramisát* –, amelyek nem várt előnyhöz, de egyben tisztázandó helyzetekhez is vezetnek az ügynököket. A szeretet teljességének megnyilvánulásáról valójában olyan régi tapasztalataink vannak, hogy azok megnyilatkozásai bennünket is ámulattal és gyakran hitetlenséggel borítanak. A kétség leplét borítják szívünkre, s alélttá teszik tetteinket. Ezeket az érzéseket tehát magunkban először fel kell dolgoznunk (vissza kell emlékeznünk *tündérvoltunkra*). A gonoszság, a betegség, a kegyetlenség, a szenvedés, a halál különféle megnyilvánulásaival már azelőtt is találkoztunk, s ha ezek némelyike a közelünkben csapott le, vagy minket ért: milyen mély érzelmeket kavart, s milyen mély depresszióba taszított bennünket. Képzeliük el azonban, mikor ezek ellentéte gyújt fényt hirtelen körülöttünk, vagy a mi szívünkben: vajon milyen határtalan eufóriát érezhetünk, s mennyi időbe telik, mire újra *a földön érezzük a lábainkat*.

Az ideológia területén, az egész rendszeren át – de a kommunáktól kezdődően fokozottan – igen nagyszabású kutatómunkát végzünk, s igyekszünk annak megértett elemeit átültetni a gyakorlatba. Valójában a legmagasabb szintű kutatás majd a *pro-paradicsom* kutatólaboratóriumában válik leginkább lehetővé, de az odavezető úton az elkötelezett személyeknek már korábban erőteljes bizonyítékait kellett adniuk ezirányú affinitásukról. Oda nem azért helyezzük valakit, hogy ki legyen a létszám, hanem hogy biztosítsuk azok érdeklődésének megfelelő kutatási területét. Később ettől az érdeklődési iránytól tesszük függővé a kutatások további irányát. Már 'g'-ügynök is készít és továbbít ideológiai vázlatokat, tanulmányokat, de a *kommuna-vezető* határozott törekvéseket tesz ezek rendszeres és jól kidolgozott megvalósítása felé. Ő már nem csak vázlatokat, de jól felépített írásbeli dolgozatokat is készít az ideológia különféle tanulmányainak eredményeiről. (Istenről, az Ő különféle aspektusairól, vallások elemzéseiről, lehetséges fúzióiról és azok csatasorba állításáról, angyalokról, teremtetési folyamatokról, történelemről, azok tanulmányairól, erkölcsről, morálról, ezek alakulásáról a teremtés előrehaladtával, vagy az ember vágyainak megvalósulása során való alakulásáról, stb.). Ezeket a dolgozatokat tanulmányozásra átadja felettesének, és ő maga is oktatja azokat saját oktatási kurzusain. Hogy mennyire követi előjárói utasítását, illetve oktatása milyen hatást gyakorol a környezetre vagy a *Fehér* rendszerre – határozza meg, hogy következtetései és azok megnyilvánulásai mennyire egyeztethetők össze Istennel és az Ő világmélettével.

A 'h'-ügynök harmadik, igen nagy fontosságú feladata, hogy ellássa kommunája személyi tagjait mindazzal, amire azok életéhez ésszerűen szükségük van, vagy amit fel kell használniuk szolgálatuk, munkájuk során. Ezen a szinten e két dolog még szétválik (*szolgálat, munka*), de törekvünk, hogy ez a megkülönböztetés megszűnjön, hisz végeredményben az emberi élet értelme, célja és egyben a fenntartója is az alkotás, Isten álmainak megvalósítása. Valójában hasonló szükségleteket kell e témakörben fedezni, mint amit már megbeszéltünk a környezetünk szükségleteinél az 'a'-ügynök tárgyalásánál. Fizikális (lakás, ruházat, élelem, munka-és szórakoztató eszközök); szellemi (irodalom, oktatás, képzés, művészetek); illetve érzelmi (a *szeretet piramisának* belső felépítése) szükségletek egyre változó és fejlődő igényeinek kielégítése hárul ez ügyben a vezetőségre. A fenti hármas egyensúlyt eleinte igen nehéz felállítani, de idővel úgy érezzük, hogy e területen bizonyos *új dimenziók* kapui tárulkoznak fel, melyeken átlépve csodálatos lehetőségeket tapasztalunk annak érdekében, hogy ezt a látszólag ingadozó egyensúlyt egyre stabilabbá és egyben egyre változatosabbá tegyük. Az általam annyira csodált hangszer, a zongora is három lábon áll, s micsoda zenei dimenziókba és a szellemi és érzelmi gyönyör állapotába képes elröpíteni hallgatóit – de, csak ha olyan valaki játszik rajta, aki valóban felismeri ezeket a *dimenziókat*, s szívünkhöz képes hajlítani ezeket a fülünkön át.

Így itt, ezeket a szükségleteket most már nem részletezem, de a kommuna vezetősége pontos feljegyzéseket készít e szükségletekről és azok kielégítéséről is.

Továbbképzés, öntovábbképzés

Önmagunkban is, másokban is folyton figyeljük azokat a varázslatos lehetőségeket, melyek távlatokban új perspektívákat tárnak eléink. Említettük már, hogy a tanulmányaink és a kutatásaink terén sohasem mehetünk el egy kézlegyintéssel olyan vélt felismerések mellett, melyek alapos alátámasztás híján lehetetlenek; lehetetlennek, képtelennek tűnnek. Írásaim is tele vannak ilyenekkel. Mégis lejegyzem őket, hisz vagy később magam, vagy mások előbb-utóbb módot találnak rá, hogy tanulmányozzák azt az *elzárt* témát. Lesz, akinek az elméjét ez irányba tárja ki a Teremtő. Egy valamit ugyanis már biztosan tudok. ***A világegyetemben nem létezik, nem létezhet olyan gondolat, ami ne a Teremtőtől származna.*** Még Iblis (Sátán) is csak Tőle tanulhatta, amit tud: más kérdés az, hogy mire használja. Hisz kövekből épülnek a gyönyörű várak; de emberek életét is kiolthatjuk velük. Az életet DNS-ek építik fel, de ugyanezek szét is rombolhatják különféle vírusok képében.

Továbbá önmagunkban is, és másokban is folyamatosan figyelni kell azokat a megnyilvánulásokat, amelyek meghatározzák a jellemünk fejlődését vagy hanyatlását. Így módunkban áll az önkontroll révén hiányosságaink megszüntetése iránt lépéseket tenni, illetve erényeinket még tovább fejleszteni. Folytatni kell ezt mindaddig, míg tudatosan fel tudjuk számolni agyagi (materiális) vonzalmunkat, magasabb lelki dimenziókban is megtanulunk otthonosan mozogni (energetikai, logikai, érzelmi és hangulati-észlelési), illetve elérjük a szellemi szint legalsó dimenzióját, az angyalok szintjét. Innen már más jellegű segítséget kapunk, és más fajta utat járunk. De erről majd ott.

A továbbképzés és öntovábbképzés itt is három alapvető irányt követ:

- igazságon alapuló ökomenikus vallás;
- paradicsomi gazdaság-vezetés; illetve
- a *Mennyei Királyság* földi társadalma.

Kezdjük az elsővel.

Jóllehet, itt *vallást* írtam, mégis inkább arra céloztam, hogy egy olyan hitet kell felépítenünk, amely az igaz Isten egyre jobb megismerésére és megértésére irányul. Ökomenikus a megismerés iránya, hiszen ahhoz, hogy a teremtmény valamennyi elemének közös Alkotóját megismerjük; szükség van arra, hogy mindazt megtudjuk Róla, amit a különféle körülmények közt élő különféle hagyományokat közvetítő, különféle vallást gyakorló népeknek Önmagáról mondott. Egyik gyermeke számára egy bizonyos dolgot látott fontosnak kiemelni, a másiknak egy másik oldalát mutatta meg. A *rossz gyerekek* egymással marakodnak, hogy melyiküknek mutatta meg magát valójában az Atyjuk. Ha egy sokszínű, érdekes tárgyat lehelyezünk valahova, és leültetünk köré öt különböző irányba öt festőt, hogy fessék le: öt különböző festményt vennénk át tőlük. De, még ha mögéjük ültetnénk (ugyanabba a nézőpontba) további háromszor ötöt, akkor is húsz különféle rajz tárulna elénk. Vitába szállhatnának-e ők arról, hogy az eredeti tárgy kinek mutatta meg igazán magát? Nem! Ugyanazt látták, csak részben más-más perspektívából, részben más-más belső élménytől vezéreltetve rajzolták azt le. Tehát következik ebből, hogy mivel mindnyájuknak ugyanaz az *Ősokuk*, mindnyájukat ugyanaz az égi *Hatalom* teremtette; nyilvánvaló, hogy a tudásunk – akárcsak a létünk is – Tőle származik. Csupán más-más szemszögből látjuk Őt, és jellemünkénél fogva más-más *rajzot* – vagyis Szent Iratot készítünk Róla. A földön mintegy 6000 féle vallás ugyanennyi irányból tekinti Őt, s az általuk készített néhány száz vagy ezer írott emlék az Ő hatalmáról, égi birodalmáról, akaratának különféle irányáról vagy égi szervezetének különféle irányú tevékenységéről szól. Másról nem szólhat – még Sátán vallásai sem! – hisz mindet Ő alkotta, Ő oktatja azokat égi és földi szervezetei által. Az más kérdés, hogy a földi szolgálói – vagy ellenségei – mire használják azokat.

Tehát a mi feladatunk az, hogy a földön föllelhető *szent irodalmat* és azok kiegészítő irodalmait, meséit, mondáit, legendáit megismerjük, s a sok-sok perspektívából összeállítsuk azt a képet, amely nem más, mint a Teremtő. A különféle vallásokból és vallási gyakorlatokból lehámozzuk a hazugságot és a félrevezetést (az önző érdekeket); és mint meghámozott, tiszta gyümölcsöt: elfogyasszuk azokat. Megemésztve megtetszik e színes kavalkádból az Isten eredeti, igazi arca, célja, szándéka és a mi létünk értelme.

A paradicsomi gazdaság-vezetés célja, hogy megtanuljunk összhangban élni azzal a világgal, amit Teremtőnk a kezünk alá rendelt, melyet vágyaink révén a rendelkezésünkre bocsátott. Jelenleg kifosztjuk azt; nem törődve azzal, hogy az egy örök életen át szolgálhatna bennünket. Letaroljuk a növényvilágot, kipusztítjuk az állatvilágot, kitermeljük az energiahordozó készleteinket; s az ezekből származó szeméttel teleszórjuk földünket, a vizet, a levegőt: aztán sipákolunk, hogy haldoklunk.

Ezt a folyamatot megfordítandó, meg kell tanulnunk, hogy hogyan élhetnénk környezetünkkel együtt úgy, hogy annak bölcs felügyelői, és ne kiszípolozó ellenségei legyünk. Akármelyik vallást is tekintjük: ez a törekvés mindegyikből kitűnik – még ha a legtöbb esetben nem is értjük meg ezt, vagy rosszakarók közreműködésével félreértjük. Minden nép hagyományai-ban, tudásában megtaláljuk az ennek megértéséhez vezető utat. Ezeket szintén össze kell vonni, s együttes elemzésük megmutatja azokat a tennivalókat, amelyeknek követése a bekezdésben említett egyensúly felé irányozza a lépteinket. A mai ember számára ez a törekvés már képtelenségnek tetszik, hisz félrevezettek bennünket. Tudnunk kell, hogy mintegy ötezer éve a *Sötét Árny* totális hatalmat gyakorol az emberiség felett, tehát neki hiszünk. Viszont a különféle népek, és vallások szent irodalmából egyértelműen kiviláglik, hogy ennek a hatalomnak nem soká vége szakad, s átveszi a helyét egy új teremtés. Oda már most nagy szeretettel hívják (hívjuk) azokat, akik annak kialakításában részt kívánnak venni. Hiszen azt is (mint jelen világunk eredetét) a jóakarók, csodálatra méltó és gyönyört, gyönyörűséget

keresők álma, vágya hozza létre. Azonban azt már úgy, ahogy a *Sötétség* – még ha föl is támad – nem lesz képes összezúzni, és a pokolra juttatni. Ezt a tendenciát a felmerült *vitakérdések* világméretű és egyetemes tisztázása teszi lehetővé. Erről azonban majd később fejtem ki felismerésemet az *Oiolosselótéban*.

A gazdasági ismeretkutatásnak tehát erre az egyensúlyra kell törekednie, s minden egyes ilyen irányú tanulmányt napvilágra kell hoznia. Majd pedig lehetőséget kell keresni azoknak a gazdasági gyakorlatban való alkalmazásukra.

Az *Oiolosselóte* sokat foglalkozik a *Mennyei Királysággal*. Kitűnik többek között a Bibliából, hogy a Teremtő a *Gonosz* megjelenése és munkásságának megkezdése alkalmával eldöntötte, hogy egy *Mennyei Királyságot* állít fel az emberiség társadalma fölött, amely jogosult és képzett lesz arra, hogy a *Gonoszt* és annak munkásságát gyökerestől kitépje a teremtésből, majd pedig vezetői képességeit fölhasználva tevőlegesen részt vállaljon az immár *árnymentes* új világ felépítésében, s majd annak az isteni törvények szerinti örök fenntartásában. Ennek az égi kormányzatnak a tagjait Isten a földről, földi emberek közül *vásárolta*, váltotta meg Fia vére árán. Ők mindnyájan olyan önátadott isteni szolgák, akik vállalják, hogy belemerülnek az *első halálba*, az *Új Világ* felépíthetősége érdekében, s ezzel egyszer s mindenkorra hazugságnak nyilvánítsák az *Ellenség* állításait. Ezzel jogalapot fektetnek le arra, hogy az összes ilyen hazugságot és hazugot megfossza ezen égi szervezet emberi életétől, s a *második halálba* juttassa, vagyis az *öntudatlan szolgálat állapotába* taszítsa őket.

Ennek a *Mennyei Szervezetnek* természetesen csak úgy van értelme, ha van neki egy alárendelt földi birodalma. Ez az emberiség jelen társadalma. Ez az, amit teljességgel szétválogat, s tökéletesen megtisztít. Ehhez a munkához természetesen az *embert* használja fel. Teszi ezt részben azért, hogy az ember maga érezze az elhivatottságának súlyát, másrészt, pedig, hogy tetteinek következményei egyértelművé tegyék úgy számára, mint környezete vagy a *Királyság* számára azt, hogy a *Mennyei Birósági Perben* ő hol foglal állást.

A legtöbb vallási szervezetben magában, vagy szélesebb körű kiterjedésében megtaláljuk ezt a törekvést – még ha sok esetben az önző hatalomvágy el is homályosítja azt –, s e törekvések egyesítése fogja biztosítani azt a magot, amelyet a *Mennyei Királyság* földi alattvalójának tart. Szélesebb értelemben persze mindnyájan a földről vezérelt társadalmunkhoz tartozunk, hisz mind meg fogjuk találni benne azt a helyet, amelyben tudatosan vagy tudattalanul, de ezt az *Egészet* szolgáljuk majd. *A kövek éppúgy az ember álmainak és vágyainak a materiális megnyilvánulásai, megvalósulásai, mint a polgármester vagy a bűnöző*; sőt magasabb dimenziókban az *Erők* vagy a *Félistenek*, az *Ainuk* vagy az *Angyalok*. Csupán a süllyedési szintjük más; így az emelkedési szintjük is más és más lesz.

‘H’-hierarchia

- Kommuna-vezető
- Titkár
- Személyzeti vezető
- Családügyi osztály
- Szükségletfeltáró osztály
- Pénzügyi osztály
- Adottság-elemző csoport
- Oktatási osztály

- Egészségügyi szolgálat
- Rendészet
- Gondnok
- Tudósok
- Ideológia tudósok
- Gazdasági tudósok
- Társadalmi tudósok
- 'i'-előkészítő elemző csoport

A kommunában már a vezetőség is nagyobb létszámú, az egész emberi vagy jogi közössége pedig elég szerteágazó ahhoz, hogy közöttük egy kommunára jellemző hierarchiai rendet építsünk fel, amely biztosítja a szervezet stabilitását.

A kommuna vezetése 'h'-ügynöki szintnek felel meg. Ez elsősorban abban nyilvánul meg, hogy maga a *vezető* ilyen szintű szellemi dolgozó. Ezen túlmenően a közvetlen környezetében tevékenykedő más vezetők lehetnek alsóbb rendű ügynökök vagy akár dolgozók; mindazonáltal mindegyik önakaratból arra törekszik, hogy önátadott tagja legyen a közösségnek. Általános ismeretekből (ideológiai, gazdasági) sikeres vizsgát tettek; szakirányú ismereteik korábbi ténykedésük során bizonyították. Illetve erkölcsi tekintetben egyre-másra arról ismeri őket a környezetük, hogy derék, kedves, szeretetre méltó, szeretetre törekvő egyének.

A *vezető* az egész kommunát felügyeli, vezeti, ellenőrzi, oktatja. Munkáját szervezi, tevékenységét levezényli; előljárója a kommuna összes többi tagjának, dolgozójának – függetlenül attól, hogy egyes vezetőtársai szintén 'h'-képesítésű ügynökök. Ők azonban csak egy esetleges saját kommunában lehetnek teljhatalmú vezetők; itt csupán kisegítő vezető-társak. Azonban, mint ilyenek, a saját területükön kimagasló és bölcs hatalommal bírnak. A telep *vezetője* tehát összefogja mindőjük munkáját, s mint ilyen, elnököl a vezetőségi üléseken, s a végleges döntéseket – mely az egész kommunát vagy több vezetői területet érint – ő hozza meg.

A *titkár* a kommuna vezetőjének jobb keze, és távollétében ideiglenesen a helyettese, képviselője. A vezető a *titkár* által bocsátja ki intézkedéseit, s vonja össze a hozzá szükséges információkat. A kommuna minden mozdulata a *titkár* kezében összpontosul. Úgy van ez, mint mikor egykor Egyiptom fáraója azt mondta Józsefnek, hogy: ugyan a fáraó a király, de mégis József tudta nélkül senki még csak a kezét sem emelheti föl. Jóllehet, megtisztelő helyzet; de ugyanakkor igen felelősségteljes is. A *titkár*nak át kell tudnia látni mindazt, ami a vezető keze alatt történik, s képesnek kell lennie arra, hogy hatékonyan szervezze és ellenőrizze azt. Míg a vezető elméleti, addig a *titkár* gyakorlati megvalósítója a kommuna életének, tevékenységének. A vezetőt kivéve a *titkár* előljárója mindenkinek, aki a kommunában bármit tesz. Mindenki a *titkár*nak jelent, és tőle fogad el közvetlen gyakorlati utasításokat. Így természetes, hogy a vezető igen szoros kapcsolatban van a *titkárral*, hiszen a *titkár* a vezető elképzeléseit hajtja, hajtja végre. Így tehát szükséges, hogy a *titkár* azon túl, hogy megérti előljárója akaratát, egyet is ért vele; sőt képes azt a gyakorlatba is átültetni. Ha nem így lenne, vagy kételyei lennének akár annak helyességét vagy megvalósíthatóságát illetően; megbeszelné ezt a vezetővel, s kettőjük konszenzusa ad alapot annak alkalmazásához.

A titkár egyik legfontosabb beosztottja a *személyzeti vezető*. Ő, mint a neve (beosztása) is mutatja, humánpolitikával, a kommunában szolgáló személyek helyzetével foglalkozik. Nyilvántartja őket helyük, beosztásuk, státuszuk szerint. Rögzíti és védi azok személyes adatait, külső és főleg belső körülményeit. Minden személyről külön *dossziét* vezet, amelybe bejegyzésre kerülnek a munkájukkal, helyzetükkel, jellegükkel, identitásukkal kapcsolatos

változások! Ő gyűjti be és dolgozza föl a munkafolyamatok személyi háttéréhez szükséges dokumentumokat (műszaknapló, munkanapló, teljesítménynapló, bérnapló) és egyéb, munkával kapcsolatos jelentéseket. Képesnek kell lennie arra, hogy a titkárság számára bárkiről bármikor pontos személyi jelentést adjon. Ez természetesen nem tévesztendő össze az egykori „AVO” III/3-as ügyosztályával. Itt nem visszaélni akarunk ezzel a dokumentációval, és nem titkosan gyűjtjük ezeket; hanem mindenki tudja és érti ennek szükségszerűségét, annak érdekében, hogy személyre szabottan mindenkinek célirányosan támogathassuk az útját a szervezeten belül.

A titkárság egyik önálló alosztályának tekintjük a *családügyi osztályt*. A kommunán belül is élnek családok, és még az el nem kötelezettek közt is vannak családos emberek, akik a céljuk eléréséhez segítségül fogadják el, hogy a családi háttérük megerősítéséhez megfelelő oktatásban és magas szintű gyakorlati képzésben vegyenek részt. Mint már tudjuk: a család erősségétől függ az emberi társadalom vagy csoport, melyet e családok felépítenek, fenn tartanak. Ezért szükségszerű, hogy a kommunákban már ne csak tájékoztatás szintjén, de közvetlenül is beavatkozzunk a családok életébe. Tesszük ezt természetesen úgy, hogy azok résztvevőinek támogatását élvezzük a munkánk során. Itt most nem célom az, hogy ennek jogosságáról vagy céljáról vitába szálljak. Az eddigi írásaim összhangjából világosan kiderül, hogy erre szükség van. Más írásaimból kitetszenek azok az elvek, amelyek a gyakorlati alkalmazásának szisztémáit felvázolhatják. Ezek felhasználásával később még terjedelmesebb munkák fognak napvilágot látni világunk e sarkalatos pontjáról. A korábbi ügynökségi szinteken legfeljebb csak felszínesen említettük e témát oktatási anyagunk alapanyagában, de a kommuna szintjén már olyan küszöbre léptünk, ahol a továbblépéshez elengedhetetlen a család fogalmának jól felfogott átértelmezése, megértése, illetve az isteni elvek alkalmazása révén való tudatos felépítése, működtetése. A következő *plat-form*, a *pro-paradis* már egy ilyen vezérlésű társadalmi szerkezet felállítására törekszik, így azt nem csak személyi képesséssel, de egyre erősödő családi egységek tudatos megvalósításával lehet csak megvalósítani.

A titkárság keze alá dolgozik az az alosztály, amely a kommunában tevékenységet folytató személyek szükségleteivel foglalkozik. Ezt a munkát kétfelé lehet osztani a *kevert kommunában*: *bérszámfejtésre* és *egyéb szükségletekre*. Itt megközelítőleg olyan dokumentációk sorát kell feldolgozni, mint a *személyzeti osztály* és a *családügyi osztály* adatai. Velük s a célszemélyek bevonásával kell személyről személyre vagy családról családra eldönteni, hogy melyek a különféle szükségleteik. Természetesen az ‘a’-ügynöknél tárgyalt összes szükségletet figyelembe kell venni, s az osztálytól származó adatok birtokában el kell dönteni ezek kielégítési jogosultságát és mértékét. Ehhez három alapvető dolgot kell fölhasználni:

- a személy vagy család által közölt igényt;
- a már megismert és alkalmazott alapelvek és szabályok idevonatkozó, vezérlő iránymutatását; illetve
- a kommuna lehetőségeit (igény, jogosultság, lehetőség).

A *pénzügyi osztályról*, azt hiszem, itt sokat nem írhatok. A *kevert kommunában* még a belső pénzforgalom rögzítésével és feldolgozásával (gazdasági mutatók kidolgozásával), a többi esetben a külső pénzforgalom hasonló célú feldolgozásával törődik. A külső pénzforgalom is szétválik *kommuna-Virág*; illetve *kommuna-világ* célú regisztrációra és feldolgozásra. Ezek pontos működtetését is helyi, úgynevezett *végrehajtási utasításokban* célszerű rögzíteni.

A személyzeti osztály egyik alosztálya az *adottság-elemző csoport*. Ők részben a hagyományos lélekgyógyászattal foglalkozó orvosokból, tudományos munkatársakból állnak, részben igen magas fokon elsajátították azt a képességet (érdeklődési területükből fakadóan), hogy az embereket igen jól meg tudják *ítélni*, meg tudják határozni lelki jellemvonásaikat, és érzé-

kenyen tudnak reagálni azok rövid vagy hosszú távú változásaira. Ezeket az eseményeket képesek jól érthető, egyszerű nyelvezettel írásban rögzíteni, s a *személyzeti osztály* rendelkezésére bocsátani feldolgozás végett. Ezeket a jelentéseket célszerű a változások sűrűségeihez, sebességéhez igazítani – vagyis mintegy 1-6 hónaponként újra és újra vizsgálat alá venni mindenkit, aki ennek hajlandó alávetni magát. A többiekről félévente távlati jelentések készülnek, megjelölve benne, hogy van-e a helyben alkalmazott módszereknek olyan eleme, amellyel hajlandó önként és szívesen együttműködni. Ha tartósan csak a fizetésért dolgozik, olyan helyet kell találni neki, ahol ezt a hajlamát kiélheti.

Rendszerünk legsarkalatosabb pontja az oktatás. Így nyilvánvaló, hogy a kommuna oktatási programjának összeállítását, megszervezést, az igényekhez való igazítását egy önálló osztály: az *oktatási osztály* végzi. Jóllehet, ez is a titkár felé tartozik számadással és jelentéssel, mégis megjegyzendő, hogy tevékenysége a vezető munkáját igen hatékonyan támogathatja. A fő oktató maga a vezető, bár, ha bizonyos adottságoknak híjával van, ez a szerep átruházható az *oktatási előadó*ra. Neki azonban igen jól kell ismernie azt a témát, amit előljárója a kommuna kurzusain, előadói programjain és egyéb rendezvényein közölni, oktatni kíván. Igen jól kell ismernie azokat a célokat, amelyeket követni; illetve, a melyeket alkalmazni kíván a képzés és továbbképzés programkeretében. Az *oktatási előadó* valójában a kommuna vezetőjének a *szája* – mint ahogy Mózes *szája* Áron volt.

Egy ilyen közösség számára fontos, hogy legyen személyzet arra az esetre, ha egyesek megbetegednek. Ám az *egészségügyi szolgálat* ennél többet is jelent. Valamilyen módon mindnyáján betegek vagyunk. Ahogy haladunk a Paradicsom felépítésének gyakorlati megvalósítása felé – egyéb kutatások közt – arra is fény derül, hogy melyek azok az élettani elemek, azok a helytelen gondolatok, félreértelmezett ismeretek, melyek egészségünk tartós károsodásához vezetnek. Ezeket a felismeréseket e szakszolgálat segít beépíteni az oktatási programba, sőt helyzetéhez mérten, maga is széles körben és személyesen is segít megérteni ezeket; s segítséget nyújt a helyreállítás gyakorlati folyamatának levezénylésében. Az egészségügyi szakszolgálat is a titkárság alá tartozik. Legfontosabb kapcsolódási pontjai azonban a személy-, család- és oktatásügy.

A kommunákat rendszerekkel célszerű ellátni. Ők figyelemmel kísérik a kommuna belső rendjét szabályzó elveket és szabályokat. Az ezekről lényegesen eltérő elemekre és személyekre felhívja a figyelmet, s más osztályok közreműködését kérve lépéseket tesz azok helyreigazítására. Büntetni nekik természetesen nincs joguk, hisz a szankcionálás annál szélesebb körű tevékenység, így a revitens személyek viselkedését vagy az elvek betartását gátló körülményeket igyekszik ott jelenteni, ahol azt orvosolni lehet. Ettől függetlenül esetenként is, de egyéb rendszerességgel is (szolgálati szakaszonként, váltásonként) jelentést ír az általános helyzetről. A célja nem az, hogy fellépjen némely személyek ellen, hanem hogy fölhívja a figyelmet arra, hogy bizonyos rendbontások kialakulhatnak. Ezek kialakulásáról ok-vizsgálatot tart, hogy a stabilitás és a fejlődés érdekében esetleges hosszú távú intézkedéseket is meg lehessen tenni. Természetesen a szándékos rendbontást vagy helytelenségből fakadó helytelenséget a vezető szankcionálni fogja; egyebeket főleg oktatással és más, célirányos intézkedésekkel helyreigazít.

A *gondnok* felelőssége, hogy a kommuna területén lévő álló- és forgóeszközöket nyilvántartsa a helyben kialakított utasítások szerint; gondoskodjék azok fenntartásáról, állagmegóvásáról, javításáról, pótlásáról. Erről a tevékenységről pedig (havonta) jelentést készít. Ez természetesen nem az eszközök újbóli és újbóli felsorolásából áll, hanem az azokkal kapcsolatos változásokról, és a nagyobb, ez irányban végzett tevékenységekről, vagy azoknak a jövőben esedékes szükségességéről. Az utóbbiakról tervet készít, amely segít majd a titkárnak és a vezetőnek azt besorozni a saját terveibe.

A kommuna közösségének fejlesztéséhez és az 'i'-szint előkészítéséhez elengedhetetlen, hogy olyan *tudósok*kal vegye körül magát a vezető, akik ebben igen hozzáértő módon segíthetik. Így az ideológiai tudósok azokat az irodalmakat – főleg szent irodalmakat és azok kiegészítőit – tanulmányozzák, melyek feltárják a fejlődéshez szükséges alapelveket és azok különböző típusú, helyzetű, idejű működését. Ezeket az irodalmakat használják fel elsősorban arra, hogy tanulmányokat készítsenek az egységes isteni ideológia földre vonatkozó szándékának használhatóságáról – de legalább az adott környezetnek ezen ideológiai szerkezetbe való beágyazásáról, a további paradicsomi előkészületek érdekében.

A *gazdasági és technikai tudósok* olyan átfogó képet igyekeznek nyerni a nevüket fémjelző tudományokban, mely materiálisan segítheti a továbblépést. Az isteni terv megértéséhez tudnunk kell, hogy az anyagot természetellenesen használó ember számára úgy érhető el a vele való harmónia, és a fölötte gyakorolható biztonságos és bölcs uralom, ha a ma ismert technikát fokozatosan átváltoztatjuk biotikai technikává; vagyis ha megtanuljuk az Isten által teremtett és kezünk alá bocsátott biológiai rendszert hasznunkra, vagyis a körülöttünk lévő egyensúly hasznára fordítani. Technikai fejlődésünket fokozatosan át kell alakítanunk biológiai ismereteink és azok felhasználásának magas színvonalává.

Végül van még egy tudóscsoport: a *társadalom-tudósok*. Ők azt vizsgálják, hogy a történelem folyamán milyen társadalmak álltak fenn, azok milyen hatékonysággal tartották fenn a megteremtett emberiséget (embert). E tanulmányok révén átfogó képet igyekeznek nyerni egy olyan társadalmi változássorozatról, amely lépésről lépésre visszavezet bennünket abba a tökéletes közösségi helyzetbe, amelyből az *Ellenség* és saját vágyaink révén kiszakadtunk. A továbbiakban ezt a folyamatot fogjuk 'i'-szinten továbbfejleszteni, s a gyakorlatba átültetni.

A vezetőnek van még egy igen fontos dolga. Előkészítő tanulmányokat kell készítenie a következő ügynöki szint számára, hogy annak legyen miből kiindulva elkészítenie az általa működtetendő *pro-paradis* telepet. Ebben a munkában lesz főmunkatársa az '*i*'-előkészítő, elemző csoport. Ők az előbbi három tudóstársaság és egyéb, saját tanulmányaik, illetve sajátos következtetéseik révén végzik munkájukat: vagyis készítenek olyan tanulmányokat, elemzéseket, vizsgamunkákat, melyek egyre pontosabban formálhatják a vezető elméjét és lelkét az előtte álló – még igen hosszú – út során.

Kommuna-tagok

E tagokat az imént helyeztem hierarchiai rendbe. Rajtuk túlmenően persze még sokan vannak, akik a fent vázolt rend valamelyik eleméhez kapcsolódnak, s annak felügyelete alatt tevékenykednek. Említettük, hogy a kommuna személyzete részben önátadott személyekből áll, részben olyanokból, akik az önátadás útjára léptek, vagy eleve elhatárolódnak attól. Így a kommuna tagjai sorába valójában csak az önátadott és jogi személyek tartoznak. (Azokat az egységes joggal rendelkező csoportokat nevezzük jogi személyeknek, melyeknek minden tagja önátadott.)

Önátadottnak nevezzük azt, aki eldöntötte, hogy az Isten szolgálatának útjára lép; Virág terveinek megvalósításában önként és teljes időben részt vállal; ennek már sokféleképpen adta tanújelét – leglátványosabban úgy, hogy a kommuna közösségében él, munkájáért nem fogad el fizetséget, s alárendeli magát a kommuna egyedi vezérlő erejének, céljaival és útjaival egyet ért. Az ilyet természetesen a kommuna a lehetőségéhez mérten teljesen ellátja mindazzal, amihez neki az életvezetéséhez és munkájához szükséges.

Öntovábbképzés diplomamunkái

A kommuna szellemi értelemben úgy működik, mint valami egyetem. Magas szintű tanulmányokat végeznek a növendékei és professzorai; ezekről bizonyos rendszerességgel ugyanilyen magas szintű dolgozatokat írnak, s nyújtanak be: ki-kinek a saját előljárójának, oktatójának. Ezután ezeket a munkákat újra és újra, de mindig új felismerésekkel kiegészítve, meg kell védeni. Illetve törekedni kell azok gyakorlati hasznának igazolásával. Ez a tendencia segíti a közösséget – főleg a tudományos identitású vezérkart – abban, hogy folyamatosan biztosítva legyen a fejlődés, az előrehaladás útja, majd a megfelelő mérvű differenciálás.

‘H’-jelentések

Mivel a kommuna vezetősége egy többtagú hierarchiai rendszert alkot; nyilvánvaló, hogy ezen belül mindenki a korábban felépített alá-fölrendeltségi viszonyához mérten jelentéseket készít előljárójának – elősegítve ezzel annak munkáját.

A ‘h’-vezető ügynök viszont a hozzá, illetve a titkárságához eljuttatott jelentéseket csatolva, részben azokat feldolgozva, maga is elég terjedelmes jelentéseket készít, s továbbít a következő platformra: az ‘i’-ügynök asztalára.

Ennek a jelentésnek a váza általánosságban a következő: Először a kommuna gazdasági helyzetét vázolja fel, illetve mutat rá azok változásaira. Gazdasági szakemberek közreműködésével pénzügyi keresztmetszetet von a gazdasági tevékenységről. Maga a ‘h’-jelentés természetesen nem elemez kinos pontossággal minden apró részletet (azt megtetszik a gazdasági szakemberek, s jelentésüket csupán felhasználja a vezető). Inkább arra törekszik, hogy megmutassa az egységek rendszerének összesített pénztermelését, bevételét, illetve röviden vázolja ennek háttereit. Nagymértékben rögzíti a kommuna szükségleteinek szerkezetét – külön választva azt, amelynek fedezése csak pénzzel oldható meg. A szükségletek kielégítésének vázát is bemutatja, hogy átlátható legyen annak realitása, és a szükségletekkel való harmonizációja. A pénzügyi helyzetben bemutatja a költségek fő területek szerinti csoportosításának összegzését – szembeállítva ezt a megtermelt bevétellel. Ezek után a költségvetés részletezéséből kimutatja a nyereséget, s távlati tervek felvázolásának, rövid beruházási költségvetésének előrevetítésével alátámasztva pénzügyi és természetbeni felajánlást tesz Virág felé. Mivel a Virág-rendszer kommunái – főleg a *tiszta kommunák* – már igen fejlett gazdasági ténykedéssel – főleg szellemi és informatikai szolgáltatással – keresik a kenyerüket, így a lehetséges nyereség a bevételnek akár a 20%-a is lehet.

A ‘h’-jelentés következő területe a morális helyzettel foglalkozik. Azt elemzi, hogy az adott kommunában milyen irányban fordul elő helyes irányú törekvés, és milyen mértékű az ezt visszahúzó erő. Ha a Virág-rendszer különféle platformjait vizsgáljuk, és összevetjük azt a világtörténelem koraival, úgy találjuk, hogy az ‘a’-tól ‘g’-ig terjedő szintek a világtörténelem *Vas-korának*, illetve az abban helyet foglaló különféle világhatalmak felelnek meg. Ennélfogva ebben a történelmi korban az *Ellenség* már teljesen a kezében tartja a hatalmat – bár nyilván mindig is léteztek benne olyan erők, melyek képesek a régi korok maradványait, illetve egy új *Arany-kor* genetikai csíráját magába zární: várva az alkalmat, hogy kifejttesse annak az egész emberiségre áldásos hatását. Így a kommunák korát ezen összefüggésben a *Bronz-kor*hoz hasonlíthatnánk, ahol is a jó és a rossz egyenlő arányban van jelen; s kettejük folyamatos harca alakítja az eseményeket. Ennélfogva az ‘i’-szint az *Ezüst-kort* (ahol is a jó fölötté áll a gonosz); és a ‘j’-szint az *Arany-kort* szimbolizálja (ahol a gonosz nem nyilvánul meg – még ha a csírája létezik is).

A kommuna-vezető fontos feladata tehát az ő *bronz-korában*, hogy ezt a morális egyensúlyt egyrészt fenntartani, másfelől terveket készíteni igyekezzék, és lépéseket tegyen annak érdekében, hogy a *történelem kerekét visszaforgatva*, környezete képes legyen átlépni a *nemesfémek korába* és birodalmába.

Az előbbi megfigyelésekkel szoros összefüggésben van az, hogy megfigyeléseit személyi lebontásban közölje jelentéseiben. Van egy nagyszerű, erre a feladatra szakosodott osztály, amely ennek a feldolgozásában óriási segítséget nyújthat (*'i'-előkészítő és elemző csoport*). Kimutatást kell készítenie arról, hogy kik haladnak a Virág által alkalmazott isteni úton (más isteni utakon járókat is támogatunk, ha van rá módunk, de ők nem részei a rendszerünknek – bár idővel a határ a rendszer és más rendszerek közt egyre inkább el fog homályosodni: ugyanis valamilyen módon idővel mind isteni szolgálatba lép), milyen morális tulajdonságaikkal mutatják ki ezt, milyen területen van szükség komoly erőfeszítésre az előrejutáshoz. Illetve elemzést készít a *bronz-egyensúly* másik oldaláról is – kimutatva, hogy azok elemeinek fennálló tulajdonságait Virág milyen területeken hasznosíthatja, s romboló hatásukat hogyan semlegesítheti. Megvizsgálja, hogy később miként fordíthatja azokat az *öntudatlan szolgálat* keretében előnyére, az egyre magasabb szintű harmónia és egyensúly felépítésére, majd fenntartására.

Ahhoz, hogy mindezeket jó odafigyeléssel észlelhesse, szükséges, hogy alaposan kidolgozott, s hatékonyan, ám elég rugalmassággal végrehajtott oktatási tematikát építsen ki. Ennek kidolgozásában természetesen nagy segítségére lesz az *oktatási osztály*. Ennek menetéről is elemző beszámolót készít a *pro-paradis* számára, hogy az megfelelő tematikai és taktikai utasításokkal vagy tanácsokkal láthassa el a kommuna-vezetőt. Ennek a munkának magában kell foglalnia azokat a tantételeket, (disszertatív, de röviden kidolgozva), amelynek oktatása építi a szellemi képzés menetét. Fel kell tárnai annak hatását és következményeit. Ennek a végrehajtását *utazó-felvigyázók* is ellenőrzik, hogy biztos gyakorlati segítséget nyújthassanak a kivitelezés terén. Az erről szóló jelentésnek azt kell bemutatnia, hogy az oktatás milyen mértékben emeli a kommuna szellemi színvonalát, s milyen mértékben tisztítja annak ideológiáját és morális egyensúlyát.

Miután az ügynök ezeket megfelelően kielemezte, rátérhet egy másik területre, amely előmozdítja a kommuna gazdasági haladását. Ez a fejlesztési lehetőségek kutatatásából és azok alkalmazhatóságának elemzéséből áll. Ebbe a területbe sok minden beletartozhat. Személyzeti átszervezés, oktatási programozás, tanulmányok kutatása és feldolgozása, technikai fejlesztési vizsgálódások, illetve biotikai elemző tevékenységek. Ezek szisztematikus összevetésének hármas célja: hogy

- feltárja a morális tisztítás lehetséges útjait;
- az egyre magasabb szintű gazdasági önellátás lehetséges területeit;
- illetve kialakítson egy totális multidimenzionális ökoszisztémát a környezetünkkel való leendő harmonikus együttélés érdekében.

Miközben a fent vázolt elemzéseket és vizsgálódásokat végezzük, szükségessé válik az is, hogy azok némelyikét a gyakorlatba is átültessük. Módot kell találni arra, hogy ezt megtegyük. Végére is ez a folyamat fogja a kommunát átemelni az *elő-paradicsomba*. Tehát minden olyan gyakorlati intézkedést, amelyeknek a feltételeit teljesítettük: meg kell lépni. Így a kommuna életében bekövetkezett minden ilyen változásról szintén jelentést kell készíteni az 'i'-ügynök számára, hogy lássa, milyen téren elég erős a kommuna ahhoz, hogy kevés segítséggel előre nyomuljon, s hol van számára szükség komoly külső (felső) beavatkozásra. Természetesen igaz itt is a mondás, hogy: *segíts magadon, az Isten is megsegít*. Csak azt célszerű főnről is támogatni, amire egyébként az egység magától is komoly erőfeszítéseket tesz.

Így a kommuna a saját hatáskörében megteendő intézkedések elemzésében feltárhatja eljárójának azt az igényét is, hogy valamely területen segítségre lehet szüksége. Ennek mibenlétét igyekszik a lehető legpontosabban elővezetni. Ha ugyanis nem pontosan tárja föl, esetleg nem a megfelelő segítséget kapja. Másfelől viszont a kommuna nem lehet minden esetben, biztos abban, hogy a törekvése helyes, vagy, hogy az általa kért konkrét segítség valóban a várt és megfelelő, vagy helyénvaló eredményt hozza. Itt az 'i'-ügynök úgy kell, hogy hozzáálljon 'h'-hoz, mint apa az általa nevelt fiához. Nagyon figyelnie kell annak jellemére, de segítsége nem az apai elképzeléseket, hanem a magasabb rendű, isteni igényeket kell, hogy előmozdítsa; még hozzá gyermeke jellem együttesének összhangját figyelembe véve, alakítva ki annak fejlődési útvonalt, s későbbi helyét a teremtésben.

Végül a kommuna-vezető egy általános képet fest jelentésében arról, hogy Virág céljaihoz képest mi az adott kommuna célja, és ennek végrehajtása milyen stádiumban van. Mit tett eddig, mit tesz most, illetve mi az, amit még meg kell tennie azért, hogy a saját célját elérje, illetve átlépjen az *Ezüst-kor* csodálatos kertjébe.

13, Részletes leírás 'i'-ügynökről

Az 'i'-ügynök *elő-paradicsomi* (*pro-paradis*) telepet vezet, melyet kommunákból épít föl. Ez az a terület, amely már az *Ezüst-kor* történelmi képét festi elénk. Ez az a terület, ahol a belső szerkezetben a helyes irányú törekvések már egyértelműen átvették a hatalmat a romlandó, süllyedő erőkkel szemben. Természetesen ez még nem tiszta, hisz még nem rendelkezünk olyan magas szintű tudással, és a lelkiismeretünk sincs még oly mértékben kimunkálva, hogy erre itt lehetőségünk lehetne. Viszont a legjobb úton haladunk afelé, hogy ezt tökéletességig fejlesszük és tisztítsuk. Ehhez az Istent szolgáló személyeknek arra van szükségük, hogy tökéletesen megismerjék, megértsék Őt, és megtapasztalva fejlődésünk irányának lépteit, tökéletes szeretetet építsünk ki a szívünkben az Ő szolgálata iránt. Tökéletes mértékben száműzzük a szívünkben a félelmet, amely az anyagi világhoz köt bennünket. Akik ezt nem képesek ilyen mértékben elsajátítani, azok innen, az *Ezüst-kert*ből is még le fognak zuhanni a *Földre* –vagyis a föntiek önkívületi szolgálatába.

Ahhoz, hogy az *Ezüst-kert* fogalmát jól megértsük, szükséges, hogy rövid elemző leírásokat szintetizáljunk azokról az elemekről, melyek jelen világunkból e kertbe vezetnek bennünket. Megismerkedünk e leírások közben a fogalmaknak egy magasabb rendű aspektusaival, melyeknek lassú, de biztos megértése fog alapot nyújtani ahhoz, hogy lássuk, honnan jöttünk, hol vagyunk, és hová tartunk.

Kezdjük tehát a vizsgálódásunkat a *munka* fogalmával. A *munka* alatt gazdaságilag alapvetően pénztermelő tevékenységet értünk. Azt gondoljuk, hogy az csak a *munka*, amivel pénzt lehet keresni. Nagyon csalóka elgondolás, és igen alacsony szintű hitre vall. Így nem egyszer találkoztunk már családi viták során azzal az érveléssel a pénzkereső részéről, hogy a másik hiába végez el otthon bizonyos dolgokat (vezeti a háztartást, neveli a gyermekeket, műveli a kertet, vagy éppen könyvet ír), az nem munka, mert nem jár érte rendszeres jövedelem. Ezzel többek között meg is alázzák egymást, ledegradálják egymás fontosságát, életszéméletét, terheit, de óriási lehetőséget is jelent a pénzkereső (a dolgozó, a munkás) számára ahhoz, hogy keresményének eredményét egyedül magának tulajdonítsa, háztartását (gyakran a feleségét vagy férjét) a fentiekre való tekintettel kisemmizze, alacsonyabb értékbeli helyzetbe rangsorolja, megalázza, semmibe vegye.

A *Paradicsom*ban a *munka* fogalma kissé eltér az eddig megszokottól. A *munka a közösség* vagy annak tagja, tagjai *érdekében tett* valamely (bármely) *erőfeszítés*. Maga, az erőfeszítést végző is természetes tagja a közösségnek, de ha az adott munkát úgy végzi saját hasznára, hogy ezzel a közösségnek kárt okoz, vagy valamely módon kirekeszti őket annak eredményéből, akkor az egy közbülső állomás. Az összes lépés, amely jelen helyzetünk és a *Paradicsom* között létezik, vagy volt, ennek az utóbbi helyzetnek változata. Látszólag a közösségért dolgozunk, de fizetséget, elismerést, ellátást várunk, követelünk érte. A *paradicsomi munka* egyenes következménye, hogy az erőfeszítést végző épp úgy él mások munkájának eredményéből, mint mások az övéből – anélkül, hogy mérni kellene: ki mennyit tett. Ha ez az egyensúly felborul, felborul a *Paradicsom*. Viszont ha önként visszaállítjuk ezt a fajta egyensúlyt: úgy önként visszaáll a *Paradicsom* ezirányú fenntartó ereje. Ez az erő természetesen csak önként és szeretetből működik.

A *munka* egyik legfontosabb eleme a *termelés*. Ez azt jelenti, hogy a természet által nyújtott valamely anyagot kiemelve annak természetes közegéből, feldolgozzuk olyan agyaggá, amelyről tudatlanságunkban úgy gondoljuk, hogy szükségünk van rá. A *Paradicsom*ban a *termelés* fogalma egy kissé elmosódik. Ugyanis a közösség tagjai olyan harmonikus egyensúlyban élnek környezetükkel (akár biológiai, akár egyéb materiális vagy energetikai), hogy

ellátásukhoz ezeket a környezeti elemeket nem kell kiemelni természetes közegükből (akkor sem, ha történetesen áthelyezzük, gyűjtjük, vagy működésüket átszervezzük), hanem mi magunk és tevékenységünk válik szerves részévé azok természetes környezetének és életének, működésének. Nem azokat változtatjuk saját vélt hasznunkra, hanem mi válunk képessé arra, hogy azok életének részeivé, ráadásul: bölcs uralkodóivá váljunk. A sivár Hold felszínéből vagy a Föld több kilométeres belső rétegeiből olyan bőségesen virágzó bioszférát *varázsolhatunk*, amely önmagától képes biztosítani a mai emberi létszám több ezerszeres ellátását is anélkül, hogy azok az élőlények sérülnének. Sőt a változatosságát még tudatosan növelhetjük is, s más égitesteket, sőt az űrt is úgy telepíthetjük be élettel, ahogy épp a szívünk vágya kívánja. Tehát a *Paradicsom* számára nem az a *termelés*, mikor az élővilág kiirtásával átalakított élelmet és eszközöket – sivárságot, romlást és sivatagot – alkotunk; hanem épp ellenkezőleg: amikor a kietlenségből és élettelen környezetből csodálatos *Édenkert*et építünk a meglévő biotikai szerkezet javára, és annak változatosságát felszínre hozva. A kettő közti átmenet legmagasabb fokát jelenti tehát az *Ezüst-kert*, ahol már jó eséllyel tehetünk próbát a változatok megmutatására, és az új élőhelyek megalapozására, illetve a meglévők egyensúlyának visszaállítására. Ez az *Ezüst-kert* termelése.

A következő témakör, amit feltétlenül tisztázni kell: az *elosztás*. Egy átlagos fogalomká degradálódott, mint a *felállítás* vagy a *leülés*. Egy időnként előforduló cselekvés, melyet azért hajtanak végre, hogy a mai értelemben vett termelést elősegítsék vele, vagy látszólagos hatalmat fitogtassanak a segítségével. Más a helyzet azonban a *Tökéletesség* világában. A Virágrendszer gazdasági törekvései is rámutatnak, hogy Isten nem eszközöket vagy megtermelt javakat *oszt el* köztünk, hanem *felelősségeket*, és azok *terheit* az egyéni tudásszintünk, tehetségünk, érdeklődésünk és szívállapotunk alapján. Fölösztja köztünk az Általa teremtet világot, hogy abból ki-ki a fent vázolt egyedisége alapján bölcs és hatékony uralmat gyakoroljon úgy, hogy a felelősségek viselői egymással az egészet átfogó hierarchiai rendben vegyenek részt a saját és az *Egész* öröme és gyönyörűségére. Ezt a folyamatot próbáljuk meg megalapozni Virág ügynöki elrendezésű gazdasági szerkezetében. A küszöbön már most alkalmazni kezdjük, majd az *Ezüst-kert*ben a tökéletesen kitisztított részt már erre a *felelőség-alapú* helyzetre emeljük.

Napjaink gazdasági életének egyik, és egyre erősödő sarokköve a *szolgáltatás*. Ez a tevékenység az *elosztás* mai megfelelőjével, a kereskedelemmel egyben szintén *pénz-*, de legalábbis *ellenjuttatás-alapú*. A szolgáltatás tehát ellenjuttatás fejében végzett szolgálat. Ez a terület természetesen nincs szoros összefüggésben a termeléssel, de a megtermelt javak felhasználását, fogyasztását mozditja elő, vagy épp azt végzi. Tehát itt az alapkifejezés a *szolgálat*ban gyökerezik. Ma tehát bizonyos tevékenységeket (amelyek nem a termeléssel függnek össze) elvégezzünk mások helyett. Olyanok helyett, akik vagy nem értenek hozzá, vagy többre vágyanak, mint ami emberileg megilletné őket, vagy egyszerűen csak, mert van rá pénzük. Minden esetben az a cél, hogy a szolgáltatás megrendelője megkapja azt a szolgálatot, amelyre vágyik; illetve a szolgáltató ezért pénzt vagy egyéb juttatás birtokában biztosíthassa saját életét.

Más a helyzet a *Paradicsomban*. Ott természetességgel élnek olyanok, akik magas pozícióban vannak ahhoz, hogy akár a saját ellátásuk érdekében tehetnének eleget. Őket bizonyos személynzet saját ellátásukon túl kiszolgálja. Ellátja őket mindazzal, ami az életükhöz, méltóságukhoz, munkájukhoz szükséges. Ennek fejében (bár ez így nem jó kifejezés – hisz az egész közösség életéből ők is részesülnek természetes módon) e szolgálók teljes körű ellátásban részesülnek a saját életüket és munkájukat illetően. Ők ezzel a szolgálattal vagy szolgáltatással (minthogy a közösség elöljáróit szolgálják) az egész közösség hasznára tesznek, s mint ilyenek, a többiekkel megegyező szintű ellátásban részesülnek. Szolgálati szintjüknek megfelelő szintű bánásmód illeti őket: tehát nem megalázás vagy lenézés.

Más, egyéb esetekben is szükségessé válhat az ideiglenes szolgálattelvés. Olyankor, amikor egy-egy ismeretlen munkaterületet kell bemunkálni, s ehhez olyanok segítségét veszik igénybe, akik már ismerik azt. Teszik ezt oktatási vagy kiképzési céllal mindaddig, míg a szolgáltatást igénybe vevők ezt igénylik, vagyis amíg ők képesek ezt a feladatot önállóan is ellátni. Vagy egy közösségen belül egy változó érdeklődési körnek megfelelő munkafolyamat betanulása során szükségessé válhat, hogy addig más lásson el olyan feladatot, melyet korábban több idő ráfordításával ő végzett. Ezekért a szolgálatokért itt, a *Paradicsomban* természetesen nem fizetnek, de a szolgálat végzőjét az igénylő teljes mértékben ellátja mindazzal, ami annak életéhez és munkájához kell. Ennek hatékony végrehajtása érdekében esetleg cserélni is kell a másik közösséggel. Ennek természetesen semmi köze a kettő értékítéletével, értékegyeztetésével: egyszerűen csak a szükséglet mértéke és iránya határozza meg ennek arányát.

A *munkáról* már beszéltünk, de beszélnünk kell azokról is, akik a munkát végzik. Jelenünkben ezt *munkaerőnek*, vagy *dolgozónak* mondjuk. Ők pénzért vagy cserében elfogadott ellátásért, ellenjuttatásért végzik ezt – látszólag a közösség, de valójában – a saját érdekükben. A *Vas-kor* és az *Arany-kor* közti területen, de leginkább kiélezett formában az *Ezüst-korban* figyelhető meg egy olyan jellegű *osztálytagozódás*, amely az átmeneti helyzet legstabilabb szerkezetét biztosítja. Ez négy alapszintből, az emberek négy osztályából, vagy ha úgy tetszik, négy *rasszból* áll. Ezek a következők:

- papok,
- vezetők,
- szervezők és
- dolgozók.

Ezek alatt van még egy *rassz*, amit *társadalmon kívülieknek* mondunk. Ez a réteg szembesegült, vagy ellenszegült a társadalom egészével; ezért rabszolgasorba vagy ehhez hasonló, kitzasztott állapotban van, mégis a társadalom felhasználja őket, ha tudja, de annak részét nem képezik. Ennek a *rasszizmusnak* a mai, vas-kori megfelelője már annyira eltorzult, hogy jelentősége sincs: mégis ennek alapján próbálják az egyéneket, sőt népeket, népcsoportokat vagy emberi alfajokat besorolni a világ össztársadalmába – természetesen igen elfajzott módon. A *Paradicsomban* a legalsóbb réteg már nem emberi; vagyis nem rendelkezik szabad akarattal, egyéni identitással, méltósággal és öntudattal. A *kitaszított réteg* átalakul az állatvilág, az anyagi világ szemet gyönyörködtető változatos exotikumává – természetesen az egész társadalom hasznára és szolgálatára. ***Ha nem szolgálja az Egészet szeretetből; majd szolgálja azt öntudatlanul.*** A fentebbi négy rassz úgy építi föl az emberi társadalmat, hogy azok egyedei és elemei semmilyen méltóságbeli különbséget nem tesznek egymás közt. Egyszerűen mindenki csak a saját tehetsége, értelmi színvonala és érdeklődési területe (és annak mértéke) szerint illik bele ebbe a tökéletesen felépített társadalomba. A hierarchiai rend alá- vagy fölérendeltjei nem jelentik azt, hogy egyesek fontosabbak, vagy mások értékesebbek lennének a többinél. Egyszerűen a rendszerben ott a helyük, mert ott fejtik ki leghatékonyabban a belőlük áradó szeretetet. Így válik a társadalmakkal vagy Istennel szembesegülő, azoknak tudatosan ellenálló, kitzasztott vagy rabszolga réteg épp olyan értékké Isten és ember szemében, mint a teremtmény bármely más eleme. Így válik ez a réteg is munkaerővé, sőt valójában – ha tudattalanul is – ők végzik el az emberi fenntartás oroszlánrészét. Persze ebből következik, hogy az isteni teremtés különféle szintű pulzálásainak ezek a rétegek lesznek a leginkább kiteve; nekik kell újra és újra átváltozniuk úgy, ahogy a *nappal* és az *éjszaka* ezt megkívánja.

A *Paradicsom*ban tehát vagy egy dolgozó réteg – amely többnyire személyes szolgálatot végez – vagy a közösség ellátásában vállal részt: ők szeretetből és tudatosan végzik ezt. Illetve van egy öntudatát vesztett (így korábbi bűneit is vesztett) dolgozó réteg, amely mindezt a törekvést materializálja. Így realizálja a legalsó rétegben, az *anyag*ban.

Az 'a'-ügynök részletes tárgyalásánál beszéltünk a szükségletek osztályozásáról. Felsoroltuk ott a fizikális, mentális és szellemi jellegű igényeket. Ezeket kell a kommuna tagjai számára kielégíteni. Itt viszont ez tovább bővül, részleteiben, változataiban tovább fejlődik; más elemei viszont kevésbé válnak fontossá – inkább természetessé, mint fontossá válnak.

Ezekről a szükségletekről itt most nem tárunk fel részleteket. Majd az ott végzendő kutatások megmutatják ezeket. Az azonban biztos, hogy a paradicsomi ember a természet *Erőivel* oly mértékű összhangra tesz szert, hogy gyakorlatilag képes teljes mértékben függetleníteni magát az anyagi világtól. Már nem a saját ellátásáért működik együtt azzal, hanem szeretetből: Isten iránti szeretetből, ami azt jelenti, hogy az anyagi világot nélkülözni nem képes biotikai szerkezet tagjait segíti hozzá a minél szebb, biztonságosabb és kellemesebb élethez. Ugyanígy támogatja később a felnövekvő intelligens lények fejlődését is. Így sokkal fontosabbá válnak az érzelmi és hangulati, még később a szellemi szükségletek, mint az anyag, energia, logika. A világnak és annak elemeivel való szoros kapcsolatai, és azok változatossá tétele válik a paradicsomi ember számára a legfontosabb szükségletté. A kettő között (a paradicsomi és jelenlegi) az átmenet az egyre magasabb dimenziók felé tolódik el. Még testünket tökéletlen tudásunk révén az anyag tarja fenn, addig számunkra az a legfontosabb, hogy a vele való harmonikus egyensúlyt célozzuk meg. Mindez később eltolódik az energetikai, vagyis *asztrális* szintre. Onnan igyekszünk biztosítani az anyag és az energia harmóniájának a megvalósítását, s így uralkodni az anyagon. Ekkor már az energetikai ismeretek és azok gyakorlati megvalósítása válik szükségletünké. Még később mindez még magasabb szinten, a logikai, vagy ok-okozati összefüggések (*kauzális*) szintjére tevődik át, ahonnan is a logika-energia-anyag- háromlábú egyensúlyának megvalósítása válik egyértelműen legfontosabb lételemünké. Így emelkedünk egyre magasabbra, mígnem elérjük a szellem és a lélek közti harmónia kielégítéséért való törekvést. S vérünkbe tesszük e harmóniát: így tartva fenn azt az anyagi-lelki világot, melyet Teremtőnk kezünkre bízott.

Teremtőnk az anyagot azért bocsátotta rendelkezésünkre, hogy vágyaink megvalósításának következményei visszahassanak ránk. Azokat vagy élvezzük, vagy elszenvedjük, undorodunk tőle. A gyönyör vagy az undor hatása a legfelső lelki szinten, az *éteri* dimenzióban mutatkozik meg, hisz ott hat ránk leginkább. Az élvezet vagy a szenvedés más, alsóbb dimenziók és világok sajátosságai. Ehhez azonban éreznünk kell: érzelmeket kell kifejleszteni magunkban attól függően, hogy a ránk gyakorolt hatás kellemes volt-e, vagy kellemetlen: szellemünket bölcsen használtuk-e föl, vagy ostobán. Ezt úgy tapasztalhatjuk meg, hogy az anyag felé, vagy az anyagi testet öltött társaink felé megnyilvánult tetteink, azok érdeme szerint, visszahatnak ránk. Így érzelemlátványunkban kifejlesztjük a *szeretet* vagy a *gyűlölet piramisainak* különféle platformjait. Valójában két ellentétes irányú világot építünk fel: megteremtjük az anyag dipólusos valóságát. Ezért elkezdünk ragaszkodni hozzá, s úgy véljük: az anyag tart fenn bennünket. Ha azonban a dipólus egyik (negatív) felét önmagunkban felszámoljuk: ez az anyagi ragaszkodás megszűnik. Hisz a Jó csak jót tehet velünk; nem kell küzdenünk se vele, se ellene (ugyanaz igaz a pokol bugyraira is, csak ott természetesen fordítva). Nos, ez a folyamat lesz a *Paradicsom* felépülésének a lényege. Elegendő bizonyítékunk lesz mindnyájunknak ahhoz, hogy a lelki világ kettős paradoxonjait elveszük magunkból: elfelejtsük a rosszat, s engedjük, hogy a jó tartson fenn bennünket. Így a régi *Rossz* is jóvá válik – természetesen korábbi öntudatát, identitását veszítve –, s a jót fogja szolgálni. Ez lehetővé teszi a tudatos léleképítést, s a léleképítőket alkalmassá teszi arra, hogy elszakadjanak az anyagtól, s minden vele kapcsolatos szabálytól, félelemtől, ragaszkodástól. Ettől természetesen az anyag

nem szűnik meg: egyszerűen a továbbiakban már nem félünk tőle, hanem mi felügyeljük azt. Ezt a képességet kiterjesszük minden anyagi létbirodalomra, s később a lelki dimenziók egyre magasabb szintjére, míg egyszer csak képesek leszünk az egészet *fönről* figyelni, irányítani, és változatossá tenni.

Egyre kevésbé lesz rá szükségünk, hogy az anyagot saját létfenntartásunkra használjuk föl. Inkább földerítjük annak lehetőségét, hogy hogyan tehetnénk az anyagi birodalmakat egyre szélesebb körűvé, egyre szebbé, s a benne lévőek számára egyre élvezhetőbbé. Valójában a természetben lévő összes anyagot az ellenőrzésünk alá kell vonnunk, s azt úgy kialakítanunk, hogy azok részecskéi és elemei közt ne legyenek üres terek, vagy átléphetetlen dimenziók. Törekszünk rá, hogy ezek összeérjenek, együtt örülhessünk az egésznek.

Pl. a Nap körül keringő bolygók és más égitestek biotikai úton *fölfújatva* olyan méretet érhetnek el, hogy testük összeérve, valójában a test közepében izzon a hatalmasra nőtt Nap; s energiája mindenhová egyenletesen eljusson anélkül, hogy közben bármit is megégetne. A bolygók nem egymáson kívül, hanem egymásban *bolyonganak*, kiterjesztve az egész rendszert akár két fényévnyi sugarú ürgömbben – telve változatos biotikai anyaggal. Hisz idővel a Nap (vagyis a bolygók belsejének) energiája is anyaggá változik.

Addig is, míg ezt az elképzelést meg tudjuk valósítani, be kell érnünk azzal, hogy anyagi irányzatú kutatásainkat előmozdítjuk a biotikai fejleszthetőség és megértés irányába; s amit már megértettünk, megvalósítjuk a gyakorlatban. Ehhez persze előbb a *Gonosz* kezéből ki kell venni a helytelenül használt, s tönkretett anyagot, s vissza kell állítani benne az egyensúlyt és a továbbfejlődés feltételeit. Az anyag nem arra való, hogy egymás ellen fordítsuk, hanem, hogy egymást gyönyörködtessük vele, s építsük a világunkat, hogy dimenzióról dimenzióra, létsíkról létsíkra *megléphessük* azt.

A fönti vázlatban eléggé megvilágítottam azt a törekvést, miszerint az anyagot arra kívánjuk használni, hogy belőle, vele minél nagyobb teret biztosítsunk a biotikának: az anyagi életnek. Ebből akár akkora életteret is ki lehet alakítani, hogy ettől az égitestek is egymásba érnek, s még mindig óriási lehetőség lesz a további terjeszkedésre a különféle szintű *dimenzió-ugrások* révén. Azok folyamatos pulzálása, lüktetése egyre szélesebb körű változatosságot hozhat létre. Az anyagi élő rendszereknek már nem az lesz az elsődleges feladatuk, hogy a mi testünket vagy környezetünket fenntartsák – bár ezt is teszik –, hanem hogy egymáshoz való kapcsolatuk révén tanítsanak, oktassanak bennünket arra, hogy nekünk hogyan kell viszonyulnunk egymáshoz, hozzájuk és a Teremtőhöz, illetve az Ő szellembirodalmához. Ne felejtjük el: ***az anyag a vágyak megtestesítője, de nem szükségszerű fenntartója annak.*** Vágyaink fenntartásáról mi gondoskodunk, *megtestesítői* csupán megmutatják nekünk azokat. Az élet nem az anyagban kezdődik: de ott végződik, s a léte tőlünk függ. Addig létezik, míg vágyaink vannak. Ezért lehet, hogy vágyainkkal mindaz is elmúlik, ami, vagy aki korábban szembeszállt ezen elrendezéssel, hisz számukra az jelenti a halált, hogy mi a vágyainkat megváltoztatjuk, s a régit elfelejtjük. Márpedig, ***amit elfelejtenek, az elmúlik.***

Amíg képesek leszünk arra, hogy az élővilágot a saját vágyaink (jól felfogott és helyesen alkalmazott) alapján változtassuk saját és mások gyönyörködtetésére, addig is célszerű arra törekedni, hogy a meglévőt igen jól megismerve és megértve, szeretettel bánjunk vele. Majd a gonoszság nyomait és biotikai következményeit *börtönbe zárva* az lehet a jól felfogott célunk, hogy ezt a csodálatos élővilágot a szolgálatunkra neveljük, s biztosítsuk az ellátását és hatékony jövőjét.

Napjainkban valójában nem létezik igazi társadalmi hierarchia, csupán gazdasági. Úgy az ideológiai, mint a gazdasági vagy szervezeti (társadalmi) alá-fölérendeltségi viszonyt az határozza meg, hogy kinek mennyi pénze van (vagy mennyit képes folyamatosan kitermelni); illetve, hogy kit milyen anyagi háttérből mozgatnak. És ez a tendencia rányomja bélyegét az

egész emberi társadalomra, immár több mint ötezer éve – még ha ezt az elején még nem is pénzzel fejezték ki, hanem katonákkal, falvakkal, ékkövekkel, rabszolgákkal, földdel, vagy más, hatalomhoz juttatható eszközökkel. Ma a *végén* ez az eszköz a *Pénz*. Tehát ennek mozgatására és birtoklására épül ma az emberi *Világ*. A *Sötét Árnny* utolsó leple ez, amellyel tíz-milliárdokat tévesztettek már meg, s még sokat fognak, míg *el nem felejtjük* ezt is. Így napjaink gazdasági hierarchiája arra épül, hogy a pénz megszerzésében előrejutók ülnek a magasabb trónokra, s utánuk következnek a tőlük tanulók. A stagnálókat a rendszer *kiokádja*, s földönfutókként végzik. Ez a *rend*. Az ezzel szembeszegülők sehová sem jutnak. Csupán megszületnek, robotolnak, és meghalnak.

A *Paradicsomban* ettől eltérő a helyzet. Ott a szék magassága attól függ, hogy az ott ülő mennyire érti a Teremtő iránymutatását, milyen terület iránt érdeklődik, illetve alapos bizonyosságot tesz arról, hogy milyen szintű felelősségvállalásra készült fel. Erről a *bizonyságtételről* gondoskodik a materiális környezet. Ebben az átmeneti környezetben, már a saját szerveztünkben úgy alakítjuk ezt a hierarchiai rendet, hogy a világi értelmezésből lépésről lépésre, ügynöki szintről ügynöki szintre egyre inkább megközelítse a *pro-paradicsomi* elgondolások színvonalát. Míg eleinte a pénzért való küzdelem szellemét engedjük kibontakozni, addig egyre inkább törekszünk később arra, hogy a szellemi erő, majd a *nemesi jellem* kerekedjen felül a kiválogatás során. Középpont pedig az egyre tisztuló morál, majd az épülő lelkiismeret tettei nyújtanak tanúbizonyságot arra vonatkozóan, hogy ki érdemel egyre magasabb gazdasági pozíciót – méghozzá úgy, az ne zuhanjon le onnan, hanem stabil biztonságot nyújtson az egyre fejlődő elképzeléseknek.

Ismét szót kell ejtenünk ezen irányvonal hajtóerejéről, az oktatásról. Az oktatás természetesen mindig is azt az *Erőt* szolgálta, amelyet az oktatásban résztvevők idővel szolgálni akarnak, vagy kényszerülnek. És itt már meg is találtuk az alapvető különbséget az *e-világi* és a *paradicsomi* indítékok között. Ez a pénz világa. Itt tehát az a legfontosabb oktatási szándék, hogy az azt használók jól megtanulják forgatni, kitermelni, és megszámolni. Így itt a logikai képzés igen nagy fontossággal bír. Minden, bármit teszünk: ettől függ. Elég logikusnak kell lennünk ahhoz, hogy meglássuk egy-egy terv megvalósításának létjogosultságát. Megéri-e; termel-e eleget ahhoz, hogy bizonyos összeget ráfordítsunk? Erre épül a mai oktatás: de még az oktatás, és még az oktatási intézmények fenntartása is ettől függ. Undorító!

Más a helyzet a *Paradicsomban*. Ott az oktatás alapját egy olyan Vezető képezi, aki szeretetből való együttműködést ajánl fel. A *Nagy Oktató* a megteremtett világ elemeit tanítja meg teremtményeivel, s teszi lehetővé számukra, hogy válasszanak ki belőle egy kisebb vagy nagyobb területet, melyet jobban megismerve, rajta keresztül szolgálni kívánják az *Egészet*. Ez a terület napjainkban Virág – és a vele együttműködni kívánók – számára a gazdasági negativizmus megsemmisítése. Mi jelenleg ebbe az irányba fordítjuk figyelmünket, s teszünk meg mindent, amit előzőleg megtanultunk róla. Ehhez természetesen elengedhetetlen, hogy ezen közben az egész teremtésről is minél többet megtudjunk, illetve Arról, aki mindezt megteremtette nekünk.

Az átmeneti oktatási szisztéma abból áll, hogy magas szinten tanulmányozzuk a pénzszerzés módját, s miután már elég jól alkalmazzuk azt ahhoz, hogy annak kitermelőit hatalmunk alá tudjuk hajtani, rátérünk arra, hogy egyre többet és többet tanuljunk meg arról, hogy ezzel a megszerzett hatalommal mit is tegyünk; illetve, hogy kit is szolgáljunk vele. Így építve ki lelkiismeretünket: minden új ismeret birtokában újra és újra döntést hozhatunk a felől, hogy kit válasszunk urunknak: *Mammont*, vagy *Jehovát*.

Ténykedésünk elején jószerivel még a *földön* dolgozunk. Ez azt jelenti, hogy tudatosan csak a materiális dimenziókban vagyunk képesek munkát végezni, és róla gondolkodni. Ebben a legalsó létsíkban is számolunk azonban egy magasabb világ elemeivel: az energiával. Az

anyag energiából alakul, formálódik. Működéséhez is ez a magasabb rendű elem szükséges. Jelenleg úgy gondoljuk, hogy ezt az energiát csak korlátozott mértékben tudjuk felhasználni az anyag működtetésére és átalakítására. Ezért ragaszkodunk annyira az anyaghoz. Fent említett tudatlanságunk köt hozzá bennünket. Ezért, míg ez a helyzet nem változik – *felvilágosult tudásunk* révén –, addig valóban célszerű úgy bánnunk az energia bármely formájával, mintha az csupán korlátozott mennyiségben állna rendelkezésünkre. Már ma is igen sok energia-átalakító vagy energia-nyerő berendezést, eszközt, anyagot ismerünk. Idővel azonban rá fogunk jönni, hogy az energia leghatékonyabb felhasználása a biotikai egyensúlyban, illetve a biotikai és élettelen anyag közti harmónia tökéletes megvalósításában rejlik. Érdekes módon még az ó-időben a földalatti mély barlangrendszerek és hegyek gyomrában lévő paloták olyan változatos vegetációval és bő népséggel rendelkeztek, s minden fajta színű és energiaszintű fények árjában pompáztak. Ezek a *törpék* még tudtak valamit, amit mi már jó százezer éve elfelejtettünk. S csak csodálkozunk, ha a nyomaira bukkanunk. Azonban ezt az összhangot idővel nekünk is meg kell tanulnunk használni, hogy ezáltal életterünket sokszorosára bővítsük, s kiszélesíthessük akár a mai értelemben vett világűr, vagy a föld magmájának területére is. Ez már nem olyan hosszú idő.

Idővel ezt a tendenciát túlszárnyalva, már nem is csak azt tanuljuk meg, hogy hogyan lehet anyag révén az energiát átalakítani, anyagot tömöríteni, de továbblépünk. Egyre magasabb és magasabb lét-világok elemeit leszünk képesek egymásba átalakítani: logikából energiát; érzelmekből logikát; szellemből anyagot. Ez a folyamat végtelen lehetőségek tárházát vetíti elénk, s teszi idővel egyre változatosabbá, egyre gyönyörködtetőbbé vágyaink materiális megnyilvánulásait.

Az oktatási sémákat és az azt követő gyakorlati tetteinket az örökké érvényes alapelvek révén vagyunk képesek megvalósítani. Ez valójában ma is így van. Legfeljebb hazugságot tanítanak nekünk róluk. Úgy formázzák, deformálják azokat, hogy a jelenleg fennálló pénz-alapú diktatúrákat szolgálják.

Az *elv: viselkedési szabály*. Ezekből ezret és ezret, milliót és milliót lehet felépíteni és a helyzethez igazítani. Ezeket a különféle *emberi* kapcsolatokban használjuk (pl. etikett); az *állat- és növényvilággal* szemben (felhasználás, kizsigerelés); illetve az egyéb *természeti erő*kkal vagy egyetemes anyagi-, energetikai-, logikai-, érzelmi-, értelmi szerkezetekkel szemben (félelem). Mi magunk megpróbáljuk meghatározni azt, hogy a fent felsorolt dolgokkal – vagy magával Istennel – szemben milyen magatartásformát gyakoroljunk annak érdekében, hogy a pénzre épülő vágyaink valóra váljanak, vagy szinten maradjanak. Így alapelveinkkel – ha vannak is – nem sokat törődünk. Legfeljebb megismerkedünk néhányval; de mivel azok útját állják a *Pénzzel* való kapcsolatunknak: a gyakorlati alkalmazásukig nem jutunk el.

Az *alapelv: alapigazságra épülő viselkedési szabály*. Vagyis nem szükséges nekünk kitalálni, hogy kivel, Kivel, mivel hogyan célszerű vagy kell viselkednünk. Ehelyett inkább a lehető legtöbbet kell megtudnunk arról a Valakiről, aki az ehhez szükséges igazságokat is már rég megteremtette, s az ezekből fakadó viselkedési szisztémákat is rég kidolgozta. Elmondta nekünk, hogy hogyan célszerű viszonyulnunk Ő hozzá, és teremtmisműve különféle elemeihez annak érdekében, hogy ebben a környezetben kielégítően megvalósítsuk mindazon vágyainkat, melyek úgy mi, mint mások, vagy éppen az Ő gyönyörködtetését szolgálják. Továbbá a teremtmismű fejlődése révén bemutatta ezen alapelvek működésének mechanizmusát; illetve az *Ősellenség*, az *Őshazug* életben tartásával, és az ő vágyainak térbiztosításával bizonyította számunkra, hogy mely elvek működnek kielégítően, és melyek nem. *Armageddon* valójában e bizonyítási eljárás csúcspontja lesz; mikor is elegendő bizonyíték fog rendelkezésünkre állni ahhoz, hogy egyöntetűen elvessük, egy időre elszeparáljuk magunktól az *Ősi Lázadás Angyalát (Gondolatrendszerét)*.

Az emberek által hozott törvények nem alapelvek, hisz nem igazságra, hanem hazugságra épülnek. Így a belőlük fakadó elvek csak a teremtés bizonyos elemeinek a szolgálatát célozzák. Így kiragadva azt, valójában szembefordul az is, az azt szolgálók is azzal az alapigazsággal, amely átfogja az egész teremtést. Hisz az e részletekre kiterjedő, és azt önállóan működtető szabályok nem lehetnek igazak az *Egész*re. Különbözik nem fordulna vele szembe, nem szakadna ki belőle. Ezért mondhatjuk, hogy a részt az egészből kiszakító, működtető és ismertető szabályok vagy törvények nem lehetnek *alapelvek*. ***Az alapelv az egész teremtést átfogja: bármely részében ugyanúgy alkalmazható, s a rész működésén át is az Egészt szolgálja.*** Ezért az azt megalapozó kijelentés hiteles igazság. Az abból fakadó viselkedési vagy működési szabály tehát *alapelv*.

Ezeknek az alapelveknek a tudatos felismerése egy igen hosszú folyamat. Jóllehet, egy-egy alapelv valójában az egész teremtést átfogja: mégis mi, teremtmények sohasem leszünk képesek, alkalmasak és méltók arra, hogy e hatalmas teremtéssel mi ugyanígy tegyünk. Arra lettünk alkotva, hogy az Egész végtelenségét megértsük, felfogjuk; de elménkkel azt átfogni sohasem leszünk képesek. ***A végtelent felfoghatjuk; de át nem ölelhetjük*** soha. Ettől válik egy-egy alapelv megismerése egy örökké tartó gyönyör forrása.

És most röviden tekintsük át azt a szerkezetet, amelyen keresztül létrejönnek materiális tetteink, s visszahatva ránk, tanítanak bennünket. Létezik egy *szellemi létsík-rendszer* és egy *lelki*~. Legmagasabb szinten az isteni gondolatok találkoznak egymással, s ezekből gondolat-halmazok jönnek létre. Ezzel kezdődik az isteni teremtés. Gondolatokat alkot; ezek ismeret formájában halmazokba tömörülnek; az ismeretek egymáshoz kapcsolódva tudást eredményeznek. A tudás önálló szellemiséggel bírhat, ha eléggé komplex. Ekkor *Angyal* kél életre belőle. Ezen angyalok egymással és Alkotójukkal tudatosan kapcsolatba lépve álmodozni, zenélni, énekelni kezdenek. Ebben összevetik gondolataikat egymással és az Istenével. Ebből tűnik ki először, hogy ezek egymással összhangban vannak-e, vagy diszharmónia, disszonancia üti fel a fejét. Ezt nevezzük az *Ainuk muzsikájának*, vagy a *Szférák zenéjének*. Amit ezen angyalok álmukban vagy muzsikájukban (itt ugyanaz) *látanak*: arra vágyakozni kezdenek. Szeretnék érinteni azt a sok csodát, és közről is megismerni egymás álmainak tárházát. Megkívánják egymás látomásait, és vágynak rá, hogy közelebről is megismerjék, megtapasztalják azokat, hogy közvetlenül is gyönyört okozzon nekik. Olyan erős vágy lesz úrrá rajtuk, hogy ettől új testet öltenek, amely lehetővé teszi számukra, hogy megszerezzék, megépítsék azt. Már nem angyalok, gondolat-halmazok többé, hanem *Kérubok*. Ettől kezdve tevékenységüket már nem a *Szó* további változatainak felépítése, hanem a látott dolgok megszerzése, megalkotása iránti olthatatlan vágy (*olthatatlan láng*) hajtja. Ez a tevékenység természetesen alapvetően összhangban van az Isten akaratával: hisz e törekvés alapozta meg a teremtés iránt megnyilvánuló elhatározását. Viszont ez már óriási lehetőséget biztosít egyeseknek (mint ahogy egynek biztosított is) arra, hogy visszaéljenek Isten azon jó szándékával, miszerint Ő az egész teremtést alá kívánja rendelni az ő vágyaiknak. Egy valaki visszaélt vele: Sátán (*Ördög, Morgoth, Iblis...*).

Miután a most már kérubbá vált szellemszemélyek erős vágyakozásuknak hangot adtak a látottak iránt: egyenként célul tűzték ki olyan részleteket az egységes látomásból, amelynek felépítésére felteszik az életüket, s Uruk és jómaguk, valamint teremtménytársaik gyönyörűségére megalkotják, s működtetik azokat. E célok elérése érdekében tehát terveket dolgoztak ki. Elég pontosakat ahhoz, hogy követhetők legyenek; de elég rugalmasokat ahhoz, hogy mások terveivel is összeegyeztethetők legyenek. S így együttesen megalkothassák azt az egész nagy Csodát, amelyet együtt álmodtak meg. Így kezdik igazán megismerni egymást is. A fent említett közös álomban látták meg egy különleges jelenés, az *Ember* képét is. Kétszer is látták. S mindkét alkalommal a Teremtő közvetlen gondolataiból fakadt. Először az

*Elsőszülöttek*et mutatta meg nekik Isten; de a disszonancia megjelenésének egy másik *Embert*, a *Halandókat* is muzsikájukba foglalta.

A fent említett tervek megvalósítása után, e tervek találkozása során, azok találkozási pontjaiban, és azok együttműködése során *besűrűsödtek*, s lelki dimenziókat hoztak létre. Ezek lettek a *hangulati*, vagy *észlelési* dimenziók. Ezek működése révén folyamatosan testet váltottak némely kérubok, s egy még kifejezőbb formulát hoztak létre, a *Szeráfokat*, vagy tűzjáró angyalokat. A lelki dimenziók egyre sűrűsödő energia-szerkezetének vagy tüzeinek a működtetése, és további szerkezeti elemek megalkotása a feladatuk. Ezt eredményezték a vágyaik. E legmagasabb szintű lelki energia számtalan éteri világ megalkotását tette lehetővé, s e hangulati vagy észlelési tűz-dimenziók működésének visszahatása érzelmeket hozott létre a szeráfok szívében, melyek további indulatokat gerjesztettek.

Elkezdődött a *lelki teremtmények* megjelenése: a különféle istenek, félistenek és Erők képében. Ők a vágyaik megvalósítása érdekében *sűrítették* az általuk birtokolt lelki energiát, s megalkották a *kauzális dimenziók* nagy sokaságát: vagyis az ok-okozati összefüggések lélegzetelállítóan széles körű virtuális és logikai élettereit. Az okok és okozatok összefonódásából megalkották az energiát (amit már fizikálisan nevezünk így). A *Szeráfok* legmélyebben itt képesek testet öltetni; de az *Erők* továbbspecializálódva, és hatalmuk elemeit – az energia-terjedést – egymással és egymástól függően, közös dimenziós helyzetben – egy térben – megalkották az anyagot, illetve az anyagi dimenziók nagy választékát. Ezekben élünk mi most. Itt vált teljessé a *bűn* és a *helyes cselekedet*, itt hat vissza ránk a leginkább megtapasztalható módon. S itt válik lehetővé az is, hogy a disszonáns hangú *Ellenfél* által felvetett vitakérdések teljes mértékű és örök érvényű tisztázásra kerüljenek. Ezt kell kitisztítani, s így fog fokozatosan kitisztulni az összes lelki dimenzió. A szellembirodalom, a szellemi dimenziók már kitisztultak. Azt valójában nem is volt képes megrongálni az *Ellenség*: hisz a vágy – mint a mienk is – lelki jellegű volt.

Jelenleg e dimenziók közül csak a fizikai síkon lévőkből ismerünk néhányat, a többről csupán halvány, ám annál elkeserítőbb színvonalú tudásfoszlányokkal rendelkezünk. A szellembirodalom tehát hét alapszintből áll:

- gondolat,
- ismeret,
- tudás,
- álom (látomás, muzsika),
- vágy,
- cél,
- terv.

Majd a tervből fakadó lelki dimenziók:

- az észlelési vagy egyesülési pontok, hangulat (éter),
- érzelem (mentál),
- ok-okozat, logika (kauzál),
- energia (asztrál), és az
- anyag (máter).

Bárminek a felépítéséhez, megvalósításához ezt az utat kell végigjárni, bejárni – függetlenül attól, hogy gondolataink és végső tetteink összhangban vannak-e a Teremtő akaratával, vagy sem. Ez tehát egy alapelv. Alapigazságokra épül, s viselkedésünkben ezeket a lépéseket meg-

kerülni nem lehet. Az összes többi alapelv e folyamaton belül alakul ki, s segít végigjárnunk ezt az utat. Ez az Istenhez való visszatérés útja is. Ez esetben a vágy: szolgálni Őt. Ennek természetesen nagyon sok lehetősége van, de ezt az utat kell végigjárnunk mindegyik eléréséhez. Később bármelyik szinten megpihenhetünk, eldöntve, hogy ott végezzük tovább szent szolgálatunkat. Ez mindenesetre most itt, a materiális világban, a jelenben, illetve ehhez viszonyított közeljövő valamely világában kezdődik.

Milyen erő irányít bennünket, milyen erő vezette a tündéreket, s milyen jellegű lesz a megvezérlés dinamikája az átmeneti helyzetek fölött? Az vezet, akinek engedelmeskedünk. Annak a rabszolgái vagyunk, aki előtt meghajolunk. Vezetőnk lehet erőszakos vagy szelíd, építő vagy önző szándékú; vezethet bennünket könnyű vagy helyes úton: mindenkor lehetőségünk van arra, hogy eldöntsük: engedelmeskedünk neki, vagy sem (ettől vagyunk emberek). Ehhez természetesen ismernünk kell azokat az alternatívákat, amelyek közül választhatunk.

A *Paradicsom* körülményei között vágyaink tökéletes összhangban vannak mások vágyaival, és így közös *Vezetőnk*, a Teremtő akaratával. Jelenleg, amikor e vágyak tengeréből olyat választunk, amely függetleníteni szándékozik magát – s így bennünket is – mások vágyaitól, s Alkotónk elképzeléseitől, a könnyű út puhasága vezérel minket. Könnyű, mert nem kell sokat gondolkodni, nem kell döntéseken törni a fejünket, nem kell felelősséget viselni, csak tenni, amit *aljasék*, a Pénz szolgái parancsolnak. De a következménye végzetes. *Mammon* ezt nem közli velünk. Életek, inkarnációk, s évezredek telnek el, mire a saját bőrünkön tapasztaljuk, hogy valójában becsaptak bennünket; s még több idő, mire arra is rádöbbenünk, hogy mi voltunk azok, akik nem a megfelelő *Úr* előtt hajtottunk fejet. A mi vágyaink hozták a *Bűnt* a nyakunkra, s elfogadtuk *őt*.

De hogy most fölismertük ezt, már továbbléphetünk, ráléphetünk az átmeneti stratégiák útjára. Sorra áttanulmányozhatjuk azokat az *urakat*, akiket szolgálhatunk, s kiválaszthatjuk belőle a nekünk legfontosabbakat. Így lehetünk félistenek, vagy akár a Legfelsőbb Szent szolgái. A végeredmény jó esetben, természetesen az utóbbi. Addig az előző utat is bejárhatjuk, de rájövünk, hogy végső megelégedést nem nyújt, sőt örök időkre szóló szolgálatot, tartós boldogságot sem. A félistenek bennünket szolgálnak, de a *Központi Hatalom* tudatos nélkülözése révén. (Ilyen a *szentek* nagy hányada.)

Milyen módon juthatunk el tehát oda, hogy tudatosan a Teremtőt szolgáljuk, és tartós lelki békét, boldogságot leljünk ebben? Ezt a megismerés ereje, a tudás vágya gerjesztheti bennünk. Minél többet tudunk Alkotónkról, akarataról, teremtmisművéről, annak szerkezetéről, működéséről, alapelveiről, azok hatékony működtető erejéről: annál könnyebb lesz döntést hoznunk az Ő szent szolgálata mellett, s annál könnyebb lesz teremtmisművének hierarchiájában meglegnünk azt a területet, amelyben a legodaadóbban vehetünk részt az *Egész* működtetésében és közös álmódosításainkban, vágyaink megvalósításában. *Ucsityszjá, ucsityszjá, ucsityszjá – gáváril Lenin (Tanulni, tanulni, tanulni – mondta Lenin)*, s igaza volt. De nem mindegy, hogy tanulunk. *Az Egész fényében ismerkedhetünk meg annak részleteivel.* Így juthatunk eredményre, s biztonságos döntésre.

A felismert terület szolgálatának módszerei sokfélék lehetnek, attól függően, hogy mi a közvetlen célunk vele, milyen vágyat kívánunk általa megvalósítani. Természetesen e módszerek nem gátolhatják – sőt segíteniük kell – mások vágyainak a hatékony megvalósulását, s így az egész egységes, ám mégis szerteágazó fejlődését, változatosságát. Ezeket a követendő módszereket az őket megalapozó alapelvek határozzák meg. Egy-egy módszert az határoz meg, hogy az illető működési területen melyik alapelvet emeljük a többi elé, s mögöttes a többi viselkedési szabályt milyen alá-fölérendeltségi viszonyba rendezzük. Ettől lesz minden személyes vagy csoportos tevékenység differenciált dimenzionalitású. Tudjuk ugyanis, hogy minden élőlény egymáshoz képest némiképp *elcsúsztatott dimenzió*ban él. Ezek a dimenziók

csak a szükséges méretben és területen (vetületben) érintik, *fedik* egymást. Más területeken viszont csak maga képes érzékelésre, és az érzékekhez mértén való cselekvésre. E területekbe más élőlény nem lát bele. Ezért nem is érthetik egymás rejtett viselkedéseit. Erre egyedül az ember képes. Mi bármely területre, dimenziók rejtett zugaiba is beletekinthetünk, s így az adott élőter élőlényei helyébe is képzelhetjük magunkat. De így van ez az élettelennek látszó dimenziókkal is. Azért látjuk élettelennek, mert a mi életterünk számára nem jelent életet. De mélyebb és igazságra épülő kutatásaink megmutathatják, hogy milyen csodálatos élet van ott, ahol mi csak köveket, légüres teret, vagy jeget látunk. Ebből azt kell tudnunk kikövetkeztetni, hogy szolgálatunk olyan területekre is kiterjedhet, amelyekről most még halvány fogalmunk sincs. A lehetőségek tárháza – akár a dimenzióké – végtelen, és egyre nő.

A fentiekből megtapasztalhatjuk, hogy a legvidámítóbb és leggyönyörködtetőbb, legbiztosabb szolgálat az, ha főcélként a Teremtő szolgálatát tűzzük ki; s megkeressük benne – az Ő segítségével – azt a területet, amelynek szolgálata számunkra a legtöbb örömet okozza: vagyis, amely vágyaink megvalósításához vezet bennünket, s másokat is a sajátjukhoz segít közeledni.

E fejezet elején elemeztük a munka fogalmát, és eléggé megvilágítottuk annak jelentőségét több oldalról is. Az azt követő dolgozat során viszont feltűnővé vált, hogy ennek a munkának az átmeneti idő alatt milyen óriási jelentősége van. Mi mindent képes helyes irányba átalakítani, milyen sok örömet okoz végzőjének, a szolgálat tárgyának, és mindenkinek, aki azzal valamilyen összefüggésbe kerül. A munkának így mindez értelmet ad. Napjainkban sajnos ez az értelem igen homályos, és követhetetlen. Így jól tesszük, ha kutatjuk az isteni szolgálat során végzendő munka értelmét, s felfogva azt, lépésről lépésre több és több megelégedést találunk a végzése közben. Egyre őszintébben leszünk képesek örülni mások eredményeinek és jó előmenetelének, hogy az adjon erőt ahhoz, hogy mi is hasonló utat járjunk be.

Területi felépítés

Már a korábbi gazdasági szintek egységei sem alkottak feltétlenül fizikális egységet. Területe egyik-másiknak úgy alakult – főleg a szolgáltatási alapúaknak –, hogy hol itt, hol ott kellett valamilyen munkát végezni. Ennek ellenére ez mégis gazdasági egység, sőt jogi személy volt. Ez az irányvonal még inkább igaz a *pro-paradicsom*ra. Működési területét tehát nem fizikálisan határozzuk meg, hanem annak alapján, hogy gazdaságmegújítási munkáját az isteni teremtmény mely szakterületének hasznára végzi. Virág törekvései magukban foglalják valójában az egész biotikai rendszert – itt a Földön. Tudjuk azonban, hogy az életnek is, de a teremtmény egészének is vannak még számos működési szférái. Sőt ez még bővülni is fog – későbbi vágyaink megjelenése folytán. Így ténylegesen a *pro-paradicsomi* telep egyes területeit annak alapján fogjuk meghatározni, hogy a biotikai kutatásoknak mely területére specializálja magát. Jóllehet, ezek önálló működési területeknek bizonyulnak, mégis tudnunk kell, hogy az ott folyó kutatási és egyéb munkálatok valójában az egész addig ismert teremtményi szerkezetet érintik. Hisz mindazok segítségére van szükség ahhoz, hogy egy-egy bizonyos specializált kutatást hatékonyan tudjon végezni, tanulmányozni; s még nagyobb segítséget jelent abban, hogy a tanulmányok eredményét még hatékonyabban és még biztonságosabban legyen képes átültetni a gyakorlatba.

Meghatároztuk tehát az 'i'-telep fő működési területét. Ezt a működést azonban sok egyéb dologgal ki kell egészíteni. Rövid leírásunkban találkozhattunk azzal, hogy ez az utolsó olyan szint, ahol még határozott különbséget teszünk gazdasági és ideológiai tevékenység között. A fent említett tevékenység e szempontból tehát ideológiainak minősül. Ez alapozza majd meg a továbblépés szellemi erejét. E tudás megszerzéséhez viszont – mivel a társadalmi szerkeze-

tünk még nem stabil (hisz nem vagyunk önálló állam), és még a romlott világ vesz körül bennünket, javainkat – velük kell még osztoznunk. Olyan magas szintű gazdasági tevékenységet kell időnk nagy részében végeznünk, amely részben képes a szükséges színvonalon tartani életvitelünket, illetve bőséges támogatást képes nyújtani a kutatásainkhoz, s azok eredményeinek gyakorlati alkalmazásához mindaddig, amíg ezek az eredmények készen nem állnak arra, hogy fizikálisan és mentálisan ellássanak bennünket. Egyelőre még a harmadik dimenzió-rendszer, a kauzális létsík nagy könyvtárát, az *Akasah-könyvtár*at tanulmányozzuk. Ez csak az alatta lévő két élettér, az *asztrál* és *materiál-sík* működését képes hatékonyan feltárni. A *Paradicsom*ban tehát ezt a könyvtárát kell kimerítenünk, s ehhez energiára és anyagra van szükségünk. Később a *Paradicsom*ban ezen már felülemelkedünk, s így kijelenthetjük: már nem mi függünk az anyagtól és az energiától, hanem azok tőlünk.

Így tehát tekintsük át röviden azt, hogy hogyan is épül fel egy ilyen központosított kutatótelep. Gazdasági fenntartásához még mindig szüksége lehet pénzre (a környező világ miatt). Természetesen ezt a belső forgalmában már nem használja – számunkra ennek már nincs értéke. Mégis azokat a dolgokat, amelyeket a világból kell megszerezni: gyakran még pénzért adják. Ezért olyan magas szintű gazdasági tevékenységet szükséges folytatnunk, amelynek révén ehhez megfelelő mértékben hozzájutunk. Ezt már egyáltalán nem fizikai munkával, vagy termeléssel, kereskedéssel oldjuk meg, hanem mivel igen magas színvonalú szellemi gárdával rendelkezünk: szellemi jellegű szolgáltatás révén jutunk külső anyagi forrásokhoz. Ezek a szellemi szolgáltatások lehetnek: ügyvédi tevékenység, oktatás, informatika, különféle tervezési vagy szervezési feladatok, illetve amihez a legjobban értünk, gazdaság-építés, gazdasági logisztika, és a kutatási eredményeink eladása. Lehet, hogy ez furcsán hangzik, de nekünk ez ilyen szinten már nem okoz problémát. Hisz sok találmányunk alkalmas lesz gyors vagy hatékony pénzszerzésre, még ha mi nem is használjuk erre. Ezért viszont ezek leírásait a világ magának akarja; mert üzletet lát benne. Hát vigye, és fizessen érte! Mi a saját munkánk során úgy is fel tudjuk azokat használni; a további kutatásaink vagy más munkánk során. Tudjuk ma is, hogy az aranynak micsoda óriási jelentősége van az elektronikában, vagy a drágakövek a fényenergia különféle megnyilvánulásait milyen speciális módon képesek átalakítani, vagy anyaggá sűríteni: mégis a világ szemében csupán a csillogó fényük miatt van értékük, s ölni képesek ezért. Leendő találmányaink hasonló színvonalú drágaságok úgy nekünk, mint a világnak. De a világnak csak pénzt vagy vélt hatalmat jelentenek. Igazi értéküket csak azok képesek fölfogni, és hasznukra fordítani, akik magasabb szellemi dimenziók szolgálatára, s ezen keresztül az Isten odaadó szeretetére használják azokat.

Belső ellátásunkat viszont teljes mértékben magunk biztosítjuk, méghozzá igen magas színvonalon. Az életünkhöz szükséges igényeinket gyakorlati tevékenységek egész sorával és ezekre specializált emberi csoportokkal elégítjük ki. Valójában a kutatási területeink köré csoportosítjuk ezeket. Így a legjobban felhasználható terület a növénytermesztés és állattenyésztés. Attól függően, hogy ennek mely régiója képezi központi tevékenységünket, a mezőgazdasági munkánk e köré épül. Így viszont képesek leszünk mindazt megtermeltetni a biotikai környezetünkkel, amelyre az életünk és a munkánk során szükségünk van. Ténylegesen nem kell arra törekednünk, hogy magunkat (mint telepet) ellássuk, hanem elérkeztünk a kutatások terén arra a szintre, amikor a gyakorlati alkalmazásnak egyszerűen csak mintegy *mellékterméke* az ellátásunkhoz szükséges javak (élelem, ruházat, lakókörülmény, munkaeszközök...) előteremtése. Minél hatékonyabb kutatásokat végzünk, annál biztonságosabban és kényelmesebben leszünk ellátva azzal, ami az életünkhöz kell. Ilyen értelemben tehát a kutató-állomásokhoz farmok, gyárok, bányák, és más feldolgozó és anyag-átalakító eszközök állnak rendelkezésünkre.

Kutatómunkánk eredményeit (legyen az szellemi kutatás vagy gyakorlati jelentőségű) széles körben terjesztenünk is kell. Itt fog megmutatkozni az a bizonyos két féle szint, amely

különbséget tesz középfokú és felsőfokú oktatás között. Bizonyos telepek általánosabb jellegű kutatásokat végeznek; s mivel ezek nem lehetnek elég mélyek: középfokú oktatás révén tárjuk a Virág-rendszer tagjai elé. Természetesen a kívülállók előtt is nyitva tartjuk az iskolák kapuit, de ők a szívállapotuk szintje miatt egy idő után már nem fogják érteni azt, amit tanítunk. Ez még inkább így lesz az egyetemeinken és főiskoláinkon. Ezekben a tanintézetekben természetesen nem a világ számára képzünk szakembereket – bár, ha egyiket-másikat ők is hitelesítik: az már az ő dolguk. Itt Virág-ideológiát oktatunk; illetve a világ tudását is ezen ideológia szerint oktatjuk, értékeljük, és használjuk. Ám itt is érvényes az elv, miszerint nem célszerű túlságosan a környezetünk fölé emelkednünk, mert az részben csak óriási áldozatok árán tartható fenn, másfelől viszont folyamatos külső támadások célpontjaivá tesszük magunkat. Jóllehet, titkaink nincsenek: mégis a világ sok tantételünket vagy kutatási eredményeinket így értékeli – mivel nem érti azokat.

Működési területeinket úgy célszerű fizikálisan (vagyis a föld-felszínen) kialakítani, hogy azok közel legyenek a lakókörnyezetünkhöz. Mivel nem szándékozunk azokat mindenáron elszeparálni egymástól: jó szervezéssel, akár össze is vonhatjuk őket.

Az ellátási hálózat nagyjából úgy épül föl, mint ma a kereskedelmi szerkezet; csak pontosan a területi és személyi igényekhez igazítva azokat, illetve pénz vagy más, ellenérték-mérő eszköz nélkül. Javaink beszerezhetőségét kizárólag az irántuk megnyilvánuló igények határozzák meg. Mivel még ezen a szinten is előfordulhatnak revitens elemek: az ő bölcs kordában tartásuk iránt hatékonyan és rugalmasan intézkedünk a már lefektetett alapelvek felhasználásával (céltámasztó oktatás; vágyak megvalósításának, előmenetelnek a gátlása).

Ím, a területi felépítésről ejtettünk néhány szót, most figyeljük meg, hogyan is épül fel egy ilyen *pro-paradicsom*. Ezt a szerkezetet a telep hierarchiájának megismerése révén tanulmányozhatjuk. A következő oldalakon tehát megfigyelhetjük, hogy az alá-fölérendeltségi viszony hogyan épül rá a fő kutatási területre, és annak oktatási szisztémájára.

A elő-paradicsom hierarchiája

Az 'i'-telep kutatási ténykedésének a menete a következő: A hierarchia minden szintje a rá jellemző kutatásokat végzi. Ehhez természetesen a vonatkozó szent irodalmakat és azok kiegészítő magyarázóit használja. Az így szerzett instrukciókat összeveti a materiális és multidimenzionális ismereteivel, illetve azzal a szellemi tudásanyaggal, melyet már valamilyen szinten megértett. Az így nyert következtetéseket írott formában rögzíti, s továbbítja a telep legfelsőbb szintjére, az oktatási szolgálathoz. A telep legfontosabb vezérlő szintje az oktatási szolgálat. Az összes többi ő hozzá tartozik, neki számol be. Tehát a *pro-paradicsom* vezetője egyben a telep legfőbb oktatója is. Így ő valójában közvetlenül az oktatási szolgálatot vezeti. Ebből nő ki még a másik két fő vezetői gárda: a *gazdasági szolgálat* és a *társadalmi szolgálat*.

Az oktatási szolgálathoz befutott összes szakdolgozat egy magas szintű értékelő gárda kezébe jut, amelynek tagjai egymással is, és más szolgálati ágak tagjaival, illetve azok kutatásaival szerves kapcsolatban állnak. Minden egyes dolgozat kiértékelését együttesen végzi az értékelési bizottság. Összeveti annak tartalmát egyéb irányból érkezett adatokkal, s azok beleszövéssével oktatási anyagot készít belőle az egész telep vezetősége és tagsága számára. A *társadalmi szolgálat* oktatási osztálya alsóbb osztályokra bontja le az anyagot, s így számukra megfelelő szintű, vagy általános, vagy speciális oktatási sémát épít fel. Ezeket, a majd alant felsorolásra kerülő osztályok számára szétosztja, vagy egyben oktatja is. Így válik lehetővé, hogy a telep kutatásainak eredményei a lehető legszélesebb körben váljanak elérhetővé. Ezek után az egyes osztályok az oktatás által nyert ismeretet és tudást lépésről lépésre beépítik a saját egyéni munkájukba. Működését, visszahatását megfigyelve további disszertációkat al-

kotnak a további kutatási eredményekkel együtt. Így lehetővé válik, hogy a kutatás végeredményben a telep paradicsomi fejlődését segítse, s egyre magasabb szintet érjen el a *Paradicsom* építése. Erre a munkára a Biblia ezer esztendőtt ír elő – ami jellemzi, hogy az ehhez vezető eseményeknek ezerszer kell egymást szisztematikusan követniük, bizonyos eseménysorozatoknak ezerszer kell ismétlődniük, de egyre magasabb és magasabb színvonalon. Úgy hogy van előttünk bőven tennivaló.

Az *oktatási szolgálat*ból rendelkezésre bocsátott egyik vezető gárda a *gazdasági szolgálat*. Ennek a feladata a hagyományos értelemben vett gazdaság, vagyis a külső szférák felé való szellemi munka végzése, amelyért vagy pénzt (esetleg más értékfordozót), vagy más szíveséget kapunk. Ez a folyamat valószínűleg már csak az alsóbb szintű telepek számára bír jelentőséggel, ahol főleg a középfokú oktatási programok biztosítják az előrejutást. A felsőszintű telepek üzemelésének idejére már megvalósul a világ elszeparálása, s vele már csak – mint öntudatlanokkal – egyfajta biotikai viszonyban leszünk. Ezt a határvonalat nevezi a Biblia *Armageddon*nak. Ezután a gonoszság elemei és a hatásuk megszűnik, s egyfajta *mélybetaszított* állapotba kerül annak eredeti és ősi előidézője, a Sátán is. További munkálataink alatt nem lesz képes hatást kifejteni ránk, azonban a Teremtő újra a látókörünkbe helyezi, s közülünk (pontosabban főleg az időközben feltámadók közül) igen sokat még félrevezet. Támadást próbál szítani ellenünk, de már nem lesz lehetősége végrehajtani azt, hisz korábban az összes olyan vitakérdést tisztázta a Teremtő teremtményeivel, melyek itt újra felmerülnek. Így teljes joggal és hatalommal csap le rájuk az Isten. Ennek módját majd akkor közli velünk, ha bennünket is fel kíván használni akár az ítélethirdetésben, akár a végleges *halálba fokozás*hoz.

Tehát itt a *gazdasági szolgálat*nak akkora jelentősége már nincs, mint a korábbi ügynöki szinteken, de amíg a világban szervezett társadalom működik, fenn kell vele tartani a gazdasági kapcsolatot, hogy ne belőlünk éljenek.

A másik, és sokkal fontosabb *kinövés*e a vezető rétegnek: a *társadalmi szolgálat*. Valójában ez lesz az, amely ki fogja alakítani azt az alá-fölérendeltségi szerkezetet, amely az építkezés folyamán egyvégtében segíti és szervezi a munkánkat; s amely alapját fogja képezni a *végző ítélet* utáni emberi társadalomnak itt a földön, és szerte a teremtés bármely szférájában.

A Biblia felhívja a figyelmet a társadalmi szervezettség fontosságára. Így építette föl választott nemzete társadalmát, földi királyságát, a kereszténység elhivatottjainak szerkezetét, s a *Mennyei Királyságot* is. Ezek mind-mind a tizenkettes számot viselik magukon. Ezzel szimbolizálja a tökéletes szervezettséget, társadalmat. Viszont ezt a számot megerősíti a paradicsomi építkezések alatt: a földön kettővel; míg az égben önmagával szorozza. Ezért itt a *pro-paradicsom* elő-társadalmi szerkezetét én is úgy igyekeztem fölépíteni, hogy abban a földi megerősítésű szimbólum jusson kifejeződésre. Ezért ennek *társadalmi szolgálata* huszonnégy osztályt vezet. Ez a huszonnégy földi osztály természetesen a *Mennyei Királyság*ban száznegyvennégy fő király alá tartozik, akik egyenként egy-egy multidimenzionális *ezredet* vezetnek. Így lesz a *vezérkari* létszámunk 144 000. Ennek földi vetülete a *24 király*.

A most következő társadalom-igazgatási felosztás tehát némiképp hasonlatos a ma is működő államhatalmi szerkezethez. Ez nem véletlen, hiszen ezek összevonásából alakult ki, s további fejlesztése idővel lehetővé teszi, hogy tizenkettőre redukálódjon. Ugyanis az építkezések során még külön kell választanunk olyan igazgatási területeket, melyek később már összevonva is működnek, illetve a tökéletes szerkezet olyan elemeivel bővül, amelyeknek ma még nem látjuk jelentőségét.

Ez akkor fog kitűnni, ha az alábbi leírást majd összevetjük a következő fejezet hasonló indítatású munkáival. A most felsorolásra kerülő elemek a munka előrehaladtával, vagy a telep sajátosságával változhatnak, de a fő irányt jól szemléltetik.

A *belügy* a *pro-paradicsom* belső szabályozásával, egyéni jellegének meghatározásával, és a tagságnak ezekhez való alkalmazkodásával foglalkozik. Kutatási köréhez tartozik az emberi kapcsolatok történésének feltárása, alkalmazhatósága, hiányosságainak elemzése, az isteni alapelvek ide vonatkozó alkalmazása és oktatása. Az emberi benső kétpólusú indítékainak szétválogatásáról, a helytelen viselkedési formák elvetésének és a helyes behelyettesítésének megoldásairól vagy lehetőségeiről folytat eszmecserét megbeszélései során, s készít ezekről jól értelmezhető dolgozatokat, s vizsgálja azok eredményeinek visszahatásait. Így törekszik az általános és egyéni morál, felelősségérzet és erkölcs folyamatos tisztítására. Nem pszichológiai értekezéseket és lélekbúvár kritikákat fogalmaz meg, hanem az emberi lélekben bujkáló jót igyekszik felszínre hozni.

Az *oktatási szolgálat* a *belügyi osztályon* keresztül hajtja végre a szükséges morális korrekciókat, alkalmazza az esetleges szankciókat – természetesen a *belügy* jelentései alapján. A *belügy* nem egy államapparátust véd – mint napjaink ezirányú minisztériumai –, hisz a telep nem állam, hanem a telep egységét igyekszik egyénenként az isteni alapelvek felé hajlítani nagy szeretettel és odafigyeléssel. A *belügy* számára ismeretlen ember nem létezik. Később találkozni fogunk egy társadalmi tagozódással, amely biztosítja, hogy egy-egy társadalmi funkcionárius személyesen ismerje a hatósága alá rendelt személyeket, családokat. A rendszeren belül nem tud úgy arrébb állni valaki, hogy róla pontos, személyes instrukciók ne állnának rendelkezésre. Ennek a szerkezetnek az alapja is a *család*. A család *csoportokba*, azok *gyülekezeteibe*, majd *településre, körzetre*, és így tovább tagozódnak. Minden egyes csoportosulás rendelkezik olyan vezető réteggel, amely az összes osztály számára beszámolóval tartozik, ha kell. Egy-egy ilyen tagozódás stílusosan általában tizenkét alsóbb szinttel rendelkezik. Így minden vezetőnek módjában áll, hogy a keze alá beosztott tizenkét embert jól ismerje, s a hierarchiai lánc révén segítsen neki: fölfelé jelentve, utasításokat véve; lefelé végrehajtva és továbbadva. Ezért mondhatjuk, hogy a rendszeren belül gyakorlatilag nem létezik ismeretlen személy, vagy aki kikerülne a rendszer vigyázó tekintete elől. Természetesen ennek a szándékos megkerülésére tett erőfeszítés egyik jele lehet a morális problémának, amit szeretetteljesen kezelni kell. Ezt a hatványozott tizenkettes rendet is folyamatosan figyeli a *belügy*, s ennek felbontása vagy sérülése iránti megnyilvánulásokat az adott szinten orvosolja.

És most egyenként tekintsük át azokat a helyhatósági egységeket, melyek felépítik a rendszert. Így a következőkben a *családról* lesz szó. Ez az egyik olyan terület, amelynek alapelvei iránt nagy fontosságú kutatásokat kell végeznünk; komoly változtatásokat kell eszközölnünk annak érdekében, hogy az valóban alapját képezze a paradicsomi társadalomnak. Az egyszerű család apából, anyából, és az általuk nevelt gyermekekből áll. A bővített, vagy nagycsalád több generációt (nagyszülőket, dédszüloket) esetleg oldalági leágazást (unokatestvért és annak egyszerű családját) is magában foglalja. Olyan mértékben maradnak együtt, amennyiben a családfővel képesek és hajlandók együttműködni. A családfő mindig a legidősebb apa (nagyapa, dédapa), vagy távollétük, alkalmatlanságuk, haláluk esetén annak felesége. Ő viszont átadhatja ezt a következő esélyesnek (az ősatya legidősebb fiának), ha ő maga nem tud megbirkózni a feladattal. A következő esélyes nagyban segítheti a magatehetetlen családfő feleségének a munkáját, csökkentheti annak terhét és felelősségét; de vitás esetben a végszót az ősatya mondja ki. Természetesen ez mindaddig igaz, míg ily módon helyes döntések születnek. Jogorvoslatért minden esetben magasabb szinthez lehet fordulni. Nehéz lesz eddig eljutni ebből a szedett-vedett családi helyzetből, ahol a tisztelet helyett a pénz az úr. Nem is beszélve a szinglikről, az agglegényekről, és a gyermeküket egyedül nevelő csonka családokról, együttéléses viszonyokról és a változó párkapcsolatokról. Természetesen a fönt vázolt főségi elrendezés szintén nem kötelező érvényű; de biztosítéka az erkölcsi és szilárd társadalmi előrejutásnak. Sőt, adott esetben feltétele is annak. Hisz *aki a házat jól igazgatja, nagyobb*

egységet is jól igazgathat. Másfelől viszont **hogyan igazgathat valaki száz embert, ha a saját házát sem képes?**

Jóllehet, itt sok esetben az asszonyok kezelhetetlenségén van a hangsúly; de amíg egy férfi nem képes elérni azt, hogy az asszonya felnézzen rá, s *meghajoljon előtte*: addig más sem fogja ezt megtenni a vezetése alatt. Hisz a legjobb és egyben legrosszabb példát is az asszonyok mutatják. Ha egy asszony a saját házában nem ismeri el az ő urát, az egy másik közösségben sem fogja megtalálni a saját helyét: máséra – a férfiakéra – pályázik. **A család feje a férfi; a férfi feje a Krisztus, Krisztus feje az Isten.** A nagyobb családokban azonban a férfiek is alávetik magukat az adott család hierarchiai rendjének (saját szüleiknek és a nagycsalád fejének). Míg idáig elérünk, addig még igen sok víz fog lefolyni a *Nagy Folyón*.

A következő közigazgatási egység a *csoport*. Mint korábban már említettük, egy-egy közigazgatási egységbe általában tizenkét alárendelt egység tartozik. Így egy-egy családban is általában ennyien vannak. Természetesen ezt nem szabályozzuk, hisz természetes egységet képez. Szabályozzuk viszont átmenetileg azt, hogy egy-egy csoportban legfeljebb tizenkét család tartozik (12^2 személy). A *csoport* kétféle módon tevődhet össze. Eleinte csupán lokalizált egységeket képez: vagyis az egymáshoz közel, egymás mellett lévő családokból áll. Közülük az *ősatyák* vagy *családfők* választanak csoportvezetőt, s azokat, akik őt segítik a munkájában. Ők a csoportban igazgatják azokat a tevékenységeket, melyeket a *társadalmi vezetőség* nagyban vezet. Így konkrét kapcsolatban vannak a *csoport-szolgálat*tal (mint ahogy a családfők a család-szolgálattal). A *csoportügyi hivatal* kutatásokat végez a hierarchia e szintjének jó működése és szervezése érdekében. A lehető legoptimálisabb kapcsolatokat igyekszik kiépíteni a vezető hatalmak és a csoport között; illetve a csoportoknak egymás között, vagy a csoportnak más szakszolgálatok között, melyek segítik a csoport egységét, minden téren való előrehaladását és továbbszervezhetőségét.

Ennek a továbbbszervezésnek odáig kell fejlődnie, hogy a csoport idővel szinte csak rokonokból áll, melynek vezetője valóban egy *ősatya* lesz. Őt, mint vezetőt, már nem kell megválasztani, hisz természetes vezetője a nagycsaládi csoportnak. Az ő segítői olyan rátermett személyek, akiket Virággal egyetértésben az *ősatya* kér fel a szolgálatra. Természetesen az ősatyai jogkört is még befolyásolhatja Virág – aszerint, hogy mennyire rátermett és felelősségteljes a rá váró feladathoz: aszerint, hogy *felnőtt-e* hozzá.

Tizenkét ilyen csoport további egységbe – úgynevezett *gyülekezet*be tömörül. Ennek koordinálására a *társadalmi szolgálat* gyülekezeti vezérapparátust: *központi gyülekezeti szolgálat*ot tart fenn. Munkája, kutatásai és szerkezete hasonló a *csoportügyi szolgálat*éhoz. A csoportok *ősatyái* közül gyülekezeti felvigyázót választ ki Virág, s mellé olyan rátermett csoportvezetőket, vagy képzett családfőket, akik a rájuk bízott részfeladatokat jól el tudják látni. Majd egy ideig más, ehhez hasonló, de egyre magasabb szintű vezetők, és hozzájuk tartozó szervezeti egységek tömege alkotja a társadalmi szerkezet gerincét. Ezek sorban: a *település, körzet, kerület, zóna*. A *körzet* már mintegy negyedmillió embert tömörít. A *kerület* akár egy nemzet is lehet; a *zóna* viszont egy hagyományos ország (36 millió) lakóságát is magába foglalhatja.

- Egyén
- Család
- Csoport
- Gyülekezet
- Település
- Körzet
- Kerület

- Zóna
- Kontinens
- Bolygó
- Csillag vonzáskörzet
- Csillagcsoport (Galaxis-szektor)
- Társadalmi igazgatás
- Kormány-vezetőség
- Szakszolgálati előljárók
- Gazdasági szolgálat
- Élelmiszeripari szervezet
- Bányászati osztály
- Energetikai szakvezetőség
- Elosztói igazgatóság
- Ipari felügyelőség
- Közlekedési felügyelet
- Külügyi szolgálat
- Szellemi védelmi rendszer
- Informatikai szolgálat
- Népjóléti szolgálat
- Egészségügyi szakszolgálat
- Jogi szolgálat

Ezeket túl beszélünk még *társadalmi igazgatás*ról, amely az alant sorolt *piramis* csúcsán helyezkedik el, s összefogja az egészet. Ennek vezető rétege a *kormány-vezetőség*. Ez már nem demokratikus szerkezetű, hanem egy későbbi királyságot célzó, központi megvezérlésű hatalom. Csak olyanok a tagjai, akik hozzáértésükkel, lojalitásukkal, lelkiismeretükkel, helyes irányú vágyaikkal és bizonyított felelősségérzetükkel rászolgáltak erre. Ők már képtelenek, sőt alkalmatlanok arra, hogy fitogtassák megszerzett hatalmukat. Valójában a korábban sorolt közigazgatási egységek munkáját összefogó központi szolgálatok vezetői is e vezető rétegbe tartoznak. Természetesen ők a munkájukhoz felhasználják a *piramis* hierarchiai lépcsőfokait; akárcsak az alant soroltak. S kutatási eredményeik gyakorlati megvalósítását célzó intézkedéseik, és a hozzájuk intézett jelentések is e csatornán közlekednek: de sok-sok közvetlen *erecske* is működik e vezetők és a hatalmuk alá vont egységek, és azok vezetői között.

A fent vázolt vezetőségi tagok tehát elsősorban *helyhatósági vezetők*; míg az alant következők inkább *szakszolgálati előljárók* és azok munkáját segítő *minisztérium-szerű* hatalmi szervezetek.

Kezdjük közülük talán a leggyakrabban említett szakággal: az *oktatás-üggyel*. Természetesen ez az *Oktatási Minisztérium* alárendeltje az egész *pro-paradicsom* legfelső vezetésének, az *oktatási szolgálat*nak. Az *oktatás-ügy* a hatalma alatt álló egységeket vonja be az oktatási kapcsolatba, illetve oktatási irányzatú kutatásokat végez, melyeknek disszertációit a *társadalmi szolgálaton* keresztül, vagy közvetlenül juttatja el a Vezetőséghez. A végrehajtandókat is tőlük kapja, s a helyhatósági lépcsőkön keresztül juttatja el a legkisebb egységekhez: a családokhoz, illetve a családfőknél keresztül az egyénekhez. Ő gondoskodik a *pro-paradicsom* oktatási szükségleteinek kielégítéséről minden személy, csoport, gyülekezet, és a többi szá-

mára lebontva. Ő szervezi meg ezeket az oktatási egységeket, összejöveteleket és alkalmakat. Ő működteti az alap-, közép-, és felsőfokú oktatási intézményeket, és készíti elő, bocsátja rendelkezésre a szakirányú oktatási anyagot. Ő szabályozza a lépcsőfokonként és szükségletenként az oktatás rendjét, idejét, témáját, terjedelmét, mélységét.

A következő vezetői terület a *társadalmi szolgálaton* belül a *mezőgazdaság*. Jóllehet, ennek a vezetősége szorosabb kapcsolatban áll a *gazdasági szolgálattal*, mint a *társadalmival*. Mindazonáltal intézkedéseit elsősorban a társadalmi szervezethez képest hajtja végre. Rengeteg munkája adódik abból, hogy a ma oly nagy előszeretettel alkalmazott szintetikus vegyszerek és természetkárosító eljárások helyett olyan biotikai, biológiai módszereket dolgozzon ki, amely a teljes ellátásukat biztosítja. Esetleg eredményeit továbbadva a *gazdasági szolgáltat*-nak: eleinte még nagy mennyiségű pénzt is ki tud vonni a világból – hogy később a *Végzet Katlaná*ba dobja azt. Kutatási eredményei igen nagy hatással lesznek a telep fejlődésére, így azokat a lehető legoptimálisabb módon oktatni kell, s fel kell használni a gyakorlatban. Természetesen a mezőgazdálkodáshoz tartozik az állattenyésztés is. Eleinte az állatokat még azért tenyésztjük, hogy leöljük egy részét, s feldolgozásra küldjük az élelmiszeriparnak, vagy más jellegű ipari tevékenység számára. Ez a tendencia azonban lépcsőről lépcsőre, fajról fajra meg fog változni. El kell jutnunk arra a szintre, amikor már a fenntartásunk semmilyen fázisához nem lesz szükség arra, hogy megöljük őket. Egyelőre azt használjuk, amit a leölésük nélkül nyújthatnak; míg később a rájuk háruló kényszerítő erőt is megvonjuk, s csupán azt fogadjuk el tőlük, amit oktatás útján adnak nekünk, illetve amihez a velük való harmonikus kapcsolat lehetővé tesz. Mindazonáltal ne feledjük, hogy biotikai környezetünket jelenleg ugyan ők határozzák meg, de idővel mi irányítjuk ezt a folyamatot. Persze nem a saját hasznunkra, s az ő kárunkra, hanem a közöttünk megvalósítható széleskörű, változatos összhang gyönyörködtető megvalósításának eredményével és céljával. Az állatok nem bennünket tartanak el, hanem biotikai környezetünket tartják fenn, igen változatosan. Először tehát az állatokon való anyagi ragaszkodásunkon kell túljutnunk, ha idővel a *Paradicsomban* majd le kívánjuk vetni anyagi testünket, s nem akarunk mindenáron ragaszkodni hozzá: csak a látvány kedvéért öltjük majd magunkra.

A fentiekből következik az *élelmiszeripari szervezetünk*, amely a *pro-paradicsom* tagjait látja el enni-innivalóval. Az ezirányú kutatások szinte kéz-a-kézben járnak majd a mezőgazdasági kutatásokkal. Minthogy idővel lemondunk a hús-célú mezőgazdálkodásról, rátérünk a növények, gombák ehetőségének és célirányos tenyésztésének kérdésére. Már ma is sok sajtot, erjesztett italfélét és nemes penészt fogyasztunk a sok-sok zöldségen, gyümölcsön, gombán kívül. Ez az irányvonal fog előtérbe kerülni. Átmenetileg még fogyasztjuk a tojást, ikrát, tejet, melyet ölés nélkül is magunkhoz vehetünk. Ennek későbbiekben viszont még nyitott a jelentősége. A *Paradicsomban* még egy jó ideig fogyasztjuk, de valószínűleg idővel megválnak tőlük.

Az ipari tevékenységhez és energetikához sok szervesen vagy élettelen anyag felkutatása és kibányászása vált szükségessé. Igen régen volt egy biotikai réteg, amely ezt a tevékenységet igen magas szinten üzte. Ők sajnos már néhány ezer éve felmorzsolódtak (beolvadtak az emberek közé, vagy kipusztultak). Amit létük idején tanítottak az embereknek, az édes-kevés. Elég zárkózott nép volt. Ma viszont erre a tudásra kell támaszkodnunk. Ezen eleink munkájának tanulmányozása azonban óriási távlatokat nyit a föld gyomrának felnyitására úgy, hogy közben az egyensúly ne boruljon föl, vagy ne történjen baleset, katasztrófa. Jelenleg csupán a földköpenyt faragjuk, de a *bányászati osztály* felelőssége lesz, hogy olyan kutatásokba fogjon, ami egyrészt használható anyagokhoz, megfelelő energia-átalakítókhoz, energia-nyerőkhöz; illetve csodálatosnál csodálatosabb, kéregbe vájt, vagy annál mélyebbi palotákhoz, csarnokokhoz juttat bennünket, amelyekbe biotikai elemeket tudunk idővel telepíteni. Így fogjuk a bolygónkat (s idővel más bolygókat, égitesteket) is oly mértékben kibővíteni, hogy azon

számatlanul fognak élni a különféle növény- és állatfajok, valamint azok fennmaradását segítő egyéb biotikai rendszerek. A hozzá szükséges energiát és fényt a föld izzó energiái, és azok energiáját, fényét átalakító vagy katalizáló, generáló kövek és fémek, megfelelő elegye biztosítja majd. (Dzsungel a föld gyomrában.)

A bányászat kutatásainak eredményei nagyban hozzásegíthetik a *pro-paradicsom*ot ahhoz, hogy egyre magasabb szintű energetikai fejlesztéseket hajtson végre, s végezzen további, ez-irányú kutatásokat. Ma nagyrészt a föld gyomrában található átalakult biotikai maradványt, a kőolajat és a földgázt hasznosítjuk: úgy, hogy azokat elégetjük. Ugyanennek az elmúlt élő rendszernek egy kevésbé régi maradványát, a szenet szinte már kiaknáztuk. Az előbbinek is kevés ideje van hátra – jó, ha 40-50 éve. Igen nagy mértékben használjuk ki az élő szervezeteket energetikai céllal: vagyis az élő fák millióit vágjuk ki, szárítjuk egy ideig, azután elégetjük. Ez viszont a bolygónk élő ökoszisztémájának egyensúlyát borítja (borította) fel. Elsivátagosodásoz, az élet-feltételek megszűnéséhez vezet. S vezetett is már jó néhány helyen, a föld felszínén (Attakáma, Gobbi, Sinai, Szahara, és így tovább). Még a fosszilis tüzelőanyagok feltárása előtt használtak úgynevezett *megújuló energiaforrásokat*, mint a szél, napsütés, víz, vagy utazásokhoz különféle folyó- vagy tengeráramlásokat, illetve emberi vagy állati erőt. Ezeket megkoronázta néhány évtizede az atomenergia. Bár ennek felhasználása igen csúnyán vizsgázott, mint rombolóerő (Hirosima, Nagaszaki, csendes-óceáni és jeges-tengeri kísérleti atomrobbantások). Mindez által ez lesz az alapja a földalatti élő rendszerek kialakításának: akár, mint energiaforrás, akár, mint katalizátor, vagy szabályzó.

Egyéb sugárzó energiaforrásokat (mint a napsugárzás és az atomhasadásból, fúzióból fakadó energia, szubatomi, éteri energia) leghatékonyabb szabályzó és átalakító a különféle szilikátok, melyek a föld köpenyének legnagyobb tömegét teszik ki. Az elektromossággá alakított energia leghatékonyabb vezetői a nemesfémek (arany, ezüst, platina, higany), illetve igen jó tárolói és szabályzó a nemesfémek és drágakövek ötvözetei (a palantírok).

A biológiai rendszerek leghatékonyabb energiaforrása és tárolója a *cukor*, amit a föld élő szervezete mindaddig hatalmas tömegben állít elő, míg a feltételei rendelkezésre állnak (napfény, vagy más sugárzó energia, CO₂, víz, hőmérséklet). A keményítőből felszabaduló bioenergia legjobb szállító szintén a nagy tömegben előforduló szilikátok, amiből maga a biotikai rendszer képes szállítóhálózatot kiépíteni az emberi tervek szerint. Tehát van mit kutatni az *energetikai szakszakvezetőség*nek. E kutatások eredményét hatékonyan tudja beépíteni, beépíttetni az ipari és mezőgazdasági tevékenységek körébe, illetve az élet bármely más területén felhasználhatja. Teheti ezt a fönt már vázolt csatornán keresztül; de bizonyos oktatási vagy részfeladatok ellátásához, képzéshez fölhasználhat közvetlen csatornákat is a fölöttes vezetőség tudomásával, vezetésével. Ahhoz, hogy a telep egységének, személyeinek igényét felmérjük, azokat kielégítsük; szükséges egy *elosztói igazgatóság*, az elosztásért felelős központi hatalom koordinációja. Ez a tevékenység korábban a kereskedelem hatáskörébe tartozott; de itt már a belső szerkezet ellátása nem értékítélet, hanem szükséglet-alapú. Így a különféle hierarchiai egységek (beleértve a vezetőség csoportjait is) vezetőiken keresztül jelzik, hogy mire van szükségük. Az egységek vezetői ezen igények egy részét igyekeznek jogkörükön belül kielégíteni; és az azon kívül esők iránt előljáróik útján intézkedni. Ugyanezen a csatornán juttatják ki egységeikbe a megtermelt fölösleget is, hogy annak mennyiségéről és összetételéről tudva, magasabb szinten is koordinálható legyen. Itt is elsősorban a helyhatósági csatorna használatos, de bizonyos helyzetekben nagy segítséget jelentenek a mellékcsoportok, közvetlen összeköttetések is. Ezek minél fejlettebbek, annál inkább tehermentesítik a főcsatornát. Idővel a *Paradicsom* egyre változatosabb térhódítása során (jóval az *Utolsó Ítélet* után) a főcsatorna átalakul, s az időközben felépülő és megerősödő (és folyton változó, rugalmas) mellékcsoportok szövvénye (persze csak áttekinthetően és rendezetten) fogják alapját képezni a Világegyetem hierarchiai kommunikációjának.

Ahhoz, hogy legyen mit elosztani, szükség van az *iparra*. Ez a felügyeleti és kísérleti szerv arra törekszik, hogy a felmerülő anyagi szükségleteket úgy állítsa elő, hogy a mai hagyományos értelemben vett anyag-átalakítást egyre inkább a biotikai szervezetre bizzuk. Igen hosszú folyamatnak nézünk elébe, ha arra gondolunk: mi mindent kell az állatoknak és növényeknek *megtanulniuk*, ha a gyárakban és üzemekben előállított dolgokat kívánjuk biztosítani a magunk és a teremtés más elemei számára. Mindazáltal a mai ipari tevékenységet először *csúcsra kell járatni* úgy, hogy az ne okozzon balesetet, ne károsítsa a környezetet. Képesek legyünk az általa okozott környezetváltozásokhoz egészséges módon alkalmazkodni, s felhasználni benne az őseinktől megtanulható módszereket. Törekednünk kell továbbá arra, hogy a termelésből kiselejtezzük azokat a termékeket, amelyek jelenleg valójában csak a vélt hatalom vagy az önzés különféle megnyilvánulásait mozdították elő; s helyettük olyan dolgokat állítsunk elő, a mely paradicsomi utunk segítői, támogatói lehetnek átmenetileg. Ne feledjük azonban sohasem, hogy az anyaghoz való ragaszkodásunknak egyre inkább át kell alakulnia az egyre magasabb rendű elemeihez való ragaszkodássá – végső soron szellemi kötődéssé. Nem szabad engedni, hogy az anyagtól függjünk, hanem előbb-utóbb fel kell ismernünk, hogy az anyag is, mi is a *szellem erejétől* függünk. Csupán más-más a helyzetünk a teremtésben, vágyaink és képességeink alapján.

Egy-egy telep már elég nagy területen fekszik (főleg, ha lokálisan szétszórt). Így elkerülhetetlen, hogy a telep egységei között szervezeten közlekedjünk akár egyenként, akár társasan; illetve ugyanilyen szervezeten szállítsuk dolgainkat egyik helyről a másikra. Ezt a koordinációs tevékenységet a *közlekedési felügyelőség* végzi el. Fő szempontja az, hogy a megtermelt, előállított anyagot minél közelebbi helyen kelljen felhasználni, s így a lehető legkevesebbet utaztatni. Ugyanez a tendencia az emberek számára már nem hasznos. Jóllehet, az ő munkájukat is célszerű úgy szervezni, hogy a legkevesebb utazással járjon; mégis az életünk, érdeklődésünk, kikapcsolódásunk, látogatásaink szükségessé teszik, hogy időnk jelentős részét úton töltsük. A ma elérhető közlekedési eszközök elsősorban ipari termelés termékei: gépjárművek, hajók, repülőgépek, vasút, és ezekhez hasonló egyszerűbb vagy komplikáltabb szerkezetek. Ezek a járművek igen nagy mértékben bántalmazzák élő környezetünket. Már az előállításuk is sok károsító hatást gyakorol a föld ökoszisztémájára; nem beszélve az üzemeltetésük által kibocsátott káros gázokról, a sebességük és rugalmatlanságuk okozta kellemetlenségekről, illetve annak az óriási úthálózatnak a technikai úton való folyamatos fenntartásáról, amely nélkül egyszerűen képtelen lenne haladni. Gondolom, mondanom sem kell (de azért mondom), hogy a tökéletes megoldás a hagyományos módszer, amely úgy a földön, mint a levegőben vagy a vízben, vízben (sőt a világűrben) is a különféle – erre a célra teremtett – állatokra épül. A kettő között azonban még igen sok féle átmenet van, amit folyamatosan alkalmazni fogunk. Megteremtésük, szaporodásuk, életvitelük nem károsítja a környezetet, sőt együtt élnek azzal. Haladásukhoz nem szükséges folyamatosan karbantartott utakat, és közlekedést szabályozó egyéb felépítményeket építeni és fenntartani. Takarmányon élnek, és jó minőségű trágyát adnak. A velük való harmonikus együttélés külön öröm forrása az emberi (és állati) létnek. Jó terepismeret és csillagászati ismeret, vagyis *igazi tudás* szükséges hozzá. A helyesen előkészített hosszabb utak teljes ellátást és biztonságot nyújtanak úgy embernek, mint állatnak egyaránt. Egyelőre csak a szárazföldi utazásokról van megfelelő szintű tudásunk, de a levegő magasságának egy része épp úgy szállításra fogható, mint a tengeri áramlatok vagy az óceánok bálnái, cápái, delfinjei, és még ki tudja, mely állatok. Eleinte ezek húzhatják a szállítóeszközt, de idővel a hátukon is elég messzire el lehet jutni biztonságban. A régmúltban sok olyan állat élt a földön, amelyek erre teremtettek: ezek is feléleszthetők újra, de a ma élők is betaníthatók. Attól, hogy egyes gépjárművek napfénnel, árammal vagy hidrogénnel üzemelnek, az egyéb károsító hatásaikhoz képest mit sem veszítenek környezetkárosító helyzetükből (előállítás, karbantartás, üzemanyag-ellátás, utak). A *közlekedési felügyelet* ezirányú kutatási már az elején is jól hasznosíthatók a szállítás és utazás terén – bár

egyelőre sajnos, az evilági ördögi jogszabályok elég sok gátat szabnak a *helyes útnak* e terén. Ahol azonban lehet, alkalmazni kell, és előtérbe kell helyezni a gyári járművekkel szemben.

A *társadalmi szolgálatnak* van egy olyan szférája, ami sem a helyhatósági jogkörgyakorlással, sem az aktuális szükségletek közvetlen kielégítésével nem függ össze, mégis fontosságuk oly magas prioritású, hogy az e terület kutatói és vezetői épp olyan elbírálásban részesülnek, mint a fent soroltak. Utasításaik épp olyan fontosak a telep üzemeltetése és fejlődése szempontjából, mint az oktatás vagy az ellátás.

Ezek közül kezdeném a tárgyalást a *külgügyi szakszolgálat*tal. Ez – mint a neve sejtetni engedi – a telep és a külső – még álló – világ közt tartja a kapcsolatot. Sokféle kapcsolat lehet még köztük. Gazdasági, pénzbeli, morális, területi, vallási, társadalmi, és egyebek. A világ célja más, mint a miénk. Az mohón habzsolja az életet, és rombolja annak minőségét, kihasználja azt, és elemei egymással versenyeznek a *legjobb falatokért*, hatalomért, élvezetekért. A mi célunk: felszámolni ezt, és felépíteni egy ezektől tökéletesen mentes világot, hogy az újra olyanná legyen, amilyennek azt a Teremtő alkotta, illetve eredetileg eltervezte, elgondolta. Ebbe már a teremtés kezdetén beleszólt a *Diszharmonia*. Ennek minden nyomát eltörölve kívánjuk Teremtőnkkel összhangban felépíteni az Ő igazi világát; s annak kívánunk részévé lenni.

Így e kettős szándék közt óriási feszültség, súrlódási erő áll. Ezt az erőt kell a *külgügyi szolgálatnak* bölcsen, diplomatikusan kezelni. Előnyünk a világgal szemben az, hogy mi ismerjük ezt – hiszen mi is belőle *nőttünk ki* –, ők viszont nem ismerik a mi törekvéseinket. Szívállapotuk miatt nem is képesek felfogni azt, hiába tanulmányozzák. Ezért, mint ismeretlentől: félnek tőle. A *félelem* viszont gonosztságot, *rosszindulatot szül az ismeretlennel szemben*. Behódolásra akar majd készíteni bennünket – felismerve, hogy technikailag és morálisan micsoda bőséget vagyunk képesek magunknak teremteni. Többek között ezért nem is szabad túlságosan fölébük kerekedni – csak mikor már nincs annyi erejük, hogy lerombolják tetteink eredményeit. A *külgügy* az egyensúly lelkiismerete számunkra a világgal szemben. A világ számára igyekszik elfogadtatni bennünket, s így minket arra sarkall, hogy ne törekedjünk a szükségesnél feljebb, míg ők kárt okozhatnak nekünk. Valójában egy folyamatos gazdasági harc fog kialakulni köztünk és a világ között. Erről a harctól majd a következő fejezetben fogok bővebben írni, hisz ott fog kiépülni az az oktatói gárda, amely mindezt már *fölről*, kívülről befolyásolhatja, vezetheti, oktathatja számunkra. Mindazáltal ezt a harcot a *külgügynek* kell koordinálnia; így intézkedéseit célszerű haladéktalanul végrehajtanunk: természetesen egyeztetve azt a legfelsőbb *Vezetéssel*.

Míg a *külgügy* ügyes diplomáciai egyensúlyt igyekszik elérni telepünk és a világ között, addig fel kell állítanunk egy olyan láncszemet is a hierarchiai szerkezetbe, amely ennek szellemi hatását hivatott feldolgozni, s a rendszer számára oktathatóvá tenni. Minden szellemi támogatást, amit *Morgul Mocskos Szája* intéz ellenünk, helyesen kell tudnunk értelmezni és kezelni, meg kell tanulnunk megállni vele szemben. Valójában a világ legerősebb fegyvere velünk (és Isten más szolgálival) szemben a *Gonosz Szó*: ezzel próbál bennünket megvesztegetni, hitegetni, ígéretetni, megítélni, behízelegni, és megátkozni. Ezeknek egyenként is óriási hatása van egy fejlődő-félben lévő lelkiismeretre: egy szellemi gyermekre. Könnyű tévútra csalni az elégséges tudással, vagy magabiztossággal nem rendelkező fejlődő egyént. Végeredményben így hitette el Sátán annak idején az első emberpárt és sok-sok angyalt, Erőt is, s fordította őket a maga oldalára, taszította őket vágyaik rabszolgaságába. Mivel az általa felvetett *vitakérdések* nagy részére már ismerjük a választ: képessé válhatunk arra, hogy *vele* vagy a *szájával* szemben megálljunk. De ehhez szilárd hit; a hithez pontos és jól az elménkbe, szívünkbe vésett ismeret, tapasztalat szükséges. Ennek biztosítása lesz tehát a *szellemi védelmi rendszer* felügyeletének a munkája. Az összes oktatási programot át, meg át kell,

hogy hassák az arra való utalások, hogy a *Gonosz Száj* mit sorakoztat fel ellenünk, hogy térdre kényszerítsenek bennünket mohó vágya előtt; illetve melyek azok a módszerek, amelyeknek segítségével hatékonyan felvehetjük a harcot helytelen lelkiismeretünk és morális tartásunk belső kétségbeesésével, kétségével szemben. Ehhez természetesen a felmerült *vita-kérdéseket* kell jól ismerni, azok cáfolatának történelmi hátterével – sok-sok saját tapasztalat megszerzésével.

Az *informatikai szolgálat* a telepen és Virág-rendszeren belüli információ-áramlásról gondoskodik. Természetesen felhasználja hozzá a legmagasabb szintű technikai vívmányokat és eszközöket; de a végső cél az egymással való telepátikus kapcsolat lehetőségének kiépítése. Rá hárul a feladat, hogy bizonyos információkat vagy informatív ismeretanyagot könnyen érthetővé, sőt élvezhetővé tegye. A népi mondák, hősi eposzok, értelmetlenségig eltorzított elbeszéléseit átültesse olyan nyelvre, amely a hallgató, szemlélő számára a legtöbb szellemi hasznot, s élvezetet nyújtja. A már kialakított történelmi beszámolókból jó minőségű filmeket készít, hogy a telepek televíziói sugározzák az otthonokba mindaddig, míg erre igény mutatkozik.

A *népjóléti szolgálat* folyamatosan figyelemmel kíséri a telep tagjainak s egyéb elemeinek ellátási színvonalát, s közbeavatkozik vagy oktatással, vagy fizikális irányzatú intézkedésekkel. Törekszik rá, hogy a telep egységesen, és minél színvonalasabban el legyen látva, s igyekszik összhangot tartani más, hasonló szintű telepekkel.

Az *egészségügyi szakszolgálat* elsősorban orvosokból és ápolókból álló csapat, amely kórházakban, vagy egyéb szakrendelőkben végez szakszolgálatot. A kórház háttértevékenysége olyan kutatások végzése, amelynek során a *Gonosz* ellenünk fordított mikroorganizmusait és más, sérülést, fertőzést, betegséget okozó szerkezeti elemeit, eseményeit hasznunkra fordítják, s törekszenek rá, hogy azokkal összhangban élhessünk anélkül, hogy kárt okoznánk egymásban. Továbbá arra törekszenek, hogy az általunk viselt biotikai testet megtanuljuk úgy uralmunk alatt tartani, hogy végül le tudjuk vetni magunkról, s a munkánkhoz, életszakaszunkhoz megfelelő tudjunk felölteni anélkül, hogy valójában ragaszkodnunk kellene hozzá, függnénk tőle. A testünknek kell függnie tőlünk. Ezen a téren is hosszú út áll előttünk, s addig még sok testi és lelki gyógyítanivaló akad a számunkra.

A *jogi szolgálat* a telepen belül működő jogi viszonyokat igyekszik átalakítani: felváltani az *alapelvek* használatára. Eleinte még szabályokat kell felállítani, melyek megmutatják az egyes személyek hajlandóságát és felelősségérzetét. Később, azonban az *alapelvek* egyre magasabb fokú használatával egyre gyérülnek ezek a szabályok, melyek addig is összetartják a kicsiny társadalmunkat, s működésben tartják annak fennkölt célú erejét.

‘I’-ügynök munkaköre

Jóllehet, az eddig leírtakból eléggé kitűnik, hogy milyen tevékenységet szán Virág az ‘I’-ügynöknek; mégis itt röviden és közvetlenül utalnék rá,

A legfontosabb munkája az oktatás. Az ő vállán nyugszik annak felelőssége, hogy elsősorban munkatársait és vezető-társait rendszeresen és célirányosan oktassa és képezze, tudásukat fejlessze. Az ő kezében összpontosul az egész telep oktatási programja, sémája, iránya. A keze alá beosztott vezetők, és más kutató munkatársak munkájának eredménye alapján ő felel az egész oktatási rend minél naprakészebb szinten tartásáért, és további fejlesztéséért mindaddig, míg a Paradicsom felépítése be nem fejeződik annyira, hogy azt át lehet adni az *Utolsó Próbára* számára.

A másik igen fontos dolga, hogy a telepen belüli munkálatok koordinálásáról folyamatosan gondoskodjon. Minden pozícióba jól képzett munkatársakat helyezzen, s folyamatosan gondoskodjon azok pótolhatóságáról is. Vagy, mert az épp ott szolgálatot teljesítők följebb lépnek, vagy, mert alkalmatlanná váltak tevékenységük ellátására (öregség, betegség, elégedetlenség, továbblépés képtelensége, szembefordulás). Munkacsoportjának közreműködésével folyamatosan pontos képpel kell rendelkeznie a telep munkájáról a kiigazítások és továbbfejlesztések folyamatáról.

Mindezek közben folyamatos kutatómunkát végez ő maga is, amiről, időről időre beszámol előjáróinak, Virág vezérkarának. A kutatása elsősorban arra terjed ki, hogy miként lehet egy ilyen vagy még nagyobb méretű telepet folyamatosan áttekinteni úgy, hogy közben a paradicsomi fejlődés útját járják.

I'-jelentés

Mint minden ügynök; 'i' is rendszeres jelentési dokumentumokat készít mindaddig, amíg erre az írásos rögzítési formára szükség van. (Egy idő után ugyanis erre már nem lesz szükség. Idővel írásban már csak a történeteket rögzítjük, később már azt sem szükséges, hisz pontosan emlékezni fogunk rá – ha kell – évmilliók múlva is.)

Addig is mit kell tartalmaznia ennek a jelentésnek? Elsődlegesen számot kell adnia azokról a kutatási eredményekről, amelyet elvégzett. Tette ezt úgy, hogy miközben a telepet vezette: figyelte is azt; illetve kézhez vette a beosztott vezetők írásos kutatási eredményeit is, melyek alapján időről időre (hónapról hónapra) átfogó képet kaphatott az előttük álló lehetséges tevékenységekről. E kutatási eredmények alapján részben átfogó álmképeket fest; majd ennek alapján helyes irányú vágyainak ad teret; célokat mutat meg, s ezek eléréséhez terveket, tervvázlatokat készít. E tökéletes folyamat alapján Virág munkacsoportja jól átláthatja az egyes telepek munkájának egyéni fejlődési irányát – hisz ezek a telepek is egyéni személyiségként illeszkednek a rendszerbe. Vezetőjüknek Virág vezérkarát tekintik: tetteikért neki tartoznak beszámolóval és felelősséggel. S ha szembeszállnak vele, más területen szolgálhatják az általuk már jól ismert Istent. De nem biztos, hogy Virág tudja támogatni őket.

I'-ügynök továbbá pontosan felsorolja és elemzi azokat az intézkedéseket, melyeket az előző jelentés óta a kialakult hagyományokon túl tett. Feltünteti azok okát, és ha lehet, a hatását is. Szükség esetén tanácsokat és segítséget is kér előjáróitól e tettek hatékonyságának biztosításához.

A világgal folytatott gazdasági kapcsolatait még viszonylag szigorú követelményeknek veti alá – már amennyire azt a világ megköveteli –, s erről is tájékoztatja Virágot a havi jelentéseiben. Természetesen ezt nem kell részleteznie, csupán egy átfogó gazdasági helyzetet és annak folyamatát ésszerű felvázolnia úgy, hogy ezáltal átlátható legyen. Esetleg felmerülő átláthatatlanság vagy ellentmondás, vagy más probléma esetén válik szükségessé a részletes gazdasági elemzés. Belső gazdasági forgalmáról természetesen annak alapján tesz jelentést, hogy tudatja: mit állítanak elő, s osztanak meg, mit tudnak még telepünknek átadni, s mire van szükségük más telepek részéről. Ennek koordinálását Virág végzi munkacsapatával, s ez a cserén alapuló lokális szükséglet-kielégítés még a *Paradicsomban* is működik – bár nem értékegyeztetés, hanem a felmerülő szükségletek és felkínált javak alapján. Az alsóbb szintű 'i'-telepen még előfordulhat értékegyeztetett árucseré – ha nem tudták még ezt levetkőzni; de magasabb szinten már csak szükséglet-jelzés és többlet-felkínálás alapján cserélünk.

A 'i'-jelentés természetszerűen kell, hogy tartalmazza azt az oktatási tematikát, amit az elmúlt hónapban a telep megvalósított. Újabb és újabb szellemi és gyakorlati szférák kerülnek

felszínre, melyek éretté válhatnak az oktatásra és képzésre. Ezek beépítését és hatását megfigyelve, az ügynök információhoz juttatja a rendszer-vezérkart, hogy szükség esetén más telepekhez is – ha némi változtatással is – alkalmazhassa. Az oktatási sémába természetesen be kell építeni Virág kutatási eredményeit is, melyek külön e célra rendszeresített tankönyvek vagy füzetek, folyóiratok, levelek formájában juttat el, szerte a működési területén.

T'-ügynök folyamatos figyelmet fordít arra, hogy a vele dolgozó vezérkar tagjai milyen személyes formáló-erőknek vannak kitéve úgy belülről, mint kívülről. Megfigyeli jellemüket, tudás-, és felkészültség-szintjüket, illetve azok változatait, változásait, jó esetben fejlődését. A keze alá beosztott – átlagosan huszonnégyszáz – társadalmi szakszolgálati vezető személyéről és jellem-változásairól rendszeresen jelentést tesz. Amennyiben csak az átlagos szintnek megfelelően fejlődnek, úgy csupán röviden vázolja; ha ettől eltér akár fölfelé, akár lefelé, akkor részletesebben fejti ki ezt. A telep más tagjairól azok közvetlen vezetői részben fejben, részben írásban rögzítik a jellemvonásokat; ám az átlagtól erősen eltérő személyekről maga az 'i'-ügynök is jelentést tesz Virágnak. Lehetséges ugyanis, hogy az illető kirívó személy munkájában nagy lehetőség rejlik; de az is előfordul, hogy komoly nehézségeket készül támasztani Virágnak – esetleg ő a *Sötét Úr* beépített ügynöke.

A kirívó esetek nem csak bizonyos személyekhez köthetők, hanem valamely intézkedés vagy körülmény hatása is lehet, amit a telepen belül nem, vagy nem biztosan tudunk lokalizálni. Ezért ezekről az esetekről, körülményekről szintén célszerű tájékoztatni Virágot; hogy ő magasabbról, kívülről rátekintve, megláthassa annak okát, s intézkedésével lépéseket tehessen annak normalizálására.

Felső szintű öntovábbképzés

Már a rendszer működésének elején is igen fontos, hogy miután megértettük Virág célját, és azzal megtanultunk egyetérteni, folyamatos éhséget érezzünk a hamisítatlan, romlatlan és tiszta *szó* után. Készséget érezzünk a tanulásra. Először személyes tanulás, irányított képzés juttat el bennünket arra a szintre, amikor felismerjük, hogy Kit szolgálunk, és mit teszünk Érte. Majd ezt felismerve önátadásnak vetjük alá magunkat, s a továbbiakban már megszűnik az a közvetlen, személyes varázs, amit a személyi oktatónkon keresztül éltünk át. Távolok nyílnak meg előttünk, s innen kezdve már magunk vesszük kezünkbe a sorsunkat, s tűzünk ki célokat a rendszeren belül, vagy azon kívül, de Istenünk szolgálatában. Virág természetesen elsősorban a vele összhangban cselekvőket támogatja, igazgatja, segíti; de az ettől eltérő, mégis láthatóan Isten szolgálatában lévő egyének törekvéseit is igyekszik tőle telhetően előmozdítani. Lévé a rendszerünk alapvetően gazdasági rendszer: idővel alapját kell, hogy képezzük Isten egész világra kiterjedő egyéb tevékenységeinek is. Nem határolódhatunk el semmilyen törekvéstől, amely az isteni alapelvek helyes felhasználásával indul útjára, de ami előre elgondolt ideológiánkkal nem függ össze közvetlenül, legfeljebb eleinte nem áll módunkban azokat gazdaságilag megtámogatni. Később természetesen erre már nagyobb tér, s magasabb szintű hozzáállás, készség fog mutatkozni. Ennek első komoly jelei épp a *pro-paradicsom* szerkezetében mutatkoznak meg. Az ott folyó kutatások valójában a teljes isteni teremtményt felölelik, s előmozdítják azok ökumenikus jellegű, de jól felfogott egyesítési lehetőségeit is. Lesznek tehát olyan területek, amelyeket nem mi irányítunk, de megértésüktől tesszük függővé annak támogatási mértékét. Végeredményben: ha az illető kutatás valóban az Isten világmegújító, fenntartó munkálatait támogatják: Ő mindenképp lehetőséget nyújt annak általunk vagy mások által való gazdasági támogatására. De most tekintsük át röviden azokat a fő területeket, amelyeknek kikutatása mi ránk vár. Ezek a kutatások természetesen már lényegesen túlnyúlnak az e világgal való kapcsolatunkon; arra keresnek választ, hogy Istennek milyen eredendő elképzelései vannak a tökéletes teremtésről, s azok személyi hozzáállásáról.

Így, kezdjük talán azzal a területtel, amelynek révén eljutunk arra a szintre, amikor végre tökéletes harmóniában élhetünk mindazzal, ami körülvesz bennünket, vagy Akitől függ a harmonikus létünk. Ehhez a legfontosabb, hogy magával Istennel éljünk harmóniában. Jóllehet, valaha harmóniában éltünk Vele: de jött a *Diszharmónia*, aki félrevezetett bennünket, s részben a vele való folyamatos harc, részben kifacsart vágyaink elfeledtették velünk a közös gyönyört. **A kétségbeesés még a legbölcsebbeket is tévútra vezetheti.** Most viszont szeretnénk visszaemlékezni erre a boldog időre, s annak ismérveit felhasználva bizonyítékát szeretnénk látni annak, hogy a *Félrevezető* nem méltó beleszólni az életünkbe. Félretéve őt, fölépíthetjük újra azt a tökéletes egyensúlyt, ami az ősidőkben még jellemezte a Vele való kapcsolatunkat. Ehhez természetesen egyre többet és többet kell megtudnunk Róla, és velünk, valamint teremtményeivel egyéb elemeivel való szándékát. Róla minden esetben jól kell feltételeznünk ahhoz, hogy igazán közel kerüljünk Hozzá, s Őt is beengedjük a szívünkbe, s lelkiismeretünk vezérlőerejévé tegyük a Róla szerzett tudást; vagyis a *Szent Szellemet*. Ez fog a továbbiakban elkülöníteni bennünket mindattól, amit az *Árny* takar. Ez világít előttünk mindvégig, mint fáklya, mint szövétnek a sötét alagútban.

Ahhoz, hogy Őt megismerhessük, tekintettel kell lennünk arra, amit alkotott, és azokra, akikkel együtt dolgozott teremtményi munkái során. Ezek a szellembirodalom teremtményei, az Angyalok, Kérubok és Szeráfok, illetve a teremtés fenntartásának gyakorlati megvalósítói, a Világörök, valamint Erők. Ez utóbbiakat a legtöbb mese vagy monda, de még a szent könyvek is 'kisbetűvel írt' *isteneknek*, *szellemeknek*, *félisteneknek* nevezi. Történeteik lejegyzői számára összerosódik a *szellem* és a *lélek* szó (vagy a fordítók számára mosódik össze), s ezért alakul ki a mitológiájukról néha zavaros kép. A szellemtest komplex *ismeret-burkot*; míg a lélektest működtető erejű, de számunkra egyelőre láthatatlan személyeket jelöl. Így az Angyalok a szellemvilág lakói és a szellembirodalom felügyelői, szóvivői, hírnökei; a Kérubok a lelki dimenziók felvigyázásával megbízott lélekteremtmények. A *szeráfok* a szervezeti rend és a törvények, elvek, alapelvek, és szabályok működtetésével és ezek felügyeletével megbízott személyek, a két világ harmonikus együttműködéséért felelős szervezet-lények, akik éppúgy képesek szellemi vagy lelki módon is élni. Jelenünkben ők testesítik meg a *Mennyei Királyságot*: s mint ilyenek, ők alkotják a *Mennyei Bíróságot*, és az újjáépítést is ők koordinálják mennyei – vagyis Isten közelében működő vezetői – szinten. Minél jobban megismerjük szervezeti felépítésüket, jogkörüket, egymáshoz és a világhoz, hozzánk való viszonyukat, annál könnyebben fogjuk megérteni és szolgálni Isten akaratát, s válhatunk szerves részeivé annak, s Neki. A földön ők nagy vezetők, papok vagy varázslók képében válnak láthatókká. Az *Erők* és *Világörök* utazó felvigyázók a fent említett birodalmak és szférák között. Ők az egykor elbukott emberek újra felemelkedett tagjai, vagy olyan leszállt szellemszemélyek, akiket a vágyaik némiképp eltávolítottak eredeti céljuktól, helyüktől. A fenti személyek egytől egyig a Mennyei Birodalom lakói, Isten valamilyen szintű alattvalói, és szerető szolgái.

A fenti teremtmények segítenek nekünk abban, hogy egyre jobban megismerjük a teremtmény világot, s képessé váljunk arra, hogy bölcsen uralkodjunk rajta. Tegyük ezt Isten dicsőségére és saját gyönyörűségünkre. Minél jobban megismerjük azt, annál világosabbá válik számunkra, hogy tisztelnünk kell, és a vele való együttműködésünk révén harmóniába kell élnünk azzal. Jóllehet, most még csak egy parányi részével vagyunk kapcsolatban, mégis tudnunk kell, hogy valójában **minden teremtmény dolog és világ a mi személyünkre való tekintettel lett megalkotva.** Ez mind ajándék Istentől nekünk. Becsüljük meg, ismerjük tehát meg, s éljünk vele együtt, örüljünk neki: s mutassuk ki ezt azáltal, hogy tiszteljük Azt, akitől kaptuk.

Ennek a teremtmény világnak legfőbb megnyilvánulási formája az anyag. Jóllehet, van belőle bőven a teremtmény világegyetemben – több is, mint gondolnánk –, mégis a róla szerzett ismeret és a hozzá való viszonyunk együttesen lesz képes meghatározni, hogy mennyit és mire használunk belőle. Annak minden atomja bennünket kell, hogy szolgáljon: rajtunk keresztül

viszont Azt, aki alkotta a mi gyönyörűségünkre és vágyaink alapján való megelégedésünkre. Isten számára különleges teremtmények vagyunk. Még az angyalok sem tudják pontosan a teremtetésünk okát és célját (ők is csak korlátozott ismerettel rendelkeznek). Egyedül az Isten tudja azt. Ő viszont igyekszik velünk megértetni, hogy gyönyörködhessen bennünk. Nos, adjunk rá okot Neki. Nem véletlen, hogy némely Kérubok megpróbálták hozzánk hasonló teremtményeket létrehozni: de olyan tökéleteset, mint mi vagyunk, egynek sem sikerült. Legyünk méltók rá!

A világ anyaga úgy marad működésben, ha egy élő szervezet, a növényvilág életben tartja. Keringeti, áramoltatja az anyagot, s egymásba átalakítja, gyönyörűvé és élvezhetővé teszi. Saját testét e növényvilág a szervetlen (szervezetlen) anyagból szerzi, építi fel. Így ezt az anyagot gyakorlatilag teljes mértékben fel tudja használni, s élő rendszerre tudja alakítani az egész Világegyetemben. A mi materiális területünket is ez tartja fenn (még az állatok szervezetén keresztül is). Így igen nagy szükségünk van rá, ha élvezni, léteztetni akarjuk megnyilvánulási formáinkat: az anyagi testünket. Célszerű ezért igen nagy gondot fordítani arra, hogy hogyan bánunk a növényvilággal; hisz valójában a mi materiális elképzeléseinket valósítják meg. Örködnünk kell fölötte, s biztosítanunk számára, hogy a lehető legváltozatosabb formában építse testévé az anyagi világot. Végül is álmaink és ebből fakadó vágyaink erre összepontosulnak, s ezen szeretnénk bölcs uralmat gyakorolni.

Ehhez a munkához segítő társaink is vannak: az állatok. Ők is eredetileg intelligens lények voltak, de a *Genoszság Árnyékának* eláradásával egyre inkább *elfelejtették* e képességüket, s nem tudták továbbadni leszármazottaiknak. Ennek ellenére az általunk állatvilágnak nevezett biotikai szférában ma is vannak bőven olyan fajok vagy egyedek, melyek még mindig elég bölcsességgel és intelligenciával rendelkeznek: s ezt, ha tudatlanul is, (bár eredetileg tudatosan) a szolgálatunkra kívánják felhasználni. Leszármazási vonalukba belefűződtek, és ma is, a jövőben is belefűződnek azok az emberi személyek, akik tudatosan szembefordultak a Teremtő harmóniájával, vagy a bölcs uralom gyakorlására vonatkozó elképzeléseivel; a világ fertelmes lényeiével diszharmóniát hoztak és hoznak létre. Minthogy bennünket, *másodszülötteket* halandóságra teremtett az Atyánk: részben multidimenzionális *Emberként*, részben viszont materializált (vagy ideiglenesen asztralizált vagy kauzalizált) testű állatokként veszünk részt ebben a folyamatban. Értelmes és tudatos életünktől függ, hogy mely állapotra leszünk alkalmasak. A hatalmas és bölcs emberek és a tudattalan hangyák ugyanazon szintű emberként élve más-más irányba fejlődtek – vágyaikat követve. Így az öntudatuktól megfosztott állatok igen nagy szolgálatot tesznek nekünk a mi helyes vágyain megvalósítása érdekében. Ők az övékét már elérték – ezért emberként nincs funkciójuk – annál inkább állatként. Ezek az állatok természetesen saját fajuk ősatyjának (aki intelligens, magasabb dimenziójú lény) a hatása alá került, s mint ilyen, szervezeten vehet részt az emberi, s rajta keresztül az isteni tevékenységek kivitelezésében. Mindezeket, és még sok más ismérvet szem előtt tartva: célszerű a lehető legnagyobb mértékű szellemi és lelki összhangot, harmóniát kiépíteni velünk és persze köztünk; őket tanítani, s vezetőiktől tanulni. És a harmónia kutatásának témakörében utoljára hagytam az emberiséggel való kapcsolatépítést, fenntartást. Legtöbbször úgy gondoljuk, hogy a földön (vagy a Világegyetemben) mindössze egy emberfaj él. Ez azonban csupán téves önmegnyugtatás. Saját fajtánkon kívül még igen sokirányú fejlődést ért el az eredeti emberi faj; vagy különféle formákba, létsíkokba, dimenziókba, világokba teremtette bele az Isten (vagy némely teremtményei, egyes Kérubok, esetleg világörök vagy Erők). Való igaz, hogy ezek közül a legtöbbet már eltűntek a látókörünkől, de nem pusztultak el, csupán megszűnt velük a kapcsolatunk (elhajóztak nyugatra).

A tündérek, törpék, gnómok, manók, félszerzetek, félistenné és istenné emelt, szentté avatott személyek társadalmából, félig ember-, félig állat-, (vagy növény-, kő-, csillag-) testű intelligens lényekből egyes leírások szerint mintegy négyszázezer faj létezik világszerte. És a leg-

többel rövidebb-hosszabb kapcsolatunk is volt (némelyekkel egyes népeknek még most is van). Ezek egy része (mint az orkok, váltott farkasok, vérfarkasok, sötét pókok vagy a Sötét Úr gonosszá vált szolgálai) eredendően gonosz, hisz az Árny fogul ejtette őket, s sok-sok szenvedés okozásával kiölt belőlük minden emberit – átalakítva őket a Gyűlölet eszközeivé, míg mások saját hatáskörben, vágyaikat követve váltak méltatlanná az egészséges kapcsolatra az emberek világával. Mégis, mindezek ellenére velük is, és a süllyedő, de jó szándékú emberi világokkal és tagjaival, sőt önmagunkkal vagy fajtársainkkal is a lehető legharmonikusabb kapcsolatot kell fenntartani. Valójában így, vagy úgy, de mindannyian osztozunk a különféle világok fölötti uralmon. Arra kell tehát törekednünk, hogy a számunkra kedves része fölött igyekezzünk gyakorolni azt: annak javára. A többit szeretetteljesen engedjük át azoknak, akik az iránt érdeklődnek. Épp a Virág-rendszer lesz az, amely nagyban hozzájárul ahhoz, hogy ebben az uralmi tevékenységben mindenki (fajtája és egyénisége szerint) megtalálja azt a területet, ahol a legtöbbet tehet az Egész harmóniájának a biztosításáért. Ha megtanulunk belelátni a saját szívünkbe; megláthatjuk mások érzéseit is, s eldönthetjük, milyen módon ápolhatunk szeretetteljes kapcsolatot velük. Nekünk már nem a gyűlölet a feladatunk. Arra ott vannak a gonoszok. Szeretetünket azzal mutathatjuk ki, ha elősegítjük vágyaik megvalósítását – hisz tudjuk, hogy valójában a helytelen vágy sem képes felborítani a világot: legfeljebb megszínesíti, és értékessé tesz számunkra a szenvedéseink által.

A felsőszintű öntovábbképzés egy további mottója, hogy megtanuljuk összerakni a *tükröt*. Mit is jelent ez? Amikor megteremtetésünk után ős-bölcseink kezükhöz vették a *Használati Utasításunkat*, vagyis Istennek a ránk vonatkozó szándékának és ennek véghezviteléhez szükséges leírását: összetörték azt (mint Mózes a Tízparancsolatot), még mielőtt megérthették volna, hogy miként is kell azt majd használniuk. E cserepek azután szétszóródtak a teremtésben, a föld felszínén; a különféle vándorlások, és harcok következtében még tovább darabolódott, s beborították földünket. A különféle családok, népek és nemzetek csupán egy-egy darabját vitték magukkal, s tisztelték azt. Ezekből a *töredékekből* és szilánkokból építették föl egyéni vallásaikat, határozták meg céljaikat, s magyarázták meg létük okát. Idővel, oly macacssággal és látszat-magabiztossággal tudták magukénak – és csak magukénak – *cserepüket*, hogy készek voltak más töredékdarabok birtoklóival harcba szállni, hogy a saját imádati formájuk felülkerekedjen a másikon. Pedig valójában kettejük külön-külön őrzött darabja ugyan annak az egységes *Tudománynak* a részei. Ezekből most a földön több mint háromezer darab hever szanaszét. Részben még őrzik, s vallásháború fenntartására használják; másokat viszont elfeledtek, vagy már az sem tudják, hogy mik voltak azok, mire valók. Némelyekről már egyáltalán nem tudunk semmit. Nagyon sokat a múlt kódéba hurcoltak magukkal azok a népek, melyekkel már megszakadt a kapcsolatunk.

Ez a tudás eredetileg egy *Tükrő* volt, amelybe ha beletekintettünk: láttuk benne magunkat; tudtuk, kik vagyunk, honnan jöttünk; hová tartunk; épp hol vagyunk; miért élünk; és még nagyon sok olyan dolgot megvilágított, amely szükséges volt ahhoz, hogy Istennek méltó módon éljük az életünket egy örökkévalóságon át – mint Isten különleges teremtményei, akiknek oda akarja adni az egész teremtést. Azonban *Tükrő* szétforgácsolódása, és ostoba vágyaink követése óta egyre bizonytalanabbak vagyunk létünket illetően. Ezért kell újra összerakni a *Tükröt*, hogy végre belenézhessünk. Természetesen e *Tükrő*nek utolsó darabja a *Végtelenség fölfogása* (Jégkirálynő – emlékszünk?). Tehát a belőle nyerhető tudás végtelen, a megszerzéséhez szükséges idő biztosítja számunkra az örökké tartó tanulást, így az életet. Mindazonáltal minél több darabot sikerül összerakni belőle, annál nagyobb esélyünk van arra, hogy belőle okulva – szembeállítva annak tanításait eddigi életünkkel – mind több és több értelmet és gyönyörűséget leljünk benne. ***A végtelent fölfoghatjuk, de át nem ölelhetjük.*** Ha átölelhetnénk, nem élhetnénk végtelenségig. Így folyamatos törekvésünk kell tennünk, hogy e *Tükrő*nek minél több darabját fölleljük, értelmezzük, s az *Egész*be beillesszük. Így egyre több

terünk nyílik arra, hogy megértsük Isten gondolkodását, személyiségét, s velünk, illetve az alánk rendelt világgal való szándékát. Így leszünk képesek arra, hogy egyre inkább tudatosan és szeretetből szolgáljuk Őt.

A fent vázolt *cseréptörést* jól illusztrálta számunkra (pontosabban az akkor választott népe számára) az a mózesi esemény, mikor is Mózes megkapván s Tízparancsolatot, lejött a Sínairól, hogy tanítsa azt a népet; de látva elfogult szívük művét: földhöz csapta, összetörte azt. Természetesen lehozta azután annak mását is: de az már soha nem lehet olyan, mint az eredeti, hiszen azt egy *hasadt szív* darabjaira írták, s az abból kiáramló sötét érzések elhomályosították e Törvény erejét.

Következő kutatási terület a leendő (és az elmúlt) *Paradicsom* végső, stabil szerkezete. Sok mindent olvashatunk róla a különféle szent könyvekben, és az azokat kiegészítő irodalmi alkotásokban. Azonban a pontos szerkezetét nem ismerjük. Ennek ellenére minél többet tudunk meg ennek a szerkezetnek a részleteiről, annál inkább felrémlik bennünk az *Egész*. A *Paradicsom*nak vannak szellemi, lelki és szerkezeti vonatkozásai. Mi ennek elsősorban a multidimenziós működését erejének a szerkezetét, ezen belül is főleg a materiális vonatkozását vizsgáljuk. Hisz a munkánk iránya főleg ennek felderítésére és felépítésére ösztönöz bennünket. A többi területét csupán olyan mértékben értjük, amilyen mértékben ez a munkánkhoz szükséges. Így valójában azt próbáljuk feltérképezni, hogy milyen egyensúly állítható fel a gonoszság eltörlésével úgy, hogy ezzel Isten ránk, emberekre vonatkozó szándéka tökéletessé váljék a szemünkben. Az Ő számára így is tökéletes, hisz a most fennálló anarchiának tűnő szerkezet is pontosan megfelel annak a célnak, amiért létrehozta, vagy létezni engedte: a *világméretű vitakérdések* tisztázásáért. Így valójában a *vitakérdések* felismerése, és a történelmi tények, valamint saját életünk ezekkel való összevetése lépésről lépésre elvezet bennünket odáig, hogy képesek leszünk a *Paradicsom* valós szerkezetét először elméletben, majd gyakorlatban is felépítenünk. Ez a szerkezet nem egy egyszeriben leírható dolog, mint az emberi test anatómiája, vagy egy rádió adó-vevő belseje. Ez egy olyan szintű tudás folyton változó szerkezetének a megnyilvánulása, amely valójában a végtelenbe nyúlik. Mindig lesznek még ismeretlen részletei. Így tulajdonképpen ez a szerkezet a tudás folyamatos megszerzésével, és gyakorlati alkalmazásával egyre bővül; mint ahogy az agyunkban újabb és újabb axonok hálózatai alakulnak ki, s folyton változnak, bővülnek. ***Az jelent örökké tartó életet, hogy megismerjenek Téged, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.*** Ez viszont a végtelenbe nyúlik, tehát örökké tart. Az őket alkotó informatikai elemek a *Tükör* darabjai, az alapelvek a különféle dimenziókból összerakódó ismeretanyag különféle, kisebb-nagyobb elemei. Egy azonban biztos, ezt a szerkezetet illetően. Az Isten alkotott mindent, ami létezik. Ehhez felhasználta *Mennyei Birodalmának* személyeit; s miután a végén bennünket, embereket is megalkotott: a hatalmunk alá rendelte az egészet. Ekkor azonban Valaki felázadt ezen elrendezés ellen, s ezzel disszonanciát okozott benne. Ezért nem értjük. De ha az általa felvetett, uralkodási joggal kapcsolatos *vitakérdéseket* az életünkkel tisztázzuk; félretehetjük őt, száműzhetjük őt. Így tökéletes fényében fog megvilágosodni előttünk az a szerkezet, amely már eredetileg is fenntartotta az *Egészet*. Ehhez alkalmazkodva fogjuk felépíteni vágyaink materiális templomát, s rászabadítva újra a *Diszharmóniát*: egyénenként dönthetünk, hogy élvezői vagy rabszolgái akarunk-e lenni. Majd ennek fényében válunk újra emberré; vagy öntudatlan szolgálóivá e tökéletes és harmonikus, egységes szerkezetnek.

Ezt a szerkezetet leginkább egy emberi testhez lehetne hasonlítani (nem véletlen, hogy Isten különleges teremtményeinek épp ilyen testet alkotott!), ahol a különféle szerkezetű és felépítésű, rendeltetésű testrészek, szervek, sejtek és atomok valójában mind-mind egy közös célt: az ember akaratát szolgálják. Teszik ezt tudva, vagy tudatlanul, illetve állandóan változó mikrobiológiai struktúrával. A világban is épp így mindennek és mindenkinek megvan a feladata a *Közös Akarat* megvalósításához; melynek irányát a mi vágyainkhoz kötötte.

Még a *Paradicsom* materiális szintjén is számtalan variációja lehetséges ennek a *Közös Akaratot* szolgáló struktúrának. Mint ahogy az emberi testben is az egyes sejtek némiképp eltérnek még az ugyanolyan felépítésű, ugyanazt a feladatot ellátó sejtársaiktól is, úgy a Világegyetem különféle világai (bolygói, bolygórendszerei, élőhelyei, emberei és biotikai közösségei) is némiképp eltérnek egymástól – annyira, hogy az egymástól nagyobb távolságra lévő élőhelyek vagy más rész-elfoglaltsággal bíró egységek között szinte alig ismerhető fel hasonlóság. Az egyik lehet szénalapú élő szerkezetre épülő; míg a másik szilíciumra vagy épp valamely fémre, esetleg vízre épül. Az egyik lehet valamely növényfaj köré épülő, míg a másik központi jellegzetessége egy rovarfaj, vagy társulás. Lehet egy bolygó csupán egy tőke, vagy egy szem eper (a többi biotikai szerkezet természetesen erre épül, ettől függ), míg egy másik csillaghalmaz lehet egy szőlőfürt, s ennek megfelelően is viselkedik. Az asztrális és kauzális birodalmakban ma is hihetetlenül változatos világok állnak fenn, melyek bizonyos mértékben alapul fognak szolgálni majd a *Disszonanciájától* megfosztott világegyetemi szerkezetnek.

Lesznek élőhelyek, melyeket más-más emberfajták fognak benépesíteni, s uralmuk alatt tartani; lesznek e fajták együttműködésére épülők; biotikai vagy épp technikai szerkezetűek; esetleg ezek különféle szintű átmeneti állapotok közt egyensúlyban élők. Se szeri, se száma nem lesz a különféle felépítésű és rendeltetésű emberi birodalmaknak. Ez teszi majd gyönyörűvé azokat. A csillagokban történt események levetülnek a földre. A csillagok jelzik életünk eseményeit. Minden embernek, minden családnak vagy népnek van megfelelője (vagy eredeztetője, vezetője) az égben: úgy a csillagokban, mint a lelki birodalmak más dimenzióiban. A test valamely sejtjének állapotából lehet következtetni más sejtek, sejtcsoportok, szervek vagy az egész szervezet állapotára, ténykedésére. ***A Világegyetemben vagy a Teremtésben minden mindennel összefügg.*** Ha az emberi élet csupán egyetlen létsík eredménye lenne: nem létezhetne. Ahogy egy-egy dimenziót átlépünk; a vele szomszédosban már megszámlálhatatlan lépést kellett tennünk. Mivel materializálódtunk, anyagi síkon létezünk: biztos, hogy a velünk történtek bizonyos változatai más-más dimenziókban is megtörténnek. Egy-egy eredmény sok-sok okból és sok-sok céllal valósul meg. Ezek megszámlálhatatlanul sokan vannak: Ezért nyilvánul meg közös dimenzióban. Csak a fizikai létsíkon megszámlálhatatlanul sok létforma létezik, melyek egy részéből bizonyos részleteket vagyunk képesek csupán közvetlenül tapasztalni, más részeire mérések vagy más közvetett bizonyítékok alapján következtethetünk: legtöbbjét viszont már nem is érzékeljük. Ennél jóval több létforma létezik azonban más (magasabb rendű) dimenziókban. Legtöbb ilyen létforma oly nagy, hogy több dimenziót is átfog. Ezek egymáshoz képest látszólag alá-fölérendeltségi viszonyban vannak – de ez csupán addig lényeges, míg a tökéletes harmónia vissza (vagy fel) nem épül. Hiszen a *Sötétség* már az elképzelések felvázolása (a *Szférák Zenéje*) alkalmával igyekezett disszonanciát belevinni. E disszonancia miatt van szükség a szabályozásra, a hierarchiára. Ha azonban ez a *Diszharmónia* megszűnik, már nem lesz szükség kényszerszabályozásra.)Ha egy gyermek tökéletesen viselkedik: nem kell nevelési szabályokat felállítani vele szemben!)

Tehát leszögezhetjük, hogy a rendelkezésünkre bocsátott teremtmény millió és millió létbirodalomból áll. Melyekről részben tudunk (de a sajátunknak gondoljuk), részben sejtjük, és részben fogalmunk sincs róla. Ezek egyrészt a múltunkat mutatják, másrészt jelenünk folyását és különféle változatait a cselekedeteinknek és kapcsolatainak. Megmutatják tetteink következményeit és kiküszöbölésük módját. Utalnak továbbá a jövőbeli tetteinkre, melyek a jelenben és a múltban lefolyt életünk és körülményeink következményei (ezek főleg kauzális dimenziók).

Így erre irányuló kutatásaink nagy segítséget jelentenek ahhoz, hogy lássuk: hogyan érdemes folytatni életünket egyéni vagy szervezett szinten. Jövőbelátó képességünk rámutat azokra a közeledő következményekre, melyeket egy másik multidimenzionális síkon még megváltoztathatunk, s kiépíthetünk egy tökéletességre törekedő isteni vezérlésű tendenciát. Nem feltétlenül szükséges a gonosz világokba belegyalogolnunk, beleinkarnálódunk, ha megtehetjük

azok elkerülését is; sőt másokat is eltántoríthatunk azok követésétől. Azokba csak gyalogoljanak bele az ostobák, és a szándékosan Isten ellen szegülők. Már számtalan ilyen van: de azok is előbb-utóbb az isteni rendet fogják szolgálni – csak már öntudatlanul.

Mi a *Paradicsom* célja? Isten nem önmagának alkotta a *Paradicsomot*, hanem nekünk, az Embernek. Azért alkotta, hogy abban mutassuk meg vágyainkat úgy, hogy közben egymással is (egymás vágyaival) és Istennel is tökéletes összhangban éljünk. Isten ismerte gondolatainkat (hisz Ő ültette belénk), s ebből álmod *dalolt* élénk. Ebből az isteni álomból mi egyenként választottuk ki azokat a részleteket, melyek a szívünkhöz közel álltak. Egyenként, mégis tökéletes összhangban, arról kezdtünk *muzsikálni*. De közülünk egy a háttérárnyat, a *Sötétséget* kedvelte meg, s irigyelte tőlünk a dalaink által életre keltett fényt, s abban a látható, élő dolgokat. Be akarta kebelezní azokat, mert féltékeny volt ránk. Ekkor kezdődött a disszonáns zene. Mert ő arról dalolt, hogy az *Árny* elborítja a fényt, s felfalja azt. S félelem lett úrrá a teremtésen. Mi az *Árnyat* nem gyűlöljük, hisz abból kelt életre a fény. A zavart az okozta, és okozza ma is, hogy az *Árny* imádója magáévá teszi álmainkat, elnyeli, elnyomja azokat, uralkodik rajtuk, s ha így hagyjuk: elnyel mindent. Ezért kell nekünk elnyelni őt. S helyette egy másik Kérubot alkot belőlünk Isten, aki nem uralkodni akar a fényen, hanem azzal összhangban kíván létezni, mindannyiunk gyönyörűségére. Ez lesz a megújított *Paradicsom*. Mint említettem, a tökéletes harmóniában már nem lesz szükség rendfenntartó *Erőkre*; így a *Mennyei Királyságra* sem. Ez lesz az *Új Kérub*, amely Morgoth, a *Sötétség* (Sátán, az Ellenszegülő, Ördög, a Hazug) helyére kép. Az Öskígyó viszont öntudatlanul okádja ki mindazt a *Fényt*, amit elnyelt; s abból gyönyörűbbnél gyönyörűbb, új világ épül, melynek már ő is része lesz tudatlanságában, és gonoszság nélkül.

Istennek a *Paradicsommal* más célja nincs, mint hogy teret nyújtson nekünk a vágyaink megvalósításához. Természetesen minden újabb vágyunk megvalósításához az Ő tudását és a még meg nem teremtetett dolgokat is felhasználjuk. Ezt a *Paradicsomot* a számunkra, a végtelenségig bővíti. Neki is vannak vágyai. ***Ám az Ő vágyai mi vagyunk: Emberek.*** Bennünket szeretne egyre változatosabb formában látni maga előtt, s ennek megfelelően bővíti, szélesíti azt a dimenzionális létskálát is melyben mi az Ő vágyait megvalósíthatjuk. Az Ő vágyainak minden részletét belénk plántálja, s a mi vágyunkká teszi azt. Mindezt úgy, hogy közben szabad akarattal felruházva, lehetővé teszi, hogy e vágnak a megvalósításán fáradozzunk, vagy szembe forduljunk azzal. Az *Új Paradicsomban* az utóbbi már nem fordul elő: de a lehetőséget soha nem vonja meg tőlünk. Ennek eldöntésére engedte, hogy a *Hazugság* gyökeret verjen teremtsmívében. Épp ez az *engedékeny magatartás* tette lehetővé, hogy a teremtményei közül mindenki szabadon eldönthesse, hogy milyen vágyaknak kíván eszközévé válni. *Armageddon* alkalmával, az ezzel kapcsolatos *vitakérdések* végére kerül pont; és az *Utolsó Ítélet* alkalmával a teremtésben valaha élt összes értelmes lény sorsára kerül: attól függően, hogy mire vágyott – a *Fényben* való életre; vagy a *könnyebb útra*, vagyis behódolni az ezt felfalni kívánó Ős-akarat hazugságának.

Kutatási eszközök feltérképezése

Ahhoz, hogy a fenti kutatásaink terén optimálisan jó előrehaladást tudjunk felmutatni, igen sokféle alapanyagot kell módszeresen átvizsgálnunk.

Ahhoz, hogy pontos képet kaphassunk arról, hogy mit is kell tennünk, mire célszerű vágyunk, milyen célokat tűzzünk magunk elé; vagyis, hogy megismerkedjünk önmagunkkal: három alapvető dolgot kell tanulmányoznunk. Istent, a Fiát, és a teremtsmívét.

Istent legkönnyebben a különféle szent iratokból és az azokat használó vallások ősi rituáléiból ismerhetjük meg. Személyét a helyére tehetjük úgy a szívünkben, mint a teremtsmí

szívében. Megismerhetjük belőlük a jellemét. Más-más népeknek vagy vallásgyakorlóknak más-más módon mutatkozott meg, attól függően, hogy az illető népnek milyen szerepet szánt akarata véghezvitelében – vagyis hogy az adott nép mire vágyott. Emberi teremtményeit igyekezett úgy összecsoportosítani rendszerezett megújulások által, hogy a közös vágyúakat közös vallási szerkezetben jelentette meg, hogy azok ott bizonyíthassák vágyuk értékét és erejét. A paradicsomi építkezések alkalmával mindenkinek módja és lehetősége lesz arra, hogy az Ő személyét, jellemét, akaratát komplexen is megismerhesse, s döntést hozzon önmaga számára arról, hogy azzal összhangban kíván-e élni, vagy szembefordulni Vele, s csupán öntudatlanul élni a saját életét. Ezt a lehetőséget már csak azok nem fogják élvezni, akik korábban már nyíltan döntöttek. Ma is belőlük áll az anyagi Univerzum, és a biotikai rendszer materializált része.

A *Fiát* a következőképpen tanulmányozhatjuk. A legkülönbélebb szent iratokban számtalan esetben bemutatta nekünk, hogy mire teremtette az embert, szellembirodalmának szülötteit, az első-, és másodszülötteit. Az Ő teremtményének szabad akaratú és öntudattal rendelkező lényének szervezete együttesen az Ő Fia. Mind a fiai vagyunk. Ezt más-más rálátásból, más-más módon mutatja be nekünk. Egyszer úgy, hogy szellembirodalmát Feleségeként mutatja be, s kettejük gyermeke vagyunk mi, Emberek. Így a mi sorsunk tanulmányozása nem más, mint az Ő Fia életének a tanulmányozása, mikor a saját történelmünket vizsgáljuk. Más szemszögből úgy mutatja be a fiát, mint Akit közvetlen nemzett, elsőként, s majdan materiális testben a földre küldött, hogy megtartsa bennünket, s adja oda materiális életét a bűneinkért. Ő is mi vagyunk. Hogy ha szembe kívánunk szállni a *sötétséggel*, valóban a saját szívünket, saját emberi mivoltunkat kell feláldozni célkitűzéseinkért: meg kell tagadni helytelen vágyainkat, vagyis jelenlegi önmagunkat.

A *teremtésművet* közvetlen tapasztalás, materiális vizsgálódás útján ismerhetjük meg. Tanulmányozzuk az anyagot, energiát és egyéb dimenziókat, mint a logikát, érzélemvilágot és az érzékelés birodalmait. Ez utóbbiakhoz felhasználhatjuk a már kialakult reál-tudományokat, mint a matematikát, a fizikát, kémiát, biológiát, csillagászatot, geológiát, és e tudományágak különféle keveredéséből származó egyéb kutatási területeket. Ezeket azonban folyamatosan a fellelhető szent irodalmak, mítoszok, mesék, elbeszélések, néphagyományok, vallások, próféciák fényében kell vizsgálni.

Továbbá célszerű még kutatás tárgyává tenni a világegyetem reinkarnációs szisztémáját, a jósló eszközöket és módszereket, a jellem-mutatókat testünk felszínén (szem, kéz, csontok, és így tovább), illetve az ezek között fellelhető összefüggéseket. Ezeket ma összefoglaló néven úgy mondjuk, hogy, *ezoterikus tudományok*.

14, Részletes leírás 'j'-ügynökről

A 'j'-ügynök már nem egyszerűen gazdasági ügynök Ő *pap*. Ő a Teremtő földi helytartója, vagy szószólója. Tevékenysége olyan területre terjed ki, ahol a teremtmények számára a tökéletes összhang irányába minden ésszerű intézkedés megtörtént. Másfelől ő *varázsló* is – de nem a mai, hanem az ősi, hagyományos értelemben. Szervezőképességével, tudásával, Istennéhez való hűségével olyan problémákat képes megoldani, melyeket a bűnnel terhelt világban valójában senki sem képes. Olyan ember, aki a saját életében már megharcolta a *Nagy Harcot*, s a csatát megnyerve megtartotta a *hitet*. Ez a hit benne tökéletes *Szeretetté* fejlődött. Ő az, aki a felépített *Paradicsom*ot felkészíti az *Utolsó Ítéletre*. Ugyanis ebben a szerkezetben még vannak bőven olyan elemek, amelyeket ha Sátán fölébred ezeréves álmából, még el tud csábítani. Természetesen az elcsábított lelkek már nem tehetnek kárt az *Építmény*ben. Ennek biztosítása a *paradicsom-pap* feladata. Az ítélet után átszervezi a megmaradt részt a halhatatlanság kívánalmainak megfelelően. Vagyis minden egyes lélek számára megmutatja annak helyét, illetve életének irányát, területét. Ő valójában a pro-paradicsom elemeit és személyeit isteni utasítások, és jellem-szerkezet alapján a saját helyére illeszti. Így áll össze az a tökéletes kép, amely aztán már képes lesz arra, hogy egy egészséges emberiség vágyait valósítsa meg minden szinten.

Munkaköre, munkája

A pro-paradicsom kifejlesztésének végére már kialakult az az ősi társadalmi szisztéma, amely papokból, társadalmi vezetőkből, gazdasági vezetőkből és dolgozókból, valamint *megítélésre várókból* áll. Ezek csúcsára a papság áll. Így a 'j'-ügynök egy ilyen pap. A papság hierarchiai szerkezetére itt most nem térnék ki: azt majd adott helyen fölépítjük – bár elég sokat fog változni. Túl messze vagyunk jelen helyzetünkben attól, hogy ezt a területet tisztán láthassuk. Csupán a működésének elemeit, irányát, területeit és alapelveit vázolom most föl.

Egyik legfontosabb dolga a kapcsolattartás. Nagyon fontos, hogy megfelelő kapcsolat legyen ő az Isten (isteni hierarchia), és az ember (az emberi hierarchia) között. Az ő keze alatt olyan személyek élnek, és dolgoznak, akik elfogadták azt a rendet, melynek a legfelső emberi szintjén a pap áll. Más kérdés persze az, hogy ez ellen idővel nagy része fel fog lázadni. A pap dolga azonban abban áll, hogy ezt a későbbi lázadást jó előre lássa, s annak elemeit már korábban olyan helyen működtesse, ahol azok képtelenek lesznek igazán komoly, helyrehozhatatlan kárt okozni. Kizárólag az öntudatlan világban – mely önmaga is korábban lázadó volt – legyen képes olyan problémákat okozni, amely a fölépült *Új Paradicsom* megfertőződését már nem teszi lehetővé. Készen kell állnia arra a papságnak, hogy az összes felmerült *vitakérdést* a helyére tegye, s készenlétbe helyezze a helyes szívállapotúak megvédelmezésére majdan Isten előtt. Tudom, hogy ezek az ismérvek Isten előtt föl vannak jegyezve: mégis ránk, embereke bízta (minthogy vágytunk rá), hogy rálátásunkkal képesek legyünk mi is betekinteni a *Mennyei Bíróság* munkájába. Tehát a 'j'-ügynök papi szervezete át, meg át kell, hogy itassa a frissen kiépült paradicsomi szerkezetet. Ennek elsődleges célja az isteni ismeret tanítása, a tisztázott *vitakérdések* minél szélesebb körű ismertetése, illetve a velük kapcsolatos ítéletek általános jellegű meghatározása. Valójában ez az oktatási kampány fogja felébreszteni a szunnyadó *Sötétség ősi Urát*. Akármilyen gyönyörű is a kész kép: némelyek – sőt igen sokan – úgy vélik majd, hogy rész illeti őket belőle. Minél határozottabban nyilvánulnak majd meg az ítélet alapeleméül meghatározott és tisztázott *vitakérdések*; annál erősebb ellenszenv fog kialakulni a leendő lázadók szívében. Ugyanis úgy fogják érezni, hogy hiába dolgozta

annak szépségén: mégsem gyakorolnak fölötté olyan uralmat, amelyet ők szeretnének. (Sátán elaltatására valószínűleg egy totális gazdasági hatalomátvétel során kerül sor; mikor is a *Sötétség* utolsó erős *Bástyáját*: a pénzt leromboljuk. A többi értékhordozó és az értékítélet hagyományos, pénzre épülő formái önként megadják magukat.) Az *Utolsó Ítéletet* megelőző időszakban egy régi, eredeti *Erő*, a *Hatalomvágy* a gyönyörűség kertje fölött éled újjá azok lelkében, akik szándékosan nem akarják megérteni az isteni rendeltetésű bölcs uralom jelentőségét, és jellegét. Akik ezt megértették, azok szíve kitisztult, s tökéletesen elválnak azoktól, akik szembeszállnak vele – de most már ismerve azt.

Az embereket a vágyak, jellemük, hozzáállásuk szerint az isteni hatalom teszi a helyére a *Paradicsom* működése számára. Mégis ez a folyamat nagyban függ a papság ajánlásától. A papság olyan magas szinten kommunikál az isteni hierarchia elemeivel, tagjaival, hogy szükségtelenné válik az írásos jelentés. A írás és a beszéd jelentősége erősen át fog alakulni. Már nem gazdasági szempontokat tart szem előtt, hanem főleg érzéseket, emberi gondolatokat, álmokat, vagy történeteket mesél el – méghozzá igen ízléses, gyönyörködtető módon. A szellemszemélyekkel és az Istennel – mint eddig is – lehetőség lesz gondolatban vagy érzelmekkel kommunikálni. Így az alant fölvázolásra kerülő válogatási ajánlást is ilyen formában – imában fogják közölni Segítőikkel; s ugyanilyen formában kapnak ehhez tanácsokat, és oktatási segítséget. A papok egymás közt is képessé válnak kifejleszteni ezt a kommunikációs módot, s igen magas szintre fogják azt fejleszteni (telepátia).

Milyen irányú válogatásokat lesz módjában alkalmazni a papságnak? Némelyek közülünk félistenekké, szellemszemélyekké válnak. Más dimenziókban ma is élnek ilyen emberek. Ők azonban legkésőbb a paradicsomi építkezések végső szakaszán újra közénk jönnek, hogy velünk együtt dolgozzanak, s ők is kimutathassák szándékukat Isten akaratával szemben. Ők halandó, de jóval hosszabb életritmusú emberek, mint mi. Azonban az *Ítélet* után némelyek olyan szakterületek fölött kapnak majd hatalmat, amely nem feltétlenül teszi lehetővé számukra (nem is vágnak rá), hogy a földön, anyagi testben éljenek. Ilyenek már most is a *Mennyei Királyság* mennyben lévő tagjai közt vannak. Ők ott is papok, de társadalmi vezetők, vagyis királyok is. Itt a földön még vannak, akik innen hozzájuk csatlakoznak. Mivel azonban ők idővel gazdasági ténykesést is fognak végezni (hisz a *Főkérub* trónját kapják), erre is felkészíti őket már a földi életük. Ők ezt a saját hierarchiájukon belül fogják megszervezni, de tagjait a földi papi személyzet is javasolja, és célirányosan képzik.

Ki kell válogatni azokat az embereket, akiknek jelleme megfelel a *Paradicsom* hatalmi struktúrájához szükséges elvárásoknak; vagyis akik alkalmasak a *Paradicsom* fenntartására és a felette való bölcs uralom gyakorlására. Az ő kasztrendszerükről már ejtettünk szót. Közülük egyesek papok lesznek, akik a fent vázolt kapcsolatként fognak viselkedni Isten és az emberiség között. Ők fogják folyamatosan szállítani az égből a fenntartáshoz szükséges alapelveket és szellemi irányjelzőket. Ezeket továbbítják, oktatják a földi paradicsomi társadalom felé úgy, hogy abból mindenki az életéhez és munkájához, valamint érdeklődéséhez mérten a legpontosabb instrukciókat kapja.

Más emberek *társadalmi vezetők*, illetve a társadalom szerkezetének fenntartását és átláthatóságát biztosító személyekké válnak. Ezt a munkát a papság által feléjük továbbított alapelvek és helyi igények (vágyak, szervezeti szükségletek) fényében végzik.

A következő társadalmi réteg a *gazdasági vezetők*, illetve a munkájukhoz szükséges vezető apparátus. Akik a pro-paradicsomban már ennél az érdeklődési körnél megragadnak, s megértését magas szintre fejlesztik; azokból e réteg személyei lesznek. Ők a társadalmi lelki dimenzióiban megfogalmazható szükségletek felmérésével, a rendelkezésre álló ezirányú elemek szétosztásának, megmunkálásának, felhasználásának, célirányos átalakításának a koordinálásával lesznek elfoglalva. Biztosítják a társadalom minden élőlénye számára a különféle testek

anyagát, azok fenntartását, korrigálását célzó elemeket, energiát, logikát, vezérlő érzelmeket, illetve azok kapcsolódási feltételeit.

Akik viszont e területen nem rendelkeznek vezetői képességgel, sőt nem is vágnak rá: azok lesznek a *dolgozók*, akik a gazdasági vezetők, a társadalmi vezetők és papok célirányos oktatásával és irányításával összhangban, valójában fenntartják a *Paradicsom* szerkezetét, s az irányított módosításokat végrehajtják. Ők ezt még mindig szabad akaratból, sőt kifejezetten Isten és embertársaik iránti szeretetből teszik. Létezik ugyanis az a dolgozó réteg, amely egy ideig ugyan már látszólag emberi formájú, sőt emberi méltóságra törekszik, de valójában a viselkedése ellent mond ennek. Szembeszállnak a megismert Istennel, nem szeretik embertársaikat, csupán önző vágyból hatalmi törekvéseiknek adnak hangot, s mozdítják elő mindezt tetteikkel. Ők egy idő után már öntudatlanul teszik a dolgukat, és a tetteik, életük is lassan-lassan (vagy némelyeknél gyorsabban) olyanná válik, amilyen az életmódjuk, vágyaik, tetteik. Idővel ők állatokká, növényekké, materializált elemekké degradálódnak, s így válnak szerves részévé az egészséges gondolkodásuk és helyes vágyuk egyre szélesedő világának. Ők alkotják idővel a különféle lelki dimenziók dekonstruktív részét, amely önmagától alkotni képtelen; viszont értelmes irányítással jól formázható (élettelen anyag, energia, logika, virtualitás... stb.)

A paradicsom-pap legfontosabb dolga tehát az oktatás. Papi szervezetét úgy építi fel, hogy az tökéletesen átszöje az egész emberi rendszert. Mindenkihez a számára lebontott oktatási anyag jut el, s róla személyes ismeretség révén a legpontosabb jellemrajz jut el e papsághoz annak érdekében, hogy meghatározható legyen számára az átadni kívánt oktatási anyag mi-benléte. Ugyanis nem csupán általános jellegű oktatás folyik, amelyből mindenki kiválogatja magának a számára érdekes, vagy fontos anyagot. Az oktatást mindig személyreszabottan továbbítjuk. Természetesen ez nem zárja ki azt, hogy bizonyos ismereteket nem lehet csoportosan is előadni; de ezt azok hallgatják, akik közös, ezirányú érdeklődésről tesznek tanúbizonyságot, vagy közös munkájuk ezt szükségessé teszi. A személyes oktatás az alapelveknek az adott egyén, család, csoport életéhez, vágyaihoz, érdeklődéséhez, munkájához lesz igazítva. Később csoportokban, mint pl. a családban a család helyes igazgatásához a családfő természetesen papi, gazdasági, helyhatósági vagy dogozói tevékenységet is ellát – nyilván családfői szinten. Ugyanez igaz a nagyobb csoportok vezetőségére is – bár ott a munkálatok végzése már megosztható. Magasabb szinten – minél nagyobb az áttekinténi való terület és így a felelősség is – egyre inkább differenciálódik ez a négyes tevékenység. Mivel itt valójában szabályok már nincsenek – minthogy a *Paradicsom* ellen, vagy a *Szeretet* ellen nincs törvény – a jól megértett alapelvek segítenek abban mindenkinek, hogy e helyzetben is bölcsen alkalmazhassák azokat, illetve, hogy mások megértvén, elfogadják azt, és alávéssék magukat az elrendezésnek. Az *Utolsó Ítélet* után ebből már nem lesz probléma. De előtte épp ez lesz az egyik módja a lázadásnak, a szerkezet (szervezet) elleni ellenszenv kimutatásának. A *Paradicsom* felépítésének idejére annak helyes szívállapotú magja az egykor összetört *Tükröt* már összerakta. További feladata, hogy a folyamatos előrehaladás változásait számításba véve: mindig helyesen értelmezze azt. Folyamatosan igazítja hozzá a felmerült körülményekhez, a fejlődő vágyakhoz, szükségletekhez és egyéb igényekhez (mint pl. a változatosság különféle fajtáinak kifejlesztése és szétáramoltatása – de mindig a *Tükrő* fényében).

Természetesen az oktatás nem csupán abból áll, hogy a papság megszervezi azt, és találja nekünk. Nekünk is vágnunk kell rá, érdeklődni célszerű utána, céltudatosan tájékozódni tartozunk arról, hogy milyen területről kívánunk hallani, melyen személyes vagy csoportos igényeink vannak. Egyöntetűen mindnyájunknak vágyakoznunk kell arra, hogy idővel dematerializálódjunk, ne anyagba zárva éljünk, hanem az anyag úgy formázódjon, ahogy azt mi szeretnénk. Ne függjünk tőle, hanem élvezzük azt, gyönyörködünk benne, játszunk vele;

beleértve azt az anyagot is, mely képet formál rólunk, vagy mai szemlélettel szólva: bennünket a testünkbe alakít.

A paradicsom-pap közvetlen gazdaság-irányítással és szervezéssel már nem foglalkozik. Ezt a feladatot közvetlen munkatársai végzik az ő szellemi irányításával: vagyis az ő oktatásának felhasználásával. Alapelvek vezérlik, hogy hogyan derítse fel a szükségleteket, ezeket hogyan hozza összhangba az isteni tervekkel és az emberi vágyakkal. E hármas szempont alapján mindig a lehető legoptimálisabb döntéseket hozhatja. E gazdasági irányító munkának eleinte főleg a materiális szükségletek kielégítését kell szem előtt tartania. Biztosítania kell a személyek, családok életéhez szükséges eszközöket, valamint azok előállítására, szállítására és tárolására, valamint felhasználásra szánt helyeket, építményeket. Eleinte ezek még részben technikai-biotikai módszerekkel oldódnak meg. Ahogy azonban nő az életről szerzett tudás, egyre inkább a biotikai megoldások tolnak előtérbe. Mindez addig folytatódik, míg az ember testüül feltétlen szüksége van tridimenzionális anyagra, ezt fenn kell tartani. A létszükségleti elemek idővel mind magasabb és magasabb létbirodalmakba helyeződnek át. Most még anyagi testben élünk, de műanyagot is használunk (sokan sajnos már a műanyagoktól függnék, azok tartják fenn a testüket, másokét a pénz vagy az alkohol, kábítószer: vagyis életünk fenntartása okán ehhez kényszerülnek ragaszkodni, kötődni). Idővel a fénytől, vagyis az asztrál sík lételemeitől függnék, de anyagot is használunk (ekkor már csak élőlényeket) Még később logikai, virtuális elemekből építjük testünk vázát, de használunk energiát, és anyagot is. És így haladunk egyre feljebb és feljebb, míg végül már átléphetjük a lélek felső határát, s testünk fő alkotóelemeit a szellem birodalmából vesszük. Ennek folyamatos levenyélése tehát a gazdasági irányítás, vagyis a kerubimális tervrendszer része lesz.

A kész *Paradicsom* először – ahogy azt annak idején maga az Isten is létrehozta – egy kis szigetecskén nő ki az azt körülvevő *tenger*ből. Maga a tenger természetesen a hagyományosan felépített gazdasági szerkezetek cseppjeinek, sokaságából áll. Az eredeti *Paradicsom* leírásaiból még nagyon sok információt fogunk megérteni az új paradicsomi sziget létrehozásához. Majd annak biztonságos működését követően fogjuk kiterjeszteni, *megelepn*i – vélhetőleg négy fő irányba, De ennek a további építkezésnek a menetéről majd idejében szólnunk.

Ennek a kiemelt szigetnek a fenntartásáról leghatékonyabb módon az oktatás révén lehet gondoskodni: mint ahogy ez a gondolat már szövevényesen át- meg átjárta az egész Kézikönyvet. Csak úgy emelhető ki e sziget, ha annak öntudatos személyzete már jól megértette annak célját, és módját; illetve egyetért azzal. Tiszta szeretetből meghajol az isteni akarat előtt, az emberi hierarchiában való tudatos részvétel útján. Tudomásul veszi, hogy Istent szolgálni sokféleképpen lehet, de mindegyikhez egy-egy emberi szervezetet használ föl: akár már meglévőt, akár olyat, amit még ezután épít föl. Mindazonáltal az e szigeten szolgálók mindezek tudomásulvételével úgy döntöttek, hogy Virág szisztémáját használják szolgálatukhoz; ehhez vonzódnak, erre vágnak, álmaikban ez teszi őket boldoggá.

Valójában az itt kialakított oktatás színvonala lesz az, amely a pro-paradicsomi szerkezetből kiemeli az első szigeteket. Ezeket a szigeteket az fogja alapvetően megkülönböztetni a rendszer többi részétől, hogy már semmilyen külső (földi) segítségre sincs szüksége ahhoz, hogy – oktatásának hála – teljes önállóságra tagyen szert. Anyagcserét csak önmagában vagy idővel más, hasonló szigetekkel folytat. A külső támadásoknak hatékonyan ellenáll, illetve hatékony hadjáratot képes folytatni a világ más részeivel szemben mindaddig, míg végleg kitisztul a teremtség.

A paradicsom-szegetek társadalmi szerkezete még távolról sem hasonlít a végleges, kitisztított állapothoz – hisz még ezután fogja Isten a *Mennyei Királyság* által megítélni e szigeteket, illetve azok későbbi hálózatát, kapcsolatait és belső szerkezetét is. Az elkövetkezendő *Főpróbán* még sok minden változni fog. *A puding próbája az evés.* – tartja a közmondás; és

épp erre a próbára is érvényes. Ha Sátán még *meg tudja emészteni*, akkor még nyilván sok igazítanivaló vár rá. Ha azonban már nem tud neki kárt okozni, de ki tudja *égetni* belőle a még bent maradt szennyeződést, mint a tisztítandó aranyból szokás; akkor már kész, tökéletes. A szennyeződés eltávolítása után kialakítható a már szükségtelen szabályozókat nélkülöző társadalmi szerkezet, amelyről korábban már némi áttekintést nyertünk.

Addig is a szigetek társadalmi szerkezete most már úgy alakul, hogy megközelítően a tizenkettő hatványainak megfelelő személyi csoportokat képezzük, melyeknek vezetőségében megtaláljuk mind a négy *kaszt* képviselőit. Ezeket az egységeket részben a fent említett módon szervezett társadalomba tömörítjük; részben a kasztoknak tartunk fenn bizonyos szervezeti felépítéshez vezető utat. A papok 7-es szerkezetben, a társadalmi vezetők 12-es, a gazdasági vezetők viszont és a dolgozók 10-es szerkezetben működnek közre az egész rendszer tevékenységében. Ezen túlmenően az illető munka-, vagy élettérnek megfelelően egyéb, bármilyen szükséges szerveződéseknek vagy erősebb-gyengébb kapcsolatok felépítésének és fenntartásának maximális teret engedünk. Így tehető az egész rendszer, az egész teremtés változatossá, gyönyörködtetővé, fejleszthetővé, szélesíthetővé és főleg mindenki számára élvezhetővé: így válik mindenki vágya számára a megvalósítás eszközévé.

Az ideológiai tükör ezen a szinten már össze van állítva. E nélkül a paradicsomi sziget értelmetlen lenne, hiszen még mindig megosztottságot okozna, ellentéteket szítana: vallásháború előidézője lenne. Azonban az összerakott tükröt továbbra is folyamatosan értelmezni, s hatását igazgatni kell. Ettől függ, hogy fel tudjuk-e építeni ennek változatait, illetve ez mutatja, hogy valóban megértettük-e megszívleltük-e a tükör mondanivalóját. Ez az összerakott tükör fogja meghatározni a jövőbeni teendőket, ez fog alapul szolgálni az *Utolsó Ítélet*hez, és annak végrehajtásához, ez mutatja meg az utat az új világok felépítéséhez, összhangban az összes többivel.

Ugyanez a tükör segít a továbbiakban nekünk majd abban is, hogy folytassuk a különféle kísérleteinket, melyekkel teljes pompájában tudjuk megmutatni *Paradicsomunkat*.

Az egyik ilyen fontos kísérletezési szakterület a biológia. Egyre-másra meg kell találnunk azokat az élőlényeket, amelyeknek egymással való összhangja lehetővé teszi számunkra a gazdasági munkálataink elvégzését: részben a mi, részben az ő materiális testük ellátása érdekében. Minden egyes állat és növény szervesen illeszkedik bele tevékenységünk és életünk környezetébe, és tudattalanul ugyan, de részt vállal az anyagi régió fenntartásában. Ezt a munkát nekünk kell felügyelni, irányítani: az állatvilág szeretetteljes oktatása, tanítása, nevelése, célirányos tenyésztése által. Az állatokat nem közvetlenül táplálékul kell tenyészteni, hanem azért, hogy közvetlenül vagy közvetve részt vegyen annak előállításában, feldolgozásában, illetve egyéb emberi és állati szükségletek fedezésében. A felhasznált anyag elsősorban az állatok, gombák, mikrobák, vírusok és az élettelen anyag. A feldolgozók viszont az állatok; a felhasználók az előbb felsoroltak és az ember. Az állatok a mi szolgálkaink, de nem az élelmünk. Ezért válnak idővel a szolgálékú emberek és az Istennel tudatosan szembeszegülők ilyen szolgálatot végző, öntudatlan (bár intelligens) állatokká. Ez a sorsuk. A legkülönbözőbb mikro- és makro-flórák teszik lehetővé számunkra, hogy akár családonként is a legkülönbözőbb élőhelyeket alakítsuk ki a magunk számára a hozzánk idomított, nevelt állatok és egyéb biotikai elemek révén; s így gyönyörködhessünk saját és mások munkájában egyaránt, Isten dicsőségére, aki a változatoknak végtelen tárházát tárja elénk munkánk során.

Ugyanezen kísérletezési vágy más területeket is magába szippant. Valójában teljes mértékben átfogja a teremtés valamennyi alkotórészét. Tehát az élettelen anyaggal főleg fizikai és kémiai kísérletek révén jutunk olyan színvonalas világok tervrajzaihoz, amelyek lassan eltávolodnak az általunk mostanában megszokott látványtól, körülményektől. Itt is mód van rá, hogy akár biokémiai, biofizikai kutatások révén a szén helyett egyéb elemek biztosíthassák a materiális

élet alapjait, vagy a már ismert életformák egyéb – egyelőre extrémnek tűnő – életkörülmények közt is képesek legyenek kielégítő élettevékenységet folytatni, s bennünket, embereket a legbiztonságosabban, legkielégítőbb módon képesek legyenek ellátni, s további kielégítő munkára serkenteni.

Miközben ezeket a kísérleteket végezzük, kialakuló vágyainkat mielőbb tervekké célszerű kovácsolni, megvalósítani azokat az egyedi életterveket, amelyek egyre szélesebb körű megismerését teszik lehetővé szeretett Teremtőnk alkotásának, a Világegyetemnek. Folyamatosan lépéseket kell tenni ezen új, érdekes világok felépítése és további bővítése felé. Be kell népesítenünk élettellel a föld belsejét – annak akár belső magját használva napul, akár a benne rejlő hasadó vagy nukleáris és egyéb energiát; ki kell tágítanunk bolygónkat, be kell népesítenünk a Holdat, más égitesteket; ki kell őket tágítani; be kell népesíteni a világűrt, ahol anyagot kell alkotni a belőlük fakadó energiából. Meg kell hódítani a Galaxist, a Lokális rendszert és a többi. Mindezekben a lehető legszélesebb skáláját építhetünk fel a különféle biotikai szerkezeteknek – gyakorlatilag szélsőségek nélkül. Hisz idővel a materiális létsíkon túl – vagy azok fölött – más dimenziók is részt fognak venni ebben a véget nem érő építési lázban.

Ahhoz, hogy mindezt meg tudjuk valósítani, szükséges, hogy tökéletes és bölcs uralmat gyakorolhassunk a bennünket körülvevő élővilág fölött. Ez csak úgy érhető el, ha szisztematikusan törekszünk azok minél jobb megismerésére és teremtése okának, céljának megértésére. A létrejöttünk ugyanis abban a találkozási pontban jön létre, ahol annak célja és az oka egymással összekapcsolódik. Ezekben a pontokban az egymásnak feszülő energia olyan matt-helyzetet eredményez, amely anyagot, élő anyagot hoz létre, s tart fenn. Ezt a mérhetetlen bioenergiát kell igen jól megértenünk, s a körülöttünk zajló élő környezet további fenntartására és szeretetteljes gondozására felhasználni.

Ennek a bölcs hatalomátvételnek lesz egyik következménye az is, hogy az élő környezetet fenntartó élettelen anyagot is képesek leszünk egyre jobban megismerni, létét megérteni. Az anyag ugyanis részben építőkö, részben energia átalakító szerkezet, melynek révén a ma még különlegesnek vagy szélsőségesnek tűnő életfeltételeket teljesen normálissá, megszokottá, természetessé tehetjük. Ezt a folyamatot a parányi élőlények és a növények széles skálája is elősegíti. Ezek vezérléséhez kiváló segítőtársak az állatok. Tehát a materiális biotikai szerkezet fölötti méltányos és helyénvaló uralom gyakorlásával egyre magasabb dimenziók fölött is tudatos uralmat gyakorolhatunk. Legelőször természetesen az asztrál-síkok fölött.

Létezik egy általános hierarchiai rend az élettelen anyag és az élőlények rendszerének egésze számára. Ez nagyjából az úgynevezett evolúciós fejlődési láncnak vagy szerkezetnek felel meg. Legalábbis kitűnő kiindulási szisztémájának számít a további ezirányú kutatások számára. Az élettelen anyagot (melyeket természetesen e rendben a legegyszerűbb élő szervezet hatálya alá sorolunk) szerkezeti felépítésük bonyolultsága alapján építik fel. Először a legbonyolultabb szerves vegyületektől haladunk az egyszerűbbek felé, illetve ezen egyszerűbb szerves vegyületek területén belépnek a bonyolultabb szervetlen molekulák és azok különféle keverékei, ötvözetek, s haladunk egyre lejjebb az egyszerűbbek felé. Idővel már az elemek molekuláinál kötünk ki, s következnek a szimpla elemek, majd az ionok, és a legkülönbélebb sugárzó részecskék; melynek során ez a hierarchia belép az energetika, vagyis az asztrál-sík birodalmába. Valójában ez a hierarchia fordítva áll föl, mint ahogy ezt a darwini sorrend igényelné, hisz minél egyszerűbbnek látszik valami; annál magasabb rendű létformák különféle változatait képes felépíteni, s annál közelebb áll a Világegyetem hierarchiájának a csúcsához, a *Felső Birodalom*hoz, a szellemi rendhez, végezetül, magához Istenhez. Jóllehet, hogy egy bonyolult biotikai szerkezet visszahat az egyszerűbbekre, sőt magasabb dimenziókra: mégis az egyszerűbb elemek egymáshoz való viszonya, az egyszerű energiaáramlás

módja és a magasabb rendű lelki és szellemi elemek határozzák meg szerkezetét, működését, célját, létét. Föl kell deríteni ezt az alá-fölérendeltségi szisztémát először általános jelleggel, majd az egyes faunák igényei szerint. Az ember (dolgozó) legközelebbi alárendeltje az állat. Főleg az állatvilág illetén rendjét kell földeríteni, s ennek szövevényes hálózatát fölhasználni arra, hogy láncszerű közvetlen kommunikáció útján lehessen az egyes munkafázisokat vagy komplex feladatokat megtanítani azokkal a fajokkal, egyedekkel, melyek láthatóan arra a tevékenységi területre lettek teremtvé; vagy arra is hatékonyan kitenyészthetők. A különféle vizsgálatok elvégzéséhez is, sőt információ-továbbítására is hatékonyan fölhasználhatók a különféle állatok érzékei – nem is beszélve arról, hogy segítségükkel számunkra zárt dimenziókba is ugyanolyan betekintést nyerhetünk, mintha a sajátunkban kutakodnánk. Erre technikai szinten már sokféle eszközünk van (mérőeszközök, távcső, mikroszkóp, hangradar, rádió, televízió... stb.). Mindezeket, és még ennél lényegesen mélyebbre hatoló állati eszközöket is felhasználhatnak az állatvilág jobb megismerése révén; s felhasználhatjuk e tudást arra, hogy az egész rendszer számára kielégítő módon alakítsuk ki saját és egymás biotikai életkörülményeit, és multidimenzionális kapcsolatait. Ez az a kommunikációs rendszer, amely állatfajokat és azok közreműködésével az általuk élt fizikális és más dimenziókat, odafelé utasítások adására és oktatásra használhatjuk, visszafelé viszont információ gyűjtésére és azok feldolgozására, transzformálására, tervek készítésére.

A paradicsom-pap ezt a hierarchiai szerkezetet használhatja a saját *faján* belül, az ember társadalmi oktatására és a tőle vett információk feldolgozására is. Teszi ezt azzal a különbséggel, hogy embertársainak, – szemben az állatvilággal – nem parancsol. Nem ad utasításokat. Itt már nem! Ezen a szinten a szabad akarat és az öntudat dominál, munkálkodik az egyéni döntések meghozatalában. A lelkiismeret ad parancsokat, és utasít mindenkit arra, hogy a tanultak, a vágyak, és mások szükségleteinek felismerése alapján mit tegyen. Ezt hívjuk *spontán hierarchiának*. Amennyiben ebbe a szerkezetbe nem lép be az önzés, úgy tökéletes egységben tartja az emberi társadalmat. Az *Utolsó Ítélet* alkalmával Sátán fölébresztése azt fogja előidézni, hogy ebbe a lelkiismeret vezérelte spontán szerkezetbe némelyekben elkezd fölülkerekedni az önző birtoklási – vagy hatalmi vágy. De a felépített paradicsomi szerkezetet már nem lesznek képesek megrongálni. A *Tükör* összerakott, s a benne megvitatásra és tisztázásra került *vitakérdések* egyszer, s mindenkorra képesek lesznek megítélni őket, s az emberi rendből kizárni, emberi mivoltukban a *második halál*ba küldeni, s alapjellemeikből állatokként (vagy más építőkövekként) öntudatlan szolgálkként hasznosítani őket – egykori jellemük szerint. A fent vázolt szisztéma alapján tehát a földi paradicsomi papság minden tőle telhető módon arra tanítja a csoportjába tartozó embereket, hogy milyen módokon szolgálhatják Teremtőjüket, illetve szellembirodalmának tagjait itt a földön. Ezirányú tanításnak kell áthatnia az egész paradicsomi szerkezetet mindaddig, míg az *Ítélet* végrehajtása véget nem ér, utána az ezirányú érzések már mindenkiben olybá fejlődtek, hogy számunkra tökéletesen természetesnek tetszik az, hogy álmainkkal, vágyainkkal, tetteinkkel kizárólag a Teremtőt szolgáljuk; hisz ez a legmegfelelőbb, legboldogítóbb érzés nekünk is, és ez a leggyönyörűbb látvány a szellembirodalom tagjai számára és Isten szemében is.

Ezen oktatás későbbi (ítélet utáni) szakaszaiban arra képezzük ki az embereket, hogyan tanítsák meg szeretettel az állatoknak azt, hogy bennünket szolgáljanak; illetve azok hogyan neveljék a növényeket és más rendű élőlényeket arra, hogy őket szolgálják; az anyagit hogyan késztessek a növényvilág – végeredményben az egész biotikai rendszer szolgálatára. Nekünk, mindezeknek fölébe kell kerülnünk; de ez csak úgy lehetséges, ha megtanulunk helyesen bánni velük. Erre vagyunk teremtvé. Annak ellenére, hogy látszólagos anyagi testünk az állatok hasonló bonyolultságú fajaihoz tesz bennünket hasonlókká: mégis különleges és egyedi teremtményeknek szánt bennünket a Teremtő. Erre a szintre és magaslatra kell újra felkapaszkodnunk, ahonnan az ősidőben lázadásunk folytán lezuhantunk. Mi vagyunk

ugyanis az a különleges teremtmény, amelynek személyisége az angyalokéval vetekszik, megjelenési formája viszont a legmélyebb régiókban működő anyagéval *kifejezhető*. Tehát mindezek fölött való uralomra szánt minket Isten. Gondolatának központi témája vagyunk. A miénk tehát értelemszerűen Ő legyen!

A paradicsom-papra vár még egy későbbi kísérlet sor koordinálása is, amelynek eredményét egyre intenzívebben fogjuk felhasználni az *Ítélet* után. Ez a fölöttünk uralkodó különféle dimenziók vagy egymástól jól elhatárolható létsíkok tüzetes és hatékony vizsgálata. Ehhez a vizsgálódáshoz részben az állatok, részben saját veselkedésünk tanulmányozása árán jutunk el. Melyek ezek a dimenziók és milyen álláspontból indíthatjuk azok széleskörű felderítését?

*Dimenzió*nak nevezzük azt az életteret vagy létterületet, melyet egy adott élőlény-csoport az érzékeivel képes közvetlenül felfogni, s így az általa felfogott, érzékelt határokon belül működik, létezik, él. A materiális dimenzió-rendszerben is végtelen számú ilyen behatárolt működési, létezési terület van.

Azonban dimenzióknak nevezzük tágabb értelemben az egymástól jól elhatárolható lételemek önálló életterét, működési területét, behatárolt működési szféráját. Ezek az önálló szférák más-más elemekből épülnek fel, de egymással hierarchiai viszonyban állnak; s e rendnek megfelelően a magasabb szinten működők építik fel az alacsonyabb szerkezetek bonyolult hálózatát.

A materiális dimenzió-rendszer alapanyaga az anyag. Ez építi fel az élettelen anyagokat, növényeket, állatokat, és az ember materiális testét. (Mi emberek az összes dimenzióban otthonosan kéne, hogy mozogjunk, s idővel így is lesz – minthogy eredetileg is így volt. Így lett volna.) Az anyagot energia építi föl, s tartja mozgásban. Az energia saját létbirodalmát asztrális dimenzióknak hívjuk. Az energia a kauzális dimenzió elemeiből: az ok-okozati összefüggések kusza szövevényéből, virtuális és logikai elemekből állnak. A logikát érzelmi elemek építik föl, melynek saját hazája a mentális dimenzió-birodalom. Ennek elemeit az éter birodalmának apró egységei, az érzékelési-hangulati pontok, vagy szubatomi részecskék sokszínűsége határozza meg, s tartja egyenletes mozgásban.

Itt egy óriási szakadék tátong, melyet a bűnnel terhelt ember csak nagyon nehezen tud áthidalni. Ezen túl, vagy e fölött találhatók ugyanis a szellemi birodalom különféle dimenziói. Ezekről lényegesen kevesebbet tudunk, és még sokáig sokkal többet nem is fogunk róla megtudni. Mindazáltal a hét különféle szellemi dimenzió a következő névvel illethető: a *terv*, *cél*, *vágy*, *álm*, *tudás*, *ismeret* és a *gondolat* szférái. Ezek a felsorolás irányával ellentétes módon határozzák meg egymást. Láthatjuk tehát, hogy míg a lelki dimenziók az állatok felépítését és működését még meghatározzák, addig az azok fölött lévő szellemi síkok materiálisan kizárólag az emberre hatnak; s rajtuk keresztül nyilvánul meg a bennünket körülvevő biotikai és univerzális rendben.

A szellemi harc stratégiái

Ahhoz, hogy a mai élettelen világunkból átmenetet, ajtót képezhessünk az élhetőbb *Új Világ* felé; meg kell támadnunk e világ romboló hatású elemeit, meg kell harcolni a Nagy Harcot, s végeredményben meg is kell nyernünk. Természetesen nem a világot támadjuk meg, hanem annak sötétségbe húzó Erőit, s azoknak szellemi és lelki szerkezetét. Ennek természetesen azok az emberek is áldozatául esnek, akik tudásuk teljes birtokában foggal-körömmel ragaszkodnak a *Sötét Úrhoz*. Ők az *Árnyék* emberei, vagy *Lidércek*. Ők a legveszélyesebb ellenséges emberi tényezők, hisz szabad akaratukat és tudásuk legjavát arra használják fel, hogy meghódolva Isten *Ellensége* előtt, szétzilálják emberi lakhelyünket, s így félelemmel

uralkodjanak fölötté. Ők ezt majd meg is tehetik, de már csak öntudatlanul: uralkodó állatok vagy nagy hatású energia-tömörülések, hegyek, tengerek vagy egyéb, önnön hatalmát mutogató lelki elemek formájában. Mi viszont tudatosan szembe kell, hogy szálljunk a mai világunkat vezérlő *Gonosz Hatalmakkal*.

Ezt a harcot alapvetően három fronton vívjuk. Azon a három fronton, amely fenntartja a világokat:

- ideológia,
- lélek és
- szerkezet szintjén.

Tekintsünk bele röviden e harcok formáiba, és később nézzünk az *Ellenség* szemébe, s vegyük számba azokat az eszközöket, melyek segítségével harcunkat végérvényesen megvívhatjuk.

A felmorzsolásos hadművelet egy olyan stratégia, amikor a bennünk és körülöttünk lévő negatív erőket mintegy összegyűjtve, darálóba dobjuk, és ott szétpépesítjük azokat. Ez a módszer akkor alkalmazható, ha ezektől az erőktől viszonylag könnyen meg tudunk szabadulni, óriási esélyünk van arra, hogy felszámoljuk, s nyíltan megsemmisítjük azokat. Főleg akkor morzsolhatjuk föl ezeket, ha már egyértelműen uralmat gyakorolhatunk fölöttük, kordában tudjuk tartani őket. Ezt ideológiai fronton egy átfogó oktatási kampány révén érhetjük el; gazdasági fronton szisztematikus felvásárlással vagy belső átszervezéssel, míg társadalmi fronton úgy, hogy egy-egy hatósági szervezeti egységet határozottan megerősítünk az azt működtető ideológiai és lelki tényezők harmonikus együttműködése révén, s fölébe helyezzük az így kialakított szerkezetet a korábban meglévőknek. Ennek révén a hatalom alá vont társadalmi szisztémák megsemmisülnek. A hadművelet morzsái viszont felhasználhatók az új helyzet felépítéséhez, és működtetéséhez.

A bekerítő hadművelet célja az, hogy bizonyos hagyományos tényezők ellenőrzés alá kerüljenek, hogy a későbbiekben akár átszervezhetővé, akár szelektálhatóvá, vagy egyszerűen megsemmisíthetővé, felmorzsolhatóvá válhassanak. A bekerítendő terület periferiáját vesszük birtokba, s itt végzünk el olyan átalakításokat, amelyek révén az adott romboló erők hatása azon kívül már nem érvényesülhet. Ezután némi várakozás után spontán belső átalakulások is elősegíthetik leendő terveinket. Ezt a módszert nagyon jól lehet alkalmazni társadalmi szerkezet-átalakításhoz, úgy a világgal szemben, mint saját belső rendszerünkben. Gazdaságilag viszont a kísérleti telepek kialakításának egyik módja, hogy a Virág-rendszeren belül olyan gazdasági egységeket, és azokat működtető személyeket *kerítünk be*, akik szabad akaratuk folytán már helyes döntést hoztak hosszú távú terveinek támogatása mellett. Így ez a bekerítés valójában a világot szeparálja el a kísérleti teleptől. A külső hatások befelé nem érvényesülnek, viszont a bekerítés membránként működik, belülről kifelé irányuló pozitív hatást gyakorol, részben a Virág-rendszer többi elemére, részben a világ gazdasági szféráira.

Átfogó hadművelet alatt azt a harci stratégiát értjük, amikor egy bizonyos működési területre ránehezedünk, nyomást gyakorolunk rá, s értelmes módon kényszerítjük vagy elkülönülésre, vagy együttműködésre. Természetesen, ha az elkülönülést választja, megadjuk neki az esélyt a teljes elszeparálódásra anélkül, hogy bármilyen szankciót alkalmaznánk vele szemben. Akkor hatásos ez a módszer, ha a rendszerünkön belül a világi gondolkodás besűrűsödik, és ellenünk tör, ki akar szabadulni a fennhatóságunk alól; vagy mi akarunk kicsikarni valamilyen döntést a hol ide-, hol odahajlongó gazdasági elemektől, ideológiai elképzelések hordozóitól.

Megszállást akkor alkalmazunk, ha a megszállandó elem vagy terület, szerkezet gyenge ahhoz, hogy konkrét problémát okozzon; viszont léte az adott területen értelmetlenné, hatás-

talanná teszi a munkánkat. A világban kialakulnak olyan multinacionális felépítésű gazdasági szervezetek, melyek sajátos ideológiájuk révén viszonylagos önállóságot élveznek, de már nem képesek arra, hogy tovább terjeszkedjenek. Mi viszont ő miattuk nem tudunk továbblépni. Ekkor lépésről lépésre meggyengítjük az adott szervezetet, elemenként átvesszük fölőtte a gazdasági uralmat, s ideológiájának hatástalanságát bizonyítva szisztematikusan bekebelezük, s terveink részévé tesszük. Megindítjuk benne az 'a'-folyamatot.

Az engedetlenségi stratégiát akkor léptetjük életbe, amikor fejlődésünket bizonyos, helyben érvényes szabályozások értelmetlen törvények, szokások vagy előítéletek gátolják. Ekkor egyszerűen figyelmen kívül hagyjuk azokat, szembeszegülünk velük, hogy ennek eredményeképpen bizonyítsuk és tudatosítsunk azok értelmetlen voltát és fejlődést gátló hatását. Természetesen ez csak oly mértékben és olyan esetekben használható, amikor ezen engedetlenség tárgyának helytelen voltáról jó ítélőkészséggel meggyőződünk, de ezzel az államhatalommal konkrétan nem szállunk szembe (ha egyáltalán van még ilyen), és eredményét fejlődésünk hasznára fordítjuk.

A vírus-támadás egy igen érdekes stratégia, de egyben egy már működő hagyomány. A lényege, hogy egy működési vagy ideológiai területre olyan jól szerkesztett információ-halmazt vagy gazdasági elemet oltunk be, amely a saját szerkezetének megfelelő rendszert úgy építi ott fel, hogy az őt hordozó szervezetből veszi hozzá az alapanyagot. Vagyis tudatosan átszervezi környezetét. Így a későbbiekben már akár sokszorosítva, akár egyénileg a Virág-rendszer részét képezheti, vagy annak működését tudatosan elősegítheti. Ezt úgy célszerű végrehajtani, hogy ez az átszervezés az adott körülmény hasznára váljék; így nem fog ellene fellépni. Tudatosan hosszan tartó harcot fenntartani fölösleges, hiszen az elvonja a fejlődés energiáit, és helytelen megítélést szül az adott *Ellenség*ben. Az se baj, ha vírustámadásunkkal mintegy felszabadító hadsereggént vonulunk be az adott területre, s képünkre formáljuk e felszabadítottakat.

A lokális deszant-támadás némiképp hasonló a vírustámadáshoz; csupán az a különbség, hogy nem az átszervezés a cél, hanem épp a vírus bejuttatása, vagy egy erősre sikerült lázadás letörése, hatásának megsemmisítése. Ha ez a terület ideológiai jellegű, akkor néhány prédikátort küldünk a térségbe, akik titkos szónoki képességeiket latba vetve igyekeznek a káros elgondolást semlegesíteni. Ha viszont gazdasági deszantot kell végrehajtani, akkor egy gyors túllícitált adásvétellel, vagy a támogatás hirtelen megszüntetésével hajthatjuk ezt végre.

Rajtaütést is lehet alkalmazni olyan helyeken, ahol az ellenünk munkálkodó erők tőlünk biztonságban érzik magukat, de munkájukon, gondolkodásukon látjuk, hogy tudatosan a terveink ellen dolgoznak. Egy gyors szócsatával vagy egy szisztematikus gazdasági átszervezéssel végrehajtjuk a rajtaütést, s így elejét vehetjük annak, hogy az adott erők szervezeten felvehesék ellenünk a harcot. Később az átszervezett elemeket egyenként megvizsgáljuk, s megfelelő szelektálásnak vetjük alá.

A bojkottot főleg gazdasági értelemben lehet használni. Arról szól, hogy egy bizonyos gazdasági egység vagy szervezet termékeit figyelmen kívül hagyjuk, nem vásároljuk meg. Ennek eredményeként csökken annak a piaca, és ezzel a bevétele is. Jól lehet ezt a módszert alkalmazni olyan esetben, amikor fölötte már egyébként is monopol-uralmat gyakorolunk. Így lehet térdre kényszeríteni világi gazdaságot; de így lehet kiiktatni olyan belső egységet is, amely szembeszegül a gazdasági elgondolásainknak, vagy egyenesen rombolja, rombolni szándékozza azt. Az utóbbi esetben meg lehet tőle vonni az ideológiai támogatást is, és sorára kell hagyni. Ettől vagy észhez tér, és bizonyos átszervezéssel még hasznos alkotóeleme lesz a Virág-közösségnek; vagy visszatér a világba, s várja az ítéletet, (hacsak nem más, egyedi megoldása van Isten szolgálatához!).

Bizonyos, létünket vagy fejlődésünket gátló, veszélyeztető helyzetekben – előre látva annak negatív következményét – megfelelő *csapás*hoz folyamodhatunk. Nem várjuk meg a következményt okozó helytelen viselkedés kiteljesedését, hanem már előtte gyors és hatékony intézkedéseket foganatosítunk a leendő probléma megelőzése érdekében. Ezt végrehajthatjuk egy hatékony és célirányos oktatással, vagy jól szervezett oktatóprogrammal, oktatássorozattal; egy mélyreható szerkezeti átszervezéssel, vagy más gazdasági szankciók alkalmazásával, termékváltással, irány-kiigazítással.

Főleg gazdasági elégedetlenség esetén alkalmazható a *sztrájk*. Előfordulnak olyan helyzetek, amikor nem az előljáró elégedetlen a hatalma alá osztott egyének, csoportok tevékenységével, hanem épp ellenkezőleg: a beosztottak látják úgy, hogy vezetőik utasításai veszélyeztetik a Virág-irányzatot, vagy korrupció-gyanús ügyletet fedeznek fel. Ezt a körülményt akár munkabeszüntetéssel, akár e fölöttesek megkerülésével tudathatják magasabb följebbvalókkal. Természetesen az is előfordul, hogy egy gazdasági egység önön létét látja veszélyeztetve, vagy félreértett bizonyos intézkedéseket, esetleg egyszerűen elégedetlen valamilyen körülménnyel. Ha ilyen esetben sztrájkot tapasztalunk, akkor – ha annak oka nem sérti Virág érdekeit – helyes tájékoztatással, oktatással helyreigazítjuk; ha azonban az okok önző jellegűek, akkor életbe léptetünk bizonyos szankciókat a helyzet tisztázása érdekében. Maga a sztrájk jóllehet, zavarja Virág működését, de önmagában nem feltétlenül elítélendő cselekmény. Viszont mindenféleképpen tisztázni kell a helyzetet: főleg az okát illetően.

Az erőszakmentes polgári mozgalom életre hívását teheti szükségessé társadalmi átalakulásunk bizonyos pontokon. Ennek hatékony kezeléséhez szisztematikusan tanulmányozni kell Indira Ghandi, Mandela, és mások ezirányú tevékenységét, és azoknak a társadalomra gyakorolt negatív és pozitív hatását. Bizonyos törvények eltörlése, vagy más szabályok felállítása érdekében is elképzelhető, hogy időnként ehhez a módszerhez folyamodunk. Ahol már ellenőrzésünk alá vontunk tevékenységi vagy lokális területeket, erre természetesen már nincs szükség. Hasonlít az némileg az ideológiai bojkotthoz, vagy az engedetlenségi stratégiához, csak itt számítani kell arra, hogy engedetlenségünkért bántanak bennünket; de nekünk nem szabad *visszaütni*, mert az veszélyeztetné tevékenységünk széles körű megítélését, s így terveink hosszú távú megvalósíthatóságát.

Ostromzár. Ha egy működési területet be kívánunk kebelezeni, fel kívánunk morzsolni, meg szeretnénk szállni; szükségessé válhat az *ostromzár* bevezetése. Ennek lényege, hogy a megszállni kívánt területet mintegy hermetikusan elzárjuk a külvilágtól. Befelé semmilyen utánpótlást (se szellemi, se materiális, se egyéb) nem bocsátunk be. A kifelé irányuló próbálkozásokat is csírájában elfolytjuk, elfogjuk. Így meggyengítve a megszállásra ítélt területet, *kiéhezettjük*, bekebelezzük.

A Virág-rendszer építése során folyamatosan szükségünk van védekező taktikákra. Minden lépésünket úgy célszerű végrehajtani, hogy az ésszerűen ne legyen megtámadható. Megtámadás esetén a támadó legalább akkora kárt szenvedjen, mint az, amit megtámadott – vagy még nagyobb. Lényeges, hogy e következményről az esetleges támadónak folyamatos tudomása legyen. Hisz ha nincs: felelőtlen támadásával komoly fölösleges veszteséget okozhat mind két félnek. Egy fajta külpolitikai taktikaként a világot és a potenciális belső ellenfeleket folyamatosan tájékoztathatjuk az esetlegesen általunk vezetett támadás visszaható negatív hatásairól; belső építészetünkben minden lépésnél figyelembe kell vennünk, hogy rendelkezünk-e ilyen és más jellegű háttér-biztosítékkal.

Ha a Virág-rendszer már elég stabil, és elég nagy ahhoz, hogy egyszerre több problémát is megoldjon, alkalmassá lehet arra, hogy egyszerre akár több területen is felvegye a harcot a külső vagy belső *Ellenséggel* szemben. Leginkább egy hármas tagozódású – úgy nevezett – *háromfrontos hadviselést* tartunk fontosnak. Szinte egyszerre kell lerombolni és újjáépíteni a

világ jelenkori ideáit, gazdasági szerkezeteit és társadalmi identitását. De egy további tanulmányban írunk arról még, hogy valójában milyen ellenségek ellen van küzdelmünk. Ezek közül is egyszerre akár többel is fel kell vennünk a harcot: más és más stratégiák alkalmazásával.

A *bekebelezés* hadművelete hasonló a felmorzsoláshoz, ám ezt többnyire egy ostromzár vagy egy vírustámadás eredményeként könyveljük el. Az ellenséges területnek minden egyes porcikáját magunkévá tesszük, s megfelelő módon lebontva, átszervezve, térdre kényszerítve, meggyőzve felhasználjuk a Virág-terv további végrehajtásában.

Ellentámadást akkor alkalmazunk, ha sikeresen visszavertünk egy támadást, és a lendületünk-ből még futja erre. Természetesen ennek különféle módozatai, és célja lehet – épp az imént felsoroltak közül.

Ezeket a hadviselési stratégiákat jól meg kell tervezni, és e tervekhez mérten elég rugalmasan kell kivitelezni őket ahhoz, hogy közben a környezeti vagy körülményekben beállott változásokot követni lehessen, s megfelelő módon alkalmazkodni lehessen hozzájuk.

Ellenség

Fontos tudni, hogy ellenségként elsősorban nem személyeket vagy jogi személyeket jelölünk meg; bár ezek közül is áldozatául esnek ádáz küzdelmeinknek. *Nem test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem e világ gonosz szellemi hatalmasságai ellen* – jegyzi meg Pál apostol. A világ hatalmasságai vizont részben bennünk, részben körülöttünk, másokban és mások között lakoznak. Őket kell szisztematikusan legyőznünk, és helyes hatalmi szerkezetekkel lecserélnünk, hogy *a legyőzöttek helyébe ne jöjjön hét más gonosz*.

Egyik ilyen legközelebb álló ellenség a saját jellemünk (és persze másoké, ha azok ránk negatív hatást gyakorolnak). Ezek a jellemvonások a következők: *paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, patvarkodások, visszavonások, pártütések, irigységek, gyilkosság, részegség, tobzódás, önimádás, pénz-sóvárgás, kérkedés, kevélység, káromkodás, engedetlenség, háládatlanság, szeretetlenség, kérlelhetetlenség, rágalmazás, mértéktelenség, kegyetlenség, rosszaság, árulás, vakmerőség, felfuvalkodottság, gyönyörszeretés, istentagadás, látszatkegyesség, felszínesség, erőtelenség*, és még sorolhatnám őket, míg a tinta ki nem fogy a szalagból. Ezeket a negatív tulajdonságokat a tükörbe tekintés segítségével elsősorban önmagunkban kell legyőznünk: vagyis önmagunkban kell megvívni a *Nagy Harcot*. Az összes többi ellenfelet csak ezután vehetjük sorra. De melyek azok a jellemvonások, amelyeket a fentiek helyére kell tennünk, hogy a győzelem ne csak ideig-óráig való legyen, hanem tartós? Ezek a *szeretet, öröm béke, szíves-ség, jóság, hűség, (lojalitás, alázat), szelídség, önuralom, mértékletesség*. Ha ezeket az erényeket tudatosan nem fejlesztjük ki magunkban, akkor harcunk a negatív hajlamok ellen hiábavaló lesz: csupán más jellegű és még erősebb romboló hajlamra oktadjuk magunkat. Ezekről a tulajdonságokról és azok kimunkálásának módjairól, lehetőségeiről és következményeiről az Oiolosselőtte bővebben beszél.

Ha ezen a téren már jó előmenetelre tettünk szert, akkor foghatunk hozzá a többi ellenség felkutatásához és módszeres elnászpángolásához.

A körülöttünk lévő világot *törvények és szabályok* tartják össze mindaddig, míg erre szükség van. Tehát nem célszerű ezeket mindaddig felelőtlenül megtámadni, amíg valamely fejlődést mutató alternatívával nem vagyunk képesek pótolni azokat. Ellenkező esetben – akárcsak a jellemvonások pótlásának hiánya esetén – hét újabb és, még ostobább törvény lép a helyére. Csak óvatosan lehet azokat egyenként szisztematikusan átalakításra ösztönözni, vagy lehető-

ség esetén nyíltan megtámadni, s ésszerűbbel helyettesíteni, esetleg működésének hatályát már jól alkalmazható alapelvekre bízni.

A *szokások* helytelen következményeit is ki kell küszöbölni; főleg azokat, amelyek kifejezetten a paradicsomi fejlődés útjában állnak. Ezeknek leghatékonyabb módja az, ha az ellene felhasznált oktatási programot, annak a működését és hatását bemutató képzéssel párosítjuk. Így tudatosíthatjuk a szokások használóival, hogy azok elvetése nem sérti őket emberi vagy más identitásukban, sőt megerősíti számukra gyökerüket, és helyes célt helyez elébük.

Az *előítélet* olyan helytelen szemlélet, amikor egy számunkra ismeretlen dologról vagy félrevezetett, esetleg hiányos ismeretből fakadó értesülés birtokában meggyőződéssel hiszünk, vallunk valamit. Ez ellen úgy lehet felvenni a harcot, hogy az adott témáról elegendő és jól érthető ismeretanyaggal, s ha lehet, személyes megtapasztalás lehetőségének biztosításával látjuk el az előítélettel rendelkezőket. Így azok tudása az adott témával kapcsolatban úgy alakítható, hogy arról a valóságnak megfelelő képet nyerjenek, ahelyett, hogy előítéletből helytelen következtetéseket vonjanak le, vagy nem megalapozott döntést hozzanak.

Az előítélettel és a hagyománnyal szorosan összefügg egy ősi, meggyökeresedett gondolkodásmód, ideológia: a *vallás*. Nehéz dolgunk lesz vele. Minden vallás valamilyen részletet mutat be az Istenről, szellembirodalmáról, a teremtésről, az emberről, illetve ezek egymáshoz fűződő viszonyáról. Ezek olyan mélyen meggyökeresedtek, hogy mindegyik vallás képviselői azt gondolják magukról, hogy az övék az igazi vallás. Pedig az Istenről és munkájáról, alkotásairól felépíthető gondolatsort együttesen mutatják be számunkra. Ezt az elgondolást nevezzük a *tükör összerakásának*. Egyik se mondhatja magáról, hogy egyedül ő ismeri Istent, hisz csak egy kis töredékét tartják a kezükben az Ő kinyilatkoztatásainak és a megnyilvánulásának. Ezért aztán a mélyen gyökerező vallási hagyományok tele vannak önteltséggel és helytelen szemlélettel. Mindazonáltal mégis mindegyik tartalmazza azt a magot, amely felhasználható az Isten és teremtésműve teljességének megismeréséhez, összeillesztéséhez. Vagyis a vallások egyénileg már nem egységesek: együttesen, együttes ideológiai erővel képesek csak helyes és jól érthető, mindenki által értelmezhető képet összeállítani mindazokból a darabokból, melyeket az egyes töredékek és szilánkok képviselnek. Ez a helyes folyamata a vallások elleni harcnak; és nem a megszüntetésük.

Komoly, de jól kezelhető ellenségünk: a *tudatlanság*. Ezt területileg lebontva, szisztematikus oktatói hadjáratral szép lassan, de biztosan fel lehet számolni. Az *Ösellenség* azért alkalmazza ezt a módszert működésének kezdete óta, hogy így az ismeretlentől való féltelmen keresztül korlátlan hatalomra tegyen szert fölöttünk, s kénye-kedve szerint rendelkezék velünk, rabszolgasorba taszítva bennünket. Az általunk megszerzett tudást a lehető legszélesebb körben célszerű közkinccsé, hozzáférhetővé tenni mindenki számára; illetve ezen túlmenően célirányos oktatóprogramot kell szervezni elsősorban a Virág-rendszer szereplői számára úgy, hogy annak előnyét, ismeretanyagát mások is hasznukra fordíthassák. Minél szélesebb körű és megalapozottabb a tudás, annál kevésbé lehet azt felhasználni rossz szándékkal ellenünk.

Ezzel összefüggő ideológiai ellenség a *helytelen értelmezés*. Ez két alapvető okból következhet be. Vagy kevés ismeret, foghíjas ismeret miatt; vagy tudatos félrevezetés, félremagyarázás okán. A *Gonosz* e kettőt elég hatékonyan képes ötvözni úgy, hogy a *foghíjakat* hazugságokkal tölti ki. Mivel az így szerzett hamis tudás – jóllehet, nehezen értelmezhető – meggyőződéssé válhat. A meg nem emészthető részekre azt mondják: higgy benne. Ehhez azonban tudnunk kell, hogy *a hit alapja a pontos ismeret* – és nem az érthetetlen dogmák. *Amit nem értünk, abban nem is hishetünk*. Nem keverendő össze a *hit* a *hiedelem*mel. Ennek megértése nagyban hozzásegíti a hinni kívánókat ahhoz, hogy helyesen építsék fel hitüket: ne hazugságokra és ne érthetetlen, felfoghatatlan paradoxonokra, és általánosításokra, hanem jól megalapozott és megértett ismeretre.

A fentiekkel rokon tendencia a *rossz beidegződés*. Ez abból fakad, hogy bizonyos ismereteket vagy cselekvéssort már korán – főleg gyermekkorban – helytelenül sajátítottunk el: de így szoktuk meg. Az ez ellen való kíméletlen küzdelem abból áll, hogy felismerjük (segítséggel) a helytelen beidegződés elemeit, kidolgozzuk a róla való leszokást – helyébe illesztve a megfelelőt –, sok-sok gyakorlás útján rátérünk a helyesre. Tesszük ezt mindaddig, míg a helyes elem válik beidegzetté. Ehhez igen jól hasznosíthatók az *Agykontrol* ide vonatkozó részei, módszerei.

Talán még az előbbihez kapcsolhatnám az *e világi felfogást*, mint helyreigazítandó, vagy egyenesen száműzendő ellenséget. A foghíjas tudás, hazugsággal beoltott ismeret, a hamisan értelmezett hit és a helytelen beidegződés egyvelegéből áll össze. Az ellene alkalmazandó harcmodort tehát ennek összetevői alakítják. Lassan lehet csak behatolni e tendencia mélyére, és ott gyökeres változtatásokat eredményezni. Kitartó, és megalkuvást nem tűrő, ám mégis igen rugalmas hozzáállás szükségeltetik mindehhez. Előfordulhat e küzdelem során a lövészárkokkal tarkított állóháború is. De ez is csak átmeneti lehet. Idővel ki kell jutni az árokrendszerből, s totális győzelmet kell fölötte aratni. Ez előfeltétele annak, hogy leendő paradicsomi építkezéseinket biztonságos lelkiismereti alapokra helyezzük.

Komoly romboló hatást gyakorol munkánkra, sőt ezt a romlott világot is lényegében a *helytelen vágyak* alakították ilyenre. Ezek a vágyak főleg olyan dolgok birtoklására terjed ki, melyet az illető még nem érdemelt ki, még nem adta tanújelét annak, hogy képes bölcsen uralkodni fölötte. Olyan dolgok (vagy személyek) fölött akar uralkodni, vagy tulajdonviszonyt gyakorolni, melynek vezetésére, birtoklására még nem készült fel, esetleg nem is fog soha. Ráadásul ezt a viszonyt kizárólag a saját önző kényelmére kívánja felhasználni. Ez a gondolkodás természetesen rombolja a teremtett *Egész*et, megosztja azt, aláássa annak biztonságát, fenyegeti annak létét, célját. A Virág-rendszer eredményeinek előmozdításával egyre-másra bizonyítani fogjuk e vágyak helytelen voltát, s akik ennek ellenére továbbra is ragaszkodni fognak hozzájuk, azok sorsa a megítéltetés. Tehát a helytelen vágyak elleni hosszú-hosszú stratégiai hadviselés nem merül ki az oktató-hadjáratban; hanem valójában szisztematikusan át- meg átjárja egész paradicsom-építési tevékenységünket. Így apránként valójában az egyének lelkiismeretének változtatásával fog szembetűnően változni a vágyuk is. Némelyeké helyes irányt vesz; míg másoké, sajnos egyre mélyebbre süllyed. *Armageddon* vág köztük majd rendet; és legvégül az *Utolsó Ítélet*.

Ha a fõnt említett elemek elleni harcunk már jól előrehalad; akkor számíthatunk arra, hogy a legkülönbébb *betegségek* leküzdése irányába is komoly lépéseket tehetünk. Armageddon után kutatásaink tárgyává tesszük a betegségek legyőzését, illetve azok okait helyükre tehetjük úgy a gondolkodásunkban, mint a biotikai rendben. Minden élő faj határozott célok sokaságával lett megteremtve, és ezek közül szinte mindegyik felhasználható volt arra, hogy valamilyen szinten betegséget okozzon. Gondolkodásunk kitisztítása után, és a gonoszság hajtóerejének háttérbe szorításával megnyílik az út ahhoz, hogy ezeket a teremtési okokat szisztematikusan felkutassuk, s így minden betegség eredetét visszaalakítsuk arra a szintre, arra a működési státuszra, ahol az épít, egyben tart, működtet, kapcsolatot tart: és nem árt.

Ennek a folyamatnak a végső célja és állomása az, hogy a betegségek leküzdésével magát a halált is legyőzzük. Mivel nem az anyagtól fogunk függni, ezért a testünk változásait tudatosan fogjuk megélni, s azok cseréjét így nem kell fájdalmas halálnak alávetnünk, hanem szabályozott módon mindenkor képesek leszünk az életünknek, munkánknak, helyénvaló vágyainknak megfelelő materiális testet kialakítani magunknak. A későbbiekben a halál már csak a lázadókat éri. Ők viszont végleg megszabadulnak emberi testüktől (minthogy levették emberi mivoltukat), és vágyaiknak, jellemüknek, korábbi életeik következményeinek megfelelő állati, növényi, vagy más testet kapnak, melynek állapota nem tőlük függ, és nem is

véges. Rajtuk áll, vagy bukik, hogy fölöttük való uralkodásunk során hogyan marad, vagy cserélődik a testük. Az ő számukra viszont ez sajnos mindig fájdalmas marad, de már nem fognak tudni róla: erre vágytak.

Stratégiai elemek, kritériumok

A harchoz szükséges kellékek úgy tevődnek össze, hogy azok az adott stratégiának, küzdelmi formának a leginkább megfeleljenek. Vegyük tehát sorra azokat a dolgokat, amelyek segítik végrehajtani a különféle szellemi vagy gazdasági, esetleg társadalmi változtatásokat eredményező harci cselekményeket.

Először is pontosan meg kell határozni azt, vagy azokat a *célokat*, melyeket az adott cselekmény folytán el kívánunk érni. Az összes többi elemet ennek rendeljük alá.

Ezután a rendelkezésünkre álló *információt* kiegészítjük a céllal kapcsolatban, s feldolgozzuk azokat. A feldolgozásnak azt kell megmutatnia, hogy hol, hogyan lehet megtámadni az adott problémát, s hogyan lehet azt kiküszöbölni.

Miután ezt már átlátjuk, megválaszthatjuk azt az *eszközt*, vagy stratégiai formát, amely segíthet bennünket célunk elérésében.

A kiválasztott stratégiának megfelelő *tervet* készítünk a probléma legyőzéséhez. Ehhez sorrendbe állítjuk az eszköztárunkat, s viszonylagos pontossággal felvázoljuk, hogy hogyan fogjuk végrehajtani az elgondolásainkat. Ebben a tervben kell szerepelnie annak, hogy *hadüzenet* útján fogjuk-e megvalósítani, vagy *meglepetésszerűen*. Megfogalmazzuk benne a *hatékonyági tényezőket* (létszám, erő, sebesség, lendület... stb.). Amennyiben biztosítani akarjuk a *meglepetés erejét*, vagy a *terv titkosságát*, úgy ennek a megvalósításáról is tervet kell készíteni. Előnyt élvezünk a tekintetben, hogy a negatív tulajdonságok, vagy a romboló életformák hordozói általában nem értik, vagy félreértik törekvéseinket; így ha a terveinkhez hozzá is jutnak: nem értvén azokat, nem tudnak hatékony ellenstratégiát kidolgozni ellenünk.

A hadműveletek folyamatos biztosítása érdekében szükségessé válik az *utánpótlás megszervezése*; illetve *elhúzódozó harc* vagy *ellenállás* esetén az *erősítés* segítségül hívása. Ennek megszervezéséről is gondoskodni kell a tervben.

Ha egy konkrét hadműveletet végrehajtunk, még nem biztos, hogy célhoz értünk, vagy egyáltalán valóban képesek vagyunk elérni a tervekben lefektetett célt. S ha el is érjük, nem biztos, hogy meg is tarthatjuk. Ezért ezek lehetőségét is tervszerűen kell biztosítani *megtartási* vagy *kilépési tervekkel*. Illetve a cél elérése után meg kell határozni, hogy az adott működési területtel pontosan mi a szándékunk, s azt milyen jellegű hatalmi fölényrel vagy módszerrel kívánjuk materializálni. *Utóterveket* kell készítenünk, hogy a győzelem az is maradjon. *El kell vágni* az ellenséget attól a lehetőségtől, hogy *ellentámadással* visszaszerezze a megszerzett uralmi jogot; esetleg fejtelenségünket kihasználva szétzilálja azt, s haszontalanná tegye.

Miután mindezeket alaposan megterveztük, végrehajtjuk azt. A tervnek olyannak kell lennie, hogy *rugalmasan* követni tudja a terv megvalósítása során beálló változásokat, vagy az *Ellenség* esetleges hadmozdulatait, vagy felmerülő, előre pontosan nem látható megmozdulásokat.

A harc eszközkészlete

A fent vázolt harcokhoz a leghasznosabban felhasználható eszköz a *szó*. Ezt elsősorban az ideológiai harcokhoz tudjuk a leginkább felhasználni, de a gazdaság vagy a társadalmi szervezettség területén is hasznos lesz.

A *szó* használata a következő módon valósul meg. Egyik legszeretetteljesebb mód az, amikor az *erős kapcsolatainkat* fejlesztjük. Ide értendő a *család*, a *barátok*, és az *erotikus-romantikus* kapcsolat. E kapcsolatok körében tud a legteljesebb mértékben hatni a *szó*. Maga, az erotika is a kommunikáció legmagasabb szintű megnyilatkozása a férfi és a nő között. Ez persze csak akkor működik, ha az ezt tápláló egyéb érzések mind támogatják ennek a kibontakozását. A szerelmes pár már gondolati úton, kimondott szavak nélkül is képesek kapcsolatukat a legmagasabb szinten ápolni.

A negyedik szeretet-forma, az *agapé* kibontakozása az úgynevezett *gyenge kapcsolatokat* fejleszti. Az általunk megismert embereket igyekszünk úgy szeretni, mint magunkat, s ennek érdekében törekszünk rá, hogy szinte baráti vagy rokoni jellegű kapcsolatra lépjünk velük. Idővel barátaink már *erős kapcsolataink* részévé válnak. Ez a barátság az egyműiek közt *baráti szeretet*, míg ugyanez a különműiek közt gyöngéd *szerelmi* vonzódássá alakul. Természetesen nem materiális, hanem magasabb lelki síkon érvényesülő szerelemmé válik: akárcsak az egyműiek barátsága. (Nem paráznaság és nem homoszexualitás, hanem mély, lélekből fakadó baráti és erotikus vonzalom: lelki kapcsolat.)

A szó oktatási formában is felhasználható az egész épülő rendszeren belül – de azon kívül is. Ezeknek leggyakoribb formája az egyéni tanulmányozás, csoportos könyvtanulmányozás, heti ismeret-feldolgozás, szolgálati iskola, szolgálati összejövetel, nyilvános előadás, autodidakta képzés, könyv, füzet, folyóirat, újság, szórólapok, tanulmányok. Tanulmányainkról a rendszeren kívül is hatékony ismeretterjesztő kampányokat szervezünk. Ezeken akár házról házra való értesítés, telefonon, levélben, vagy világi irodalmi és médiakiadványokban és más csatornákon keresztül is tájékoztathatjuk környezetünket gondolkodásunkról és tevékenységünkéről.

Harcaink másik eszköztára a *gazdaság*. Mint zárt rendszer, eleve gazdasági tevékenységre építjük ideológiánk kibontakoztatását. Így evidens, hogy ezzel mindjárt a gyakorlatban is be tudjuk mutatni azt, amit hirdetünk; és meglátszik annak következménye, hatása. Gazdasági tevékenységünkön belül harci eszközök szempontjából a következők számítanak fontosnak: az *élelem*, *otthon*, *ruházat*, *pihenés-szórakozás* és az *egyéb* materiális harceszközök előállítása. Ezen túlmenően nagy fontosságot tulajdonítunk még a környezetünk biotikai egyensúlya kiépítésének. E keretben végzünk kutatásokat, végzünk korrekciókat, levonjuk a konzekvenciákat; próbáknak vetjük alá elgondolásainkat; és végül sokszorozzuk azok eredményeit, és változatossá tesszük vele világunkat, életterünket.

Harcaink eszköztárának harmadik lába a *társadalmi szervezethez* végleges kialakítására való törekvés. Említettük már, hogy a társadalmat hatékonyan lehet felépíteni úgy, hogy a csoportosítást a tizenkettő hatványaira építjük. **A szellemi rend kódszáma a hét, a társadalmié a tizenkettő, a gazdaságié pedig a tíz.** Bár ez utóbbi alapvetően kétirányú: jó és rossz mutatkozik meg benne. A paradicsomi szerkezetben viszont a rossznak már nincs helye: így a lelki birodalom az ötös rendre épülhet. Hét meg öt, az tizenkettő. A szellemi és lelki birodalmak harmonikus együttműködésének eredménye a *Rend*, a szerkezeti *Egység*, a *Társadalom*. Ezért ez a tizenkettes szerkezetre épül. Természetesen az így felépülő egységekben tökéletes összhang kell, hogy uralkodjék a szellem, és a vágy-elemek megnyilvánulása – a lélek – közt. Ezért ezeket már csak a társadalmi egységeken belül kell az adott körülményeknek megfelelően összhangba rendezni, működtetni. Ezen egységeken belül lehet szükség ezek elemeinek átmeneti és változatos elkülönítésére: de minden esetben a tökéletes összhang sérthetlenségével. Így társadalmilag ezeket koordinálni már nem szükséges: csupán a harmóniát kell folyamatosan biztosítani szervezeti szerkezetváltoztatások révén. A tizenkettes csoportok (melyeknek létszáma persze változhat, ám átlagosan a tizenkettes szint a legalkalmasabb azok áttekintésére) elnevezése a következő:

- egyén,
- család,
- csoport,
- gyülekezet,
- település,
- körzet,
- kerület,
- zóna,
- kontinens,
- bolygó,
- csillagrendszer,
- szektor.

Ahogy a számok egy-egy csoportban, úgy az elnevezések is változhatnak az idők folyamán attól függően, hogy valójában milyen lokális területet fednek le. De az egész rendszer számára érthetővé kell tenni a szerkezetet, hogy bárki el tudjon igazodni benne a munkája végzése vagy élete során.

15, A Virág-rendszer ideológiai háttere

Bibliai napok	események	sor	ügynökök
1.		1.	‘a’ – felderítés
2.	tér, víz	2.	‘b’ – realizálás
3.	anyag	3.	‘c’ – felépítés
	növény	4.	‘d’ – üzemeltetés
4.	fényforrások	5.	‘e’ – fenntartás
5.	halak	6.	‘f’ – fejlesztés-előkészítés
	madarak	7.	‘g’ – fejlesztés
6.	állatok	8.	‘h’ – kommuna
	ember	9.	‘i’ – kísérletezés
7.	működés, paradicsom	10.	‘j’ – Paradicsom

A Virág-féle ügynöksor 10 egymásra épülő, különböző típusú ügynökből áll. Ezek egyenként természetesen önálló ügynökrendszereket, ügynökhálózatokat hozhatnak létre.

A világ megteremtésének hét napja alatt is tíz különféle teremtési művelettel alkotta azt meg az Isten. Ehhez a folyamathoz alapvetően három féle, egymástól jól elkülöníthető típusú szellemszemélyt használt. *Angyalok* alkották meg a kezdeti szellemi, ideológiai hátteret, elgondolásokat; illetve az *első nap* alkotását, a *megvilágítást*. A következőkben az *energiát* térbe helyezték, s itt szükségessé vált a másik szellemtípus kiképzése: a *kérub*. A kérubok az energia és az anyagi univerzum felelős alkotói. Természetesen ők az angyalok instrukciói alapján végezték a munkájukat. A szervezeti rendszerek és működési elvek, szabályok megalkotásáért és fenntartásáért viszont a *szerafok* felelnek, akiket a *kérubok* közül nevelnek ki. Az ő munkájuk elsősorban a *hetedik* teremtési *napon*, a tizedik alkotásmű – vagyis az emberi társadalom – tökéletes működtetése: vagyis a *Paradicsom* fenntartásáért felelnek.

Így e három alapvető dolog összevetéséből megállapíthatjuk Virág ügynökgárdájának ideológiai hátterét.

‘A’-ügynök a *felderítő* angyal, vagyis a legalsóbb szintű gazdasági szellemszemély. Ő világít rá azokra a gazdasági (később társadalmi) lehetőségekre, vágyakra, melyek megvalósításra várnak a tervezőasztalon. Magát a tervrendszert is angyalok készítették; Virág csupán összegyűjtötte ezeket a terveket, hatékonyan összeillesztette azokat, s egységes tervvé kovácsolta. Ez is angyali tevékenység.

‘B’-ügynök, a realizátor már tervet és biztos alapanyagot bocsát rendelkezésre a felmerült vágyak és szükségletek kielégítéséhez. Ez már ellenőrzési és szervezési munka, vagyis a legalsóbb szintű kerubimális tevékenység, de még szükség van angyali alapanyagra. Erre egyébként az ügynöksor minden láncszemének, minden szintjének szüksége van. Ugyanis csak az alsóbb szint jelentéseiből lehet továbblépni. Szükség van hozzá a korábban már jól megértett tervekre is. Tehát a *realizátor* már olyan jelentéseket továbbít, melyek biztos alapanyagot jelentenek az egyes egységek felépítéséhez, és idővel (ha nem is azonnal) meg is valósíthatók. Természetesen a munkája során törekszik arra, hogy a lehető legbiztosabb alapokon nyugvó gazdasági tevékenységről nyújtson be minél előbb jelentést, hogy az mihamarabb nyélbe üthető legyen. Munkája során az ‘a’-kérdőíveket visszaellenőrzi, tárgyalásokat folytat lehetséges beszállítókkal, kereskedőkkel és jogi-, társadalmi személyekkel.

Előszerződéseket köt velük, engedélyeket helyeztet kilátásba, ígéreteket foglal írásba és írat alá lehetséges ügyfelekkel. Ezeket a dokumentumokat dolgozza fel jelentésében 'c'-ügynök felé.

Ebből az energetikai és térbeli alapanyagból 'c'-ügynök, vagyis a *konstruktor* már konkrét anyagot, vagyis működtethető gazdasági egységet, szervezetet építhet. Ezekhez beszerzi mindazokat az engedélyeket, melyekre a *realizátor* kérub utalt a jelentéseiben. Beszerzi az anyagot, pénzt; kioktatja, kiképzí a dolgozókat; megszervezi a kapcsolatot a gazdasági tevékenység kiindulási és végpontja között. Ez termelés esetén a nyersanyag és eszközök beszállítójától a késztermék vevőjéig; kereskedelem esetén az áru beszállítójától vagy termelőjétől a vevőig; szolgáltatás esetén a szolgáltatási eszközök beszerezhetőségétől a szolgáltatás igénybevevőjéig terjed. Jelentésében e folyamatról ad pontos leírást, továbbá pontosan tájékoztat az eszközök, dolgozó-gárda, pénzforgalom és tevékenység egyéb paramétereiről is. E jelentést juttatja el 'd'-ügynökhöz.

'D'-ügynök még mindig a *harmadik nap* keretén belül a *konstruktor* által felépített anyagot működtetni kezdi, üzemelteti; vagyis ő az *üzemeltető kérub*. Tevékenysége folytán *növényeket* állít elő, amely alapanyagul szervesen anyagot és energiát használ föl; és a végterméke táplálékul fog szolgálni az állatvilágnak és majdan az embernek. Ezzel a növényvilággal fog beépülni a *Paradicsom* kertje is. Jelentésében már a működő egység vagy szervezet paramétereiről számol be, hogy annak tartós üzemeltetése biztosítható legyen. Itt, az *üzemeltetői jelentés*ben még elsősorban pénzben fejezzük ki ezeket a paramétereket (anyagátfutási idő, bér, rezszi, szerviz, jogi díjak, stb.).

A *negyedik nap* fő témája az, hogy feltárjuk a működő egységek működtető erejét, annak forrását; és elemezzük hosszú távú működésük lehetséges voltát. Ezen a szinten egyes elemek esetleg kiesnek a rendszerből, míg mások megerősödnek. Ezt még mindig elsősorban a működésük anyagi vonzata határozza meg, de fölmerülhetnek olyan későbbi költségkímélő tényezők, melyek a további szinten előnyként könyvelhetők el. Ilyen lehet egy, még kísérleti stádiumban lévő bio-gazdaság; egy új, lassan fejlődő energetikai eszköz; egy jó munkamódszer vagy hatékonyságnak induló munkamorál... stb. Ezekre inkább költünk, hogy később hasznot húzhassunk belőle. Ezt a tevékenységet koordinálja az 'e'-ügynök, vagyis a *fenntartó kérub*.

Az *ötödik napon* kezdődik az *állatok megalkotása*, amelyek a *harmadik nap* növényeit és a *negyedik nap* feltárt energiát, energia-átalakítóit használja élete során. Először az 'e'-ügynök, vagyis a *fejlesztés-előkészítő (hal-kérub)* veszi át az 'e'-jelentéseket. Ennek, és a korábban kidolgozott terv elsajátításából nyert tudásának felhasználásával meghatározza a keze alá helyezett gazdasági egység vagy rendszer továbbfejlesztési lehetőségeit. Alaposan kielemez azokat, felderíti erősségeiket és gyenge pontjaikat. Az erőkre épít, a gyengéket hathatós gazdasági intézkedések révén kiküszöböli, esetleg erőssé teszi. Így felkészíti arra, hogy fejleszthető, hosszú távon eredményesen használható legyen. E gazdasági elemzések és intézkedések, valamint azok hatását tanulmányozó jelentéseit továbbítja a *madár-kérub*nak.

'G'-ügynök, vagyis a *fejlesztő (madár-kérub)* már olyan gazdasági egységeket, rendszereket vesz kézbe, amelyek hosszú távú fejlesztésre alkalmasak. Felhasználva az 'f'-jelentéseket, konkrét intézkedéseket tesz az egységek jövedelmének fokozására; térben és időben szét húzza azokat, hogy még sokáig fedezni lehessen belőle újabb egységek felépítését, illetve a leendő kísérleti és oktató-telepek fennmaradását mindaddig, míg azokat sajnálatos módon pénzalapra kell helyezni. Széles sávon *röpteti* ezeket az egységeket, hogy feltárhassa annak lehetőségét, amely egy-egy *kommuna* felépítéséhez vezet. Munkája során fokozatosan megismerkedik az új (bár már az ősi időkből származó) gazdasági és etikai magatartásformákkal, melyek segítségével a gazdasági tevékenység fő célja már nem a pénzszerzés, hanem az

ember valódi szükségleteinek kielégítése. Minél inkább megérti a *madár-kérub* az emberi szükségleteket, és a letűnt *tündérek* világát, annál inkább képes lesz arra, hogy a keze alatt álló gazdasági tevékenységeket ebbe az irányba orientálja. Képesse kell tenni az egységet részben arra, hogy pénzügyileg környezete fölé emeljen, illetve alkalmassá tegye emberi tagjait arra, hogy majdan egy önfenntartó *kommuna* kritériumainak megfeleljen, azon túl, hogy adjon annyi pénzt, amiből további széles körű kísérletekre, tanulmányokra és oktatásra is jusson.

A *hatodik napon* szintén két alapvető célkitűzés valósul meg. Először a 'h'-ügynök, vagy *kommuna-vezető* lépteti életbe a kezelésében lévő gazdasági egységben azokat az elveket, amelyek fokozatosan kiemelik azt a süllyedő gazdasági fertőből, és egy nemesebb célkitűzés felé indul el. Itt szűnik meg először az egységen belül a pénzforgalom, s alakul át a szükséglet szerinti ellátás egyre magasabb fokúvá. Folytatódik ez mindaddig, míg a belső szükségleteket a körülményekhez mérten elégséges módon kielégíti. Ezután párhuzamosan növeli a belső életszínvonalat a közben egyre jobb minőségű termékek előállításával. Kereskedelmi egységek működtetésével vagy szolgáltatások végzésével egyre több anyagi teret biztosít egy későbbi, vagy már meglévő kísérleti telep finanszírozásához. A 'h'-ügynök, vagy *állat-kérub* e tényekről ad rendszeres és részletes jelentést. E jelentésben természetesen még sok dolgot pénzben fejez ki, de a belső szükségletekről már természetben számol be, ahogyan végzi azok kielégítését. Folyamatos kutatásokat végez dolgozó-gárdájával a fenti kritériumok minél hatékonyabb kielégítéséért, hogy még *az nap* átadhassa azt az *ember-kérub*nak, akinek a munkája végül is az egész tevékenység-sor célja.

'I'-ügynök a *kommuna-jelentés* alapján már egy paradicsomi körülményeket megközelítő, azt célzó kísérleti teleppé alakítja a *kommunát*. Itt készül az *ember*, az igazi ember. Az az ember, akit a történelemből, vagy a különféle mondákból, mítoszokból, mesékből *tündérek*ként ismerünk. Ezen ember munkája során folyamatos egyensúlyt, harmóniát fejleszt ki az Istennel, embertársaival, szellemszemélyekkel (ha úgy tetszik: szellemtestvéreivel), az állatokkal, növényekkel, szervesen világgal, energiával. Ez az összhang teszi őt képessé arra, hogy mindenek fölött, szerető gondoskodáson alapuló uralmat gyakoroljon. Ehhez van szüksége 'i'-ügynöknek a kísérleti szinten a közép- és felsőoktatási intézményekre. Ezeket eleinte még az alsóbb szintek anyagi erőforrásai finanszírozzák; később azonban a főt vázolt harmonikus összhang révén minden átalakul egy széles körű felhasználói láncolatú az energiától az élőlényeken át az emberig. Mindezt isteni tudás alapján valósítja meg a már említett szellemszemélyek közreműködésével. Itt alakulnak ki azok a speciális kapcsolatok, amelyek a szellemszemélyek, Isten és az emberek között szükségesek ahhoz, hogy az emberiség mai világát végérvényesen szétválogatva, létrehozzuk újra az elfelejtett *Paradicsomot*.

Az *utolsó napon* a tevékenység csúcsával járó feszültséget levezetendő, a 'j'-ügynök, vagyis a *paradicsom-pap* felépíti az Isten által vezérelt munka végeredményét, a *Paradicsomot*. Ezt a *kísérleti telepvezetők* dokumentációinak felhasználásával valósítja meg. Eleinte még írásos formában rögzítve, később már csupán közvetlen érintkezés útján lesz képes megvalósítani ezt a döntő tervet.

Ezt a kész, felépített *Paradicsomot* helyezi Isten lábai elé, hogy Ő megpróbálhassa azt az *Utolsó Ítélet* útján. A megpróbált végeredményt a tökéletes társadalmi szerkezete révén lépésről lépésre kiterjesztjük az egész teremtetett multidimenzionális Világegyetemre.

16, A teremtett lények öntudatszintje

A Virág-rendszer törekvéseinek jobb megértése érdekében javaslom, tekintsünk bele világunk finom szerkezetébe úgy, ahogy eddigi tanulmányaim ezt feltárták nekem. Tekintsünk bele abba a struktúrába, amelybe nekünk, embereknek át kell alakítanunk a gazdaság szerkezetét, és el kell indítani egy olyan tisztítási folyamatot, amely az isteni tökély színterévé változtat bennünket, a szívünket, s mindazt, amit alkottunk.

- Materiális – állati
- Energetikai – félállati rabszolga
- Kauzális – önnön vágyainak rabszolgája
- Mentális – Istenkereső
- Éteri – Istent szolgáló (varázsló)
- Legalsóbb szintű szellemi lény (terv)
- Célmutató szellemszemély
- Vágyangyal
- Álomalkotó
- Tudásépítő
- Ismeret-nyújtó
- Gondolat-ébresztő

A vázlatból láthatjuk, hogy a Világegyetem teremtett lényének a tudat- és öntudatszintje igen különböző. Ezek között a szintek között hidak találhatók. Ezek a szintek természetesen nem ilyen merev felépítésűek, hanem egymásba hajlanak. Sőt, általában egy-egy lény szellemiségében vagy lelkivilágában e szintekből több is jelen van, de többnyire egy dominál közülük. Olyan ez, mint amikor egy-egy ember jellemrajzát az égi állatövek alapján igyekszünk megérteni, s rájövünk, hogy az uralkodó bolygójának vagy állatövének hatását más, ahhoz közelebb álló objektum is befolyásolja valamiképp. De többnyire egy bizonyos dolog mindenképp összeköthető az őt uraló égi kép adomáival. Minél közelebb van egy szomszédos égitesthez, annál inkább igyekszik az is befolyásolni az életét, s így jelleme is annál összetettebb lesz. Itt is erről van szó. Ha az illető lény jelleme egy bizonyos szint közepe-táján helyezkedik el, annak a szintnek a fő jellemzői lesznek rá alkalmazhatók. Ha azonban annak a szintnek a periferiáján jár (elején vagy végén), akkor jellem-együttesére, életére, karmájára, hibáira és erényeire még, vagy már rányomja bélyegét az alatta vagy fölötte lévő szint.

Világunk áttekintése

Mielőtt még rátérnénk az egyes szintek jellemzőinek elemzésére, célszerűnek látom, hogy áttekintsük azok létrejöttének körülményeit, okát, célját. Így kaphatunk teljes képet arról, hogy a tudatszintek tekintetében hogyan is épül fel a világunk.

A legtöbb mitológiai beszámoló, szent könyv vagy ősi teremtés-mítosz gyakorlatilag úgy írja le a teremtés kezdetét, hogy a Létezőnek, a Teremtőnek nem volt kezdete. Ő öröktől fogva létezett. Jóllehet, ezt a mi tudatszintünkön még (vagy már) nem értjük, mindazonáltal ez nem szolgáltathat elegendő okot arra, hogy elvessük. A fent említett irodalmi alkotások lényegesen magasabb rendű tudatos élőlények elméjéből származik – ráadásul teljesen tiszta szívvel és

odaadó szolgálattal (Isten és Istenhez közel álló emberek szolgálatával) párosulva – így bizvást feltétel nélkül átadhatjuk magunkat ezen ismeretanyag vezérlő erejének, és lelki-ismeretünket kimunkáló hatásának. Minél magasabb öntudati szintre jutunk az életünk során, egyre inkább megvilágosodik előttünk ennek jelentősége.

Tehát az önmagában is tökéletes Létező még semmilyen megnyilvánulási formával nem rendelkezett, és minthogy Rajta kívül senki sem létezett, nem is tudhatott Róla senki. Nem is tehetett se önmagáért, se másért semmit. Gondoljunk arra, hogy mi történik akkor, ha valahol huzamosabb ideig egyedül vagyunk. Gondolatok ébrednek bennünk. Olyan gondolatok, amelyek egy idő után önálló életet élnek. Tanulnak, vágyakoznak, terveznek, tenni akarnak, meg akarnak nyilvánulni, más gondolatokkal kapcsolatba akarnak kerülni.

Nos, ez történt Istennel, a Létezővel is. Gondolatai ébredtek. Ezt némely mitológiai leírások úgy ábrázolják, hogy a fejéből bizonyos lények (istenek, félistenek, angyalok) emelkedtek, vagy pattantak ki, akik azután már önálló életet éltek az Isten birodalmában. A Biblia az első ilyen szellemteremtményt 'Szó'-nak nevezi (ő lett később testté, Jézus Krisztus néven, s ugyancsak ő lett a Mennyei Királyság főkirálya és főpapja, Mihály arkangyal néven).

Ezek az önálló gondolatok egy ideig csupán közvetlen Nemzőjükkel és Összülőjükkel tartanak fenn kapcsolatot, egymással nem. Ha egy anyának ikrei vannak, akkor azok egy ideig még nem ismerik fel egymást, csak az édesanyjukat. Csak tőle tanulnak. Tőle is tudják meg, hogy más, hasonló személyek is vannak körülötte. Ugyanígy Isten gondolatai. Ahogy Isten *Gondolatokat* kezdett önálló létre szabadon bocsátani, megkezdődött a teremtés. Innen kezdve már nem volt egyedül a Világegyetemben. Ez volt a kezdet. Egyben ez a teremtés lett az Ő ruhája, vagyis megnyilvánulása. Ettől kezdve már mások, a teremtményei számára is létezett. Így ez csak a mi gyarló szemszögünkben minősül kezdetnek. Az Ő számára ez mindig is volt, csupán mások számára még nem volt nyilvánvaló. Mi, teremtményei valójában ettől kezdve nevezhetjük Őt *Létezőnek*, de egyben *Léteztetőnek* (Jehovának) is. Jól lehet, Ő korábban is létezett, de mivel mi nem léteztünk, a mi számunkra Ő sem létezett. Így gyakorlatilag csak mi, teremtmények nevezzük Őt *Létezőnek*, mert az Ő szemszögéből ennek a kifejezésnek nem lenne értelme. Ő benne nincs kettősség. A lét akkor lét, ha van nemlét is. Az Ő szemszögéből viszont a saját létezése abszolút, nincs mihez hasonlítania. Nekünk van. Persze nekünk se mindjárt gondolati szinten, hanem majd jóval később, amikor már a szellemi birodalomból a lelki dimenziókba kerülve, hol létezett a megnyilvánulásunk, hol nem. Alsóbb szinteken ezt úgy éltük meg, hogy hol léteztünk, hol nem; hol élünk, hol nem; megszületünk, meghalunk.

Az Isten-teremtette *Gondolatok* tehát elkezdtek megismerni egymást, és ezt az ismeretüket összevetették *Ősokukkal*, Istennel. Megtanulták, hogy Atyjuknak több megnyilvánulási formája van, hisz azt látták, hogy Ő mindegyikben benne van, jóllehet, mindegyikben némi-képp eltérő formában: az adott gondolat egyéniségének megfelelően.

E *Gondolatok* elkezdtek egymással – ki-ki, akihez vonzódott – szervezeten összekapcsolódni, egymással szervezett gondolat-halmazokat létrehozni, és ezeket fenntartani. Tették ezt természetesen az őket alkotó *Ősatya* segítségével és irányításával, de mégis szabad akarattal, egyéni elhatározásból, egymás iránti őszinte érdeklődésből; látván, hogy ezekből a kapcsolatokból micsoda örömteli, harmonikus és változatos világ építhető föl. Boldogok voltak ők is, és látván ezt az *Ősatya* – mint ahogy játszadozni látja az atya a gyermekeit – boldog volt Ő is.

Ebből a boldog játszadozásból, tanulásból létrejöttek olyan egységek, melyek már egy bizonyos téma köré csoportosultak. Létrejött az angyaloknak egy-egy szervezett csoportja, az *Ismeret*.

Az így létrejött *Ismeretek* szintén elkezdtek keresni a magukhoz hasonló szerkezetű, ám más-más tartalmi maggal rendelkező társaikat: hisz eddigre már az *Ismeretek* is önálló lényekké cseperedtek, fejlődtek. Rátalálván egymásra, szerves kapcsolódásokat hoztak létre, kialakítva egy-egy szélesebb körű ismeretrendszert; megszületett a *Tudás*.

A *Tudás* Istennek már egy olyan nagyhatalmú ismeret-rendszerrel bíró teremtménye volt, amely idővel alkalmassá vált más jellegű testalkotásra, az Isten testének más jellegű megmutatására, más jellegű megnyilvánulásra.

Ha a *Gondolatok* angyalok, vagyis gondolat-hordozók; akkor az *Ismeretek* kérubok, vagyis őrzők (a szó szervezett őrzői); a *Tudás*lények, pedig szeráfok, vagyis tűzjárók, törvény-angyalok, szerkezeti fenntartók.

Amint egy teremtett lény valamilyen szintű tudáshoz jut, szabad akarata révén kombinálni kezd: Mire lehet ezt a tudást, vagy ismeretet fölhasználni? Két dologra. Vagy továbbsegítjük a már meglévő életet, további variációkkal színesítjük azt. Örömet okozunk Annak, akitől függünk, hogy ettől mi is boldogok legyünk. Segíthetjük vele társainkat, hogy ők is ezt tegyék, és így gyakorlatilag a végtelenségig szélesítjük a képzeletünk megvalósítását egységben, egymással harmóniában, Alkotónkkal összhangban.

De fölhasználhatjuk a megszerzett ismeretet arra is, hogy a már meglévő teremtményből egyéni adottságunknak és hatalmunknak megfelelően részt harapjunk ki, azon saját elképzelés szerinti uralmat gyakoroljunk; s bebizonyítsuk (megpróbáljuk bebizonyítani) Alkotónknak, hogy mi is meg tudjuk tenni azt, amit Ő. Megmutathatjuk Neki, hogy megszerzett tudásunk már elegendő ahhoz, hogy Ő hozzá hasonlóan, de Őt nélkülözve, újabb és újabb, lenyűgöző megnyilvánulásokat hozhatunk létre, s tarthatunk fenn örökké. Vagyis megirigyelhetjük Atyánktól azt a hatalmat, amit fölöttünk és teremtménytársaink fölött gyakorol; s akár részben, vagy egészben el is vehetjük ezt Tőle, meg is foszthatjuk Őt ettől, vagyis akár az Ő helyére is ülhetünk, hogy a továbbiakban nélküle, helyette folytathassuk azt a munkát, amit Ő elkezdett, de most már egy saját célt tűzve ki, saját stratégiát, egyéni módszereket használva.

Tekintettel arra, hogy ez a folyamat még időn kívül történik – s Isten kívül is marad örökké –, beláthatjuk, hogy Ő az ilyen gondolatokkal már azok keletkezésének pillanatában, tisztában volt, s pontosan ismerte azok kimenetelét, lefolyását, fejlődését, és az összes következményét. Ennek ellenére azt akarja, hogy mások is lássák meg ezt. Ezt úgy érheti el, hogy létjogosultságot biztosít nekik.

Gondolataink tehát, és személyiségünk sohasem keletkezett, csupán megnyilvánult. Ezért tűnik számunkra – saját vágyaink börtönébe zárt lelkek számára – úgy, mintha a gondolataink valamikor keletkeztek volna, vagy mi egyszer csak létrejöttünk volna. Nem! Mi is, gondolataink is öröktől fogva léteztek, csupán más-más megnyilvánulási formában, vagy éppen megnyilvánulatlanul. Az Ő részei vagyunk, és voltunk mindig is. Csupán a Tőle való eltávolodásunknak, és az e miatt való egyre mélyebbre süllyedő megnyilvánulásunknak van kezdete. Isteni természetűek vagyunk, s mint ilyenek: öröktől fogva létezünk, s örökké élünk. Csupán az életünk, a létünk minősége változik attól függően, hogy Neki hátat fordítva, Vele összhangban, vagy Őt keresve, Hozzá igyekezve éljük ezt az életet. Mind-mind az Ő részei vagyunk, akárcsak a tűz részei a lángnyelvek (ők hatalmasabbak), vagy a parányi szikrák.

Tehát a lázadás – mint látjuk – nem itt a földön kezdődött, s a lázadó sem keletkezett. Mindig is volt, de szívét már a szellembirodalomban az foglalkoztatta, hogy létjogosultságának helyzetét Atyja helyett ő maga határozza meg. Itt az anyagi világban, Édenben már csupán csak nyilvánvalóvá vált ez a szívállapot. Mindössze mások számára is meglátszott az, amire ő fenn az égben törekedett. A megnyilvánuláshoz idő kell. ***Az eseményeknek egymást kell követniük, egymás következményeiből kell táplálkozniuk, hogy tessenek meg annak célja és iránya.***

Sok-sok oldalról közelítettük már meg a gonosztságot, annak okát, célját; és nyilván vége sem lesz ennek a megvilágításnak mindaddig, míg azt minden teremtett lélek jól meg nem érti. Most azonban térjünk vissza fonalunkhoz, melyet egy időre a gonoszság feltárásának oltárára helyeztünk.

A *Tudat* tovább szerveződik. Álmodat sző. Látja magában, még megnyilvánulatlanul mindazt a csodát, melyet önmaga szintjén, jellegén elérhet, megalkothat, másokkal összhangban, velük karöltve építhet. Ők tehát *Álom-lények*ké szerveződtek, s ők segítenek nekünk is abban, hogy megszerzett tudásunkat álmom formájában láthassuk. Nekik köszönhetjük, hogy megálmodhatjuk mindazt, amit szeretnénk elérni.

Az *Álom-lények* egyszer csak fölébrednek önnön szendergésükből, most már latolgatva lehetőségeiket, vágyakozni kezdenek arra, amit az álmaikban kiszűrtek, mint méltókat és lehetőségeket az életük, létük továbbfejlesztéséhez, továbbvezetésükhöz. *Vágyyszeráfok*ká szerveződtek, és segítenek bennünket is egyre realisabb szelektálást, válogatást megvalósítani az álmaink, elképzeléseink között.

Amennyiben a *Vágy-lények* megvalósítandó pontokra leltek, innen kezdve *Céllények*ként azonosíthatók akár az égből láthatatlanul, akár itt bennünk, a célirányos tisztánlátásunk kialakítása mögött.

A célok megvalósításához természetesen jól kidolgozott, és jól követhető tervek van szükség. A *Terv-angyalok* így a *Céllények* birodalmából fejlődnek tovább isteni indíttatás és egymás iránti szeretet szellemi megnyilvánulásaképpen. Megtervezik tehát azt, hogy hogyan ériék el, hogyan valósítsák meg, hogyan építsék föl, vagy éppen hogyan harapják ki a már meglévőből azt, amire vágytak, amiről álmodtak, amiért tanultak, vagyis amiért végtére is léteznek.

És itt tátong egy óriási szakadék, amit mi, materializált emberek átívelhetetlennek, áthatolhatatlannak gondolunk. De ez a gondolat csupán a fátyol miatt van, látszik számunkra, hisz elfedi szemünket az anyag, a lélek bizodalma bocsátott vágyunk következménye, az idő és a tér: a megnyilvánulás.

A vágy önmagában nem helytelen, még akkor sem, ha az a lelki birodalmakat célozza is meg, de számolnunk kell a vágy megnyilvánulásának következményeivel, az örökös kettősség érzésével; illetve számolnunk kell azzal, hogy itt szembekerülünk annak az Ősangyálnak a munkájával is, aki már a szellembirodalomban Atyja jogaira tört. Itt az ő vágyai is megnyilvánulnak, s komoly konfrontációk színterévé teszi az egyébként sokak által gyönyörűre tervezett lelki és főleg anyagi világot. Igen, itt nem kerülhetjük el őt, a nagy *Hazugot*, az *Ősellenséget*, az *Őshomályt* (aki a szívünket már akkor kétségek közé szorítani igyekezett). Itt szemtől szembe kell vele állni, s ez az a hely, ahol, végleg eldől, kinek van igaza, s ki hazudik. Ez a hely így tehát komoly szenvedések színhelye lesz. Sok-sok gyötrelem és kétség közepette kell helytállni, s bizonyítani: létünk méltó arra, hogy szabad akarattal éljünk; méltó arra, hogy ennek a gyönyörű világnak élőlény, sőt szabad személye legyünk. Isten itt bizonyítja be számunkra, és az *Őshazug* számára, hogy e világban csak annak van önálló döntési joga, létjogosultsága, aki ezt a legmesszebbmenőkig összhangba hozza az Ő akaratával. Ő nélküle ez a világ nem létezhet. Ez ugyanis az Ő *teste*. Ha egy szövetség ebből kihull, s Tőle függetlenül önálló életre kel, az sajnos alkalmatlan arra, hogy akár a tökéletes egész, akár annak részét hatékonyan és örökké kormányozni tudja. A rész sohasem lesz képes arra, hogy az Egészről függetlenül bármiféle létet is fenntarts. A gyermek sohasem igazgathatja atyja házáat. De a sajátja megalapozásához is az atyjától szerzett tudás kell. Ez viszont mindig alá lesz rendelve az atyai háznak. Ne tévesszen meg bennünket az, hogy manapság a fiak látszólag önálló háztartásokat, házasságokat alkotnak. Ez, ha elszakad az ősök tiszteletétől, az atyai háztól; szép lassan ugyan, de végérvényesen leépül. Épp ez a tendencia látszik most a világban. A világunk hanyatlik, haldoklik. Ennek egyik fő oka, hogy legtöbbünk igyekszik szakítani felmenői tiszteletével, a hagyományokkal, a vallással, és ismerettel, amelyeket az atyákon keresztül továbbíthatunk a fiak felé.

Most, hogy a szellembirodalom szintjeit áttekintettük, ugorjunk egy hatalmasat, lépünk rá arra a láthatatlan hídra, amely összeköti a szellemet a lélekkel, s térünk egyre sűrűsödő léttereink lélegzetelállító mélységei és változatos dimenziói felé. Ugorjunk fejest e végtelennek tűnő óceán legsűrűbb habjaiba, s lassan-lassan hagyjuk magunkat mind jobban elmerülni benne.

Kezdjük tehát a legfelsőbb réteggel, a lelki dimenziók legritkább felszínével. Bizonyos mitológiai leírások a megnyilvánult valóságot a következő öt elemből építik föl: föld, tűz, víz, levegő és éter. Ettől némiképp eltérnek az elnevezések, de a lényegük attól még ez marad. Földről tekintve tehát legritkább az éter. Amikor a vágyakozó, célt kitzűző és a megvalósítást megtervező szellemszemély továbbra is fenntartja, hogy ő bizony, ha törik, ha szakad, elhagyja Atyja égi birodalmát, s mélyebb szintre térve megvalósítja azt, amiről álmódott, amiről Atyjának s társainak dalolt, akkor a mi szemünkkel mérve egy parányi lélekszikká sűrűsödik. Hogy e szikkra mások számára is nyilvánvalóvá legyen, éteri részecskék veszik őt körül: étertestet ölt magára. Az éteri részecske olyan parányi szubatomi összetevő, hogy egy-egy elektronba is több millió elfér belőle. Mégis arra már alkalmas, hogy bizonyos mértékben összesűrűsödve (például egy ennél is parányibb, de élő lélekszikkra köré, irányítása alá) más, hasonló méretű társai számára is láthatóvá válik; a szellemszemélyek számára, pedig egyenesen ragyogóvá válik ez az önálló, kalandra induló parányi lény. Az éter, mint az anyag legfinomabb alkotóeleme 10^{-12} – 10^{-15} -szer akkora, mint a legparányibb atom, a hidrogén. Ha az anyagi részecskék leggyorsabbika a foton, és hasonlóan gyorsan mozgó elemi részek sebessége 300 000 km/s, akkor az éteri részecskék sebessége fordított arányban a méretével – kb. 10^{12} -szer akkora. Nem csoda, hogy a tudósok még nem bukkantak rá konkrétan. Az atommal, vagy annak összetevővel is nagy nehezen tették ezt meg. Már pedig az éteri részecskék billiószorta, billiárdszorta kisebbek, s a sebességük is több billiószorosa a fényének. Eddigi ismereteink szerint – ezt is a legősibb isteni beszámolókra alapozva – a lelki dimenziók legparányibb, legritkább (bár ez így kérdéses) és leggyorsabb eleme az éter. A ritkasága így valóban kétséget ébreszt, hisz egy anyagfajta sűrűsége viszonylagos; csak a hasonló tulajdonságú anyag sűrűségével mérhető. Így az éter sűrűsége is csak éteri mértékkel mondható sűrűnek, vagy ritkának. A leírások szerint (a Védák Írásai adnak erre kielégítő magyarázatot, de egyiptomi, vagy más leírások is megközelítik ezt) úgy tárják fel számunkra az éter viszonylagos sűrűségét, hogy a létező Világegyetemben egyenletesen el van osztva, minden dimenziót, így az anyagot is egyenletesen átjárja, és természeténél fogva mindenre képes áthatolni. Ennek ellenére a sűrűségét ugyanúgy változtatni lehet (koncentrálni, hajtani), mint a levegőét. Nagyjából úgy is viselkedik, mint a levegő. Ezért bizonyos misztikus leírások néhol levegőnek is írják le, mások viszont (mint pl. a Nagy Piros Könyv) egyszerűen Semminek, Űrnek, míg megint mások szélnek. A lelki dimenziók *anyagai* között mellel a legsűrűbb. Sűrűsége több milliószorosa a legsűrűbb materiális anyagénak. Legkönnyebben elektromágneses térrel változtatható meg a mozgásának az iránya és a lokális sűrűsége. Természetes azonban, hogy a legsűrűbb hátyát a lélekszikkra vagy más, mélyebb dimenziójú elemek közvetlen környezetében hozza létre. Másfelől viszont minél mélyebb, sűrűbb dimenzióba lép, annál sűrűbb, és annál lassúbb a mozgása is. Létrehozza a hangulat elemeit.

Az éter tovább sűrűsödik, s egy bizonyos szinten létrehozza a mentális birodalom elemeit: az érzéseket és érzelmeket. Ezek a tulajdonságok természetesen léteznek a különféle szellemi birodalmakban is. Maga a Teremtő is rendelkezik velük. Ellenben, mint korábban láttuk, a lelki birodalmak megjelenése azt a célt szolgálja, hogy vágyainkat, és az azok felépítéséhez, megnyilvánulásához, megmutatásához, mások által láthatóvá, tapasztalhatóvá tételéhez nyújtson alapot, alapanyagot. Ha az éter különféle változásai a lélekszikkra hangulatát fejezik ki, akkor ennek alsóbb, bonyolultabb megnyilvánulása föltárja, hogy mi rejlik a szív mélyén. Föltárja, megmutatja, hogy az illető lélekszikkra mit, s hogyan érez dolgokkal, vagy társaikkal,

környezetével kapcsolatban. Olyan dimenzió ez, amely a lélekszikrák találkozásából fakadó súrlódásokat, vonzalmakat, konfrontációkat, és egyéb érzelmi megnyilvánulásokat mások számára is láthatóvá, tapasztalhatóvá, elemezhetővé teszi. Ezzel gyakorlatilag a lélekszikrák sebezhetővé válnak a rosszindulatú hajlamot mutató, az Őshazug idáig lejutó elemei számára, s gyengeségeiknél megragadva őket, akár rabszolgáivá, de mindenképpen áldozataivá válhatnak. S mint látjuk, igen sokan válnak is. Ezt mutatja a történelmünk.

No de, hogy a fent említett áldozati lélekszikrák még sebezhetőbbekké váljanak, de inkább, hogy minél közelebb kerüljenek vágyaik megvalósításához: olyan testet öltenek magukra, amely arról tájékoztat, hogy életünket, tetteinket milyen ok-okozati összefüggések vezérlik. Ez az előbbinél alsóbb szintű burok, melyet természetesen a nála sűrűbb elemi szerkezet, a mentális szerkezet építi föl, s bonyolítja összebb logikai sűrűségűre. A mi fizikális világunk a dimenzió-kutatásban nagyjából eddig a magasságig jutott el. Ezen a szinten már mi is képesek vagyunk élő világokat, úgynevezett *virtuális világokat* létrehozni. Nevezik ezt a létsíkot siber-térnek is, vagyis olyan élettérnek, ahol logikára épülő világokat alkothatunk, mozgathatunk, és működtethetünk. Még szerencse, hogy e siber-tér mozgatható elemei nem képesek önálló döntéshozatalra, különben amennyire az alkotóik hajlamosak (sőt erősen hajlanak is) a gonoszságra, már rég leigázták volna a kauzális síkon keresztül az egész Világegyetemet, s előbb uralmuk alá hajtanák, majd felelőtlenségük következtében rövid úton megsemmisítenék azt. Még jó, hogy szabad akarattal egyedül a Teremtő ruházhatja fel a teremtményeit, vagy az Ő közreműködése szükséges hozzá. Még így is igen sok olyan teremtmény kapta meg ezt a kiváltságot, amely bizonyította, hogy nem érdemelte ki. Természetesen tőlük Isten meg is fogja vonni ezt az emberi méltóságot, szabad kiváltságot.

A kauzális síkokról még alsóbb, ritkább közegbe érve, az asztrális síkra, az energetikai mezőbe érkezünk. Az energia az anyag legközvetlenebb alkotó-részecskéje, és egyben az utóbbi mozgását és fenntartását is végzi. Az itt élő élőlények csillag-istenek, illetve a mi Naprendszerünk központi égitestén szolgáló Nap-isten. Ez a sűrűségű réteg, amely már a mi fizikai szemünkkel is látható – bár erősen földhöz ragadt szemünkkel nem látjuk a fényben (napfény, holdfény, csillagfény) mögött megbúvó élőlényt. Régebben viszont még nyíltan imádták is őket, s általánosan ismert volt kilétük, munkásságuk, jellemük, hozzánk való vonzalmuk, vagy velünk való ellenséges szándékuk. Bizonyos népek vissza is éltek ezzel az ismerettel, s igyekeztek egyedi hasznot meríteni e tudásból, a helyett, hogy a Világegyetem Teremtőjén keresztül kérték volna e csillagok isteneinek áldását. Sajnos, ez is oda vezetett, hogy az emberiség nem csak a Teremtőtől, de ezektől a fénylényektől is elfordult, elfelejtve őket. Bár hatásukat az asztrológia a mai napig igyekszik feltárni, s ezen ismeretből hasznot kovácsolni. Ennek az ismeretnek azonban már csak halvány árnyéka van a birtokunkban ahhoz képeset, amivel, évezredekkel, vagy évmilliókkal ezelőtt rendelkezünk.

És elérkeztünk a világunk legritkább közegéhez, az anyaghoz. Minden vágy, minden álom, terv megnyilvánulásának végállomása az anyag, az anyagi világ. Ezt a világot láttuk már fönt, a szellembirodalomban, erről gondolkodtunk, erről álmodoztunk. Oly szépnek találtuk onnan fönről (vagy inkább ott fönt), hogy arra vágytunk, bárcsak felépíthetnénk. Erről daloltunk, énekeltünk egymásnak, Atyánknak. S Ő megalkotta számunkra a lehetőséget, hogy ne csak szellemi szemeinkkel, de lelki érzékszerveinkkel is megtapasztalhassuk az abból fakadó gyönyört, és örömet, boldogságot, hogy a fönt megálmodott földeket, tengereket, fákat, füveket, állatokat úgy alkothassuk meg, hogy azok életének közvetlen közelről is örvehdhessünk. Együtt akartunk élni a társainkkal a megálmodott körülmények között. Azt természetesen nem kalkuláltuk bele, hogy ebbe az álomba sötét árnyak is kúsznak, melyeket nem mi álmodtunk; hogy ebbe a dalba, ebbe a mennyei zenébe a disszonancia hangjai is belezengnek, sőt egy idő után gyakorlatilag élvezhetetlenné teszik azt. Erre csak akkor döbbsentünk rá, amikor már elkezdtek megvalósítani csodás álmainkat. Ekkor döbbsentünk rá, hogy mit jelentenek a sötét

árnyak, mit a disszonancia. Amit építettünk, ő lerombolta. Ha völgyet építettünk, ő mocsárrá változtatta; ahol füvet neveltünk, ő sivatagot; ahol mi fát, ő követ; ahol hegyet emeltünk, ő tűzzel borította, vagy vasfogú hideggel. Máshol meg oly erőssé tette a napsütést, hogy mindent felperzsel vele. Nem! Ezt ott fönn még nem tudtuk. De most már azt tűzzük ki célul, hogy mindezek ellenére emberek maradunk, s hűek maradunk Ahhoz, aki lehetővé tette számunkra, hogy mindezt az Ő segítségével megalkothassuk. Ő megmondta nekünk már ott fenn, hogy az Óshazug szavainak nincs létjogosultsága; de arra kért bennünket, hogy türelemmel legyünk mindaddig, míg ez nyilvánvalóvá válik, ha már számunkra is jól értelmezhető jogalapot teremtett arra, hogy megítélje az *Ellenséget*: haladéktalanul meg is teszi. Félresöpri azután minden rontott munkáját, és végérvényesen lehetővé teszi számunkra, hogy felépítsük a lelki birodalmakban mindazt, amire vágytunk. Most már minden ellenkező cselekedet nélkül, félelem nélkül, szabadon tehetjük ezt. Ez az építkezés mellesleg sokkal szebb lesz annál is, amit ott fent képzelünk róla. Ugyanis nem ismerhettük meg minden szellemtestvérünket, s az ő álmaikat. De biztosra vehetjük, hogy közös Atyánk akaratával összhangban, s egymással harmóniában fog mindez történni. Így nem csoda, ha az egész csodának valójában csak apró részleteit ismerjük azon túl, amit mi magunk álmodtunk hozzá. Lesz mit felfedezni a kész művön, s min csodálkozni, gyönyörködni. Az Isten már most gyönyörködik benne. Tudjuk, Ő időn kívül él, és különben is semmit sem alkothatunk mi magunk, amiről az ismeretet, a tudást ne Tőle kaptuk volna. Ő már látja a végét. Mindig is látta, és csodálatos, tökéletes. Ezért is oly türelmes velünk.

Egy kis kitérő

Először arra kell gondolnom, hogy a tömeggel rendelkező, tehát mozgó testek, (akár atomok) nem befelé áramoltatják az étert (vagyis nem mini feketelyukak) hanem kifelé (tehát – úgy mond – fehér lyukak). Erre abból következtetek, hogy a bennünket körülvevő éter sűrűsége 1.5×10^{96} kg/m³, az anyagok, sőt az atommagok sűrűsége pedig ennél lényegesen kisebb.

Azért zuhan az egyik test a másikba, mert a kiáramló nagy sűrűségű éter űrt hagy maga után; és ezt az űrt betöltendő: magába szippantja a jóval kisebb sűrűségű, közel lévő anyagot is, és persze a további hiányt távolabbi tárgyak vonzásával és további éter beszippantásával egyenlíti ki.

Tehát az anyag olyan dimenzió-kapu, amelyből a mi világunk felé áramlik kifelé az éter. Elszívni viszont a másik oldalon tudja, ami számunkra az ellen-világ, az anti-világ. Innen nézve képeznek ezek az objektumok „fekete-lyukat”.

A fentiből is következik tehát, hogy a „Big Bang” igenis helyénvaló elmélet; csupán módosításokra, kiigazításokra szorul. Például minden egyes (felőlünk nézett) fekete-lyuk egy másik olyan dimenzió-rendszerbe szívja át az egyre gyorsuló étert, amely onnan nézve már „Fehér-lyuk”; s egyben egy helyi „Big-Bang. Vagyis a túloldalon viselkedik úgy, mint itt az atomok, anyag és ezeknek kiterjedt változatai – például galaxisok, vagy egész kiterjedésű világok. A belőle távozó éter itt már lassul.

Az eddig alaposan kidolgozott fizikai (és más) elméletek egytől egyig mind igazak, csupán más-más szemszögből mutatják meg ugyanazt. Ezeket összerakva, egymással szinkronba hozva lehet igazán felismerni azok jelentőségét, és lehet továbblépni. Ettől van az, hogy az úgynevezett „hozzá nem értők” biztososabb kézzel képesek kezelni az újdonságokat, és látnak bele az összes „el nem fogadható, fizikailag még nem értelmezhető” elméletekbe, s képesek csodálatos új dolgokat alkotni.

Nem *egy* „nagy-Bumm” volt, hanem folyamatosan, újabbak és újabbak jönnek létre, és ugyanígy nyelődnek el.

Tehát a Világegyetem bizonyos értelemben tágul is, meg nem is; de vannak olyan részei is, amelyek épp a mozdulatlanság pillanatában leledzenek. Ettől van például az, hogy a különféle világokban oly különlegesen eltérő idődilettációkkal találkozhatunk. (Ezekről a Védák is beszámolnak, de kísérleti úton is tapasztalhatták, nem csak a Bermudák környezetében, de a Himalájában, az Antarktisznál, és a második világháború alatti amerikai időutazási kísérletek alatt is). Ezekről még sokat kell megtudni. A többi hasonló esetekkel együtt kell vizsgálni, és tanulmányozni őket.

A jellemrajz részletezése

Most pedig tekintsünk bele abba a 12 szintes emberi jellemrajzba, amit az elején ígértem. Itt mindjárt meg is kell említenem, hogy a fent leírt 12 szintű világszerkezet az Őshazug munkájának következtében lényegében 24 szintűre nőtte ki magát. A fent vázolt 12 szint az anyagi dimenzió legalján áttükröződik a démoni világok 12 szintjére. Ennek szerkezete hasonló a fentihez, csupán negatív előjellel. Ezért van az, hogy itt a földön lehet mennyország is, de még itt a pokol is. A pokolnak is van 12 szférája, de annak szellemi rétegét már megszüntette az Isten. Ezt a Mennyei Királyság felállításával Mihály főangyal közreműködésével hajtotta végre. Ettől kezdve démoni dimenziók lényegében már csak az öt lelki dimenzióban léteznek. Ennek szerkezetéről azonban itt most nem kívánok szakvitát nyitni.

Az állati szint

Tekintetünket szegezzük inkább arra a legföldhözragadtabb emberi szintre, amelyre a vázlatunkban úgy utaltunk, hogy *állati szint*, vagy egyes szint.

Ez az emberi csoport annyira az anyagtól függ, hogy gyakorlatilag mást nem is tesz, mint megszerzi teste fenntartásának anyagi szükségleteit, majd felhasználja azokat. Napjai félelemben, állandó hiányban, tartalékok nélkül telik. Fél a következő naptól. Fél meghagyni a javaiból, mert a sorstársai ellopják tőle az éj leple alatt. Inkább magába tömi, vagy elissza. Holnap majd újra elindul, s beszerzi azt, amire a testének szüksége van. Szellemisége gyakorlatilag nincs. Abban merül el, hogy ismereteket gyűjt szükségleteinek beszerezhetőségéről, és legfeljebb a társaival megosztja – bár ez utóbbit már nem szívesen, hiszen így feltárja beszerzési forrásait, s így csökken az esélye az életben maradásra, viszont annak is csökkenti így az esélyét, hogy tőle lopva szerezzék meg társa azt. E kettőt optimális egyensúlyba hozva mond el, s tart vissza bizonyos információkat. Esetleg még közösségbe verődve szidják azt a társadalmi szerkezetet, rendet, amiből kipottyantak. Azt mondják: a társadalom kivetette őket. Pedig egyszerűen csak az a sorsuk. Korábbi vágyaik megnyilvánulásának lett ez a következménye. Hisz ők valójában a különféle társadalmak számkivetettjei. A hindi társadalmi szerkezet úgy utal rájuk, mint érinthetetlenekre. Hajléktalanok, mélyre süllyedt bűnözők, alkoholisták, bizonyos néprétegek (mint pl. cigányok, puerto-ricoiak, négerek egyes rétegei) lesüllyedt, talajt vesztett szenvedélybetegek, vagy más mentális betegségben szenvedők, akik megtagadták a társadalom segítségét. Segíteni igazából nem lehet rájuk, napi ellátásukhoz lehet legfeljebb egy bizonyos szinten hozzájárulni, de meg kell számukra hagyni a szabadságot ahhoz, hogy nap, mint nap ők küzdjenek meg a betevő falatjukért (és legtöbb esetben a mámorító italukért). Sohasem lesznek igazán hálások érte. Makacsságuk, szenvedésük, és lealjasult lelkiviláguk azt igyekszik éreztetni velük, hogy sosem ők, hanem minden esetben mások – főleg maga a nagyhatalmú társadalom – hibás azért, hogy ők ilyen helyzetbe kerültek, ilyen sorsra jutottak.

Ennek ellenére természetesen – mint minden egyéb emberi csoportot is – úgy kell elfogadni őket, ahogy vannak, tudomásul kell venni, hogy az ő sorsuk a szenvedés, és ezért egészen

természetesen igen hálátlanok. Ki az a bolond, aki képes vígan szenvedni. Nagyon kevesen lépesek csak felemelkedni közülük. Látni ezt az erőlködést, már lehet ésszerű módon segíteni rajta, de nem szabad ostoba módon olyan támogatást nyújtani, vagy kínálni nekik, ami nem, hogy nem emeli, de még mélyebbre süllyeszti őket. Teljesen felesleges egy lezúllott alkoholistának, vagy betörésből élő cigánynak havi segélyt adni azért, hogy még az nap elverje a kocsmában, s másnaptól még aljasabbul, még mélyebbről folytassa. Meg kell találni egy olyan középutat, ahol ők még kiélhetik állati hajlamaikat, de ezzel e tevékenységükkel alig, vagy egyáltalán nem zavarják emberi és biotikai környezetüket. A természetben viszonylag jól érzik magukat, de egy bizonyos minimális ellátásra szorulnak. Ezt biztosítva számukra, gyakorlatilag megszüntethető az a rendszeres konfrontáció, amely ma annyira jellemző az egyes szintű emberek és a társadalom egyéb részei között. E szint fő eleme: a *föld*.

Rabszolgák

A *kettesszintű* emberek a *rabszolgák*. Ők olyan értelemben még közel állnak az állati szintűekhez, hogy félelemben élnek, és életük célja továbbra is a testük fenntartása. Igazi emberi céljuk még nekik sincs. Kivéve azt az elenyésző néhányat, akik azt tűzik ki célul, hogy kitörnek ebből a rabszolgasorsból, és megpróbálják felépíteni azt az egzisztenciát, amelyben már nem mások parancsolnak nekik életük minden percében, hanem egyre inkább ők határozzák meg, mit tegyenek. Ez lesz a következő szint. E rabszolgák tehát félelemből más embereket szolgálnak, és az életük teljes mértékben tőlük függ. Lehet, hogy manapság már fizetést kapnak a munkájukért, azonban nem tudják, hogy kell a rendelkezésükre álló pénzt helyesen felhasználni az életük vezetése folytán. Akár csak az állati sorban élők: a kapott pénzt azonnal igyekeznek elkölteni; nem biztosak benne, hogy az még más nap is rendelkezésükre áll. Valójában félnek a pénztől, félnek az élettől. Tulajdonképpen még nem emberi célok, hanem őket is csupán állati ösztönök tartják életben. Ezért az életért dolgoznak éjt nappallá téve. A munkaadójuk, akiktől teljes mértékben függnék: az istenük. Egy szavára, egy fütttyentésére ugranak, s lesik az óhaját, mint valami jól nevelt ebek. Nem felemelő érzés ilyen megalázottnak lenni, de ezt ők természetesnek veszik. Örülnek, ha a 'főnök' fütttyent, mert az azt jelzi, hogy elismeri őket, s így az nap is lesz mit enniük. Szellemiségük alacsony volta nem teszi lehetővé, hogy felismerjék: valójában többet keresnek az átlagnál, s ennek ellenére, mégis egyik napról a másikra élnek, tengetik életüket.

A kettesszintű ember fő eleme a *tűz*.

Vágy-rabszolgák

A *hármasszintű* embertípus őseleme a *víz*, tevékenysége az ok-okozati összefüggések világának, a kauzális birodalomnak a hatása, irányítása alatt áll. Ez a fajta ember a saját vágyainak a foglya, rabszolgája. Már fölismerte, hogy nem szükséges minden áron mások ostoba vágyainak élni, hiszen munkája eredményéből egyedi egzisztenciát építhet föl. Lehet saját lakása, körülveheti magát számára tetszetős tárgyakkal. Minél csillogóbbak, annál jobb. Rájött, hogy a pénzéért gyakorlatilag bármit megkaphat, amit csak szeme-szája kíván. Itt meg kívánom említeni, hogy az anyagi vagy lelki birodalmakban a jó és a rossz vezérelte elemek összekeveredve találhatók. Így az itt leírásra kerülő embertípusok természetszerűen nem jók, vagy rosszak, gonoszak. Minden egyes szinten megtalálhatók az adott elem jó, illetve gonosz megfelelője is. Másfelől viszont minél közelebb vagyunk az anyaghoz, annál nagyobb valószínűséggel tud megnyilvánulni a helytelen szándék, a gonosz cél. Napjainkban egyébként e lelki birodalmakban a gonosz az uralkodó tendencia. Ez azonban minél anyagibb közegbe kerül, annál erőteljesebben érezteti a hatását. Épp így, minél közelebb kerül a szellembirodalomhoz, annál inkább ritkul a hatása. Az éppen tárgyalt harmadik szintű embertípus tehát az

a középpont, ahol ez az egyensúly felállítható. Önnön vágyaink ugyanis kétirányúak lehetnek. Vonatkozhatnak arra, hogy a testünk és érzékeink számára mit kívánunk birtokolni, és fenntartani; de vonatkozhat mások jólétére, vagy éppen az Isten közvetlen vagy teremtményein keresztül, közvetett szolgálatára is. Így valójában a hármas típusú embercsoport az a terület, ahol jól lemérhető a jóság és a gonoszság aránya. És amint tapasztalhatjuk, a gonoszság e tekintetben óriási tért hódított. Gyakorlatilag a társadalmak vezetőségi berkeiben, a törvényhozásban, a vallásban, és az általános gazdasági szemléletben egyaránt uralkodó szerepet játszik. Igen: világunkat a *Gonosz* irányítja. Így van ez immár mintegy ötezer éve. Előtte a kettő még viszonylagos egyensúlyban volt. Mára ez az egyensúly sajnos felborult, s ezért félok, hogy amennyiben nem teszünk semmit, akkor az a világunk pusztulásához vezet. De szerencsére teszünk ellene. Ez az írás is ezt a tevékenységet támogatja.

De térjünk vissza a vágyak rabszolgáihoz. Ők az a szorgalmas dolgozó és vállalkozó réteg, amely a kitűzött cél érdekében akár halálra dolgozza magát. Akár önirányú, akár mások felé forduló; úgy látja, hogy munkája eredményét fizikális anyagi jellegű tárgyak halmozásával oldhatja meg. Dolgozik, ad-vesz, épít, tervez, szervez, kutatásokat végez főleg a fizikai és más természettudományok körében. Azt kutatja, hogy az anyagot és az energiát, a logikát hogyan hajthatná uralma, hatalma alá. Ebbe a rétegbe tartoznak a karrierépítő szinglik, az egyre nagyobb hatalomra törekvő férfiak, vagy azok, akik sokat dolgoznak azért, hogy különféle karitatív szervezeteket, vallási intézményeket anyagilag támogathassanak. Ide tartoznak többek között a nagy technikai feltalálók, iparmágnások és bankárok. Kicsik és nagyok, akik mind-mind arra törekednek, hogy az anyagi birodalmat minél kielégítőbben az uralmuk alá hajtsák. Nem ők akarják azt szolgálni még csak nem is a velük való harmonikus együttműködés lehetőségét keresik, hanem le akarják azt igázni, hogy a természet erői és tárgyai szolgálják a továbbiakban őket. Mintha eddig is nem így működött volna! Csakhogy ehhez megismerni kellene a természetet, és nem leigázni.

Önmagában természetesen a fönti törekvés sem helytelen, hiszen rávezeti az embert arra, hogy mit is jelent a természet fölötti bölcs uralom. Ezen emberi szint végének elérése azt is jelenti számukra, hogy földereng bennük vágyaik megvalósításának helytelen iránya, helytelen módja, eszköze. Rádöbbennek idővel arra (már aki), hogy jóllehet a vágyuk – vagyis, hogy az anyagi természetben éljenek, s élvezzék az általa nyújtott materiális előnyöket – nem elítélendő; de nem valósíthatja ezt meg úgy, hogy ezzel teremtménytársaiknak ne gáncsot vessenek, vagy ettől a természet erői kárt ne szenvedjenek, méltóságukon ne csorba essék. Mindezt felismerik, s ezzel összhangban lévő cselekedeteket produkálnak; elérkeznek a *negyedik szintre*.

Isten-keresők

Ezen a szinten – ugyan még hibákkal teli módon, de – kilépnek önnön materiális vágyaik börtönéből. Felszabadulnak az örökös szerzés kényszere alól. Érző lényekké válnak. Fő lelki dimenziójuk is az *érzelem*. A feldolgozott, logikusan megrágott információt már nem racionális, hanem inkább érzelmi alapokon tárják fel, s hagyják, hogy ezen érzelmek vezessék az életüket. Már képesek arra, hogy megvessék a pénzt, éppen ezért lényegesen bölcsebben is tudják felhasználni azt. Már nem érznek kényszerítő erőt arra, hogy minden áron minél többet keressenek belőle. Már tudják, hogy a létük nem a pénztől és a pénzen megvásárolható javaktól, tárgyaktól függ. A pénzt pontosan arra költik, amire az kitaláltatott. Egyrészt fedezik a segítségével a felmerülő szükségleteket – és már nem a vágyaikat elégítik ki vele –, másfelől viszont igyekeznek minél hatékonyabban mozgásban tartani vele környezetük gazdasági szerkezetét.

Szorgalmasak, sőt kiemelkedő szorgalomról tesznek tanúbizonyságot. Már csak ezért is összetűzésbe kerülhetnek a környezetükkel – nem is beszélve a pénztől és javaktól elrugaszkodott gondolkodásmódjukról, melyet a náluk alacsonyabb szintűek nem értenek, s ezért megvetnek. Míg a hármasként a föld lakosságának úgy 75-80%-át teszik ki, addig a fordulóponton túliak alig az 5-6%-át. Igen kevesen vagyunk a földön (én is közéjük tartozom), és igen elszigetelt helyzetben élünk. Ettől eleinte szenvedünk, de miután egyre magasabb megértés birtokába kerülünk, egyre inkább képesek vagyunk magunkat túltenni azon, hogy környezetünk értetlenül, érzéketlenül, sőt ellenségesen tekint ránk. Igen sok fajta jellemhibával lépünk erre a palettára, és óriási lehetőségünk van arra, hogy itt ezeket az ellenséges környezetben lépésről lépésre ledolgozzuk, feldolgozzuk. Szenvadásunk alapja a felerősödött érzelmi szintünk. Nagyon erősen tudunk szeretni, de ugyanilyen intenzitással is gyűlölünk. Természetesen már nem a jót gyűlöljük, mint a mélyebb szintűek. Persze itt is van még gonosz, így ő természetesen az ellenkezőjét érzi, mint mi, de ezen a szinten már nincs olyan hatalmuk, mint az alsóbb régiókban. Viszont épp elég gátló tényezőt jelentenek ők a pozitív gondolkodású egyének törekvéseinek útjában. Gyakorlatilag évekre, évtizedekre képesek leblokkolni munkásságukat, vagy annak környezetünkre gyakorolt jótékony hatását.

Életünk feszültségét tehát az anyagtól elrugaszkodni igyekvő, szellemi gondolkodás felé törekvő érzelmvilágunk és a bennünk maradt, letről még magunkkal cipelt hibák összecsapása alapvetően is generálja. Ha azonban még a gonosz erők tudatos csapdájába is landolunk; akár az elme-problémákig is fokozódhat az elkeseredésünk, létjogosultságunkért vívott harcunk, másokon való segíteni igyekvésünk, isteni szolgálatunk. Igen! Mi már egyértelműen a Teremtő felé nyújtjuk ki a kezünket, s tárjuk ki a szívünket. Azonban magunkkal hozott, hátunkon cipelt hibáink, tökéletlenségünk még óriási űrt tartanak nyitva ebben a csatornában. Azonban tudjuk, hogy minden szenvadásunk ellenére előbb-utóbb eljutunk Hozzá, és idővel hibátlanul szolgálhatjuk Őt. Ezt a szolgálatot eleinte még e földön élő teremtményeink keresztül képzeljük el, így célkitűzéseink között olyan nagy kaliberű találmányok megvalósítása, felfedezések, kutatások eredményeinek a társadalmak javára való felhasználása szerepel, amely az adott környezetünk érző lényeit közelebb emelhetik Teremtőnkhez, számukra kedvesebb, kiegyensúlyozottabb, szeretetteljesebb életet nyújthat annál, amit éppen élveznek. Már látjuk, hogy Teremtőnk hogyan kívánja kiirtani közülünk a Gonoszt, s egy békésebb, egy tökéletesebb világ felépítését bízta ránk. Mindenáron szeretnénk valamilyen formában részt venni ebben a folyamatban. Eleinte még csak halvány sejtésünk van arról, hogy személy szerint hol is foglalhatunk helyet ebben a munkában, de idővel egyre tisztul az a kép, amelyben mi hasznos munkánkat végezzük. Tehetségünk, érdeklődési körünk, kutatási eredményeink segítségével mutatja meg nekünk szerető Atyánk, hogy miként vehetünk részt a munkában, amelynek eredménye annak az álomnak a megvalósítása lesz, melyet már, mint angyalok elképzeltünk – még gonoszságtól mentesen. Lassan-lassan elkezdünk visszaemlékezni arra az állapotra, amelyet az égből betöltöttünk. Előrehaladva lassan-lassan betölti elménket és szívünket az az út, amelyet egy ideig végigjártunk. Lassan-lassan feltárul előttünk az a vágy, amely ide, az óceán sötét mélyére vezetett bennünket. Lassan-lassan felfedezzük azokat a hibákat, tökéletlen jellemvonásokat, amelyek miatt oly sok helytelen döntést hoztunk. Felismerve ezeket, már pontosan tudni kezdjük, hogy mik ellen kell küzdenünk. Rájövünk, hogy **nem test ellen van nekünk tusakodásunk**, nem embertársaink ellen kell fölvennünk a harcot, **hanem a bennünk bújó**, tökéletlenségből fakadó **gonosz démoni romboló erők ellen**. Az ellenség nem körülöttünk van, hanem bennünk. A körülöttünk lévő ellenség csak oly mértékben tud megbántani, feltartani bennünket, amennyire mi azt engedjük. Már pedig engedjük, mert vágyaink megvalósítása folytán tökéletlenekké váltunk. Azonban ez a tökéletlenség még helyrehozható, mivel megnyilvánulásunk is megromlott megnyilvánulásokból fakadt. Azonban az a lélekszakra, amelyet körülvesz ez a sokdimenziós mocsok: tiszta. Csak elnyűtt, elszennyeződött ruháinkat kell ledobálnunk magunkról. A Gonosz csak ebbe markolhat bele,

ebbe kapaszkodhat, s így rángathat bennünket; s rángatni is fog mindaddig, míg ezekhez a rongyokhoz foggal-körömmel ragaszkodunk. Rádöbbenünk tehát, hogy ezektől a ruháktól kell megválnunk ahhoz, hogy Istenünk és Atyánk előtt helyeselt állapotba kerüljünk. Így láthat meg bennünket teljes és tökéletes ragyogásunkban. Mi is csak úgy láthatjuk Őt, ha szemünk előtt eltoljuk a homályt, a fátylat, amely torzító látást nyújt. Ez a fátyol itt van a szívünkben. Igen nehéz megválni tőle, de a szint végére már megtanuljuk, hogyan kell.

Istent szolgálók

Az **ötödik szint** lesz azután az, amely végképp alkalmassá tesz bennünket arra, hogy levessük elrongyolódott, és bepiszkolt ruháinkat, s helyette újakat és tökéletesen tisztákat öltünk. Ez a szint az emberi öntudat **emelkedő szintje**. Itt már lényegében fölötté állunk minden anyagi, energetikai törvénynek, szükségletnek. Már egyáltalán nem függünk tőlük.

Az ezen a szinten élők még elenyésző mennyiségben vannak jelen a földön. Ők varázslók, magas szellemiségű személyek, vallásvezetők, vagy olyan magas szintű gondolkodók, művészek, akik a társadalomra, vagy annak részeire igen nagy hatást gyakorolhatnak. Sajnos, ez negatív irányba is igaz – ez a gonoszság legszélső dimenziója –, de itt már lényegesen kisebb hatalommal bírnak e gonosz erők, mintsem az anyagi birodalomban. Ennek ellenére, éppen magas szellemiségük miatt, még sokakat képesek a szélhámosságukkal becsapni, de mivel isteni támogatást már nem kapnak, így viszonylag kevés kárt okozhatnak.

A jó irányba haladók azonban ezen a szinten már jól tudják kezelni a magukkal hozott hibákat. Ezek nagy részét már a **negyedik szint** elhagyásakor maguk mögött tudhatják, de még itt az ötödiken is található belőlük. Mindazonáltal már igen kicsi az esély arra, hogy ezek a hibák olyan csapdába csaljanak bennünket, amely idővel tudatosan a Gonosz oldalára állíthatna minket. Ha ennek az esélye a nullára csökken – isten megítélése alapján –, akkor lehetőségünk nyílik arra, hogy levetve lélek-burkainkat, a **hatodik szintre** lépjünk, ahol már szellem-személyekként élhetünk.

Az **ötödik szint** öseleme tehát az **éter**: a határfelület és a hangulat dimenziójának eleme. Mivel azonban a Gonosz a szellemi birodalmakból végleg ki lett tisztítva – le lett taszítva a lelki birodalmakba –, már nem vihetünk ki az **éterből** semmi olyat, ami akárcsak egyetlen szellem-személyt is arra csábíthatna, hogy istentől elrugaszkodott, egyedi vágyat ébresszen önmagában. Valójában ezt már nem is teheti meg egy sem. Saját akaratukból kifolyólag már mindegyik szellemszemély kizárólag a Teremtőt óhajtja szolgálni; az Ő teremtményének egységén és tisztaságán kíván munkálkodni: bárhol is foglaljon helyet a felső hét szellemi szinten.

Ezekről a szellemi szintekről még keveset tudok. Sok kutatást igényel még ennek a feltárása, de a vázlatban felsoroltak bizonyos mértékben önmagukért beszélnek.

Terv-lények

A **hatodik tudatszint** tehát a **terv-szint**. Ez azt jelenti, hogy mivel az itt élők állnak legközelebb a lelki dimenziókhoz, ők képesek arra, hogy pontos tervek előkészítésében segítsék a földön azokat, akik az isteni terv megvalósítása érdekében munkálkodnak – éljenek azok bármely szinten. Természetes, hogy az illető lelki szintű támogatott minél magasabb lelkiességgel bír, annál jobban felismeri ezt e tervet, s annál hatékonyabban képes elfogadni a neki nyújtott segítséget.

Szükség esetén azonban a **hatodik tudatszinten** élő **terv-szeráf** maga is lelki, anyagi testet ölthet itt a földön, hogy személyes jelenlétével tudja támogatni azt a személyt, szervezetet, vagy egyéb emberi csoportot, amely az általa megalkotott tervet meg kívánja érteni, vagy tevékenységéhez fel kívánja használni. Egyes vallásvezetők erről a szintről érkeznek hozzánk.

Továbbá bizonyos szintek, vagy a *Mennyei Királyság* egyes királyai előélete is innen indulhatott, hogy a földre inkarnálódva részben óriási segítséget nyújtson helyi környezetének, részben viszont a még meglévő hibáit ledolgozhassa itt bizonyos típusú szenvedések árán.

Cél-szeráfok

Egyel magasabb – *hetes* – szinten élnek a *cél-szeráfok*. Ők, minthogy már szellemszemélyek, semmilyen módon nem ragaszkodnak a fizikális testhez, mégis lehetnek még olyan hibáik – amennyiben emelkedés révén nyerték el helyzetüket – amelyek ledolgozásához még bizonyos ideig földi tartózkodásra van szükségük. Ez ugyan önmagában még nem ok arra, hogy leszülessenek a földre, de ezt összekötve egy bizonyos isteni célkitűzés földi megvalósításával, leszállhatnak még közénk. Másfelől viszont a *hetedik szinten* élő, de még hibás személy számára gátat jelent a hibája ahhoz, hogy magasabb szintre lépjen. Így célszerű ez-irányú szükségletét összekapcsolni egy isteni hivatás földi végrehajtásával. Az így hozzánk született ember már teljes mértékben szellemi gondolkodású. A fizikai testét fenntartja, de nem aggódik érte, már egyáltalán nem függ tőle. Csupán azért van rajta, hogy az emberek lássák őt. Akkor válik meg tőle, amikor akar. Szükség esetén ezt meg is teszi. Nagy valószínűséggel erről a szintről érkezett Jézus Krisztus, Buddha, Krisna legutóbbi inkarnációja (kb. 5000 éve) során, vagy Srilá Prabhupada, vagy a csodákat végrehajtó szentek némelyike. Mindnyájan igen nagy segítséget nyújtottak abban, hogy a haldokló igaz vallást fölélesszék, és megbüntessék azokat, akik Isten földi szolgálait jogtalanul bántalmazták.

Ennél föntebbi szintről már alig tudni valamit itt a *negyedik szinten*, így ezekről itt most nem írok többet. További kutatások tárgyává teszem őket, amikor már az általam megtervezett Virág-rendszer olyan stádiumba jut, hogy ezt hatékonyan megtehetem.

Spirituális dimenziók szintjei.

Egy másik jellegű csoportosítás lehet még a következő:

1. szint: élettelen anyagok szintje

2. szint: öntudatlan élőlények szintje

3. szint: öntudattal rendelkező intelligens élőlények szintje. Céljuk, hogy képessé váljanak különbséget tenni jó és rossz között. Akkor válik teljessé az életük és reinkarnációs rendszerük, amikor végérvényesen meghozták orientációs döntésüket, tetteikkel, gondolkodásukkal és érzelmeikkel egyaránt megmutatták a Mennyei Bírósnak, vagy Világok Tanácsának, hogy ők egyénenként kit óhajtanak szolgálni: önmagukat vagy másokat. Amennyiben jellemüknek mintegy 90%-ában még önmagukat szolgálók, úgy a következő spirituális dimenziójukba, mint ilyenek fognak beleszületni, vagyis a lelkük ily módon fog dimenzió-ugrást végrehajtani. Amennyiben azonban elérték, hogy jellemük, tetteik, gondolataik, érzéseik fele már egyértelműen mások jólétének javítása, mások szeretete felé irányul, úgy ők egy úgynevezett másokat szolgáló orientációról tettek nagyfokú tanúbizonyságot. Következő lelki életük egy dimenzió-ugrás révén a másokat szolgálók valamely világába inkarnálódik.

4. szint: az együttműködés megtanulásának szintje. A negyedik spirituális szinten élők a harmadikon élők számára már nem láthatók (Az ő bioritmusuk periódusa sokszorosa a miénknak, így mi az ő számukra átjárhatók vagyunk.) Az ezen a szinten élők számára azt kell megtanulni, hogy hogyan lehet a leghatékonyabban együttműködni egy közös cél érdekében úgy, hogy azt mindenkinek a saját lelkiismeretében helyesen felépített szabályozás készítse, és ne kelljen központi parancsok alapján cselekedni. Mindenki a saját képessége, érdeklődése, szellemi szintje és vágya alapján járul hozzá a közösség munkájához. Ez a munka mellel már nem a saját testünk fenntartása (ez automatikusan velejár a tevékenységünkkel), hanem

más intelligens népek, világok fejlődését segítjük. Ezen a szinten a kommunikáció már teljes mértékben egy telepatikus módszernek, az ennek a szintnek megfelelő magas szintjével érhető el. Így lényegesen hatékonyabban vagyunk képesek megbeszélni egymással azt, hogy amit végrehajtani tervezünk, minden érintett félnek javára válik-e, vagy bizonyos kiigazításokat kell benne alkalmaznunk. Ezzel a módszerrel kommunikálhatunk a hármaskör lényével is, ha erre szükségünk van. Ők ugyan konkrétan nem értenek bennünket (ezért bizonyos kiegészítő módszereket kell itt alkalmazni), de mi egyértelműen értjük őket, s hatékonyan tudjuk támogatni helyes irányú törekvéseiket. Ezen a szinten már sokkal magasabb intelligenciával és lényegesen magasabb rendű tudással rendelkezünk. Képesek vagyunk a fénysebességnél sokkal gyorsabb utazásra, az éter energetikai felhasználására, a Galaxis egy életén belüli, többszöri beutazásra, és egy-egy élet lényegesen hosszabb, mint a hármasköré (akár több ézerszerese, vagy még több).

Az önmagukat szolgálók is kialakítanak egy negyedik spirituális dimenziót, de ez már nem fogja zavarni a Világegyetem további fejlődését, már nem árthatnak neki. Ők a saját világaikban – főleg vízi világaikban – egy igen szoros hierarchiai rendben fogják szolgálni az illető világ épp aktuális urát, s így tudatlanul a Világegyetem rendjét. Számukra ez valójában nem minősül szenvedésnek, holott a mi szemünkkel mérve ez lényegében a pokol. Mindenki az épp fölötte uralmat gyakorló szeszélyétől, vagy kegyétől függ, folyamatos rettegésben él, és lényegesen gyakrabban cserél testet (vagyis fájdalmasan hal meg és ugyanilyen fájdalmasan születik újra), mint a másokat szolgáló orientációban élő dimenzió-társaik. A két orientáció közt a kapcsolat igen minimális, és nem is sokat tudnak egymásról. Az önmagukat szolgálóknak ez a legfelső spirituális szintjük. Nekik nincs miért, és nincs hová tovább fejlődniük, mint a további dimenziók leírásából ez valószínűnek ki is tűnik.

5. szint: a teremtmény megismerésének szintje. Ez az a szint, ahol már az egész teremtet Világegyetemet képesek leszünk hatékonyan tanulmányozni. Bár hozzá kell tennem, hogy teljesen megismerni természetesen sohasem leszünk képesek.

6. szint: az isten ismeretének szintje. Ezen a szinten a Világegyetem számunkra szükséges részét már viszonylag jól ismerjük, azonban az Isten személyét, szándékát, ránk és másokra vonatkozó akaratát ezen a szinten tárjuk fel, tárja fel számunkra az égi Atyánk teljes terjedelmében. Itt értjük meg igazán (bár itt sem teljes tökéletességgel), hogy miféle gondolatok és gondolathalmazok alkották a világot, alkottak bennünket és intelligens, valamint félintelligens és öntudatlan társainkat. Innen már egyenesen fölfelé ível az utunk, vissza az Ő közvetlen szolgálatába, és egy örökké tartó, további tanulás felé. ***Az jelent ugyanis örökké tartó életet, hogy megismerjük Őt, és akit elküldött, a Szót, vagyis, önmagunkat, mint Isten apró részeit.***

További írások megtekinthetők: <http://viraggynkikziknyv1.blogspot.com>

Vélemények, és együttműködési szándék jelzésének címe: horvathkaroly15@vipmail.hu